

ПАТРИША КОРНУЕЛ ПРОЕКТЪТ КАЛИГУЛА

Част 17 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Иван Иванов, 2011

chitanka.info

*На Майкъл Рудел — адвокат, приятел, ренесансов
човек*

И както винаги, на Стейси

*„На живите дължим уважение.
На мъртвите дължим само истината.“
Волтер, 1785 г.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Изказвам специални благодарности на следните технически съветници:

Д-р Стейси Грубър, директор на Центъра за неврологични изследвания в болница „Маклийн“; преподавателка в Катедрата по психиатрия на Медицинския факултет на Харвард.

Барбара Бъчър, началник личен състав и директор на съдебните разследвания в нюйоркската Служба по съдебна медицина.

Заместник-комисар Пол Дж. Браун, Нюйоркско полицейско управление.

Никълъс Петрако, технически ръководител в Отдела по криминалистика на Нюйоркското полицейско управление.

Детектив лейтенант Марк Тори, командир на сапърския отряд към Нюйоркското полицейско управление.

Д-р Луис Шлезинджър, преподавател по съдебна психология в колежа по наказателно правосъдие „Джон Джей“.

Д-р Марсела Фиеро, бивш главен съдебен лекар на Вирджиния.

Помощник окръжен прокурор Лиса Фриъл, ръководител на Отдела за сексуални престъпления към Окръжната прокуратура на Ню Йорк.

Лори Бруно, медиум от „Магия: Вещерството на Стария свят“ в Сейлъм, Масачузетс.

1.

Леден порив на вятъра откъм Ийст Ривър задърпа палтото на д-р Кей Скарпета. Беше една седмица преди Коледа, но нищо на 30-а улица не намекваше за празника — на мястото, което тя мислено наричаше Трагичния триъгълник на Манхатън: три върха, обединени от злочестие и смърт. Зад нея бе Мемориал Парк — голяма бяла палатка, в която се помещаваха вакуумно опаковани човешки останки от Кота Нула, все още неразпознати или непоискани от роднините на жертвите. Отпред и вляво се намираше бившата психиатрична болница „Белвю“, сграда от червени тухли в готически стил, която сега служеше като приют за бездомници. Срещу нея бе товарната площадка на Службата по съдебна медицина. Стоманената врата бе отворена и един камион влизаше на заден ход, за да разтовари още палети с шперплат. Денят в моргата бе минал шумно, в коридорите непрестанно ехтяха ударите на чукове и звукът се разнасяше като в амфитеатър. Служителите коваха прости чамови ковчези с всякакви размери — и за възрастни, и за деца, като едвам насмогваха на растящите нужди на града за служебни погребения. Това се правеше с цел икономия. Както и всичко останало.

Скарпета вече съжеляваше за чийзбургера и пържените картофи, които си носеше в картонена кутия. Колко ли време бяха стояли в машината за претопляне в бюфета на Медицинския факултет на Нюйоркския университет? Вече бе късно за обяд, приближаваше три, и тя подозираше, че храната е загубила всякаква апетитност, но нямаше време да си поръча нова или да отиде до салатения бар, да се храни здравословно или дори да яде нещо, което би й доставило удоволствие. Днес вече бе имала петнайсет случая — самоубийства, злополуки, убийства и бедняци, умрели без лекарска грижа или, което бе още по-тъжно, сами.

Беше започнала работа рано, още в шест сутринта, и до девет бе свършила с първите две аутопсии, оставяйки за края най-лошото — млада жена, чиито наранявания и следи по тялото изискваха много

време и бяха объркващи. Бе прекарала над пет часа с Тони Дериън, като съставяше изключително подробни диаграми и бележки, направи десетки снимки, прибра мозъка цял в кофа с формалин за по-нататъшно изследване, взе повече проби от обикновено: на телесни течности, части от органи и тъкани — с две думи, проучи и документира всичко възможно в един случай, който бе странен не заради своята необичайност, а заради своята противоречивост.

Начинът и причината за смъртта на двацет и шест годишната жена бяха потискащо банални и не бе нужна продължителна аутопсия, за да се установят отговорите на най-основните въпроси. Тя бе умряла от силен удар по тила, нанесен с тъп предмет, чиято повърхност вероятно бе боядисана в различни цветове. Това, което не се връзваше, бе всичко останало. Когато бяха открили тялото ѝ малко преди разсъмване в покрайнините на Сентръл Парк, само на десетина метра от Източна 110-а улица, бе предположено, че е изнасилена и убита, докато вечерта е тичала в дъжда. Клинът и гащичките ѝ бяха смъкнати до глезените, аноракът и спортният ѝ сутиен бяха вдигнати над гърдите. Един шал „Полартек“ бе стегнат здраво около врата ѝ и вързан на двоен възел, заради което полицаите и съдебните лекари, пристигнали на местопрестъплението, отначало бяха предположили, че е удушена с част от собственото си облекло.

Но не беше вярно. Когато прегледа тялото в моргата, Скарпета не откри нищо, което да сочи, че шалът е причинил смъртта или дори е допринесъл за нея. Нямаше признаци на задушаване, нямаше реакция като например зачервяване или синина, само сухо протриване на шията, сякаш шалът бе вързан след смъртта. Естествено, бе възможно убиецът да е ударил жената по главата, а в по-късен момент да я е удушил, без да осъзнава, че тя вече е мъртва. Но ако бе така, тогава колко време е прекарал с нея? Ако се съдеше по контузията, отока и кръвоизлива в мозъчната кора, тя бе живяла известно време, може би часове. Въпреки това на местопрестъплението имаше много малко кръв. Даже не бяха забелязали раната на тила ѝ, преди да обърнат тялото — тя бе четири сантиметра дълга и със значителен оток, но от нея едва-едва се процеждаше течност. Бяха отдали липсата на кръв на дъжда.

Скарпета обаче сериозно се съмняваше в това. Раните по скалпа кървяха обилно и не бе много вероятно един дъжд, валял на

пресекулки, и то не особено силно, да отмие повечето кръв от дългата гъста коса на Тони. Дали нападателят ѝ бе счупил черепа, а после бе прекарал дълго време с нея в дъждовната зимна нощ, преди да стегне шала около врата ѝ, просто за да е сигурен, че няма да оживее, за да каже на някого? Или пък връзването беше част от жесток сексуален ритуал? Защо трупните петна и вкочаняването противоречаха толкова силно на това, което говореше местопрестъплението? Хем изглеждаше, че е умряла в парка миналата нощ, хем изглеждаше, че е мъртва от цели трийсет и шест часа. Скарпета бе объркана от този случай. Може би прекалено се впрягаше. А може и да не разсъждаваше ясно, защото бе изтормозена и кръвната ѝ захар бе ниска, след като цял ден не беше яла нищо, а само бе пила кафе, и то много.

Закъсняваше за оперативката в три следобед, освен това трябваше да се върне вкъщи до шест, за да отиде на фитнес и да вечеря със съпруга си, Бентън Уесли, преди да се втурне към Си Ен Ен — последното, което ѝ се искаше да направи. Изобщо не биваше да се съгласява да гостува в „Докладът на Криспин“. Защо, за бога, се бе навила да излезе в ефир с Карли Криспин и да говори за следсмъртните изменения в косата и за важността на микроскопията и други отрасли на криминалистиката, за които хората имаха невярна представа благодарение на същото онова нещо, в което се бе забъркала самата Скарпета — развлекателната индустрия? Понесла кутията с обяда си, тя прекоси отрупаната с кашони и сандъци с канцеларски материали и оборудване за моргата, ръчни и електрически колички и шперплат товарна площадка. Пазачът зад плексигласовата преграда говореше по телефона и я погледна съвсем бегло, докато минаваше.

Щом стигна до горния край на рампата, Скарпета използва магнитната карта, която носеше окачена на врата си, за да отвори тежката метална врата и да влезе в катакомбата от бели фаянсови плочки, със синьо-зелени акценти тук-там, и релси, които сякаш водеха навсякъде и никъде. В началото, когато започна да работи тук като нещатен съдебен лекар, доста често се губеше — озоваваше се в лабораторията по антропология вместо в тази по невропатология или кардиопатия, или пък в мъжката съблекалня вместо в женската, или пък в декомпозиционната, вместо в главната зала за аутопсии, или пък в погрешния хладилник, на погрешното стълбище или дори на погрешния етаж, когато използваше стария товарен асансьор.

Скоро обаче улови логиката на подредбата, смисленото кръгово движение, което започваше от гаража за линейките. Също като товарната площадка, той се намираше зад тежка метална врата. Когато транспортният екип пристигнеше с някое тяло, сваляха носилката и я прекарваха под детектора за радиация над вратата. Ако не се включеше аларма, която да покаже наличието на радиоактивен материал като например радиолекарства, използвани при някои видове рак, следващата спирка бе кантарът, където тялото се претегляше и измерваше. Къде щеше да отиде след това зависеше от състоянието му. Ако то бе лошо или се смяташе, че съществува някаква опасност за живите, тялото заминаваше в хладилника за декомпозиция, в съседство с декомпозиционната, където му правеха аутопсия в изолирана среда със специална вентилация и други видове защита.

Ако тялото бе в добра форма, го откарваха по един коридор вдясно от гаража — пътуване, което включваше възможността от различни спирки в зависимост от степента на разложение: рентгеновата зала, склада за хистологични проби, лабораторията по съдебна антропология, още два хладилника за пресни тела, които не са минали изследване, асансьора за онези, които трябваше да бъдат видени и идентифицирани горе, шкафчетата за улики, невропатологията, кардиопатологията, главната зала за аутопсии. След като приключе със случая и тялото вече можеше да бъде освободено, то завършваше кръга отново в гаража, в поредния хладилник, където би трябвало да лежи в момента и Тони Дериън, опакована в чувал върху някой рафт.

Само че тя не беше там. Намираше се на носилка пред неръждаемата стоманена врата на хладилника и една санитарка нагласяше синия чаршаф около врата ѝ, чак до брадичката.

— Какво става? — попита Скарпета.

— Имаше малко вълнения горе. Ще я гледат.

— Кой и защо?

— Майката е във фойето и не иска да си тръгне, без да я види. Не се тревожи. Аз ще имам грижата. — Жената се казваше Рене, на трийсет и няколко, с къдрава черна коса и абаносови очи, и притежаваше истински талант да се оправя със семействата. Щом тя имаше проблем с някое семейство, това не бе дреболия. Рене бе в състояние да тушира почти всяка неприятност.

— Мислех, че бащата я е разпознал — рече Скарпета.

— Той попълни документите, а после му показах снимката, която ми прати ти — това беше точно преди да тръгнеш към бюфета. След няколко минути се появи майката и двамата започнаха да спорят във фойето, ама сериозно да спорят, и накрая той изфуча навън.

— Разведени ли са?

— Да, и очевидно се мразят. Тя настоява да види тялото и не приема отказ. — Ръцете на Рене в лилави нитрилни ръкавици отместиха кичур влажна коса от челото на мъртвата и прибраха няколко други кичура зад ушите, но така, че шевовеите от аутопсията да не се виждат. — Знам, че след минути имаш оперативка. Аз ще се погрижа за това. — Погледна картонената кутия в ръцете на Скарпета. — Та ти дори още не си обядвала! Какво си яла днес? Сигурно нищо, както винаги. Виж се каква си отслабнала! Накрая ще те вземат по погрешка за скелет и ще свършиш в лабораторията по антропология.

— За какво спореха? — попита Скарпета.

— За погребални бюра. Майката иска някакво от Лонг Айланд, а бащата — някакво от Ню Джърси. Майката иска погребение, а бащата — кремация. Караха се за нея. — Тя пак докосна трупа, като че ли той участваше в разговора. — После започнаха да се обвиняват един друг за всичко, което се сетиш. По едно време даже доктор Едисън излезе, такава врява вдигаха.

Доктор Едисън беше главният съдебен лекар и шеф на Скарпета при работата ѝ в града. Все още ѝ бе трудно да свикне да е под чуждо ръководство, след като през по-голямата част от кариерата си или самата тя бе шеф, или работеше на частна практика. Но не би искала да управлява нюйоркската ССМ — не че някога ѝ го бяха предлагали или имаше шанс да го направят. Да управляваш служба от такъв мащаб бе същото като да си кмет на огромен град.

— Е, знаеш как е — каза Скарпета. — Щом има спор, тялото не отива никъде. Задържаме го, докато не получим инструкции от Юридическия отдел. Значи си показала на майката снимката, и после какво?

— Опитах се да ѝ я покажа, но тя изобщо не я погледна. Каза, че иска да види дъщеря си и няма да си тръгне, докато това не стане.

— В чакалнята ли е?

— Там я оставих. Папката с копията от документите е на бюрото ти.

— Благодаря. Ще я погледна, като се кача горе. Ти я вкарай в асансьора, а аз ще поема нещата от другия край — каза Скарпета. — Би ли съобщила на доктор Едисън, че ще пропусна оперативката в три? Впрочем, тя вече е започнала. Да се надяваме, че ще успее да го хвана, преди да си тръгне. Двамата трябва да поговорим за този случай.

— Ще му кажа. — Рене сложи ръце на дръжката на стоманената количка. — Успех тази вечер по телевизията.

— Кажи му, че съм му пратила снимките от местопрестъплението, но до утре няма да мога да продиктувам протокола от аутопсията и да му занеса снимките от нея.

— Видях рекламите на шоуто. Супер са. — Рене още приказваше за телевизията. — Само дето не мога да понасям Карли Криспин и онзи профайлър, как му беше името, който виси там през цялото време. Доктор Ейджи. Писна ми да приказват все за Хана Стар. Обзалагам се, че Карли ще те пита за това.

— Си Ен Ен знаят, че не обсъждам активни случаи.

— Мислиш ли, че е мъртва? Защото аз определено мисля. — Гласът на Рене последва Скарпета в асансьора. — Също като онази от Аруба, как се казваше? Натали? Хората не изчезват без причина — и тя е, че някой е искал да изчезнат.

Бяха обещали на Скарпета. Карли Криспин не би й причинила това, не би посмяла. Скарпета не беше просто някакъв си експерт, външен човек, случаен гост, телевизионно дрънкало, размишляваше тя, докато асансьорът се издигаше. Тя бе старшият съдебномедицински анализатор на Си Ен Ен и твърдо бе заявила на изпълнителния продуцент Алекс Бахта, че няма да обсъжда или дори да намеква за Хана Стар, красивата финансова акула, която сякаш се бе изпарила един ден преди Деня на благодарността. Последната информация за нея бе, че са я видели да се качва в жълто такси на излизане от ресторант в Гринич Вилидж. Ако се бе случило най-лошото, ако тя бе мъртва и тялото ѝ се появило в Ню Йорк Сити, случаят щеше да е в юрисдикцията на тази служба и току-виж се озовал в ръцете на Скарпета.

Слезе на първия етаж и тръгна по дългия коридор покрай Отдела за специални операции, Мина през още една заключена врата и се озова във фоайето. Обзавеждането тук се състоеше от столове и канапета, тапицирани в тъмночервено и синьо, масички за кафе и стойки със списания, а на един прозорец към Първо авеню имаше коледна елха и менора. Над бюрото на рецепцията в мрамор бе изсечен надписът: *Taceant colloquia. Eifugiat risus. Nīc locus est ubī mors gaudet succurgere vitae.* „Нека разговорите замлъкнат. Нека смехът утихне. На това място смъртта се радва да помогне на живите“. От радио, оставено на пода зад бюрото, звучеше музика: Игълс пееха „Хотел Калифорния“. Файлийн, една от пазачките, бе решила, че нищо не ѝ пречи да изпълни празното фоайе с онова, което наричаше „свои мелодии“.

„... Можеш да освободиш стаята, когато пожелаеш, но никога не можеш да си тръгнеш“ — припяваше тихо Файлийн, без да усеща иронията.

— Няма ли някой в чакалнята за семействата? — попита Скарпета.

— О, съжалявам. — Файлийн посегна надолу и изключи радиото. — Не мислех, че може да го чуе оттам. Но няма нищо. Мога да мина и без моите мелодии. Просто ми става адски скучно. Само седя и седя, и нищо не се случва.

Нещата, които Файлийн виждаше ежедневно на това място, никога не бяха весели, и вероятно поради тази причина, а не от скука, слушаше своя ободрителен мелодичен рок при всяка възможност, независимо дали работеше на рецепцията, или долу в офиса на моргата. На Скарпета не ѝ пукаше, стига да няма скърбящи семейства, които биха могли да чуят музиката и текстовете и да ги сметнат за провокативни или неуважителни.

— Кажи на госпожа Дериън, че идвам — каза Скарпета. — Трябват ми петнайсетина минути да проверя някои неща и да погледна документите. И хайде да се въздържаме от музика, докато си тръгне, бива ли?

Вляво от фоайето се намираще административното крило, което Скарпета делеше с доктор Едисън, двама асистенти и началничката на личния състав, която в момента бе на меден месец и щеше да се върне чак след Нова година. В половинвековна сграда като тази нямаше

никакво излишно място, така че не бяха успели да поместят Скарпета на третия етаж, където се намираха кабинетите на щатните съдебни патолози. Когато бе в града, тя използваше бившата конферентна зала на първия етаж, с изглед към тюркоазносините тухли на входа откъм Първо авеню.

Отключи вратата и влезе. Окачи палтото си, остави кутията с обяда на бюрото и седна пред компютъра.

Отвори уеб браузър и написа в полето за търсене „БиоГраф“. В горната част на екрана се появи въпросът „Може би имате предвид: БиоГрафия“. Не, нямаше предвид това. Звукозаписна компания „Биограф Рекърдс“. Не бе каквото търсеше. „Американ Мютоскоп енд Биограф Къмпани“, най-старата кинокомпания в Америка, основана през 1895-а година от изобретател, работил за Томас Едисон, далечен праотец на главния съдебен лекар, макар че тя не бе сигурна колко поколения ги делят. Интересно съвпадение. Нямаше нищо за БиоГраф с главно Б и главно Г, така както бе щамповано на гърба на необичайния часовник, който Тони Дериън носеше на лявата си китка, когато бяха докарали тялото ѝ в моргата тази сутрин.

В Стоу, Върмонт, валеше силен сняг. Големи мокри снежинки, които се трупаха по клоните на елите и белите борове. Ски лифтовете по Грийн Маунтинс приличаха на бледи паяжини, почти невидими в бурята и неподвижни. Никой не караше ски в това време, никой не правеше нищо, освен да си седи у дома.

Хеликоптерът на Луси Фаринели бе останал в близкия Бърлингтън. Поне бе прибран на сигурно място в хангара, но тя и помощник окръжният прокурор на Ню Йорк Джейми Бъргър нямаше да ходят никъде в близките пет часа, а може и повече. Във всеки случай не и преди девет вечерта, когато се очакваше бурята да отmine на юг. Тогава условията щяха да са отново летателни, с таван над деветстотин метра, видимост поне осем километра и североизточен вятър със скорост до трийсет възела. Щяха да имат страшен попътен вятър за полета към Ню Йорк и би трябвало да стигнат навреме за онова, което имаха да свършат, само че Бъргър не бе в настроение. Цял ден седеше в другата стая и говореше по телефона, и дори не се опитваше да бъде мила. Според нея лошото време ги бе задържало тук

по-дълго от предвиденото и щом Луси бе пилотът, значи вината бе нейна. Нямаше значение, че метеоролозите бяха сгрещили и че първоначалните две малки бури се бяха слели в една над Саскечеуан, Канада, и към тях се бе прибавила арктическа въздушна маса, създавайки истински звяр.

Луси намали звука на клипа по YouTube — барабанното соло на Мик Флитууд от „Светът се върти“, концертно изпълнение от 1987-а — и попита по телефона леля си Кей:

— Сега чуваш ли ме? Тук сигналът е доста лош, а и времето с нищо не помага.

— Така е много по-добре. Как се справяш? — Гласът на Скарпета отекваше в челюстта на Луси.

— Засега не съм намерила нищо. Кое е странно.

Луси бе отворила три лаптопа „Макбук“ и на екраните им в различни прозорци вървяха новини от Авиационния метеорологичен център, потоци данни от търсения в невронните мрежи^[1], линкове, предлагачи да я отведат до сайтове, които биха я заинтересували, имейлът на Хана Стар, имейлът на Луси и запис от охранителна камера на актьора Хап Джъд по престилка в моргата на болница „Парк Дженеръл“, преди да стане известен.

— Сигурна ли си за името? — попита тя, докато оглеждаше екраните и умът ѝ прескачаше от едно на друго.

— Знам само какво е щамповано отзад на стоманения капак. — Гласът на Скарпета бе сериозен и забързан. — „БиоГраф“. — Повтори го буква по буква. — И сериен номер. Може би софтуерът на обикновените интернет търсачки не може да го засече. Също като вирусите. Ако не знаеш какво точно търсиш, няма да го намериш.

— Не, това не е като антивирусните програми. Търсачките, които ползвам аз, не са софтуерни, а с отворен код. Не откривам „БиоГраф“, защото го няма в Мрежата. Няма нищо публикувано за него. Нито по форуми, нито в блогове, нито в бази данни, нито никъде.

— Моля те, не използвай хакерски прийоми — рече Скарпета.

— Просто се възползвам от слабостите на операционните системи.

— Тоест ако задната врата на нечий дом е отключена и влезеш, това не е незаконно проникване, така ли?

— Никъде не се споменава за „БиоГраф“, иначе щях да го намеря. — Луси нямаше намерение да подхваща отново стария спор дали целта оправдава средствата.

— Не разбирам как е възможно. Това е много изискан на вид часовник с USB порт. Би трябвало да се зарежда някак, вероятно на докинг станция. Подозирам, че е доста скъп.

— Не го намирам нито като часовник, нито като устройство, нито като нищо. — Луси гледаше течащите по екрана резултати, докато търсачките на невралната мрежа ровеха из безброй ключови думи, текстови линкове, файлови типове, интернет адреси, заглавни тагове, имейли и IP адреси. — Гледам и не виждам нищо, което поне малко да прилича на това, което описваш.

— Трябва да има някакъв начин да разберем какво е.

— Няма. Точно това ти обяснявам — каза Луси. — Не съществува такова нещо като часовник или устройство, или каквото и да било на име „БиоГраф“, което да има дори далечна прилика с носеното от Тони Дериън. Нейният часовник „БиоГраф“ просто не съществува.

— Как така не съществува?

— Ами, не съществува в интернет, в комуникационната мрежа или образно казано, в киберпространството. С друга думи, часовник „БиоГраф“ не съществува виртуално — обясни Луси. — Ако го видя със собствените си очи, може би ще разбере нещо. Особено ако си права, че представлява някакво устройство за събиране на данни.

— Не мога да го взема, преди в лабораторията да приключат с него.

— Мамка му, не им позволявай да се развихрят с отвертките и чуковете!

— Само ще вземат натривки за ДНК, нищо повече. Полицията вече провери за отпечатьци. Няма нищо. Моля те, кажи на Джейми да ми се обади, когато ѝ е удобно. Надявам се, че си прекарвате добре. Съжалявам, че в момента нямам време да си побъбрим.

— Ако я видя, ще ѝ кажа.

— Тя не е ли с теб?

— Първо случаят с Хана Стар, а сега и това. Джейми е малко изтрещяла, има да мисли за куп неща. Ти най-добре би трябвало да знаеш какво е. — Луси не желаше да обсъжда личния си живот.

— Надявам се, че е прекарала добре рождения си ден.

На Луси не ѝ се говореше за това.

— Какво е времето там?

— Ветровито и студено. И облачно.

— Чака ви още дъжд, а може би и сняг в северната част на града.

Ще отmine до полунощ, защото циклонът отслабва по пътя си към вас.

— Вие двете няма да мърдате оттам, надявам се.

— Ако не успея да вдигна хеликоптера, тя ще потърси кучешки впряг.

— Обади ми се, преди да тръгнете, и моля те, внимавай — каза Скарпета. — Е, аз трябва да ида да говоря с майката на Тони Дериън. Липсваш ми. Какво ще кажеш в скоро време да вечеряме заедно или нещо такова?

— Разбира се — отвърна Луси.

Затвори телефона я отново увеличи звука на клипа по YouTube. Мик Флитууд продължаваше да блъска по барабаните. Отпуснала и двете си ръце върху лаптопите, сякаш самата тя изнасяше рок концерт и свиреше соло на клавишни, Луси цъкна едновременно на последната информация за времето и на един имейл, който току-що бе пристигнал в пощенската кутия на Хана Стар. Странно нещо бяха това хората. След като знаеш, че някой е изчезнал и може би дори мъртъв, защо продължаваш да му пращаш имейли? Зачуди се дали съпругът на Хана Стар, Боби Фулър, наистина е толкова тъп, че и през ум не му минава, че полицията и прокуратурата могат да следят имейла на Хана или да са възложили тази работа на компютърен експерт като нея. През последните три седмици Боби ежедневно пращаше съобщения на изчезналата си жена. А може и да бе съвсем наясно какво прави, може би искаше пазителите на реда да видят какво пише на своята *bien-aimée*^[2], на своята *chouchou*^[3], на своята *amore mio*^[4], на любовта на живота си. Така де, ако я беше убил, нямаше да ѝ праща любовни писъмца, нали?

От: Боби Фулър

ПРАТЕНО: Четвъртък, 18 декември, 15:24

До: Хана

ТЕМА: Non posso vivere senza di te^[5]

„Мъничката ми,

Надявам се, че си на някое сигурно място и четеш това. Сърцето ми се носи на крилете на моята душа и ще те намери, където и да си. Не забравяй, не мога нито да ям, нито да спя.“

Б.

Луси провери IP адреса му. Вече го познаваше от пръв поглед. Апартаментът на Боби и Хана в Северен Маями Бийч, където той вехнеше, криейки се от медиите в царска обстановка, която Луси познаваше прекалено добре — всъщност неотдавна се бе намирала в същия този апартамент заедно с прекрасната му крадлива съпруга. Всеки път, когато видеше имейл от Боби и се опитваше да вникне в главата му, се чудеше как ли би се чувствал той, ако вярваше, че Хана е мъртва.

А може би знаеше, че е мъртва, или пък знаеше, че не е. Може да бе наясно какво точно ѝ се е случило, защото наистина бе замесен в него. Луси нямаше представа, но когато се опитваше да се постави на мястото на Боби и да изпита някаква загриженост, не успяваше. За нея имаше значение единствено, че Хана е пожънала това, което е посяла, или пък щеше да го направи, и то по-скоро рано, отколкото късно. Тази жена заслужаваше всяко лошо нещо, което би могло да я сполети. Беше пропиляла времето и парите на Луси, а сега ѝ крадеше нещо още по-ценно. Три седмици с Хана, никакво време с Бъргър. Дори когато бяха заедно, все едно бяха разделени. Луси се плашеше. Кипеше вътрешно. Понякога ѝ се струваше, че ще вземе да направи нещо ужасно.

Препрати последния имейл на Боби до Бъргър, която бе в съседната стая и крачеше насам-натам. Чуваше стъпките ѝ по твърдите дъски. После насочи вниманието си към един адрес на уебсайт, който бе започнал да премигва на единия лаптоп.

— Сега пък какво? — каза на празния хол на градската къща, която бе наела, за да изненада Бъргър за рождения ѝ ден: петзвездно жилище с високоскоростен безжичен интернет, камини, пухени легла и фини ленени чаршафи. В гнезденцето имаше всичко, освен онова, за което бе предназначено — интимност, романтика, забавление — и

Луси винеше за това Хана, Хап Джъд, Боби, всички. Чувстваше се преследвана от тях и нежелана от Бъргър.

— Това е абсурдно — каза Бъргър от вратата. Имаше предвид света отвъд прозорците, където всичко бе побеляло и само силуетите на дърветата и покривите се мерзелееха през падащия на парцали сняг. — Ще се измъкнем ли някога оттук?

— Я, какво е това? — промърмори Луси и кликна на един линк.

Търсенето по IP адрес бе открило уебсайт, хостван от Центъра по съдебна антропология на Университета на Тенеси.

— С кого говореше преди малко? — попита Бъргър.

— С леля ми. А сега си говоря сама. Все с някого трябва да говоря.

Бъргър пренебрегна заяждането. Не смяташе да се извинява за нещо, което не зависи от нея. Не бе виновна, че Хана Стар е изчезнала и че Хап Джъд е извратен тип, който може би разполага с някаква информация. И като че ли това не стигаше, сега пък някаква бегачка била изнасилена и убита в Сентръл Парк. Искаше ѝ се да каже на Луси, че трябва да прояви повече разбиране. Да не е такава егоистка. Да порасне и да престане с тази своя несигурност и жажда за внимание.

— Не можем ли да минем без барабаните? — Мигрената на Бъргър се бе върнала. Измъчваше я твърде често.

Луси затвори YouTube и в хола настана тишина, не се чуваше нищо, освен огъня в газовата камина.

— Още от същите извратени гадости — каза тя.

Бъргър си сложи очилата и се приведе над нея да погледне. Миришеше на масло за вана „Аморверо“ и не носеше грим, но пък не ѝ и трябваше. Късата ѝ тъмна коса бе разчорлена и тя изглеждаше адски секси по анцуг без нищо под него. Ципът на горницето бе смъкнат и се виждаха съблазнителните ѝ гърди — не че Бъргър влагаше някакъв смисъл в това. Луси не бе сигурна какво иска тя или къде витае през последните три денонощия, но със сигурност не беше тук — не и емоционално. Искаше ѝ се да я прегърне, да ѝ покаже какво бе имало между тях преди, и колко хубаво им беше.

— Разглежда уебсайта на Фермата за трупове и се съмнявам, че го прави, защото мисли да се самоубие и да завещае тялото си на науката — рече Луси.

— За кого говориш? — Бъргър четеше изобразената на екрана на лаптопа бланка със заглавие:

„Център по съдебна антропология
Университет на Тенеси, Ноксвил
Въпросник за даряване на тела“

— Хап Джъд — каза Луси. — Засякох влизането му в този сайт по IP адрес, защото той току-що използва фалшиво име, за да поръча... Чакай, дай да видим какво е намислил този мръсник. Да проследим дирята. — Почна да отваря уебстраници. — Стигаме до този екран тук. Продажба на софтуер ФОРДИСК. Интерактивна компютърна програма, която работи под Уиндоус. Класифициране и разпознаване на скелетни останки. Този е истински психопат! Това не е нормално. Казвам ти, напипали сме нещо.

— Хайде да бъдем честни. Напипала си нещо, защото търсиш нещо — каза Бъргър, сякаш намекваше, че Луси не е искрена. — Опитваш се да намериш улики за някакво въображаемо престъпление.

— Намирам улики, защото той ги оставя — каза Луси. Двете спореха за Хап Джъд от седмици. — Не знам защо си толкова резервирана. Да не мислиш, че си измислям всичко това?

— Аз искам да говоря с него за Хана Стар, а ти искаш да го разпнеш.

— Трябва да му изкараш акъла от страх, за да си развърже езика. Особено щом няма да присъства някой проклет адвокат. И аз успях да ти осигуря това, да ти дам каквото искаш.

— Ако изобщо някога се измъкнем оттук и той дойде на срещата. — Бъргър се дръпна от компютърния екран. — Може пък в новия си филм да играе антрополог, археолог, изследовател. Нещо като „Похитителите на изчезналия кивот“ или още един от онези филми за мумии, гробници и древни проклетия.

— Аха — рече Луси. — Влизане в кожата на героя, пълно потапяне в следващия извратен образ, писане на нов малоумен сценарий. Това ще му е алибито, когато го атакуваме с въпроси за „Парк Дженеръл“ и за необичайните му интереси.

— Не ние. Аз. Ти няма да правиш нищо, освен да му покажеш какво си открила при компютърните си търсения. Ще говорим само аз и Марино.

Луси щеше да се обади на Пийт Марино по-късно, когато нямаше опасност Бъргър да подслуша разговора им. Той не изпитваше и капка уважение към Хап Джъд и в никакъв случай не се страхуваше от него. Марино нямаше скрупули да разследва някой известен човек или да го тикне в затвора. Докато Бъргър като че ли бе напласена от Джъд и Луси не разбираше това. Никога не бе виждала Бъргър да се плаши от никого.

— Ела тук. — Луси я придърпа в скута си. — Какво ти става? — Гушна я и плъзна ръце под горнището на анцуга ѝ. — Какво те е изнервило толкова? Тази нощ ще се стои до късно. Трябва да подремнем.

Грейс Дериън имаше дълга тъмна коса и същия чип нос и пълни устни като убитата си дъщеря. Носеше червено вълнено палто, закопчано до брадичката, и изглеждаше дребна и жалка, както стоеше до прозореца, обърнат към черната желязна ограда и мъртвите, покрити с бръшлян тухли на „Белвю“. Небето бе с цвят на олово.

— Госпожо Дериън? Аз съм доктор Скарпета. — Скарпета влезе в чакалнята и затвори вратата.

— Може би е станала грешка. — Госпожа Дериън я погледна, ръцете ѝ трепереха. — Все си мисля, че не може да е вярно. Не може. Трябва да е някоя друга. Откъде сте сигурни, че е тя? — Седна на малката дървена маса до машината за вода. Лицето ѝ беше безизразно, с искрици на ужас в очите.

— Извършихме предварителна идентификация на дъщеря ви въз основа на личните вещи, открити от полицията. — Скарпета седна срещу нея. — Бившият ви съпруг също я разпозна по снимка.

— Онази, която сте направили тук ли?

— Да. Позволете ми да ви изразя най-искрените си съболезнования.

— А той спомена ли, че я вижда само един-два пъти в годината?

— Ще сравним зъболекарските картони и ще направим ДНК анализ, ако е необходимо — каза Скарпета.

— Мога да ви дам информация за зъболекаря й. Тя все още използва моя. — Грейс Дериън затършува из чантата си и на масата паднаха с тракане червило и пудриера. — Детективът, с когото говорих, щом се прибрах и получих съобщението... Беше жена, но не мога да си спомня името й. После се обади друг детектив. Мъж. Марио, Маринаро. — Гласът й трепереше и тя премигна, за да спре напиралните сълзи. Извади от чантата си малък бележник и химикалка.

— Пийт Марино?

Госпожа Дериън надраска нещо и откъсна листчето, ръцете й се тресяха като на парализирана.

— Не знам наизуст номера на зъболекаря. Ето името и адреса му. — Плъзна листчето към Скарпета. — Марино. Да, мисля, че така беше.

— Той е детектив от Нюйоркското полицейско управление и е прикрепен към офиса на помощник окръжния прокурор Джейми Бъргър. Нейната служба ще ръководи криминалното разследване. — Скарпета пхна листчето в папката, която Рене бе оставила за нея.

— Той каза, че ще отидат в апартамента на Тони да вземат четката й за коса и четката й за зъби. Вероятно вече са ги взели, не знам, не са ми се обаждали — продължи госпожа Дериън с треперещ пресекнат глас. — Полицията е говорила първо с Лари, защото мен ме нямаше вкъщи. Бях закарала котката на ветеринар. Наложих да я приспят, представяте ли си какво ужасно съвпадение! Точно с това се занимавах, докато са се опитвали да ме открият. Детективът от офиса на окръжния прокурор каза, че можете да вземете ДНК-то й от вещите в апартамента. Не разбирам откъде сте сигурни, че е тя, щом още не сте направили тези изследвания.

Скарпета изобщо не се съмняваше в самоличността на Тони Дериън. Шофьорската й книжка и ключовете от апартамента й бяха в един джоб на анорака, пристигнал заедно с трупа. Рентгеновата снимка показва зараснали фрактури на ключицата и дясната ръка и тези стари травми съответстваха на получените от Тони преди пет години, когато била блъсната от кола, докато карала колело — по информация, получена от полицията.

— Казвах й да не тича в града — говореше госпожа Дериън. — Не мога да ви опиша колко пъти съм й го повтаряла. Но тя никога не е тичала след мръкване. Не знам защо ще тича, като вали. Тя мрази да

тича, като вали, особено ако е студено. Мисля, че е станала някаква грешка.

Скарпета побутна към нея една кутия с носни кърпички и каза:

— Бих искала да ви задам няколко въпроса, да обсъдим някои неща, преди да я видите. Може ли? — След разпознаването Грейс Дериън нямаше да е в състояние да говори. — Кога се видяхте или чухте последния път с дъщеря ви?

— Във вторник сутринта. Не мога да ви кажа точното време, но беше някъде около десет. Обадох ѝ се и си побъбрихме.

— Тоест преди два дни, на шестнайсети декември.

— Да. — Госпожа Дериън избърса очите си.

— И оттогава не сте имали никакви контакти с нея? Никакви обаждания, гласова поща, имейли?

— Ние не разговаряме всеки ден, нито пък всеки ден си пращаме имейли, но получих един есемес от нея. Мога да ви го покажа. — Посегна към чантата си. — Предполагам, че трябваше да съобщя за това на детектива, как се казваше...

— Марино.

— Той попита за имейла ѝ. Каза, че трябвало да го прегледат. Аз му дадох адреса, но разбира се, не знаех паролата. — Затършува за телефона и очилата си. — Обадох се на Тони във вторник сутринта, за да я питам дали иска пуйка или шунка. За Коледа. Но тя не искаше нито пуйка, нито шунка. Каза, че може да донесе риба, и аз ѝ казах да вземе каквото иска. Беше си съвсем нормален разговор, предимно за такива работи, защото братята ѝ ще идват за празниците. Всички щяхме да се съберем на Лонг Айланд. — Вече бе извадила телефона и си бе сложила очилата, и преглеждаше нещо с треперещи ръце. — Аз живея там. В Айслип. Медицинска сестра съм болница „Мърси“. — Подаде телефона на Скарпета. — Ето какво ми прати снощи. — Издърпа още кърпички от кутията.

Скарпета прочете есемеса.

„От: Тони

Още се мъча да си взема свободни дни, но Коледа е шантаво време. Трябва да си намеря заместник, а никой не иска, особено заради смяната. ХХОО

917-555-1487

Получено: Сря Дек 17, 20:07“

— И този номер, който започва с 917, е на дъщеря ви? — попита Скарпета.

— Да, на джиесема й.

— Можете ли да ми кажете за какво говори тя в това съобщение? — Трябваше да се погрижи Марино да научи за него.

— Тони работи нощна смяна и през уикендите, и се опитваше да намери някой да я замести, за да може да си вземе малко почивка по празниците — отвърна госпожа Дериън. — Братята й ще дойдат.

— Бившият ви съпруг каза, че работела като сервитьорка в Хелс Китчън^[6].

— Типично за него да каже подобно нещо, все едно тя разнася поръчки или подмята бургери. А всъщност Тони работи в салона на „Хай Ролър Лейнс“, много хубаво заведение, от висока класа, не някакъв си прост боулинг клуб. Иска един ден да има собствен ресторант в някой голям хотел в Лас Вегас или Париж, или Монте Карло.

— Снощи била ли е на работа?

— В сряда обикновено не работи. От понеделник до сряда обикновено почива, а после кара дълги смени от четвъртък до неделя.

— Братята й знаят ли за случилото се? — попита Скарпета. — Няма да е хубаво да го разберат от новините.

— Лари сигурно им е казал. Аз лично бих изчакала. Може и да не е вярно.

— Трябва да помислим за всички, които не би трябвало да го узнаят от новините. — Скарпета бе колкото се може по-деликатна. — Тя има ли си приятел? Някаква сериозна връзка?

— Ами, и аз съм се чудила. През септември й бях на гости в нейния апартамент и там имаше много плюшени животинки на леглото, парфюми и такива работи, а тя бе доста уклончива по въпроса откъде ги има. А в Деня на благодарността непрекъснато ми пращаше есемеси — в един момент бе щастлива, а в следващия потисната. Знаете как се държат хората, когато любовта им е завъртяла главата.

Знам, че на работата си тя се среща с много хора, с много привлекателни и вълнуващи мъже.

— Възможно ли е да е споделила нещо с бившия ви съпруг? Например да му е казала за някой свой приятел?

— Те не бяха близки. Вие просто не разбирате защо Лари прави това, не разбирате какво си е наумил. Единствената му цел е да ми отмъсти и да накара всички да мислят, че е грижовен баща, а не пропаднал алкохолик и комарджия, който е зарязал семейството си. Тони никога не би пожелала да бъде кремирана, и ако се е случило най-лошото, ще използвам погребалното бюро, което се погрижи за майка ми, „Ливайн и синове“.

— Опасявам се, че докато с господин Дериън не изгладите разногласията си по въпроса за останките на Тони, не можем да освободим тялото — каза Скарпета.

— Ама не може да слушате него! Той изостави Тони още като бебе. Защо някой ще се интересува от мнението му?

— По закон спорове като вашия трябва да бъдат разрешени — ако се налага, и по съдебен път — преди да освободим тялото — каза Скарпета. — Съжالياвам. Знам, че последното, от което имате нужда сега, са допълнителни нерви и тревоги.

— Какво право има той да се появява изведнъж след двацет и не знам си колко години, да настоява за това и онова и да иска да прибере личните ѝ вещи? Да се кара с мен във фоайето и да казва на онова момиче, че искал вещите на Тони — всичко, което било у нея, когато я докарали — а това може дори да не е тя! Да говори такива ужасни, безчувствени неща! Той е бил пиан и е погледнал една снимка. И вие му вярвате? О, боже! Какво ли още ме чака! Кажете ми — какво е станало? Трябва да знам.

— Причината за смъртта на дъщеря ви е удар с тъп предмет, който е счупил черепа ѝ и е наранил мозъка — каза Скарпета.

— Ударили са я по главата?! — Гласът на госпожа Дериън потрепери, тя загуби самообладание и се разплака.

— Да. Много силно.

— Колко пъти?

— Госпожо Дериън, трябва да ви предупредя, че всичко, което ви казвам, е поверително и че съм длъжна много да внимавам какво обсъждам с вас — каза Скарпета. — Изключително важно е да не

изтече никаква информация, която би могла да помогне на убиеца на дъщеря ви да се измъкне ненаказан за това ужасно престъпление. Надявам се, че разбирате. След като полицейското разследване приключи, можете да си уговорите среща с мен и ще обсъдим всичко в толкова големи подробности, колкото желаете.

— Казвате, че Тони е тичала снощи в дъжда в северния край на Сентръл Парк? Първо на първо, какво ще прави там? Някой сетил ли се е да си зададе този въпрос?

— Всички ние си задаваме много въпроси и за съжаление имаме твърде малко отговори — отвърна Скарпета. — Засега. Но доколкото разбирам, дъщеря ви има апартамент в Горен Ийст Сайд, на Второ авеню. Това е на около двайсет пресечки от мястото, където са я намерили, а това не е много далеч за човек, който спортува активно.

— Но е било в Сентръл Парк по тъмно! Било е близо до Харлем по тъмно! Тя никога не би отишла да тича на такова място по тъмно. Освен това мразеше дъжда. Мразеше да ѝ е студено. Онзи в гръб ли я е издебнал? Тя борила ли се е с него? О, боже!

— Пак ще ви напомня какво ви казах за подробностите и колко предпазливи трябва да сме в момента — отвърна Скарпета. — Мога да ви кажа, че не открихме видими следи от борба. Изглежда, Тони е била ударена по главата и е получила сериозна контузия, обилен кръвоизлив в мозъка, което ни говори, че е живяла достатъчно дълго, за да може тъканта да реагира по този начин.

— Но не е била в съзнание, нали?

— Данните показват, че е живяла известно време, но не, не е била в съзнание. Може би изобщо не е разбрала какво е станало, не е осъзнала, че е нападната. Няма да знаем със сигурност, докато не получим резултатите от някои тестове. — Скарпета отвори папката, извади формуляра за здравна история и го постави пред госпожа Дериън. — Бившият ви съпруг го попълни. Ще съм ви благодарна, ако му хвърлите един поглед.

Хартията се тресеше в ръцете на госпожа Дериън, докато очите ѝ се плъзгаха по редовете.

— Име, адрес, място на раждане, имена на родителите. Моля ви, кажете ми, ако трябва да се промени нещо — рече Скарпета. — Тя имаше ли високо кръвно, диабет, ниска кръвна захар, психологически проблеми — например да е била бременна?

— Лари е отбелязал „не“ на всичко. Какво знае той, по дяволите?!

— Да е имала депресия, пристъпи на меланхолия, промени в поведението, които са ви се сторили необичайни? — Скарпета мислеше за часовника „БиоГраф“. — Да е имала проблеми със съня? Да сте забелязали у нея нещо различно отпреди? Казахте, че напоследък не била в настроение.

— Може да е имала проблем с приятел или в работата, нищо чудно при сегашното икономическо положение. Някои от колежките ѝ били съкратени — каза госпожа Дериън. — И тя като всички останали понякога изпада в мрачни настроения. Особено по това време на годината. Не харесва зимата.

— Знаете ли да е взимала някакви лекарства?

— Само обичайните, без рецепта. Витамини. Тя се грижи много добре за себе си.

— Интересува ме кой е бил личният ѝ лекар или лекари. Господин Дериън не е попълнил тази част.

— Той няма откъде да знае. Никога не е получавал сметките. Тони живее самостоятелно още от колежа и не съм сигурна кой е лекарят ѝ. Тя никога не боледува, има повече енергия от всеки, когото познавам. Вечно е в движение.

— Знаете ли за някакви бижута, които е носила редовно? Пръстени, гривна, колие, които рядко е сваляла? — попита Скарпета.

— Не.

— Ами часовник?

— Не мисля.

— Нещо като черен пластмасов спортен часовник, електронен? Голям черен часовник?

Госпожа Дериън поклати глава.

— Виждала съм подобни часовници у хора, участващи в изследвания. Сигурна съм, че и вие сте ги виждали, с вашата професия. Часовници, които следят сърдечния ритъм или се носят от хора с нарушения на съня например — продължи Скарпета.

Надежда проблесна в очите на госпожа Дериън.

— Ами когато сте видели Тони в Деня на благодарността? — каза Скарпета. — Възможно ли е да е носела часовник като този, който ви описах?

— Не. — Госпожа Дериън поклати глава. — Точно това имам предвид. Може да не е тя. Никога не съм я виждала да носи подобно нещо.

Скарпета ѝ каза, че вече може да види тялото, и двете станаха и отидоха в съседната стая. Тя бе малка и гола, само с няколко снимки на нюйоркски небостъргачи на бледозелените стени. Прозорецът за наблюдение се намираше на нивото на кръста, горе-долу толкова високо, колкото ковчег върху постамент, а от другата му страна имаше стоманена преграда — всъщност вратите на асансьора, който бе издигнал тялото на Тони Дериън от моргата.

— Преди да отворя преградата, трябва да ви обясня какво ще видите — каза Скарпета. — Искате ли да седнете на дивана?

— Не. Не, благодаря. Ще остана права. Готова съм. — Очите ѝ бяха ококорени и пълни с паника, дишаше учестено.

— Ще натисна един бутон. — Скарпета посочи табло с три бутона върху стената, два черни и един червен, като на старите асансьори. — И когато преградата се отвори, ще видите тялото.

— Да. Разбирам. Готова съм. — Едва можеше да говори, толкова уплашена беше. Тресеше се като от силен студ и дишаше тежко, сякаш току-що е правила упражнения.

— Тялото се намира върху носилка на колелца в асансьора, от другата страна на прозореца. Главата ѝ ще е тук, отляво. Останалата част от нея е покрита.

Скарпета натисна горния черен бутон и стоманените врати се разделиха със силно стържене. През надраскания плексиглас се видя Тони Дериън, завита със син чаршаф, с бледо лице, със затворени очи, с безцветни сухи устни, тъмната ѝ коса все още влажна от миенето. Майка ѝ притисна ръце към прозореца. Пое си дъх и запищя.

[1] Модел за обработка на информация, вдъхновен от изучаването на биоелектричните мрежи в мозъка на човека и животните. — Б.пр. ↑

[2] възлюблена (фр.). — Б.пр. ↑

[3] любима (фр.). — Б.пр. ↑

[4] любов моя (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Не мога да живея без теб (итал.). — Б.пр. ↑

[6] Квартал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

2.

Безпокойство човъркаше Пийт Марино, докато оглеждаше малкия едностаен апартамент и се опитваше да разгадае неговата индивидуалност и настроение, интуитивно да долови онова, което има да му каже той.

За него жилищата бяха като мъртъвците. Можеха да кажат много неща, ако разбираш безмълвния им език. Първото, което го смути, бе, че лаптопа и джиесема на Тони Дериън ги няма, а зарядните им устройства все още са включени в контактите. Тормозеше го и фактът, че като че ли нищо друго не липсваше и не беше пипано. Полицията вече бе решила, че апартаментът няма нищо общо с убийството. Но той усещаше, че някой е бил тук. Не знаеше как, това бе едно от онези чувства, които изпитваше с тила си, сякаш нещо го наблюдава или се опитва да привлече вниманието му, а той не може да разбере какво е.

Върна се в коридора, където униформен полицай пазеше апартаментата и не пускаше никой да влиза без разрешението на Джейми Бъргър. Тя искаше жилището да остане запечатано, докато не се увери, че вече нищо в него няма да ѝ трябва. Бе непреклонна по този въпрос, докато разговаряше с Марино по телефона, но в същото време сама си противоречеше. „Не се съсредоточавай прекалено много върху апартаментата и се отнасяй към него като към местопрестъпление.“ Добре де, кое от двете? Марино имаше твърде богат опит в тези неща, за да обръща голямо внимание на когото и да било, включително и на шефката си. Правеше онова, което смяташе за нужно. Що се отнасяше до него, апартаментът на Тони Дериън бе местопрестъпление и той щеше да го претършува из основи.

— Слушай — каза Марино на полицаия пред вратата, казваше се Мелник. — Защо не се обадиш на Бонел? Трябва да поговоря с нея за липсващите лаптоп и джиесем и да се уверя, че не ги е взела тя.

Бонел беше следователката, която вече бе огледала апартаментата заедно с екип от криминолози.

— Ти какво, телефон нямаш ли? — Мелник се беше облегал на стената в мъжделиво осветения коридор. До него, току до стълбището, имаше сгъваем стол.

Щом Марино си тръгнеше, Мелник щеше да върне стола в апартамента и да седи там, докато не му се наложи да отиде до тоалетната или не се появи нощната му смяна. Еба ти скапаната работа. Но някой трябваше да я върши.

— Да не би да си много зает? — попита Марино.

— Само защото седя тук с ръце в задника, това не значи, че не съм зает. Зает съм да мисля. — Почука се с пръст по гелосаната тъмна прическа. Беше дребен мъж с телосложение на борец. — Ще ѝ се обадя, но не ме ли чу какво ти разправях? Като дойдох тук, онзи, дето го заместих, ми проглуши ушите за това какво казали криминолозите. Питали къде ѝ е телефонът. Къде ѝ е лаптопът. Но не мислят, че някой е влязъл тук и ги е взел. Няма никакви свидетелства за това. Мисля, че е съвсем очевидно какво ѝ се е случило. Тия хора защо още тичат из парка нощем, особено пък жените? Върви ги разбери!

— Значи вратата е била заключена, когато са пристигнали Бонел и криминолозите?

— Казах ти, домоуправителят им отключил — някой си Джо, живее на първия етаж в другия край. — И посочи. — Сам виждаш, няма признаци някой да е насилвал ключалката и да е влизал с взлом. Вратата си била заключена, щорите — пуснати, всичко си било съвсем нормално, недокоснато. Така ми каза онзи преди мен, а той е видял със собствените си очи какво са правили криминолозите, от начало до край.

Марино изучаваше облата дръжка на вратата и ключалката, опипа ги — предварително си бе сложил ръкавици. Извади фенерче, огледа внимателно, но не видя никакви следи от взлом. Мелник беше прав. Нищо не изглеждаше повредено или наскоро одраскано.

— Намери ми Бонел — каза Марино — и накарай диспечера да ни свърже директно. Защото шефката ще ме пита за това поне петдесет пъти, като се върне в града, а може и по-рано. Повечето хора, които си взимат лаптопите, обикновено взимат и зарядното. Това ме притеснява.

— Ако криминолозите са взели компютъра, щяха да вземат и зарядното. Не са взимали нищо — каза Мелник. — Може жертвата да е имала резервно зарядно, това минавало ли ти е през ума? Може да е

занесла лаптопа някъде, където вече има зарядно, или пък просто си носи резервно. Според мен така е станало.

— Сигурен съм, че Бъргър ще ти прати писмена благодарност за твоето основаващо се на чужди думи мнение.

— Как е да работиш за нея?

— Сексът е доста добър — рече Марино. — Само да ми даваше малко повече време за възстановяване. При пет-десет пъти дневно дори аз се изтощавам.

— Да бе, а пък аз съм Спайдърмен. Както чувам, не си падала по мъже. Гледам я и си мисля: „Не може да бъде“. Сигурно е просто злобен слух заради високия ѝ пост, нали? Жена с нейната власт и известност. Знаеш, ако хората говорят нещо, това не значи, че е вярно. Само не зачеквай тази тема пред гаджето ми. Тя е пожарникарка. Като го чуят, всички веднага решават, че или е лесбийка, или се снима по бански за календари.

— А стига бе! Има я в календара на пожарникарките? Тазгодишният ли? Ще взема да си поръчам един.

— Казах, че така решават хората. Затова те питам: тази работа с Джейми Бъргър предположение ли е, или не? Трябва да призная, че много ми се иска да разбера. Из целия интернет се говори за нея и онази — дъщерята ли беше, или племенницата на доктор Скарпета? Момичето, което по-рано работеше за ФБР, а сега прави компютърните проучвания за Бъргър. Искам да кажа, Джейми Бъргър наистина ли толкова мрази мъжете, че ги праща в затвора? Понеже почти винаги онези, които праща зад решетките, са мъже. Не че жените извършват кой знае колко сексуални престъпления, но все пак. Ако някой знае истината, трябва да си ти.

— Не чакай филма. Прочети книгата.

— Книгата? — Мелник седна на сгъваемия стол и извади телефона от калъфа на служебния си колан. — Каква книга?

— Може би ти трябва да я напишеш, като си толкова любопитен. — Марино се загледа към дъното на коридора — кафяв килим, опушени бежови стени и общо осем апартамента тук, на втория етаж.

— Мен ако питаш, не искам цял живот да върша тая лайняна работа. Може би трябва да стана следовател. — Мелник продължаваше да дърдори, като че ли на Марино му пукаше и като че ли бяха първи приятели. — Да ме назначат в службата на Джейми Бъргър като теб,

стига да не е мъжемразка де, то се знае. Или може би в Специализирания отряд за борба с банковите обири на ФБР или в Службата за борба с тероризма, или нещо такова, където всеки ден ходиш в истински офис, имаш си служебна кола и всички те уважават.

— Няма портиер — каза Марино. — За да влезеш в тази сграда, трябва или да имаш ключ, или да звъннеш на някого да те пусне, както ти пусна мен, когато дойдох. След като влезеш във фоайето с пощенските кутии, имаш избор. Да завиеш наляво, да минеш покрай четири апартамента, включително този на домоуправителя, и да се качиш по стълбите. Или да завиеш надясно, да минеш покрай пералното помещение, стаите за поддръжка и общия склад и да се качиш по другите стълби. Само един етаж по-нагоре удобно се озоваваш на няма и два метра от вратата на Тони. Ако някой е влязъл в апартамента ѝ, може би е имал отнякъде ключове, така че да дойде и да си тръгне, без съседите да го забележат. Отдавна ли седиш тук?

— От два. Нали ти казах, преди мен имаше друг. Мисля, че са пратили човек веднага щом са открили тялото.

— Да, знам. Бъргър има пръст в тази работа. Колко хора си видял? Имам предвид от живеещите тук?

— Откакто дойдох ли? Никого.

— Чул ли си да тече вода, някой да говори, изобщо някакъв шум от другите апартаменти?

— Как да чуя? Аз седя или тук на стълбището, или в апартамента. Нищо не съм чул. Но съм тук... от колко? — Той си погледна часовника. — От два часа, не повече.

Марино прибра фенерчето в джоба на палтото си.

— По това време всички са навън. Тази сграда не е подходяща за пенсионери и домошари. Първо, няма асансьор, така че ако си стар, сакат или болен, няма да дойдеш да живееш тук. Няма таван на наемите и хората не живеят на кооперативни начала, не са сплотена общност, няма наематели, които да са тук от дълго време, средната дължина на престоя е година-две. Много от тях са сами или двойки без деца. Средна възраст около трийсетте. Четирийсет апартамента, осем от които в момента са празни, и предполагам, че тук рядко се мяркат агенти на недвижими имоти да досаждат на домоуправителя. Защото икономиката е скапана и това е една от причините да има толкова

много празни апартаменти, всичките освободени през последните шест месеца.

— Ти пък откъде знаеш? Да не си като оная от филма „Медиум“? Марино извади от джоба си пачка сгънати листчета.

— От КИЦ^[1]. Получих списък на всички живущи в сградата, кои са, с какво се занимават, дали са били арестувани, къде работят, къде пазаруват, какви коли имат, кого чукат.

— Не съм ходил там.

КИЦ се намираше на Полис Плаза номер едно и в представите на Марино бе нещо като командния мостик на космическия кораб „Ентърпрайз“ — на практика движеше всички операции на Нюйоркското полицейско управление.

— Няма домашни любимци — каза Марино.

— Какво общо имат пък домашните любимци? — Мелник се прозя. — Откакто ме прехвърлиха вечерна смяна съм като парцал. Не мога да спя. С гаджето се разминаваме като кораби в нощта.

— В сграда, където хората не са си вкъщи денем, кой разхожда кучето? — продължи Марино. — Наемите тук почват от хиляда и двеста. Такива наематели не могат да си позволят да плащат на някой да им го разхожда, а и нямат време да се занимават с това сами. Което ме връща на моята мисъл. Тук не е особено оживено, няма кой да те види или да те чуе. Не и през деня, както казах. Затова аз бих избрал именно това време, за да се вмъкна в апартамента ѝ, ако съм замислил нещо нечисто. Щях да вляза, без да се крия, когато на улицата, по тротоара имам предвид, е оживено, но вътре в сградата е пусто.

— Напомням ти, че тя не е била нападната тук — рече Мелник. — Убита е, докато е тичала в парка.

— Намери Бонел. Това ще е добро начало на обучението ти за следовател. Току-виж от теб излязъл нов Дик Трейси.

И се върна в апартамента. Остави вратата отворена.

Тони Дериън бе живяла подобно на много хора, които правят първите си стъпки — в тясно жилище, което Марино сякаш изпълваше от край до край. Имаше чувството, че целият свят внезапно се е свил около него. Четирийсет квадрата, най-много. Не че неговият апартамент в Харлем бе много по-голям, но поне имаше отделна спалня и не бе принуден да спи в проклетата дневна, имаше и общ заден двор със съседите, с изкуствена трева и маса и столове — не

беше кой знае какво, но все пак беше по-цивилизовано от това тук. Когато бе дошъл — преди около половин час — направи онова, което винаги правеше на местопрестъпления: огледа обстановката, без да се спира на конкретни детайли.

Сега се зае с по-подробен оглед. Започна от антрето, където едва имаше място да се обърне. Единствената мебел тук бе малка масичка от ратан, а върху нея имаше сувенирен пепелник от „Сизърс Палас“^[2]. Може би Тони си беше оставяла ключовете в него — онези на ключодържателя със сребърни зарчета, открити в един джоб на анорака, който бе носила по време на убийството. Може пък да беше същата като баща си, да обичаше хазарта. Марино бе проверил бащата — Лорънс Дериън, някое и друго шофиране в нетрезво състояние, обявил банкрут, преди няколко години се забъркал в комарджийска мрежа в Бъргън Каунти, Ню Джърси. Имаше данни, че е свързан с организираната престъпност, може би с мафиотската фамилия Дженовезе, но обвиненията бяха свалени. Беше боклук, непрокопсаник, бивш биоелектрически инженер от МТИ, зарязал семейството си. С две думи, безотговорен баща. Точно от онзи тип хора, които тласкат дъщерите си към връзки с неподходящи мъже.

Тони не приличаше на пияница. Впечатлението, което бе оставила досега у Марино, не беше за купонджийка, даже напротив — беше за амбициозна и упорита, маниачка на тема фитнес и здраве млада жена. Върху ратановата масичка до вратата имаше нейна снимка в рамка: как тича в някакво състезание, може би маратон. Изглеждаше добре, като модел — с дълга тъмна коса, висока и по-скоро слаба, типично тяло на бегачка, с тесен ханш и малки гърди, а на лицето ѝ бе застинал израз на свирепа решителност. Тичаше по някаква улица сред тълпа други бегачи, а събралите се отстрани зрители ги приветстваха. Марино се зачуди кой и кога е правил снимката.

На две крачки от входната врата бе кухнята. Печка с два котлона, хладилник, мивка, три шкафа, две чекмеджета, всичко в бяло. Върху плота лежеше на купчина пощата и нищо от нея не бе отворено, сякаш Тони я е оставила там на влизане и се е заела с други работи или просто не се е интересувала от нея. Марино прегледа няколко каталога и рекламни брошури с купони — той ги наричаше „пощенски боклук“, и едно листче яркорозова хартия, което уведомяваше живущите в

сградата, че утре, 19-и декември, водата ще бъде спряна от осем сутринта до обяд.

В сушилката за съдове от неръждаема стомана имаше нож за масло, вилица, лъжица, чиния, купа и чаша за кафе с картинка от комикса „Фар Сайд“: как хлапето от училището за надарени деца „Мидвейл“ бутва врата, на която пише „Дръпни“. Мивката бе празна и чиста, до нея имаше гъба и бутилка течен препарат, на плота нямаше трохи, нито следи от храна, дъсченият под беше без петънце. Марино отвори шкафа под мивката и видя малка кофа за боклук. В бялата найлонова торбичка имаше бананова кора — потъмняла и вмирисана, няколко сбръчкани боровинки, кутия от соево мляко, утайка от кафе и много хартиени кърпички.

Разгъна няколко. Миришеха на мед и цитруси, на нещо като амонячна вода с аромат на лимон, може би препарат за почистване на мебели и стъкло. Забеляза бутилка с лимонов „Уиндекс“, бутилка с препарат за дърво, съдържащ пчелен восък и портокалово масло. Изглежда, Тони бе много работлива, може би дори вманиачена, и бе чистила и подреждала, когато е била за последно вкъщи. За какво ли беше използвала „Уиндекса“? Марино не виждаше нищо стъклено. Отиде до прозореца, надзърна зад щорите и прокара пръст по стъклото. Прозорците не бяха мръсни, но пък и не изглеждаха да са мити наскоро. Може би бе избърсала някое огледало или нещо такова, или може би някой друг бе чистил тук, за да заличи отпечатъците и следите от ДНК — или поне си е мислел, че ги заличава. Марино се върна в кухнята и прибра хартиените кърпички от боклука в плик за улики. Щеше да ги провери за ДНК.

В хладилника имаше няколко кутии зърнена закуска „Каши“, още соево мляко, боровинки, сирена, кисело мляко, маруля, домати, пластмасова кутия спагети със сос, който приличаше на пармезан, може би приготвени за ядене навън, или пък бе вечеряла някъде и си бе взела останалото за вкъщи. Кога? Снощи ли? Или пък за последен път бе яла в апартамента си, купа „Каши“ с банан и боровинки и кафе. Закуска? Само че не бе закуствала тази сутрин, това бе адски сигурно. Дали е закуствала тук вчера сутринта, а после я е нямало цял ден и може би е вечеряла навън, в някое италианско заведение? А после какво? Върнала се е вкъщи, прибрала е останалите спагети в хладилника и е излязла да тича в дъждовната нощ? Помисли си за

съдържанието на стомаха ѝ и му стана любопитно какво ли е открила Скарпета при аутопсията. Беше се опитал да се свърже с нея няколко пъти следобед, беше ѝ оставил съобщения.

Върна се в дневната. Шумът от уличното движение по Второ авеню бе силен — автомобилни двигатели, клаксони и сновящи по тротоарите хора. Този постоянен шум и оживление може би бяха създавали у Тони фалшиво чувство на сигурност. Не бе много вероятно да се е чувствала изолирана тук, на един етаж над улицата, но сигурно бе държала щорите пуснати след стъмване, за да не може никой да надзърта. Според Мелник били пуснати, когато дошли Бонел и криминолозите, което предполагаше, че го е направила Тони. Ако за последно бе яла тук вчера сутринта, нима не си беше направила труда да ги вдигне, когато е станала? Тя явно обичаше да гледа през прозорците, защото бе сложила между тях малка масичка и два стола. Масичката бе чиста, с една сламена подложка върху нея, и Марино си представи как Тони вчера сутринта седи и си яде закуската. Но на спуснати щори?

Между прозорците имаше плоскоекранен телевизор, окачен на стената — трийсет и два инчов „Самсунг“. Дистанционното му бе на масичката за кафе до канапето. Марино го взе и натисна бутона за включване, за да види какво е гледала за последно. Телевизорът светна и показа новините на Си Ен Ен. Един от водещите говореше за убийството на „бегачка в Сентръл Парк, чието име още не е обявено от властите“, след което пуснаха коментар на кмета Блумбърг, а после и на полицейския комисар Кели — обичайните дрънканици на политиците и отговорните лица, имащи за цел да успокоят обществото. Марино слушаше, докато темата не се смени с последния скандал с държавната помощ за AIG.

Остави дистанционното на масичката за кафе, точно откъдето го бе взел, извади бележника си, записа на кой канал е бил включен телевизорът, като се чудеше дали криминолозите или Бонел са забелязали това. Вероятно не. Запита се кога Тони е гледала новините. Дали това е било първото, което е правела, щом стане сутрин? Дали е пукала новините през деня, или ги е гледала преди лягане? Къде е седяла, когато ги е гледала за последно? Телевизорът бе завъртян към двойното легло. То бе застлано със светлосиня сатенена покривка, а на възглавниците имаше три плюшени животинчета: енот, пингвин и

щраус. Марино се зачуди дали някой ѝ ги е подарил — може би майка ѝ, едва ли бяха от приятел. Не приличаха на нещо, което би подарил мъж, освен ако не е гей. Марино побутна пингвина с пръст, за да види името на производителя, после провери и другите две играчки. „Гунд“. Записа си го.

До леглото имаше нощна масичка с чекмедже. В него имаше пиличка за нокти, няколко батерии АА, малко шишенце „Мотрин“, две стари книги с меки корици за истински престъпления: „Историята на Джефри Дамър: Американски кошмар“ и „Ед Гейн — Психо“. Марино записа заглавията, после прелисти книгите, за да види дали Тони не си е водила някакви бележки, но не откри нищо. Между страниците на „Историята на Джефри Дамър“ бе пъхната касова бележка с дата 18 ноември 2006 — явно тогава книгата бе купена на старо от „Моус Букс“ в Бъркли, Калифорния. Жена, която живее сама, да четете такива страхотии? Може би някой ѝ ги беше дал. Той ги прибра в плик за улики. Щяха да заминат в лабораторията, за да ги проверят за отпечатъци и ДНК. Просто имаше някакво предчувствие.

Отляво на леглото беше гардеробът. Дрехите вътре бяха модни и секси: гамаши, туники, пуловери в ярки цветове, ниско изрязани блузки с апликации, чорапогащи, няколко лъскави рокли. Марките не му говореха нищо, но пък той не бе спец по модния дизайн. „Бейби Фет“, „Куги“, „Кенси Гърл“. Имаше и десетина чифта обувки, включително маратонки „Асикс“ като онези, които бе носила по време на убийството, и подплатени с овча кожа ботуши за зимата.

Ленените чаршафи бяха сгънати и наредени на една полица отгоре, до някаква картонена кутия. Той я свали и надзърна вътре. ДВД-та с филми, предимно комедии и екшъни, поредицата за бандата на Оушън, още една препратка към хазарта. Бе харесвала Джордж Клуни, Брад Пит, Бен Стилър. Нищо особено жестоко или страшно като книгите до леглото ѝ. Може би вече не си купуваше ДВД-та, а гледаше филми, включително ужаси или каквито там харесваше. А може да ги гледаше на лаптопа си. Къде, по дяволите, беше лаптопът ѝ? Марино направи снимки и си записа още неща.

Хрумна му, че досега не е видял зимно палто. Имаше няколко шушляка и дълго червено вълнено палто, старомодно на вид — може би от гимназията, може би наследено от майка ѝ или от някой друг — но къде беше дебелото зимно палто, с което би трябвало да ходи из

града в ден като днешния? Шуба или скиорско яке, нещо добре подплатено? Имаше купища обикновени дрехи, множество спортни екипи, включително анораци и якета, но с какво ходеше на работа? С какво излизаше по задачи или на вечеря, или с какво излизаше да тича, когато е наистина студено? Само по лекия анорак, който според Марино не се връзваше дори с лошото време предната вечер?

Влезе в банята и запали лампата. Бяла мивка, бяла вана с душ, синя завеса с рибки и бяла лента по края. Няколко снимки в рамки върху белите плочки на стените: пак тя, как бяга, но не в същото състезание като на снимката в антрето. Номерата ѝ бяха различни, явно бе участвала в много състезания. Изглежда, наистина си падаше по това, а също и по парфюмите — на плота имаше шест шишенца с различни аромати, всичките маркови. „Фенди“, „Джорджо Армани“, „Ескада“, и той се зачуди дали ги купува от магазини с намаление, или ги поръчва онлайн със седемдесет процента отстъпка, както бе направил самият той преди около месец, когато пазаруваше отрано за Коледа.

Само дето вече си мислеше, че е лоша идея да подарява на Джорджия Бакарди парфюм, наречен „Проблем“, който бе купил за 21,10 долара — огромно намаление, защото беше без кутийка. Когато го бе открил в eBay, му се бе сторило забавно и флиртаджийско. Сега вече не му беше толкова забавно, защото двамата наистина си имаха проблеми. Толкова проблеми, че непрекъснато се караха и все по-рядко се виждаха или говореха по телефона — същите предупредителни знаци както винаги. Историята се повтаряше. Марино никога не бе имал връзка, която да просъществува дълго, иначе изобщо нямаше да почне да излиза с Бакарди, а щеше да е щастливо женен, може би за Дорис.

Отвори аптечката над мивката: знаеше, че едно от първите неща, за които ще го попита Скарпета, е какво е намерил там. „Мотрин“, „Мидол“, бинтове за спортисти, лепенки, средства против мазоли и много витамини. Имаше три рецепти, всичките за едно и също лекарство, но издадени по различно време, последната точно преди Деня на благодарността. „Дифлукан“. Марино не беше фармацевт, но знаеше за „Дифлукан“ и бе съвсем наясно какво означава, ако жената, по която си пада, го взема.

Може би Тони имаше хроничен проблем с гъбични инфекции, може би правеше много секс, или пък бе свързано с цялото това тичане, с носенето на клинове и спарващи тъкани като лачена кожа или винил.

Задържането на влагата бе враг номер едно, както му бяха повтаряли винаги, а също и прането на дрехите в недостатъчно гореща вода. Беше чувал, че някои жени слагали гащичките си в микровълновата, а пък една, с която бе излизал, докато работеше в полицейското управление в Ричмънд, изобщо бе престанала да носи — твърдеше, че циркулацията на въздуха била най-добрата защита, срещу което той нямаше нищо против. Марино направи опис на всичко, което откри в аптеката и под мивката — предимно козметични продукти.

Още беше в банята и правеше снимки, когато се появи Мелник: говореше по телефона си и му показа с вдигнат палец, че е издирил детектив Бонел.

Марино взе телефона и каза:

— Да.

— С какво мога да ви помогна? — Гласът бе женски, приятен, нисък, точно каквито Марино харесваше.

Той не познаваше Бонел, изобщо не бе чувал за нея до днес. Това не беше чак толкова изненадващо в полицейско управление с размерите на нюйоркското, където работеха около четирийсет хиляди полицаи, шест хиляди от тях — детективи. Марино кимна на Мелник да излезе и да го чака в коридора.

— Имам нужда от малко информация — каза след това. — Работя с Бъргър. Не мисля, че сме се срещали с вас.

— Аз общувам директно с помощник окръжните прокурори — каза тя. — Вероятно затова не сме се срещали.

— Никога не съм чувал за вас. Откога сте в „Убийства“?

— Достатъчно отдавна, за да знам, че трябва да избягвам триъгълните схеми.

— Да не сте математичка?

— Ако Бъргър иска информация, нека ми се обади лично.

Марино бе свикнал хората да се опитват да го заобиколят, за да стигнат до Бъргър. Бе свикнал да слуша всякакви глупости за това защо някой си трябвало да говори с нея, а не можел да говори с него. Бонел явно не бе в „Убийства“ от много отдавна, иначе нямаше да се

държи толкова нахакано и отбранително, а може би беше чула разни слухове и бе решила, че не харесва Марино, още преди да се запознае с него.

— Знаете ли, тя в момента е малко заета — рече той. — Затова ме натовари да търся отговори вместо нея. Не иска утре денят ѝ да започне с обаждане от кмета, който се интересува какво, по дяволите, се прави, за да бъдат предотвратени още загуби за туристическия бизнес или каквото е останало от него. Когато седмица преди Коледа в Сентръл Парк изнасилват и убиват млада жена, която е излязла да потича, човек току-виж си променил намерението да доведе тук жената и децата, за да гледат „Рокетс“.

— Предполагам, че не е говорила с вас.

— Напротив. Защо мислите, че съм в апартамента на Тони Дериън?

— Ако Бъргър иска информация от мен, има номера ми — каза Бонел. — С радост ще се погрижа за всичко, което ѝ е нужно.

— Защо ме разигравате? — Разговорът продължаваше по-малко от минута, а Марино вече беше бесен.

— Кога за последно сте говорили с нея?

— Защо питате? — Тук ставаше нещо. Нещо, за което Марино не знаеше.

— Може би ще е по-добре да отговорите на въпроса ми — рече Бонел. — Тези неща действат двупосочно. Вие питате мен. Аз питам вас.

— Вашите хора още не бяха разчистили местопрестъплението в парка, когато говорих с нея. В мига, щом ѝ съобщиха за станалото, тя се свърза с мен по телефона, защото ръководи скапаното разследване. — Сега Марино бе този, който говореше отбранително. — Цял ден разговарям с нея по шибания телефон!

Не беше съвсем вярно. Бе говорил с Бъргър три пъти, за последно преди около три часа.

— Това, което се опитвам да ви кажа — продължи Бонел, — е, че може би трябва да поговорите пак с нея, вместо да говорите с мен.

— Ако исках да говоря с нея, щях да се обадя на нея. Обаждам се на вас, защото имам въпроси. Да нямате някакъв проблем с това? — Марино крачеше възбудено из апартамента.

— Може би.

— Как казахте, че ви е първото име? И не ми давайте инициалите си.

— Л. А. Бонел.

Марино се зачуди как ли изглежда и на колко години е.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм П. Р. Марино. Също като в „пъблик рилейшънс“, което е един от специалните ми таланти. Искам от вас само потвърждение, че не сте взимали лаптопа или джиесема на Тони Дериън. Че те не са били тук, когато сте пристигнали.

— Не бяха. Само зарядните.

— Тони имала ли е чантичка или портмоне? Ако изключим две празни чанти в дрешника, не виждам нищо, което би могла да носи обикновено. А се съмнявам, че е взимала чантичката със себе си, докато е тичала.

Настъпи пауза. После дойде отговорът:

— Не. Не съм видяла нищо такова.

— Е, това е важно. Значи, ако е имала чантичка или портмоне, те липсват. Взимали ли сте нещо оттук за лабораторията?

— Засега не смятаме апартамента за местопрестъпление.

— Интересно защо го изключвате напълно и решавате, че той няма никаква връзка. Откъде знаете, че убиецът не е човек, когото е познавала? Човек, който е идвал в дома ѝ?

— Тя не е била убита вкъщи и няма никакви следи от проникване с взлом, кражба или ровичкане из вещите ѝ. — Каза го все едно говори на пресконференция.

— Виж какво, говориш с друго ченге, а не с шибаните медии — рече Марино.

— Единственото необичайно е, че липсват лаптопът и джиесемът. И може би чантичката и портмонето ѝ. Добре, съгласна съм, че трябва да изясним това — каза Бонел вече малко по-дружелюбно. — Ще се заемем с подробностите по-късно, когато Джейми Бъргър се върне и можем да се съберем на съвещание.

— Струва ми се, че би трябвало да се притеснявате повече за апартамента на Тони, за това, че някой може да е проникнал в него и да е отнесъл липсващите вещи. — Марино не смяташе да се отказва.

— Нямаме причина да мислим, че тя самата не ги е занесла някъде. — Бонел определено знаеше нещо, но нямаше да му го каже по телефона. — Например може да си е носила джиесема, докато е

тичала в парка снощи, и убиецът да го е взел. Може, когато е излязла да тича, да е тръгнала от друго място — от дома на някоя приятелка или приятел. Трудно е да се каже кога е била за последно в апартамента си. Трудно е да се кажат доста неща.

— Говорили ли сте със свидетели?

— А вие какво си мислите, че правя? Че се размотавам из мола?
— Тя също започваше да се вбесява.

— Например тук, в сградата — каза Марино. Настъпи пауза, която той изтълкува като нежелание от нейна страна да му отговори, затова добави: — Ще предам всичко това на Бъргър веднага щом свърша разговора си с вас. Предлагам да ми съобщите всички подробности, за да не се налага да й казвам, че съм имал проблеми със сътрудничеството ви.

— Ние двете никога не сме имали проблеми със сътрудничеството.

— Чудесно. Нека си остане така и занапред. Попитах ви нещо. С кого сте говорили?

— С двама свидетели — рече Бонел. — Един мъж, който живее на нейния етаж, казва, че я видял да се прибира вчера късно следобед. Тъкмо се бил върнал от работа и тръгвал към фитнеса, когато видял Тони да се качва по стълбите. Отключила вратата на апартамента си, докато вървял по коридора.

— В посока към нея ли?

— Има стълбища и в двата края на коридора. Той ползвал стълбището до своя апартамент, а не онова до нейния.

— Значи казвате, че не се е приближил, не я е разгледал добре?

— Ще обсъдим подробностите по-късно. Може би като говорите с Джейми, ще й кажете, че трябва да се съберем на съвещание — отвърна Бонел.

— Трябва да ми дадете подробностите сега. Приемете го като непряко указание от нея — рече Марино. — Опитвам се да си представя онова, което ми описахте току-що. Човекът видял Тони от своя край на коридора, от около трийсет метра разстояние. Лично ли разговаряхте с този свидетел?

— „Непряко указание“? Това е нещо ново. Да, лично говорих с него.

— Номерът на апартамента му?

— Двеста и десет, през три врати от апартамента на жертвата, отляво. В другия край на коридора.

— Ще се отбия там на излизане — рече Марино и измъкна сгънатия доклад на КИЦ, за да провери кой живее в апартамент 210.

— Не си е вкъщи. Каза ми, че заминава извън града за дълъг уикенд. Носеше два сака и самолетен билет. Мисля, че вървите по грешен път.

— Какво имате предвид? — Проклятие! Какво не му бяха казали?

— Имам предвид, че вашата и моята информация може би се различават — отвърна Бонел. — Опитвам се да ви кажа нещо, да ви дам „непряко указание“, както го наричате, но вие не внимавате.

— Вижте какво, хайде аз да ви кажа моята информация и може би вие ще ми кажете вашата. Греъм Турет — прочете Марино от доклада на КИЦ. — Четирийсет и една годишен, архитект. Моята информация се състои от онова, което откривам, когато почна да търся. Нямам представа откъде взимате вие вашата, но май не си правите труда да я търсите.

— Да, именно с Греъм Турет говорих — каза Бонел. Като че ли вече не беше ядосана, по-скоро предпазлива.

— Този Греъм Турет бил ли е близък с Тони? — попита Марино.

— Каза, че не. Каза, че дори не знаел името ѝ, но е сигурен, че я е видял да влиза в апартамента си вчера около шест часа. Каза, че си носела пощата. Нещо, което приличало на писма, списания и някакъв флаер. Не ми харесва да обсъждам всичко това по телефона, а и линиите на изчакване на апарата ми вече побесняват. Трябва да затварям. Когато се върне Джейми, ще се съберем и ще поговорим.

Марино не бе споменал, че Бъргър е извън града. Помисли си, че Бонел е разговаряла с нея, но няма намерение да му казва за какво. Бъргър и Бонел знаеха нещо, което той не знаеше.

— Какъв флаер? — попита Марино.

— От яркорозова хартия. Каза, че го познал отдалеч, защото този ден всички били получили такива — тоест вчера.

— Проверихте ли пощенската кутия на Тони, докато бяхте тук? — попита Марино.

— Домууправителят я отвори по моя молба — каза Бонел. — За да я отвориш, трябва да имаш ключ. Нейният бил в джоба ѝ, когато са

я открили в парка. Ще ви го кажа по следния начин: имаме доста деликатна ситуация.

— Да, знам. Сексуалните убийства в Сентръл Парк обикновено са деликатни ситуации. Видях снимките от местопрестъплението, макар и не благодарение на вас. Трябваше да ги взема от ССМ, от техните следователи на смъртни случаи. Три ключа на ключодържател с късметлийски зарчета, които не се оказали толкова късметлийски.

— Пощенската кутия беше празна, когато я проверих тази сутрин — каза Бонел.

— Имам домашния телефон на този Турет, но не и джиесема му. Може би ще ми пратите координатите му по имейла, за да са ми подръка, ако поискам да говоря с него. — Марино й даде имейл адреса си. — Трябва да погледнем какво е записано на охранителната камера. Предполагам, че има камера отпред на сградата, или на някое друго място наблизо, така че да можем да видим кой е влизал и излизал. Мисля, че е добра идея да говоря с някой от моите сътрудници в КИЦ и да ги помоля да се свържат с камерата в реално време.

— Че защо? — попита тя малко объркано. — Наш полицаи дежури там денонощно. Да не би да мислите, че престъпникът ще се върне в жилището й, че то по някакъв начин е свързано с убийството?

— Никога не се знае — рече Марино. — Убийците са странни хора, параноици. Понякога живеят от другата страна на улицата или пък в съседния апартамент. Откъде да знаем? Искам да кажа, че ако КИЦ успее да ни свърже с каквато там мрежа от охранителни камери има наблизо, ще можем лично да направим запис от тях, за да сме сигурни, че някой няма да го изтрие по погрешка. И което е още по-важно, Бъргър ще иска видеозаписа. Ще иска и WAV файла с обаждането на номер 911, разговора с човека, който е открил трупа тази сутрин.

— Не е бил само един — отвърна Бонел. — Няколко души са се обадили — сторило им се, че видели нещо, докато минавали оттам с колите си. А откакто го пуснаха по новините, телефоните ще се скъсат да звънят. Трябва да поговорим. Нека да сме само двамата. То се е видяло, че няма да млъкнете, защо да не поговорим на четири очи?

— Също така трябва да вземем разпечатка на телефонните разговори на Тони и да влезем в имейла й — продължи Марино. — Да се надяваме, че ще има някакво логично обяснение за джиесема и

лаптопа, например че ги е оставила у някой приятел. Същото важи за чантичката и портмонето ѝ.

— Както казах, нека да поговорим на четири очи.

— Нали говорим на четири уши. — Марино нямаше да позволи на Бонел да командва. — Може би ще се появи някой, който ще каже, че Тони му е била на гости, излязла е да тича и не се е върнала. Ако намерим лаптопа и джиесема ѝ и чантичката и портмонето ѝ, може да се почувствам малко по-добре. Защото в момента не се чувствам никак добре. Случайно да сте забелязали снимката ѝ на масичката до входната врата? — Марино излезе в антрето и взе снимката. — Тя тича в състезание, носи номер триста четирийсет и три. Има още няколко такива в банята.

— Какво искате да кажете?

— На никоя от снимките не носи слушалки или айпод. В апартамента ѝ също не открих нищо, което да прилича на айпод или уокмен.

— Е, и?

— Говоря за опасността от това да си набиеш нещо в ума — каза Марино. — Маратонците, хората, участващи в надбягвания, не бива да слушат музика. Забранено им е. Когато живеех в Чарлстън, публикувах това на първа страница на вестниците по време на Маратона на морските пехотинци. Заплашвах да дисквалифицират бегачите, ако се появят със слушалки.

— Не разбирам.

— Ако някой се промъкне зад теб, за да те цапардоса по главата, може би ще имаш по-добър шанс да го чуеш, ако не си надул музиката до дупка. А както изглежда, Тони Дериън не е слушала музика, докато е тичала. Въпреки това някой е успял да се приближи изотзад и да я прасне по главата, без тя дори да се обърне. Това изобщо ли не ви смущава?

— Възможно е убиецът да я е нападнал отпред и тя да се е обърнала или навела, за да предпази лицето си — рече Бонел. — А и не е била ударена точно по тила, а малко вляво, зад ухото. Така че може да е започнала да се обръща, реагирала е, но е било прекалено късно. Може би си правите разни допускания, защото ви липсва информация.

— Обикновено когато хората реагират и се опитват да се предпазят, инстинктът им е да вдигнат ръце и тогава получават защитни наранявания — каза Марино. — На снимките от местопрестъплението, които видях, тя няма такива, но още не съм говорил със Скарпета. Когато говорим, ще го потвърдя. Изглежда, сякаш Тони Дериън не е подозирала нищо и изведнъж се е озовала на земята. Това ми се струва малко необичайно за жена, която тича по тъмно и вероятно е свикнала да е нащрек за всичко около себе си, защото тича често и не носи слушалки.

— Да не би да мислите, че е участвала в надбягване? И какво ви кара да мислите, че никога не носи слушалки? Може да е носела и убиецът да ѝ е взел айпода или уокмена.

— Според всичко, което знам за сериозните бегачи, те не носят слушалки, независимо дали са на състезание, или не, особено пък в града. Огледайте се само. Покажете ми някой сериозен бегач в Ню Йорк, който носи слушалки, така че да може да навлезе във велосипедната алея или да го сгази някой разсеян шофьор, или да го нападнат в гръб.

— Вие да не би да сте бегач?

— Вижте, не знам каква е информацията, която имате и явно не желаете да споделите, но информацията, с която съм се сдобил аз чрез взиране в онова, което ми е под носа, гласи, че когато не знаем нищо, трябва да се пазим от прибързани заключения.

— Съгласна съм. Точно това се опитвам да ви внуша, П. Р. Марино.

— Какво означава Л. А.?

— Освен град в Калифорния, нищо. Ако искате да ме наричате по друг начин, освен Бонел или тъпачко, можете да ми викате Ел Ей.

Марино се усмихна. Може би тази жена не бе толкова безнадеждна.

— Виж какво, Ел Ей — каза той. — Смятах след няколко минути да тръгна към „Хай Ролър Лейнс“. Защо не се срещнем там? Играеш ли боулинг?

— Мисля, че човек трябва да има коефициент на интелигентност под 60, иначе не му дават обувки.

— По-скоро 70. Мен доста ме бива — каза Марино. — Освен това си нося мои обувки.

[1] КИЦ (Криминален информационен център). Служба, създадена през 2005 г. в Ню Йорк, чиято цел е да снабдява с бърза информация служителите на реда. — Б.пр. ↑

[2] Хотел с казино в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

3.

Скарпета не бе изненадана, че Марино се е опитвал да се свърже с нея. Имаше две съобщения от него на гласовата поща, а преди няколко минути ѝ бе пратил есемес, изпъстрен с типичните му грешки и почти неразгадаеми съкращения, без никакви препинателни знаци или главни букви, освен онези, които блекбърито му поставяше автоматично. Марино още не бе разбрал как се вмъкват символи и интервали, а и най-вероятно изобщо не го беше грижа.

„Бъргър ИГ както зн но върне тази вч иска подр отн Дериън и аз имам нщ да добвя и много въпси пбади се“

Марино ѝ напомняше, че Джейми Бъргър е извън града. Да, на Скарпета това ѝ бе добре известно. Когато Бъргър се върне в Ню Йорк тази вечер, продължаваха йероглифите на Марино, ще очаква да чуе резултатите от аутопсията и всичко, което Скарпета може да знае за уликите, тъй като за случая отговаряше Отделът за сексуални престъпления на Бъргър. Чудесно. Това също нямаше нужда да ѝ го казват. Марино отбелязваше, че има информация и въпроси, затова да му се обади, когато може. Пак чудесно, защото и тя имаше да му казва много неща.

Опита се да му прати отговор, докато вървеше към кабинета си, и за пореден път се подразни от блекбърито, което Луси ѝ бе купила преди две седмици. Това бе мила и щедра изненада, която Скарпета смяташе за троянски кон — нещо, което са дотъркаляли в задния ти двор и което крие само неприятности. Племенницата ѝ бе решила, че Бъргър, Марино, Бентън и Скарпета трябва да притежават същия страхотен свръхмодерен електронен помощник като нея, и се бе нагърбила със задачата да създаде общ сървър, или както го описваше тя, „среда с двупосочно удостоверяване, тройно криптиране на данните и защитна стена“.

Новото устройство бе снабдено с тъчскрийн, камера, джипиес, мултимедиен плейър, безжичен имейл, чат — с други думи, повече възможности, отколкото Скарпета имаше време или желание да усвои. Засега тя не беше в добри дипломатически отношения със своя смартфон и бе сигурна, че този „умен телефон“ е по-умен от нея. Спря, за да набере с палци съобщението на LCD дисплея. Налагаше ѝ се да изтрива и набира отново всеки втори символ, защото, за разлика от Марино, не пращаше съобщения, изобилстващи от грешки:

„Ще се обадя по-късно. Трябва да се срещна с шефа.
Имаме проблеми — задръж нещата.“

Нямаше намерение да навлиза в повече подробности, защото питаеше силно недоверие към есемесите, но ѝ бе все по-трудно да ги избягва, след като всички други ги ползваха.

Въздухът в кабинета ѝ се бе пропил с гадната миризма на застоял чийзбургер и пържени картофи — обядът ѝ бе на път да се превърне в археологическа ценност. Тя хвърли кутията в кошчето, а самото кошче изнесе пред вратата. После почна да пуска щорите на прозорците с изглед към гранитните стъпала пред входа на ССМ — често се случваше там да седят роднини и приятели на пациентите, когато не ги свърташе във фоайето. Спря за момент и загледа как Грейс Дериън се качва на задната седалка на един мръснобял „Додж Чарджър“, вече не толкова разтреперана, но все още очевидно потресена и сломена.

При огледа на тялото едва не бе припаднала. Скарпета я върна в чакалнята и поседя с нея, направи ѝ горещ чай, погрижи се за нея, доколкото ѝ беше по силите, докато не реши, че е безопасно да позволи на обезумялата от скръб жена да си тръгне. Чудеше се какво ли ще направи сега госпожа Дериън. Надяваше се приятелят, който я е докарал, да остане с нея, за да не е сама. Може би колегите ѝ от болницата щяха да се погрижат за нея, а синовете ѝ да пристигнат по-бързо в Айслип. Може би тя и бившият ѝ съпруг щяха да прекратят спора си за останките и вещите на убитата им дъщеря, да решат, че животът е прекалено кратък за дразги и злоба.

Седна на бюрото си, което бе изработено така, че я заобикаляше от три страни. От двете страни имаше два метални шкафа, служещи за

поставки за принтера и факса. Зад гърба ѝ, върху една маса, бе микроскопът „Олимпъс VX41“, включен към фиброоптичен осветител и видеокамера, така че Скарпета да може да разглежда предметните стъкла и улуките на монитор, да прави електронни снимки на образите или да ги разпечатва на фотохартия. На една ръка разстояние стояха стари приятели: учебникът по медицина на Сесил, „Патологията“ на Робинс, „Наръчникът“ на Мерк, Сафърстийн, Шлезингер. Петрако и още някои неща, които бе донесла от вкъщи да ѝ правят компания. Комплект инструменти за дисекция от времето, прекарано в медицинския институт „Джон Хопкинс“, и други сувенири ѝ напомняха за дългата традиция в съдебната медицина преди нея. Месингови везни, хаван и чукало. Аптекарски шишета и буркани. Хирургически комплект от Гражданската война. Микроскоп от края на деветнайсети век. Подбрана колекция от полицейски шапки и значки.

Позвъни на джиесема на Бентън. Включи се направо гласовата поща, което обикновено означаваше, че Бентън е изключил телефона си, защото се намира някъде, където не може да го използва — в случая в мъжкото затворническо отделение на „Белвю“, където работеше като съдебен психолог консултант. Скарпета опита да се свърже с офиса му и усети как ѝ олеква на сърцето, когато той вдигна.

— Значи си още там — каза тя. — Искаш ли да вземем заедно такси?

— Какво, сваляш ли ме?

— Казват, че си от лесните. Ще ми трябва още около час, имам разговор с доктор Едисън.

— Един час ме устройва. — Гласът му беше унил. — Аз също трябва да проведе съвещание с шефа.

— Добре ли си? — Тя затисна телефона между рамото и брадичката си и се логна в имейла си.

— Може би има един дракон, който трябва да убия. — Бентън говореше с познатия си успокоителен баритон, но Скарпета долови следи от тревога и гняв. Напоследък долавяше доста неща.

— Мислех, че трябва да помагаш на драконите, а не да ги убиваш — каза тя. — Няма да ми кажеш за какво става дума, нали?

— Права си. Няма — отвърна той.

Искаше да каже, че не може. Сигурно имаше проблеми с някой пациент и това май се превръщаше в тенденция. През последния месец

Скарпета бе останала с впечатлението, че той отбягва „Маклийн“, психиатричната болница в Белмонт, Масачузетс, където се водеше на щат и където двамата бяха устроили своя дом. Бе по-нервен и разсеян от обикновено, сякаш наистина нещо го гризеше — нещо, за което той не искаше да говори, намеквайки, че правилата не му позволяват. Скарпета знаеше кога да разпитва и кога да го остави на мира. Отдавна бе свикнала с факта, че Бентън споделя твърде малко.

Животът, който водеха, бе такъв — изпълнен с тайни, като стая, в която има колкото светлина, толкова и сянка. През дългия им съвместен път и двамата нерядко поемаха по собствени отбивки, към собствени цели, които невинаги бяха известни на другия. Но колкото и трудно да бе това за нея, за него бе още по-зле. В повечето случаи нямаше нищо неетично Скарпета да обсъжда работата си със своя съпруг и да търси мнението и съвета му, но самата тя рядко можеше да му отвърне със същото. Пациентите на Бентън бяха живи хора и се радваха на определени права и привилегии, които не важаха за нейните мъртъвци. Бентън не можеше да обсъжда със Скарпета някой пациент, без да наруши поверителния характер на отношенията си с него — с изключение на случаите, когато пациентът представляваше опасност за себе си или за околните или пък бе осъден за престъпление.

— Скоро трябва да решим кога ще се приберем у дома. — Бентън бе минал на темата за празниците и за живота в Масачузетс, който изглеждаше все по-далечен. — Джъстин се чуди дали да украси къщата, може би да окачи няколко наниза бели лампички по дърветата.

— Добра идея. Така ще изглежда, че има някой вкъщи — каза Скарпета, докато преглеждаше имейлите. — Ще държи крадците надалеч, а както чувам, напоследък имало бум на кражбите. Да сложим лампички. По чемширите, а може би и от двете страни на входната врата и в градината.

— Значи да разбирам, че всичко друго отпада?

— Положението тук е такова, че нямам представа къде ще съм след седмица — каза тя. — Имам много лош случай, всички са се хванали за гушите.

— Отбелязвам си го. Лампички за прогонване на крадците. За останалото хич да не си правим труда.

— Ще взема няколко амарилиса за апартамента и може би малка елхичка с корен, за да я засадим после — каза тя. — И се надявам да

успеем да се приберем у дома за няколко дни, ако искаш.

— И аз не знам какво искам. Може би просто трябва да планираме да останем тук. Тогава въпросът отпада. Какво ще кажеш? Съгласна ли си? Да го смятам ли за решено? Ще си спретнем вечеря или нещо такова. С Джейми и Луси. И с Марино, предполагам.

— Предполагаш?

— Разбира се. Ако ти искаш.

Бентън никога не би казал, че иска Марино да дойде. Не го искаше. Нямахме смисъл да се преструва.

— Дадено — каза тя, макар идеята да не ѝ харесваше особено. — Ще останем в Ню Йорк. — Сега, когато вече го бяха решили, усети, че я обземат съжаления.

Помисли си за тяхната двуетажна къща в стил бунгало, построена през 1910-а, простичка хармония от дърво, гипс и камък, която ежедневно ѝ напомняше колко обожава Франк Лойд Райт. За миг изпита тъга по голямата си кухня с уреди от неръждаема стомана. Липсваше ѝ голямата спалня с дълбоко разположените тавански прозорци и тухлената камина.

— Тук или у дома, няма значение — добави тя. — Стига да сме заедно.

— Чакай да те питам нещо — каза Бентън. — Да си получавала някакви необичайни послания, като например поздравителна картичка, може би нещо пратено до службата ти в Масачузетс или тук в Ню Йорк, или в Си Ен Ен?

— Поздравителна картичка ли? От някой конкретен човек ли имаш предвид?

— Просто се чудех дали не си получила нещо необичайно.

— Повечето неща, които получавам от непознати — имейли, електронни картички и така нататък — са адресирани до Си Ен Ен и за щастие други хора се занимават с тях.

— Нямам предвид точно писма от почитатели. Говоря за нещо като говореща или пееща картичка. Не електронна. Истинска — каза той.

— Май имаш някого предвид.

— Просто питам. — Имаше някого предвид. Пациент. Може би дракона, който трябваше да убие.

— Не — каза тя, докато отваряше един имейл от шефа. Добре. Той беше в офиса си и щеше да остане там до пет.

— Не се налага да го обсъждаме. — Тоест Бентън не искаше да го обсъжда. — Обади ми се, когато си готова за тръгване, и ще се срещнем отпред.

Бентън надяна памучни лабораторни ръкавици и извади от найлоновия плик за улики една торбичка на „ФедЕкс“ и една коледна картичка.

Смущаваше го фактът, че неприличното поздравление бе пратено до него на този адрес, в „Белвю“. Откъде можеше да знае Доди Ходж, която бе изписана от „Маклийн“ преди пет дни, че Бентън в момента се намира в „Белвю“? Откъде можеше да има и най-малка представа за местонахождението му? Бе превъртял в ума си множество варианти, цял ден си блъскаше главата над тях — призракът на Доди бе накарал ченгето в него да надделее над психолога.

Предполагаше, че е възможно тя да е видяла телевизионната реклама за гостуването на Скарпета в „Докладът на Криспин“ тази вечер и да е решила, че Бентън ще придружи жена си, особено като се имат предвид предстоящите празници. После би могла да стигне до заключението, че щом Бентън е в града, ще се отбие в „Белвю“, най-малкото, за да си провери пощата. Беше възможно също така психическото ѝ състояние да е започнало да се влошава, след като се е прибрала вкъщи, безсънието ѝ да се е усилило, или пък просто да не получава дозата от радостни емоции, за които копнее. Но нито едно от обясненията, които му идваха наум, не бе задоволително и с всеки изминал час той ставаше все по-неспокоен и бдителен вместо обратното. Тревожеше се, че тази постъпка на Доди не отговаря на характера ѝ, не е нещо, което той би предвидил, и че тя може да не е действала сама. Тревожеше се и за себе си. Изглежда, Доди бе пробудила у него определени склонности и поведение, което не подобаваше на професията му. А напоследък той и без това не беше съвсем на себе си.

Червеният плик на картичката бе чист, без никакви надписи — нямаше ги имената нито на Бентън, нито на Скарпета, нито на Доди Ходж. Това поне съответстваше на нещата, които той знаеше за нея.

Докато бе в „Маклийн“, тя отказваше да пише. Отказваше да рисува. Отначало твърдеше, че била срамежлива. После реши, че лекарството, което ѝ дават в болницата, предизвиква треперене и нарушава координацията ѝ, така че не може да прерисува дори най-простата поредица от геометрични фигури или да свързва числа в определен ред, нито да подрежда карти или кубчета. Цял месец тя не правеше нищо друго, освен да театралничи, да създава проблеми, да се оплаква, да наставлява, да съветва, да любопитства, да лъже и да говори с всеки, който желае да я слуша, като понякога дори викаше. Не можеше да се насити на преувеличените си драми и на фантазиите си, беше едновременно звезда в собствения си филм и своя най-голяма почитателка.

Никой друг вид личностно разстройство не ужасяваше Бентън така, както хистрионното. Още от мига на арестуването на Доди в Детройт, Мичиган, за дребна кражба и нарушаване на обществения ред, целта на всички замесени в случая бе да ѝ осигурят психиатрична помощ, при това колкото се може по-далеч от самите тях. Никой не искаше да има нищо общо с тази гръмогласна жена, която бе пищяла и вила в кафе-книжарницата „При Бети“, че била лелята на филмовата звезда Хап Джъд, че се намирала в „безплатния му списък“ и затова не било кражба да натъпче четири ДВД-та с негови екшъни отпред в панталоните си. Дори самата Бети с радост се отказа от обвиненията, при условие че Доди никога повече няма да стъпва в магазина ѝ, в Детройт или в щата Мичиган. Сделката гласеше, че тя трябва да бъде хоспитализирана минимум за три седмици и ако се съгласи на това, делото ще отпадне.

Доди бе оказала съдействие с уговорката, че трябва да бъде въдворена в „Маклийн“, защото там отиват важните особи, богатите и известните, а освен това се намирала в удобна близост до нейното имение в Гринич, Кънектикът, а също и до Сейлъм, където обичала да пазарува в различни вещерски магазини, да прави платени заклинания и ритуали и да предлага магическите си умения срещу определена цена. Настояваше, че след като приемът в частна болница ще ѝ струва толкова пари, трябвало да ѝ дадат най-утвърдения и изтъкнат съдебномедицински експерт, мъж с поне докторска степен, който е работил за ФБР, няма предубеждения към свръхестественото и е толерантен към другите религии, включително Старата вяра.

Първият избор на Доди бе съдебният психиатър д-р Уорнър Ейджи, защото го смяташе за бивш профайлър на ФБР, а и го даваха по телевизията. Искането ѝ бе отхвърлено. Първо, Ейджи нямаше договор с болница „Маклийн“, и второ, офисът на детройтския окръжен прокурор не желаше по никакъв начин да бъде свързан със „съдебномедицинския доктор Фил“^[1], както го наричаха. Намесването на името на Ейджи в тази каша само по себе си бе достатъчно, за да държи Бентън надалеч, независимо кой е пациентът — толкова силно го презираше. Но той имаше професионални задължения към „Маклийн“ и за лош късмет бе най-очевидният кандидат за тежката задача да оцени състоянието на тази жена, която твърдеше, че е вещица и роднина на знаменитост. Целта беше да я отърват от процес и затвор — не че някой затвор на тази планета би я искал.

През четирите седмици, докато тя бе негова пациентка, Бентън прекарваше колкото се може повече време в Ню Йорк, не само за да е близо до Скарпета, но и за да е далеч от Доди. Изпита огромно облекчение, когато я изписаха миналата неделя следобед. Даже провери няколко пъти, за да е сигурен, че наистина са я взели и са я откарали у дома — не в някакво си там имение в Гринич, защото това бе още една лъжа, а в малката ѝ къщичка в Еджуотър, Ню Джърси, където тя живееше сама, след като бе сменила четирима съпрузи — всичките или мъртви, или отдавна избягали. Бедните копелета!

Вдигна телефона и набра вътрешния номер на началника на отдела по съдебна психиатрия в „Белвю“ д-р Нейтън Кларк, за да го попита дали има свободна минутка. Докато чакаше, огледа отново плика на „ФедЕкс“. Някои неща продължаваха да го смущават и безпокоят, и да го подтикват да действа така, както знаеше, че не бива. На разписката нямаше обратен адрес, а адресът му тук, в „Белвю“, бе написан на ръка, с простичък четлив почерк, толкова прецизен, че текстът изглеждаше като напечатан. Изобщо не приличаше на нещо, което човек би очаквал от Доди — в „Маклийн“ тя се подписваше на различните формуляри с широка и завъртяна драскулка и това бе единственото, което бе написала при пребиваването си там. Бентън измъкна гланцираната картичка от плика. На нея бе нарисуван дебел Дядо Коледа, подгонен от разярена Баба Коледа, размахала точилката, а надписът гласеше: „На кого ще викаш хо^[2] бе?“. Той отвори

картичката и записаният глас на Доди Ходж запя фалшиво по мелодията на популярна коледна песничка:

*„Весела Коледа-Додида,
и когато си мислиш за мен,
клонка от имел пъхни където се полага
и ангелче с връвчица на елхата окачи.
Весела Коледа, Бентън и Кей!“*

Вбесяващите думи се повтаряха до безкрай, напявани със задъхания ѝ детински гласец.

— Е, не е точно Бърл Айвс^[3] — отбеляза доктор Кларк, докато влизаше.

Беше с палто и шапка и носеше захабената си кожена чанта за през рамо, която напомняше на Бентън за пощальонските чанти от епохата на конните куриери и фургоните.

— Ако можеш да го изтърпиш, ще се повтаря, докато свърши времето за запис — каза Бентън. — Точно четири минути.

Доктор Кларк остави нещата си на един стол и се приближи до Бентън, който седеше, подпрял ръце на бюрото, и се взираше в картичката. Началникът на отдела по съдебна психиатрия беше минал шейсетте и наскоро му бяха поставили диагноза Паркинсон — жестоко наказание за човек, чието тяло винаги е било също толкова гъвкаво като ума му. Тенис, ски, планинско катерене, пилотиране на собствения му самолет — нямаше много неща, които да не е опитвал и в които да не е постигнал успех; любовта му към живота бе безгранична. Но се бе оказал прецакан от биологията, от генетиката, от околната среда, а може би от нещо толкова тривиално като излагане на оловна боя или стар водопровод бе станало причина свободните радикали да нанесат поражения на базалните ганглии на забележителния му мозък. Един дявол знае как си бе навлякъл това проклятие. Но болестта се развиваше бързо и той вече ходеше прегърбен, а движенията му бяха забавени и тромави.

Бентън затвори картичката и гласът на Доди секна наред думата.

— Явно е домашно изработена — каза той. — Обикновените говорещи картички имат време на запис само около десет секунди,

понякога може да стигнат и до четирийсет и пет, но в никакъв случай четири минути. Доколкото разбирам, за да направиш по-дълъг запис, трябва да купиш гласов модул с повече памет. Можеш да го поръчаш по интернет, а после да си изработиш собствена поздравителна картичка. И точно това е направила тази моя бивша пациентка. Или пък някой го е направил вместо нея.

Взе картичката и я завъртя под различен ъгъл, за да може доктор Кларк да види ръбовете — бяха съединени с прецизност и внимание.

— Намерила е тази картичка, или пък някой друг я е намерил — продължи да обяснява Бентън, — записала е гласа си на модул, залепила го е върху, а върху него е залепила правоъгълно парче хартия, вероятно бялата половина от друга картичка. Ето защо вътрешната част на картичката ѝ е съвсем празна. Не е написала нищо върху нея. И през цялото време, докато беше в „Маклийн“, също не написа нищо. Не можела да пише, така казваше.

— Графофобия?

— Да, а също и от лекарствата, или поне тя твърди така.

— Перфекционистка, която не понася критиките. — Доктор Кларк мина от другата страна на бюрото.

— Симулантка.

— Аха. Престорено психично разстройство. С каква цел? — Доктор Кларк вече се съмняваше в думите му.

— Пари и внимание, това са двата най-силни мотива за нея. Но може да има и нещо друго — отговори Бентън. — Започвам да се чудя кого или какво сме държали в „Маклийн“ цял месец. И защо.

Доктор Кларк седна бавно и внимателно. Вече и най-малкото движение го затрудняваше. Бентън забеляза колко се е състарил от лятото насам.

— Съжалявам, че ти досаждам с това. Знаем, че си зает.

— Никога не ми досаждаш, Бентън. Липсваха ми разговорите с теб и си мислех да ти се обадя. Чудех се как си. — Доктор Кларк го каза така, сякаш имаха да говорят за куп неща, а Бентън все му се изплъзва. — Значи тя отказа тестовете с молив и хартия?

— Не пожела да направи Бендер-Гецалт, теста за сложни фигури на Рей-Остерийт, заместване на цифри със символи, зачертаване на букви, нито дори последователно свързване — каза Бентън. — Нищо, което изисква от нея да пише или да чертае.

— Ами тестовете за психомоторни функции?

— Никакво подреждане на кубчета или на клечки, никакъв тест за бързо почукване с пръст.

— Интересно. Нищо, което да измерва времето за реакция.

— Последното ѝ извинение беше, че от лекарствата, които взимала, получавала треперене, ръцете ѝ се тресели толкова силно, че не можела да държи химикалка и не искала да се унижава с опити да чертае или да мести разни неща. — Докато описваше престорените оплаквания на Доди Ходж, Бентън неволно си мислеше за състоянието на самия доктор Кларк.

— Нищо, което да изисква физическа реакция, нищо, което в представите ѝ би могло да доведе до критики и анализи. Не иска да я оценяват. — Доктор Кларк се втренчи в прозореца зад главата на Бентън, сякаш там имаше нещо друго за гледане, освен стената на болницата и спускащата се нощ. — Какви лекарства взимаше?

— Вече мисля, че никакви. Не е особено изпълнителна и няма интерес към разни субстанции, освен ако не я карат да се чувства добре. Като алкохол например. Докато беше в болницата, взимаше риспердал.

— Който може да причини тардивна дискинезия. Но само в редки случаи — каза доктор Кларк и кимна замислено.

— При нея нямаше мускулни спазми или тикове, освен онези, които симулираше — каза Бентън. — Разбира се, тя твърдеше, че състоянието ѝ е хронично.

— Теоретично е възможно от риспердала да настъпят хронични странични ефекти, особено при по-възрастни жени.

— В нейния случай са симулации, пълни глупости — повтори Бентън. — Ама и програмата ѝ наистина си я бива. Слава богу, че послушах инстинкта си и наредих всичките ми сеанси с нея да се записват на видео.

— А тя как го прие?

— Влезе в ролята. Играеше всеки образ, който ѝ дойде на ума, в зависимост от настроението ѝ. Съблазнителка или милосърдна сестра, или пък вещица.

— Опасяваш ли се, че би могла да прибегне към насилие?

— Тя е обзета от мисли за насилие. Твърди, че си възвърнала спомени за злодейства на сатанински култ: как баща ѝ убива деца на

каменни олтари, а после я насилва. Но няма свидетелства, че е имало такова нещо.

— А какви свидетелства би могло да има?

Бентън не отговори. Не бе негова работа да проверява истинността на думите на пациентите. Нито пък да провежда разследвания. Беше му толкова противоестествено да действа по този начин, че терзанията му бяха почти непоносими, а границите се размиваха.

— Не обича да пише, но пък обича драматизма — каза доктор Кларк, наблюдаваше го внимателно.

— Драматизмът е общият знаменател — отвърна Бентън и разбра, че доктор Кларк вече е напипал пътя към истината.

Че усеща какво е направил той — или поне, че е направил нещо. На Бентън му хрумна, че може подсъзнателно да е насочвал разговора към Доди, защото всъщност е изпитвал нужда да поговори за себе си.

— Неутолимата ѝ жажда за драматизъм и проблемите със съня, от които е страдала през по-голямата част от живота си — продължи той. — Беше изследвана в сънната лаборатория на „Маклийн“. Изглежда, е участвала в множество актиграфски изследвания. Явно има нарушения на циркадния ритъм и страда от хронично безсъние. Колкото повече се усилва то, толкова повече се влошават преценката и интуицията ѝ, а начинът ѝ на живот става по-хаотичен. Запасите ѝ от знания са необикновено големи. По интелигентност се нарежда в горната част на скалата.

— Настъпи ли някакво подобрение от риспердала?

— Настроението ѝ се стабилизира донякъде, без да е хипоманиакално, и имаше данни, че спи по-добре.

— Ако е спряла лекарствата, вероятно състоянието ѝ се влошава. На колко години е?

— Петдесет и шест.

— Биполярно разстройство? Шизофрения?

— Ако беше така, лечението ѝ щеше да е по-лесно. Разстройство на личността, хистрионно, с някои черти на гранично и антисоциално.

— Прелест. И защо са ѝ предписали риспердал?

— При приемането ѝ в болницата миналия месец изглеждаше, че страда от делюзии и фалшиви вярвания, но всъщност е патологична

лъжкия. — Бентън описа накратко историята с арестуването на Доди в Детройт.

— Има ли някаква възможност да те обвини, че си нарушил гражданските ѝ права, да твърди, че хоспитализацията е извършена против волята ѝ, че е била вкарана в болницата насила и са я принуждавали да взема лекарства, които са довели до дълготрайни увреждания?

— Подписа доброволно съгласие и получи документи, разясняващи гражданските ѝ права, уведомление за правото ѝ на юридическа консултация и всичко друго, което се полага. Не съдебните дела ме безпокоят в момента, Нейтън.

— И през ум не ми е минало, че носиш лабораторни ръкавици, защото се страхуваш да не те съдят.

Бентън върна картичката и торбичката на „ФедЕкс“ в плика за улики и го запечата. Свали ръкавиците и ги пусна в кошчето.

— Кога са я изписали? — попита доктор Кларк.

— В неделя следобед.

— Ти говори ли с нея, преди да си тръгне?

— Два дни по-рано, в петък — каза Бентън.

— И тогава тя не ти е дала никакъв подарък в знак на привързаност, никакво празнично поздравление — в момент, когато би могла да го направи лично и да получи удовлетворение от реакцията ти?

— Не. Говореше за Кей.

— Разбирам.

Естествено. Кларк знаеше адски добре за какви неща имаше да се тревожи Бентън. Доктор Кларк продължи:

— Възможно ли е Доди да е избрала „Маклийн“, защото предварително е знаела, че ти, прочутият съпруг на прочутата Кей Скарпета, работиш там? Възможно ли е да е избрала „Маклийн“, за да прекара известно време близо до теб?

— Аз не бях първият ѝ избор.

— А кой?

— Някой друг.

— Познавам ли го? — попита доктор Кларк, сякаш имаше някакво подозрение.

— Името ти е познато.

— А може би се съмняваш дали първият избор на Доди е бил наистина първи, след като мотивите и искреността ѝ са под въпрос? „Маклийн“ ли беше първият ѝ избор?

— Да.

— Това е важно, защото някои други първи избори може да не практикуват там.

— Точно това се случи — каза Бентън.

— Тя има ли пари?

— Да, вероятно от всички съпрузи, които е изредила. Беше настанена в Павилиона, където, както знаеш, разноските се поемат от самите пациенти. Плати в брой. Или по-точно, не тя, а адвокатът ѝ.

— Колко е тарифата сега? Три хиляди на ден?

— Нещо от този род.

— Платила е над деветдесет хиляди долара в брой?

— Даде капаро при постъпването си, а при изписването преведе остатъка. С електронен банков трансфер. Извършен посредством адвокатата ѝ в Детройт.

— В Детройт ли живее?

— Не.

— Но има адвокат там?

— Така изглежда.

— А какво е правила в Детройт? Освен че са я арестували.

— Казва, че била там на ваканция. Била отседнала в „Гран Пале“. Прилагала магиите си върху игралните автомати и рулетката.

— Запалена комарджийка ли е?

— Може да ти продаде няколко амулета за късмет, ако искаш.

— Май изпитваш доста силна неприязън към нея — отбеляза доктор Кларк, погледът му беше пронизващ.

— Не мога да твърдя със сигурност, че не съм повлиял на избора ѝ на болница. Аз или пък Кей.

— Изглежда, си започнал да се страхуваш, че е така — каза доктор Кларк, свали очилата си и ги избърса със сивата си копринена вратовръзка. — Да не би някои скорошни събития да са те направили неспокоен и прекалено подозрителен към околните?

— Конкретни събития ли имаш предвид?

— Ти ми кажи.

— Не съм параноик.

— Всички параноици казват така.

— Ще го приема като проява на особеното ти чувство за хумор.

— Иначе как я караш? Много неща стават напоследък, нали?

През последния месец се струпа какво ли не.

— Винаги е така.

— Дават Кей по телевизията, подложена е на голямо обществено внимание. — Доктор Кларк отново си сложи очилата. — Също и Уорнър Ейджи.

От известно време Бентън очакваше Кларк да каже нещо за Ейджи. Помисли си, че може би умишлено го бе избягвал. Не „може би“. Избягваше го. До днес.

— Хрумна ми, че като гледаш Уорнър по новините, би трябвало да реагираш по някакъв начин. Той е човекът, който саботира кариерата ти във ФБР, саботира целия ти живот, защото искаше да е на твоето място — каза доктор Кларк. — А сега открито играе твоята роля — образно казано — като приема облика на съдебномедицински експерт и ФБР профайлър, и най-после има шанса да стане звезда.

— Много хора обичат да преувеличават или направо да лъжат.

— Чел ли си биографията му в Уикипедия? — попита доктор Кларк. — Там е обявен за един от основателите на криминалното профилиране и твой наставник. Пише, че докато ти си бил началник на Отдела по поведенчески науки в академията на ФБР и едва си започвал, цитирам, извънбрачната си връзка с Кей Скарпета, той вече бил работил с нея по множество известни случаи. Наистина ли е работил с Кей? Доколкото знам, Уолтър никога не е бил профайлър нито за ФБР, нито за никого.

— Не знаех, че смяташ Уикипедия за достоверен източник — рече Бентън с такъв тон, сякаш самият доктор Кларк разпространяваше тези лъжи.

— Хвърлих един поглед, защото често анонимните личности, които въвеждат уж сигурна информация в онлайн енциклопедиите и други интернет сайтове, имат силен личен интерес към конкретната тема и не са съвсем безпристрастни — отвърна доктор Кларк. — Любопитното е, че през последните няколко седмици биографията му е била сериозно редактирана и разширена. Чудя се от кого ли?

— Може би от онзи, за когото се отнася. — Бентън усещаше, че стомахът му се е свил от възмущение и гняв.

— Предполагам, че Луси би могла да открие кой е, ако вече не го знае, и да накара да махнат тази заблуждаваща информация — каза доктор Кларк. — Но може би, за разлика от мен, не се е сетила да провери някои подробности, защото не си споделил с нея онова, което сподели с мен за миналото си.

— Има по-добри неща, с които да си губя времето, отколкото разни ограничени личности, отчаяно търсеци внимание. Няма нужда Луси да си хаби компютърните умения за някакви интернет клюки. Прав си. Не съм ѝ казал всичко, което казах на теб. — Бентън не помнеше кога за последен път се е чувствал толкова застрашен.

— Ако не ми се беше обадил днес, в скоро време щях да измисля някаква причина да говоря с теб, за да го обсъдим — каза доктор Кларк. — Ти имаш сериозни причини да искаш унищожението на Уорнър Ейджи. А аз имам сериозни причини да се надявам, че ще преодолееш това свое желание.

— Не виждам каква връзка има това с нещата, за които говорихме преди малко, Нейтън.

— Всичко е свързано с всичко, Бентън. — Доктор Кларк го гледаше, преценяваше го. — Но нека се върнем към бившата ти пациентка Доди Ходж, защото имам чувството, че тя играе някаква роля в случая. Няколко неща ми правят впечатление. Първото е самата картичка — очевиден намек за семейно насилие: мъж, който е унижил жена си, наричайки я „курва“, а тя го преследва с намерението да го пребие с точилка. Във всичко това има скрит сексуален подтекст. С други думи, една от онези шеги, които не са смешни. На теб самия какво ти говори?

— Проекция. — Бентън се помъчи да укроти гнева си към Уорнър Ейджи. — Става дума за смисъла, който влага тя — чу се да казва със спокоен глас.

— Добре. Какъв смисъл влага според теб? Кой е Дядо Коледа? Коя е Баба Коледа?

— Аз съм Дядо Коледа — каза Бентън и вълната от гняв отмина. Беше му се струвала огромна като цунами, а после спадна и почти изчезна. Той се поотпусна. — Баба Коледа ми е ядосана за нещо, което смята, че съм направил, нещо грубо и унижително. Аз, Дядо Коледа, съм казал: „Хо, хо, хо“, а Баба Коледа е решила, че я наричам „курва“.

— Доди Ходж има чувството, че е несправедливо обвинена, унижена, недооценена, омаловажена. И все пак знае, че това чувство не е вярно — каза доктор Кларк. — Тук си казва думата хистрионното личностно разстройство. Най-очевидното послание на картичката е, че бедният Дядо Коледа ще отнесе пердах, защото Баба Коледа не е разбрала правилно казаното от него, и явно Доди схваща шегата, иначе нямаше да избере тази картичка.

— Ако предположим, че я е избрала тя.

— Все за това намекваш. Че може би някой ѝ е помогнал. Че е имала съучастник.

— Заради техническата част — каза Бентън. — Съмнявам се тя да разбира от гласови модули, да може да ги поръча и да сглоби това проклето нещо. Доди е импулсивна и търси бързо удовлетворение. Тук е нужно голямо предварително планиране, а според онова, което видях у нея в болницата, тя не е способна на такова. А и кога е намерила време? Както казах, изписаха я едва тази неделя. Картичката е пратена вчера. В сряда. Откъде е знаела, че трябва да ми я прати тук? Ръчно написаният адрес е странен. Всичко е странно.

— Тя жадува за драма, а пеещата картичка е драматична. Не мислиш ли, че това отговаря на хистрионните ѝ наклонности?

— Ти сам посочи, че тя не е свидетел на драмата — каза Бентън. — А драмата не е забавна, ако няма зрители. Тя не ме е видяла как отварям картичката, изобщо не знае дали съм я отворил. Защо не ми я даде лично, преди да я изпишат, вместо да ми я праща?

— Значи я е подкоросал някой друг. Нейният съучастник.

— Текстът на песничката ме притеснява — рече Бентън.

— Коя част по-точно?

— „Клонка от имел пъхни където се полага и ангелче с връвчица на елхата окачи“.

— Кой е ангелчето?

— Ти ми кажи.

— Може да е Кей. — Доктор Кларк го изгледа в очите. — „Елхата“ може да е алюзия с пениса ти, намек за сексуалната ти връзка с жена ти.

— Или пък намек за линчуване — каза Бентън.

[1] „Доктор Фил“ е популярно токшоу, водено от психолога Фил Макгроу. — Б.пр. ↑

[2] Разговорно произношение на думата „курва“ в американския английски. — Б.пр. ↑

[3] Американски актьор и певец. — Б.пр. ↑

4.

Скарпета отвори вратата. Главният съдебен лекар на Ню Йорк Сити се бе привел над микроскопа си.

— Нали знаеш какво става, когато се скатаваш от оперативка? — попита доктор Брайън Едисън, без да вдига глава: тъкмо слагаше едно предметно стъкло под обектива. — Започват да говорят за теб.

— Не ме интересува. — Скарпета влезе и седна на един стол от другата страна на бюрото.

— Нека да уточня. Дискусията не се отнасяше пряко до теб. — Той я погледна. Бялата му коса бе разрошена, очите му — напрегнати като на ястреб. — Но те засягаше косвено. Си Ен Ен, Ти Ел Си, Дискавъри, всяка кабелна мрежа под слънцето. Имаш ли представа колко хора ни се обаждат всеки ден?

— Сигурна съм, че можете да наемете една секретарка, която да се занимава само с това.

— Сега, когато ни се налага да съкращаваме хора? Обслужващ персонал, санитарни. Намалихме разходите за чистачки и охрана — каза той. — Един господ знае докъде ще стигнем, ако държавата изпълни заплахата си да ни ореже бюджета с още трийсет процента. Ние не сме в развлекателния бизнес. И не искаме да бъдем. Не можем да си го позволим.

— Съжалявам, ако създавам някакви проблеми, Брайън.

Едисън беше може би най-добрият съдебен патолог, когото познаваше, и бе съвсем наясно със своята мисия, която донякъде се различаваше от нейната и това нямаше как да се заобиколи. Той гледаше на съдебната медицина като на обществена здравна служба и медиите нямаха никаква роля в нея, освен да информират обществото по жизненоважни въпроси като рисковете за здравето и заразните болести, независимо дали ставаше дума за потенциално опасен дизайн на детска кошарка или за епидемия от хантавируси. Не че тази негова представа беше неправилна. Просто светът се бе променил, и то не задължително към по-добро.

— Опитвам се да вървя по път, който не съм си избрала сама — каза Скарпета. — Представи си, че вървиш по най-високия път в един свят, пълен с ниски пътища. Е, какво правим в такъв случай?

— Слизаме на тяхното ниво?

— Надявам се, не мислиш, че правя това.

— Как се отнасяш към кариерата си в Си Ен Ен? — Едисън вдигна лулата си от пирен, която вече не му позволяваха да пуши в сградата.

— Не бих го нарекла кариера — отвърна тя. — Това е нещо, което правя, за да разпространявам информация по начин, който смятам за необходим в днешно време.

— Ако не можеш да ги победиш, присъедини се към тях.

— Ако поискаш, ще спра, Брайън. Казах ти го от самото начало. Никога не бих направила нещо — или поне не умишлено — което да постави нашата служба в неловко положение или да я компрометира по какъвто и да било начин.

— Е, не е нужно да се връщаме към това. На теория съм съгласен с теб, Кей. Обществото е толкова ужасно дезинформирано относно наказателното правосъдие и всичко, свързано с криминалистиката, че няма накъде повече. И да, това води до големи кашии на местопрестъпленията, със съдебните дела, законодателството и разпределението на данъчните приходи. Но в сърцето си лично аз не вярвам, че появата ти в някое от тези шоута ще реши проблема. Разбира се, това си е мое мнение, а аз съм доста консервативен човек и от време на време се чувствам длъжен да ти напомням за индианските гробища, които трябва да заобикаляш. Едно от тях е Хана Стар.

— Предполагам, че това е била темата на дискусията днес. Онази дискусия, която не се отнасяла пряко до мен.

— Аз не гледам тези шоута. — Играеше си разсеяно с лулата. — Но хората като Карли Криспин и Уорнър Ейджи, изглежда, са превърнали Хана Стар в своя любима тема, следващата Кейли Антъни или Ана Никол Смит. Или пък, не дай си боже, те попитат довечера по телевизията за онази убита бегачка.

— Имам споразумение със Си Ен Ен, че няма да говоря за активни случаи.

— Ами споразумението ти с тази Криспин? Тя май не обича да играе по правилата, а именно на нейния словесен обстрел ще бъдеш

подложена довечера в ефира.

— Помолиха ме да говоря за микроскопските изследвания, и по-конкретно за анализа на косми — каза Скарпета.

— Това е добре, може да донесе някаква полза. Познавам доста колеги в лабораториите, които се тревожат, че техните специалности бързо губят авторитет, защото обществото, и по-точно политиците, са решили, че ДНК е вълшебната лампа на Аладин. Ако я търкаме достатъчно силно, всичките ни проблеми ще бъдат решени, а влакната, космите, токсикологията, съмнителните документи, дори отпечатъците да вървят по дяволите. — Доктор Едисън остави лулата си в пепелника, който не бе използван от години. — Доколкото разбирам, нямаме проблеми с идентификацията на Тони Дериън. Полицията иска да направи официално съобщение.

— Не възразявам да съобщят името ѝ, но определено нямам намерение да разкривам подробности за това, което съм открила. Опасявам се, че местопрестъплението е било постановка, че тя не е убита там, където са я намерили, и може би изобщо не е тичала в момента на убийството.

— Какви са основанията ти?

— Няколко неща. Била е ударена отзад по главата, един удар в задната част на лявата слепоочна кост. — Скарпета докосна с пръст главата си, за да покаже точното място. — Възможно е да е живяла часове след това, за което свидетелстват голямото количество подпухнала водниста тъкан и кръвоизливите под скалпа. После, по някое време след като е умряла, са вързали шал на врата ѝ.

— Някакви идеи за оръжието?

— Имаме кръгла фрактура, костта е натрошена на ситни частици, много от които са проникнали в мозъка. С каквото и да са я ударили, е имало поне една кръгла повърхност с диаметър петдесет милиметра.

— Не пробита, а натрошена — замислено каза той. — Значи не говорим за нещо като чук, не е кръгло с плоска повърхност. И не е нещо като бейзболна бухалка, щом повърхността е петдесет милиметра и кръгла. Горедолу с размера на билиардна топка. Интересно, какво ли може да е?

— Аз мисля, че е мъртва от вторник — каза Скарпета.

— Започнала е да се разлага ли?

— Не. Но има трупни петна, които говорят, че е лежала по гръб значително време след смъртта си, поне дванайсет часа, без дрехи, а ръцете ѝ са били край тялото с обърнати надолу длани. Това не е позата, в която са я намерили в парка. Лежала е по гръб, но ръцете ѝ са били вдигнати над главата, леко сгънати в лактите, все едно някой я е влачил за китките.

— Ами вкочаняването?

— Лесно успях да раздвижа крайниците ѝ. С други думи, преминало е връхната си точка и вече отслабва. За това също е нужно време.

— Имаш предвид, че не би било трудно да я преместят. Тялото ѝ е било захвърлено в парка, което нямаше да е никак лесно, ако е била вкочанена — каза той. — Ами изсъхване? Такова би могло да се очаква, ако са я държали някъде на студено, за да я запазят за ден-два.

— Има известно изсъхване на пръстите, на устните и тъмни петна — очите ѝ бяха леко отворени и конюнктивата бе покафеняла от изсъхването. Температурата под мишницата ѝ беше десет градуса — продължи Скарпета. — Най-ниската температура миналата нощ е била един градус; най-високата през деня е била осем. Шалът е оставил повърхностно сухо кафяво протриване около врата. Няма кръвонасядания, няма спукани капиляри по лицето или конюнктивата. Езикът не беше изплезен.

— Значи е станало след смъртта — заключи доктор Едисън. — Шалът под ъгъл ли беше вързан?

— Не, точно по средата на гърлото. — Тя му показва на шията си. — Вързан отпред на двоен възел, който аз, разбира се, не разрязах. Отстраних шала, като го срязах отзад. Нямаше никаква жизнена реакция, включително вътрешна. Мускулите на шията бяха здрави, без наранявания.

— Което подкрепя версията ти, че може да е убита на друго място и захвърлена в покрайнините на парка вероятно с цел да бъде открита бързо на сутринта, когато хората станат и тръгнат на работа — каза той. — Има ли някакви признаци, че е била връзвана? Следи от сексуално насилие?

— Не забелязах никакви контузии или белези от връзване. Няма защитни наранявания. Открих две контузии високо от вътрешната страна на бедрата. Има леки охлузвания по срамните устни с много

слабо кървене и контузии в съседство. Самите срамни устни са зачервени. Няма видима секреция във входа на вагината, но има неравномерно протриване на задната стена. Взех проби.

Имаше предвид пълния комплект проби в такива случаи, които включваха и ДНК.

— Освен това я изследвах на синя флуоресцентна светлина и събрах всичко възможно, включително влакна, повечето от тях косми — продължи тя. — В косата ѝ имаше много пръст и боклуци. Обръснах я по края на раната. При огледа с лупа забелязах няколко люспици боя, някои потънали надълбоко. Яркочервено, яркожълто, черно. Ще видим какво ще покаже анализът. Притискам хората от лабораторията да работят колкото се може по-бързо.

— Винаги го правиш.

— Още една интересна подробност. Чорапите ѝ са разменени — каза Скарпета.

— Как така разменени? Да нямаш предвид, че са наопаки?

— Чорапите за бягане са анатомично приспособени за ляв и десен крак, така се произвеждат. На левия пише Л, на десния — Д. Нейните бяха на обратно: десният чорап на левия крак, а левият чорап на десния.

— Не може ли сама да ги е объркала, като се е обувала? — Доктор Едисън вече обличаше самото си.

— Възможно е, разбира се. Но след като е била толкова взискателна към екипировката си, дали би си обула чорапите на обратно? И дали би излязла да тича в студа и дъжда без ръкавици, без нищо, което да ѝ топли ушите, и без яке, само по лек анорак? Госпожа Дериън каза, че Тони мразела да тича в лошо време. Също така не можа да обясни странния часовник на ръката ѝ. Голям черен пластмасов електронен часовник, на който е щамповано „БиоГраф“. Вероятно служи за събиране на някакви данни.

— Провери ли в Гугъл? — Доктор Едисън стана.

— Да, даже накарах и Луси да потърси. Ще го разучи по-подробно, когато в лабораторията свършат с вземането на ДНК. Засега изглежда, че не съществува часовник или устройство, наречено „БиоГраф“. Надявам се някой от лекарите на Тони или от познатите ѝ да знае защо го е носила и какво представлява.

— Нали осъзнаваш, че уж временната ти работа при нас все повече заприличва на постоянна? — Той взе куфарчето си, свали и палтото от закачалката на вратата. — От месец май изобщо не си се връщала в Масачузетс.

— Бях доста заета тук. — Тя също стана и започна да си събира нещата.

— Кой движи работата там?

— Случаите се пренасочват към Бостън — каза Скарпета, докато си обличаше палтото. Излязоха заедно. — Всичко се връща към старото си положение, което е жалко. Филиалът в Уотъртаун, който обслужва североизточния район, ще бъде закрит, вероятно до лятото. Като че ли бостънският филиал не е достатъчно натоварен.

— А Бентън снове напред-назад.

— Като совалка. — Скарпета въздъхна. — Понякога Луси го кара с хеликоптера си. Той прекарва доста време тук.

— Много мило от нейна страна да ни помогне за този часовник „БиоГраф“. Не можем да си позволим да наемаме хора с нейните компютърни умения. Но след като вземат ДНК-то, ако Джейми Бъргър е съгласна, бих искал да разбера дали в това устройство има някаква информация. Утре сутринта ме викат в кметството, да се срещна с кмета и не знам си кой още. Тези работи се отразяват зле на туризма. Хана Стар, а сега и Тони Дериън. Знаеш какво ще чуя.

— Може би трябва да им напомниш, че ако продължат да ни орязват бюджета, нещата с туризма ще се влошат още повече, защото няма да можем да си вършим работата.

— Когато започнах тук в началото на деветдесетте, десет процента от всички убийства в страната бяха в Ню Йорк — каза той, докато вървяха през фоайето: по радиото пееше Елтън Джон. — Две хиляди и триста убийства през първата ми година. А миналата имахме по-малко от петстотин — което прави понижение със седемдесет и осем процента. Май всички забравят за това. Помнят само последното сензационно убийство. Ах, тази Файлийн с нейната музика! Дали не трябва да ѝ взема радиото?

— Няма да го направиш — каза Скарпета.

— Права си. Тук хората се скапват от работа и нямат кой знае колко поводи за усмивка.

Излязоха на Първо авеню. Беше най-натовареният час, таксита криволичеха и бибипкаха, линейки летяха с виещи сирени към модерния болничен комплекс „Белвю“ на няколко пресечки по-нататък и към медицинския център „Лангон“ в съседство. Минаваше пет часът и бе съвсем тъмно. Скарпета си спомни, че трябва да се обади на Бентън, и бръкна в чантата за блекбърито.

— Успех довечера — каза доктор Едисън и я потупа по ръката.
— Аз няма да те гледам.

Бентън говореше за Доди Ходж и нейната „Книга за чародейства“ с черна корица и жълти звезди. Тя я носеше със себе си навсякъде.

— Правеше магии, ритуали, заклинания, продаваше разни неща като парченца корал, гвоздеи, малки копринени торбички със зърна от тонка. Имахме някои сериозни проблеми с нея в „Маклийн“. Другите пациенти и дори болничният персонал се връзваха на самообявените ѝ духовни дарби и търсеха от нея съвети или си купуваха талисмани. Тя твърдеше, че притежава психични способности и други свръхестествени сили, а както можеш да очакваш, хората, особено ако си имат грижи, са силно податливи към такива като нея.

— Изглежда, не е имала психични способности, когато е откраднала онези ДВД-та от книжарницата в Детройт. Иначе щеше да предвиди, че ще я хванат — отбеляза доктор Кларк. Придвижваше се към истината, която вече бе съвсем близо.

— Ако питаш нея, тя не ги е крала. Принадлежали ѝ по право, защото Хап Джъд ѝ е племенник — каза Бентън.

— Това вярно ли е, или е още една лъжа? Или, както смяташ ти, самозаблуда?

— Не знаем дали имат роднинска връзка — отвърна Бентън.

— Струва ми се, че това лесно би могло да се провери — каза доктор Кларк.

— Днес се обадих в офиса на неговата агентка в Ел Ей — призна Бентън. Не бе сигурен защо изведнъж реши да е откровен, но от самото начало знаеше, че ще се стигне дотам.

Доктор Кларк изчака мълчаливо, впил очи в него.

— Агентката нито потвърди, нито отрече. Каза, че не можела да обсъжда личния живот на Хап Джъд — продължи Бентън и усети, че вълната гняв го залива отново, още по-голяма отпреди. — После се поинтересува защо питам за някоя си Доди Ходж и от начина, по който го каза, останах с впечатлението, че знае точно за кого говоря, макар да не искаше да го покаже. Разбира се, бях силно ограничен в това, което мога да й разкрия, затова просто й казах, че съм получил информация и се опитвам да я потвърдя.

— Не си й казал кой си или защо се интересуваш?

Отговорът бе мълчание. Нейтън Кларк познаваше Бентън много добре, защото той му бе позволил да го опознае. Бяха приятели. Може би това бе единственият приятел на Бентън, единственият, когото допускаше в забранените кътчета на ума си, с изключение на Скарпета. Всъщност дори тя си имаше своите граници, избягваше областите, от които се страхуваше, а в случая ставаше дума за областта, която я плашеше най-силно. Доктор Кларк се бе заел да извлича истината от Бентън и той не смяташе да го спира. Тази работа трябваше да се свърши.

— Това му е лошото да си бивш служител на ФБР, нали? — каза доктор Кларк. — Трудно ти е да устоиш на изкушението да действаш тайно, да се сдобиваш с информация по всякакъв възможен начин. Дори след толкова години в частния сектор — колко станаха?

— Тя сигурно ме е помислила за журналист.

— Като журналист ли се представи?

Мълчание.

— Вместо да кажеш кой си, откъде се обаждаш и защо. Това обаче би било нарушение на правилника — продължи доктор Кларк.

— Така е.

— А кое от нещата, които си направил, не е било нарушение?

Бентън си замълча: даваше му възможност да стигне колкото далеч пожелае.

— Май ще трябва да си поговорим сериозно за теб и ФБР — каза доктор Кларк. — От доста време не сме си приказвали за годините, когато ти беше защитен свидетел, а Кей мислеше, че си убит от мафиотската фамилия Шандон, за онзи мрачен период, когато се криеше и изживяваше ужас, който малко хора са способни да проумеят. Може би двамата с теб трябва да обсъдим какво чувстваш в последно

време по отношение на миналото си във ФБР. Току-виж се окаже, че не е минало.

— Това беше много отдавна. В един друг живот. В едно друго Бюро. — На Бентън не му се искаше да говори на тази тема, обаче говореше. И позволяваше на доктор Кларк да продължава. — Но сигурно си прав. Ако си бил ченге...

— Винаги си оставаш ченге. Да, клишетото ми е познато. Ще се осмеля обаче да кажа, че не е само клише. Ти призна пред мен, че днес си действал като служител на закона, като ченге, вместо като психолог, за когото главен приоритет е здравето на пациента. Доди Ходж е събудила нещо в теб.

Бентън не отговори.

— Нещо, което никога не е било наистина заспало. Ти само си мислел, че е — продължи доктор Кларк.

Бентън запази мълчание.

— И аз се питам: какво го е задействало? Защото не може да е Доди. Тя не е достатъчно важна. Тя е била по-скоро катализатор. Съгласен ли си с мен?

— Не знам каква е. Но си прав. Не го е задействала тя.

— Склонен съм да мисля, че го е задействал Уорнър Ейджи — каза доктор Кларк. — От близо месец той често гостува в същото шоу, в което ще се появи и Кей тази вечер, и се перчи, че бил съдебен психолог на ФБР, първият профайлър, върховен експерт по всякакви серийни престъпници и психопати. Ти изпитваш силна омраза към него, което е разбираемо. Всъщност веднъж ми каза, че ти се иска да го убиеш. Кей познава ли Уорнър?

— Не лично.

— Знае ли какво ти е причинил?

— Не говорим за онова време — отвърна Бентън. — Опитвахме се да продължим напред, да започнем отначало. Има много неща, за които не мога да говоря, но дори и да можех, тя не иска. Честно казано, не съм сигурен какво си спомня и внимавам да не я притискам.

— Може би се страхуваш какво ще стане, ако тя вземе, че си спомни. Може би се страхуваш от гнева ѝ.

— Кей има пълното право да изпитва гняв. Но не говори за това. Мисля, че самата тя се страхува от гнева си.

— Ами твоят гняв?

— Гневът и омразата са разрушителни чувства. Не искам да съм изпълнен с тях. — Гневът и омразата прояждаха дупка в стомаха му, сякаш бе погълнал киселина.

— Според мен никога не си й разказвал подробности за онова, което е направил Уорнър. И мисля, че да го гледаш по телевизията и по новините е много разстройващо за теб, че отваря врата към една стая, в която отчаяно си се опитвал да не влизаш.

Бентън мълчеше.

— Може би се чудиш дали Уорнър умишлено не е избрал същото шоу, в което участва Кей, защото му доставя удоволствие да се съревновава с теб? Мисля, че ми спомена, че Карли Криспин се опитвала да уреди съвместно участие на теб и Кей. Че всъщност била толкова настойчива, че го казала в ефир. Май го гледах или чух някъде. Ти си отказал да се явиш в шоуто, и с право. И какво става после? Вместо теб пускат Уорнър. Какво е това? Заговор? Интрига от страна на Уорнър? Дали всичко е заради съперничеството му с теб?

— Кей никога не се явява в някое шоу заедно с други хора, не участва в групови дискусии, отказва да е част от онова, което нарича „банда от самозвани експерти, които спорят и се надвикват“. И много рядко гостува в „Докладът на Криспин“.

— Мъжът, който се опита да открадне живота ти след твоето връщане от гроба, става знаменит експерт, става теб — човекът, на когото най-силно е завиждал. А сега се появява и в същото шоу, по същата телевизионна мрежа, където дават и жена ти — изтъкна доктор Кларк.

— Кей не е редовен гост в шоуто и никога не се явява заедно с други хора — повтори Бентън. — Гостува само от време на време, и то въпреки моите възражения, бих добавил. Два пъти го направи като услуга към продуцента. Карли се нуждае от всяка помощ, която успее да намери. Рейтингът ѝ пада. Всъщност тази есен направо се срива.

— Радвам се да видя, че не се държиш отбранително и не избягваш въпроса.

— Просто ми се иска тя да стои настрана от това, нищо повече. Настрана от Карли. Мамка му, Кей е прекалено мила, прекалено услужлива, има чувството, че трябва да отвори очите на света. Познаваш я.

— А и напоследък стана доста известна. Това смущава ли те? Чувстваш ли го като заплаха?

— Иска ми се да не се показва по телевизията, но пък, от друга страна, тя трябва да живее живота си както смята за добре.

— Доколкото разбирам, Уорнър се е появил в светлината на прожекторите преди три седмици, някъде по времето, когато изчезна Хана Стар — каза доктор Кларк. — Преди това е работил зад кулисите и много рядко се е мяркал в „Докладът на Криспин“.

— Единственият начин някой скучен и невзрачен човек да се появи в праймтайма е да говори пред Карли с вулгарна безчувственост за някакъв сензационен случай. С две думи, да действа като шибана курва.

— Радвам се, че нямаш мнение за характера на Уорнър Ейджи.

— Това е неправилно, съвсем неправилно. Дори скапаняк като него го знае — каза Бентън.

— Дотук упорито избягваш да произнесеш името му, но може би се приближаваме.

— Кей не знае подробностите за случилото се в онази мотелска стая в Уолтъм, Масачузетс, през две хиляди и трета. — Бентън погледна доктор Кларк в очите. — Всъщност не знае никакви подробности, не знае сложността на машината, движила операцията, не знае как е устроена. Тя мисли, че аз съм организирал цялата работа, решил съм да вляза в програма за защита на свидетели, че идеята е била изцяло моя, че аз съм този, който е направил психопрофил на картела Шандон, и съм предрекъл, че ще убият мен и всички около мен, ако не накараме противника да вярва, че вече съм мъртъв. Да, разбира се, ако знаеха, че съм жив, те щяха да пратят хора след мен, след Кей, след всички. Всъщност така или иначе тръгнаха по петите на Кей, Жан-Батист Шандон се зае с нея и е цяло чудо, че е още жива. Но аз не бих се справил с проблема по този начин. Щях да направя онова, което в крайна сметка направих: да ликвидирам хората, опитващи се да ликвидират мен, Кей и останалите. Щях да направя необходимото и без машината.

— Каква е тази машина?

— Бюрото, Департаментът на правосъдието, Вътрешна сигурност, правителството, един определен човек, който даде лош

съвет. Това бе машината, която се задвижи заради този лош съвет, заради този егоистичен съвет.

— Съветът на Уорнър. Неговото влияние.

— Да, имаше някои хора, които влияеха задкулисно на процесите. И особено един, който искаше да ме махне от пътя си, да ме накаже.

— За какво да те накаже?

— Задето имам живот, какъвто искаше той. Изглежда, в това е била вината ми, макар че всеки, който познаваше моя живот, би се зачудил защо ще го иска някой друг.

— Ако са познавали вътрешния ти живот, може би — каза доктор Кларк. — Твоите терзания, демоните ти. Но гледано отвън, си достоен за завист. Изглежда, че си имаш всичко. Красавец, с добро потекло и наследствено богатство, бил си във ФБР, техният звезден профайлър, а сега си изтъкнат съдебен психолог, работещ за Харвард. И имаш Кей. Разбирам защо някой би копнял за живот като твоя.

— Кей си мисли, че съм бил защитен свидетел, че съм минал в дълбоко прикритие за шест години и след това съм напуснал Бюрото — каза Бентън.

— Защото си се обърнал срещу Бюрото и си загубил всякакво уважение към него.

— Някои хора смятат, че това е причината.

— И тя ли?

— Сигурно.

— Докато всъщност ти си имал чувството, че Бюрото се е обърнало срещу теб и е загубило всякакво уважение към личността ти. Че те е предало, защото Уорнър те е предал.

— Бюрото поиска мнение от своя експерт и получи информация и съвет. Разбирам защо са били загрижени за моята безопасност. Дори да изключим пристрастното влияние, хората на ръководни постове имаха много добри основания да се тревожат. Разбирам защо са се притеснявали за моята стабилност след всичко, което бях преживял.

— Значи мислиш, че Уорнър Ейджи е бил прав за Шандон и за необходимостта да се симулира смъртта ти? Мислиш, че е бил прав за твоята психическа лабилност и че вече си негоден за служба?

— Знаеш отговора. Преобаха ме — каза Бентън. — Но не мисля, че той се показва по телевизията, за да ми съперничи. Подозирам, че

причината е друга и не е свързана с мен, или поне не пряко. Просто това напомняне ми беше излишно. Можех да мина и без него.

— Интересно. По време цялата си дълга и не особено забележителна кариера Уорнър си е кротувал и е бил почти невидим — каза доктор Кларк. — А сега изведнъж е по всички национални новини. Признавам, че съм объркан и може да греша относно истинския му мотив. Не съм сигурен, че има връзка с теб и с неговата завист и жажда за слава, или поне не е само това. Съгласен съм, че вероятно става дума за нещо друго. Какво би могло да е то? И защо сега? Може би го прави просто заради пари. Може подобно на много хора да има финансови затруднения, а на неговата възраст това си е плашещо.

— Новинарските шоута не плащат за гостувания — отвърна Бентън.

— Но ако гостуванията са достатъчно провокативни, будят интерес и вдигат рейтинга на предаването, могат да доведат до странични приходи. Договори за книги, консултации.

— Вярно е, че много хора са загубили спестяванията си за пенсия и търсят начин да оцелеят. Може да го прави за печалба. Или за задоволяване на егото си. Не бих могъл да знам каква му е мотивацията. Но е очевидно, че тази възможност му се отвори благодарение на Хана Стар. Ако тя не бе изчезнала, нямаше да го дават по телевизията и нямаше да получава цялото това внимание. Както ти самият каза, по-рано той работеше зад кулисите.

— „Той“ и „него“. Местоимения. Все пак говорим за един и същ човек. Това е някакъв напредък.

— Да. Той. Уорнър. Той е недоволен от живота си. — Бентън изпитваше едновременно чувство на поражение и облекчение. Бе обхванат от тъга и се чувстваше изцеден. — Не че някога е бил доволен. Той не е такъв човек и никога не е бил. Разрушителен, опасен и безжалостен, да. Нарцисист, социопат, мегаломан. Но никога не е доволен и в този етап от жалкия си животец вероятно превърта още повече. Бих рискувал да предположа, че е мотивиран от неутолимата си жажда за утвърждаване, от удовлетворението, което получава, когато представя публично своите остарели и безпочвени теории. А може и да има нужда от пари.

— Съгласен съм за неговото състояние. Но повече ме вълнува твоето — каза доктор Кларк.

— Аз съм си добре. Признавам, че не ми беше приятно да му гледам шибаното лице по всички шибани новини и да го слушам как си приписва шибаните заслуги за моята кариера или дори как споменава името ми, копелето шибано.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти разкрия моите чувства към Уорнър Ейджи, с когото съм се срещал повече, отколкото бих искал?

— Давай.

— Това винаги е ставало на професионални събирания, където той се е опитвал да ми се подмазва или пък да ме омаловажава.

— То пък голямата изненада!

— Нека просто забравим какво е причинил на теб — продължи доктор Кларк.

— Никога. Трябва да го тикнат в затвора заради това.

— А може би трябва да се пържи в ада. Той е ужасна личност. Как ти се нрави това откровение? — попита доктор Кларк. — Все пак си има някакво предимство да си стар и болен и всеки ден да се чудиш дали днес ще е по-зле или може би мъничко по-добре. Може би няма да падна или да разлея кафето по ризата си. По миналата вечер щраках по каналите и го видях. Не можах да се сдържа. Трябваше да гледам. Той дуднеше до безкрай, бълваше какви ли не глупости за Хана Стар. Това е случай, по който не само няма съдебно решение, но и жената дори не е намерена жива или мъртва, а той спекулира за всички ужасни неща, които може да й е причинил някой сериен убиец. Надут стар глупак. Изненадан съм, че ФБР не е намерило някакъв дискретен начин да си осигури мълчанието му. Той е едно голямо неудобство и силно влошава имиджа на Отдела по поведенчески анализ.

— Той никога не е бил свързан с ОПА, нито пък с Отдела по поведенчески науки, когато аз го оглавявах — каза Бентън. — Това е част от митовете, които сам разпространява. Никога не е бил във ФБР.

— Но ти си бил. А сега не си.

— Прав си. Не съм.

— И така, ще обобщя нещата, а после наистина трябва да тръгвам, иначе ще пропусна много важна среща — каза доктор Кларк. — От офиса на детройтския окръжен прокурор са те помолили да

направиш психологическа оценка на тази обвиняема, Доди Ходж. Това обаче не ти дава правото да я разследваш за други предполагаеми престъпления.

— Да, не ми го дава.

— Получаването на пееща коледна картичка също не ти дава такова право.

— Да. Само че това не е просто пееща картичка, а завоалирана заплаха. — Бентън не смяташе да отстъпва по този въпрос.

— Зависи от гледната точка. Това е като да се опитваш да докажеш, че едно петно на Роршах е смачкана буболечка или пеперуда. Кое от двете? Някои биха казали, че възприемането на картичката като завоалирана заплаха е регресия в мисленето ти и ясно доказателство, че дългите години в служба на закона, през които си бил изложен на насилие и душевни травми, са довели до прекомерно закрилническо отношение към хората, които обичаш, и скрит всепроникващ страх, че си преследван от злодеи. Ако си прекалено настоятелен, рискуваш да изкарат самия теб с умствено разстройство.

— Ще пазя разстроените си мисли за себе си — рече Бентън. — Няма да подхвърлям забележки, че определени хора са непоправими и са истинска напаст.

— Добра идея. Не на нас се пада да решаваме кой е непоправим и истинска напаст.

— Дори да знаем, че е вярно.

— Ние знаем много неща — каза доктор Кларк. — И доста от тях ми се иска да не ги знам. Занимавам се с това дълго отпреди да се появи думата „профайлър“, от времето, когато ФБР още бе въоръжено с автомати и бе много по-настървено да издири комунистите, отколкото така наречените серийни убийци. Да не мислиш, че обичам всичките си пациенти? — Стана от стола, опирайки се на подлакътниците. — Да не мислиш, че обичам този, с когото прекарах няколко часа днес? Милият Теди, който решил, че е разумно и полезно да налее бензин във вагината на деветгодишно момиченце. За да не забременее, след като я изнасилвил, както ми обясни дълбокомислено. Дали носи отговорност, а? Дали един нелекуван шизофреник, самият той жертва на многократно сексуално насилие и мъчения в детска възраст, може да бъде обвиняван? Заслужава ли смъртоносна инжекция, разстрел, електрически стол?

— Да обвиняваш някого и да го държиш отговорен са две различни неща — каза Бентън и в този момент телефонът му зазвъня.

Той вдигна с надеждата, че се обажда Скарпета.

— Отпред съм — прозвуча гласът ѝ в ухото му.

— Отпред ли? — разтревожи се той. — Пред „Белвю“?

— Дойдох пеш.

— Божичко! Добре. Почакай във фоайето. Не стой отвън. Влез във фоайето, ей сега идвам.

— Нещо не е наред ли?

— Вън е студено и гадно. Ей сега идвам — повтори той и стана от бюрото си.

— Пожелай ми късмет. Тръгвам към тенис клуба. — Доктор Кларк спря на вратата, вече с палто и шапка и преметнал чантата си през рамо. Приличаше на портрет на крехък стар психолог от Норман Рокуел.

— Не бъди прекалено суров с Макенроу. — Бентън почна да събира нещата си в куфарчето.

— Машината за топки е на много бавна скорост. Но пак винаги печели. Боя се, че приближава края на тенис кариерата ми. Миналата седмица бях на корта до Били Джийн Кинг^[1]. Паднах и се оцапах с червена глина от главата до петите.

— Така става, като се перчиш.

— Събирах топките с една кошница и се спънах в проклетата лента. А после я гледам, че се е надвесила над мен и пита дали съм добре. Ама че начин да се запознаеш с една героиня. Всичко хубаво, Бентън. И много поздрави на Кей.

Бентън се зачуди какво да прави с пеещата картичка от Доди, после я пхна в куфарчето си, без сам да знае защо. Не можеше да я покаже на Скарпета, но и не искаше да я оставя тук. Ами ако се случеше още нещо? Не, нищо нямаше да се случи. Просто бе изнервен, напрегнат, преследван от призраците на миналото. Всичко щеше да е наред. Заклучи вратата на кабинета и забърза по коридора. Нямаше причина да е неспокоен, но беше. От много отдавна не бе изпитвал такава тревога. Мъчеше го някакво лошо предчувствие, душата му бе уязвена и той си я представяше цялата в синини и рани. „Това са само спомени, а не истински емоции“, каза си и чу как собственият му глас отекна в ума му. „Онова беше отдавна, а сега

всичко е наред.“ Вратите на другите кабинети бяха затворени, всичките му колеги вече си бяха тръгнали, някои от тях заминали в отпуска — до Коледа оставаше точно една седмица.

Тръгна към асансьора, срещу който бе входът на затворническото отделение: оттам се носеха обичайните шумове — висок говор, крясъци.

— Излизам — подвикна, защото пазачът в контролната стая никога не отваряше вратите достатъчно бързо.

С крайчеца на окоото си зърна един затворник в яркооранжевия комбинезон на „Райкърс Айланд“, окован и ескортиран от две ченгета — вероятно симулираше болест или пък се бе наранил сам, за да прекара празниците тук. Докато стоманените врати се затръшваха и се качваше в асансьора, Бентън пак си спомни за Доди Ходж. За шестте години несъществуване, които бе прекарал изолиран и затворен в личността на измисления Том Хавиланд. Шест години, през които бе мъртъв заради Уорнър Ейджи. Мразеше чувствата, които бушуваха в него. Беше ужасно да искаш да нараниш някого, а той знаеше какво е да нараняваш, защото го бе правил неведнъж при изпълнение на служебните си задължения — но никога в отговор на свои фантазии или копнежи.

Искаше му се Скарпета да бе позвънила по-рано, да не бе тръгнала сама в тъмното през тази част на града, където имаше повече от обичайния брой бездомници, бедняци, наркомани и психари — същите онези пациенти, които ту влизаха, ту излизаха от болничните заведения, понеже претоварената система вече не можеше да ги помести никъде. И тогава те блъсваха човек от перона на метрото пред идващия влак или се нахвърляха с нож срещу тълпа непознати, причиняваха смърт и унищожение, защото са чували гласове, а никой не ги е изслушал.

Крачеше бързо по сякаш безкрайните коридори, покрай бюфета и магазинчето за подаръци, лавираше през непрестанния поток от пациенти, посетители и болничен персонал в лабораторни халати и престилки. Коридорите на болничния център „Белвю“ бяха ярко украсени за празниците и свиреше весела музика — сякаш искаше да внуши, че няма нищо лошо в това да си болен, ранен или умопобъркан престъпник.

Скарпета го чакаше до стъклената врата на входа. Носеше дългото си тъмно палто и черни кожени ръкавици и още не го бе забелязала сред навалищата. Хората наоколо я гледаха, сякаш я познават отнякъде. Тя винаги предизвикваше едни и същи чувства у него — смесица от вълнение и тъга, тръпката да бъде с нея, помрачена от спомена за болезненото убеждение, че никога вече няма да са заедно. Всеки път, когато я гледаше така отдалеч, без тя да знае, Бентън преживяваше наново миналото, когато я бе наблюдавал тайно и предпазливо, беше я шпионирал, беше копнял за нея. Понякога се чудеше как ли би се развил животът ѝ, ако онова, в което бе вярвала тя, беше истина, ако той действително бе мъртъв. Зачуди се дали нямаше да ѝ е по-добре. Може би. Той ѝ бе причинил страдания, беше я подложил на опасност, беше я наранил и не можеше да си го прости.

— Дали не трябва да отмениш програмата си за тази вечер? — каза той, като стигна до нея.

Тя се обърна към него, изненадана, щастлива. Тъмносините ѝ очи бяха като небето, а мислите и чувствата ѝ — като времето: светлина и сянка, ярко слънце и облаци и мъгла.

— Да отидем на някоя хубава тиха вечеря — добави той, хвана я за ръка и се притисна към нея, сякаш имаха нужда да се топят взаимно. — В „Ил Кантинори“. Ще се обадя на Франк да види дали може да ни вмести някъде.

— Не ме измъчвай — каза тя и го прегърна през кръста. — Меланцане ала пармиджана^[2]. Брунело ди Монталчино^[3]. Мога да изям и твоята порция и да изпия цялата бутилка.

— Това вече ще е невероятна лакомия. — Държеше я близо до себе си, сякаш за да я пази, докато вървяха към Първо авеню. Духаше силен вятър и заръмя. — Знаеш ли, наистина можеш да го отмениш. Кажи на Алекс, че си пипнала грип. — Махна с ръка и едно такси се стрелна към тях.

— Не мога, а и трябва да се прибираме вкъщи — каза тя. — За конферентен разговор.

Бентън отвори задната врата на таксито.

— Какъв конферентен разговор?

— С Джейми. — Плъзна се по седалката към другата страна и той влезе след нея. Тя даде на шофьора адреса им и му напомни ненужно (имаше този досаден навик): — Сложи си колана. — После

обясни: — Луси смята, че ще успеят да се измъкнат от Върмонт до час-два, дотогава бурята трябва да е отминала на юг. Междувременно Джейми иска ти, аз, Марино — всичките — да говорим по телефона. Обади ми се преди десетина минути, докато идвах насам. Моментът не беше подходящ за дълъг разговор, така че не знам никакви подробности.

— Изобщо ли нямаш представа какво иска? — попита Бентън, докато таксито завиваше по Трето авеню на север.

Чистачките на предното стъкло скрибуцаха в ситния дъжд, върховете на окъпаните в светлини сгради се губеха в мъглата.

— Случаят от тази сутрин. — Не искаше да говори пред шофьора.

— Случаят, с който се занимаваш цял ден? — Бентън имаше предвид Тони Дериън.

— Следобед ни се обадиха с полезна информация — каза Скарпета. — Изглежда, някой е видял нещо.

[1] Американска тенисистка от 60-те и 70-те години. — Б.пр. ↑

[2] Патладжани с пармезан. — Б.пр. ↑

[3] Първокласно италианско вино. — Б.пр. ↑

5.

Адресът на Марино бе злощастен: стая номер 666 в Окръжната прокуратура. Това му се стори по-смуцаващо от обикновено, когато с Л. А. Бонел спряха в сивия задръстен с кашони коридор; имаше чувството, че трите шестици над вратата заклеят характера му и предупреждават всички заинтересовани да се пазят от него.

— М-да — каза Бонел. — Аз не бих могла да работя тук. Ако не друго, те кара да мислиш негативно. Щом хората вярват, че нещо носи лош късмет, така и става. На твоето място определено щях да се преместя.

Марино отключи лекьосаната и олющена по края бежова врата. Ароматът на китайска храна го замаиваше. Беше прегладнял и нямаше търпение да се нахвърли върху хрупкавите пролетни рулца с патешко и крехките печени ребърца. Радваше се, че поръчката на Бонел е подобна: телешко терияки и юфка — нищо сурово като онези суши гадости, които му напомняха за рибарска стръв. Тя изобщо не отговаряше на неговите очаквания: беше си я представял дребна и наперена, кибритлийка, която може да те тръшне на пода и да ти щракне белезниците зад гърба, преди да усетиш какво става. Но не, с Бонел определено щеше да усетиш какво става.

Беше метър и осемдесет, с едър кокал, големи длани, големи стъпала, големи гърди — от онези жени, които могат да не дават покой на мъжа в леглото или да му наричат задника; нещо като Зина, принцесата воин в бизнес костюм, само дето очите на Бонел бяха леденосини, а косата ѝ — къса и светлоруса, и Марино бе почти сигурен, че това е естественият ѝ цвят. Докато бяха в „Хай Ролър Лейнс“ и видя как някои от мъжете я зяпат и се побутват, се наежи. Прииска му се да разхвърля няколко от тях, за да се изфука.

Бонел внесе пакетите с храна в кабинета и отбеляза:

— Може би трябва да отидем в конферентната зала.

Марино не бе сигурен дали е заради числото 666 над вратата, или заради факта, че работното му място е кочина, но каза:

— Бъргър ще се обади на тукашния номер. По-добре да останем. Освен това тук ми е компютърът, а и не искам никой да ни подслушва. — Остави работното си сандъче, тъмносиво, с четири отделения, идеално за неговите нужди, и затвори вратата. — Знаех, че ще го забележиш. — Имаше предвид номера на стаята. — Не си мисли, че това показва нещо за личността ми.

— Защо пък да мисля, че показва нещо за личността ти? Да не би ти да си избрал номера? — Тя махна сандъчето, купчина документи и бронезилетка от един стол и седна.

— Представи си каква беше моята реакция, когато ми показаха кабинета за първи път. — Марино се настани зад планините какво ли не на металното си бюро. — Искаш ли да изчакаме разговора и да ядем после?

— Бива. — Тя се огледа, сякаш в стаята нямаше никакво място, което не бе вярно: Марино винаги можеше да намери къде да сложи един бургер или купичка, или стиропорена кутия.

— Ще говорим оттук, а после ще отидем да ядем в конферентната зала — каза той.

— Чудесно.

— Честно, насмалко да откажа. Сериозно — продължи Марино от мястото, където бе прекъснал. — Като ми показаха кабинета, им викам: „Сигурно се бързайте“.

Навремето наистина бе решил, че Джейми Бъргър се шегува и че номерът над вратата е обичайният извратен хумор на хората от правосъдната система. Даже му бе хрумвало, че може би иска да му набие в главата защо е прикрепен към нея — че му е направила услуга, че му дава втори шанс след лошата му постъпка. Та да се сеца за това всеки път, когато влиза в кабинета си. Със Скарпета бяха заедно от толкова години, а той да я нарани така! Радваше се, че не помни много за случилото се — тогава беше къркан до козирката и изобщо не бе имал намерение да я докосва, да прави онова, което бе направил.

— Не се смятам за суеверен човек — продължи многословно, — но съм израснал в Байон, Ню Джърси. Ходех на католическо училище, получих причастие, дори бях църковен помощник, което не продължи дълго, защото все се забърквах в побоища. Захванах се с бокс. Е, не бях Байонския кръвник^[1], вероятно нямаше да издържа петнайсет рунда срещу Мохамед Али, но една година бях полуфиналист в

националния турнир „Златните ръкавици“, даже си мислех да стана професионален боксьор, но вместо това станах ченге. — Стараеше се тя да научи едно-две неща за него. — Никой никога не е оспорвал, че шестстотин шейсет и шест е числото на звяра, което трябва да се избягва на всяка цена. И аз винаги така правя, независимо дали е адрес, пощенска кутия, регистрационен номер или час.

— Час ли? — попита Бонел. Марино не можеше да познае дали е развеселена, поведението ѝ бе трудно предвидимо и неразгадаемо. — Няма такъв час — шест часа и шейсет и шест минути.

— Шест часа и шест минути на шестия ден от месеца например.

— А тя защо не те премести? Няма ли друго място, където да работиш? — Бонел бръкна в чантичката си, извади една флашка и му я подхвърли.

— Това ли е всичко? — Марино я включи към компютъра. — От апартамента, местопрестъплението и WAV файловете?

— Всичко, освен снимките, които си направил, докато си бил там днес.

— Трябва да ги прехвърля от апарата си. Няма нищо чак толкова важно. И вероятно нищо, което вие с криминолозите да не сте снимали. Та Бъргър ми каза, че съм на шестия етаж и кабинетът ми е шейсет и шести поред. А аз ѝ викам: „Ами че това го има и в книгата на Откровението“.

— Бъргър е еврейка — каза Бонел. — Не четете Откровението.

— Това е все едно да кажеш, че ако не четете вестника, значи вчера нищо не се е случило.

— Не е същото. Откровението не е за нещо, което се е случило.

— А за нещо, което ще се случи.

— „Нещо, което ще се случи“ е предвиждане, желание или фобия — каза Бонел. — Не е факт.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Той го грабна и каза:

— Марино.

— Джейми съм. Мисля, че се събрахме всички.

— Тъкмо си говорехме за теб — каза Марино, втренчил поглед в Бонел. Трудно му беше да не я гледа. Може би защото бе необичайно едра за жена, категория суперлюкс във всяко отношение.

— Кей? Бентън? На линия ли сте? — попита Бъргър.

— Да. — Гласът на Бентън звучеше сякаш от много далеч.

— Пускам говорителя — каза Марино. — С мен е детектив Бонел от „Убийства“. — Натисна бутона на телефона и затвори слушалката. — Къде е Луси?

— В хангара, подготвя хеликоптера. Надявам се, че скоро ще излетим — каза Бъргър. — Снегът най-после спря. Ако си отворите имейлите, би трябвало да намерите два файла, които тя ви прати, преди да тръгне. По съвет на Марино накарахме аналитици от Криминалния информационен център да се включат към сървъра на камерата пред сградата на Тони Дериън. Сигурна съм, всички знаете, че Нюйоркското полицейско управление се е споразумяло с няколко от най-големите доставчици на охранителни камери и има достъп до записите, без да е нужно да издирва системните администратори и да им иска паролите. Сградата на Тони се обслужва от един от тези доставчици, така че КИЦ успя да се свърже с мрежовия видеосървър и да прегледа някои от въпросните записи. Съсредоточихме се предимно върху последната седмица и сравнихме изображенията със скорошни снимки на Тони, включително снимката от шофьорската ѝ книжка и снимките във Фейсбук и Майспейс. Изумително е какви работи има там. Ще започнем с файла, озаглавен „Запис едно“. Аз вече прегледах и двата файла, и това, което видях, съответства на информацията, получена преди няколко часа — ще я обсъдим по-подробно след минутка. Би трябвало да можете да свалите видеото и да го отворите. Дайте да го направим.

— Готово — обади се Бентън. Гласът му не звучеше дружелюбно. Напоследък винаги бе така.

Марино намери имейла, за който говореше Бъргър, и отвори видеоклипа. Бонел стана от стола си и дойде при него, за да гледа. Нямаше звук, само картина от уличното движение пред тухлената сграда на Тони Дериън на Второ авеню: коли, таксите и автобуси на заден план, а по тротоара минаваха хора, облечени като за дъждовно зимно време, някои с чадъри, без да подозират за камерата, която ги снима.

— Ето сега се появява тя. — Бъргър винаги говореше командажийски, дори когато си говореше съвсем нормално, независимо за какво. — В тъмнозелена парка с поръбена с кожа качулка. И с черни ръкавици и червен шал. Черна чанта за през рамо, черен клин и маратонки.

— Бъди така добра да ми осигуриш едър план на маратонките — обади се Скарпета. — Искам да видя дали са същите, с които е била обута. „Асикс Джел-Каяно“, бели с червени светкавици и червено отзад на подметката. Размер девет и половина.

— Тук маратонките са бели с малко червено — каза Марино; чувстваше съвсем осезателно близостта на Бонел: усещаше топлината ѝ до крака си и до лакътя си.

Фигурата със зелената парка бе уловена в гръб и лицето ѝ не се виждаше заради положението ѝ спрямо камерата и поръбената с кожа качулка. Тя се обърна надясно и се качи по мокрото стълбище, прескачаше стъпалата. Вече бе извадила ключовете си, което говореше на Марино, че е организирана и обмисля всичко, което прави, обръща внимание на нещата около себе си и е загрижена за безопасността си. Отключи вратата и изчезна вътре. Надписът на видеото показваше, че часът е пет и четирийсет и седем минути следобед на 17-и декември, тоест вчера. След кратка пауза започна втори видеозапис: как същата фигура със зелена парка с вдигната качулка, със същата голяма черна чанта през рамо, излиза от сградата, слиза по стълбите, свива надясно и се отдалечава в дъждовната вечер. Часът беше седем-нула-една на 17-и декември.

— Питам се — обади се Бентън, — след като не можем да ѝ видим лицето, откъде аналитиците в КИЦ знаят коя е?

— И аз се питах същото — рече Бъргър. — Но мисля, че е заради по-раншните записи, на които очевидно е тя — ще ги видите след малко. Според КИЦ това, което гледаме в момента, е последният ѝ запис, последният път, когато е влизала или излизала от сградата. Изглежда, се е върнала в апартамента си и е прекарала там малко повече от час, а после е излязла. Въпросът е къде е ходила след това?

— Трябва да добавя — каза Скарпета, — че есемесът, който Грейс Дериън е получила от телефона на Тони, е пратен приблизително час след този запис. Около осем часа.

— Оставих съобщение на гласовата поща на госпожа Дериън — каза Марино. — Ще приберем телефона ѝ, за да видим какво още има на него.

— Не знам дали искате да подхващаме тази тема сега, но времето на есемеса и на тези видеоклипове противоречи на онова, което забелязах при аутопсията — обади се Скарпета.

— Дайте да се съсредоточим първо върху данните, открити от КИЦ — отвърна Бъргър. — После ще се върнем на резултатите от аутопсията.

Тоест заявяваше, че смята данните от КИЦ за по-важни от онова, което имаше да докладва Скарпета. Едно показание от един свидетел и на Бъргър вече всичко ѝ беше ясно? Но пък Марино не знаеше никакви подробности, освен казаното му от Бонел, а то бе доста мъгляво. Накрая тя бе признала, че е говорила с Бъргър по телефона и че Бъргър ѝ е наредила да не казва на никого какво са обсъждали. Единственото, което бе успял да изтръгне от нея, бе, че се е появил някакъв свидетел с информация, която щяла да направи „кристално ясно“ защо апартаментът на Тони няма връзка с убийството ѝ.

— Докато гледам този клип — рече Марино, — отново се чудя какво е станало с дрехата ѝ. Зелената парка я няма в апартаментата ѝ и още не се е появила.

— Ако джиесемът ѝ е бил у някой друг — продължи упорито Скарпета, — той би могъл да прати есемес на всеки номер от указателя, включително на майка ѝ. Не ти трябва парола, за да пратиш есемес. Трябва ти само джиесемът на човека, от когото искаш да изглежда, че е съобщението — в този случай Тони Дериън. Ако някой е разполагал с телефона ѝ и е прегледал пратените и получените есемеси, би могъл да добие някаква представа какво и как да напише, така че да заблуди някого, че съобщението е от Тони, и да накара хората да си мислят, че е била жива, докато тя всъщност не е била.

— Моят опит говори, че обикновено убийствата не се планират толкова подробно, нито толкова хитро, колкото намекваш — каза Бъргър.

Марино не можеше да повярва. Джейми на практика казваше на Скарпета, че това не ѝ е Агата Кристи, не ѝ е някакъв скапан криминален роман.

— Обикновено аз първа бих изтъкнала това — отвърна Скарпета без ни най-малък признак за обида или раздразнение. — Но в убийството на Тони Дериън няма нищо обикновено.

— Ще се опитаме да проследим откъде е изпратен есемесът, тоест физическото местоположение — каза Марино. — Това е всичко, което можем да направим. След като телефонът ѝ липсва, е нормално да се повдигне този въпрос. Съгласен съм. Ами ако той е у някой друг

и този друг е пратил съобщението до майката на Тони? Може да ви звучи прекалено изсмукано от пръстите, но откъде да знаем? — Прииска му се да не бе казал „изсмукано от пръстите“. Бе прозвучало сякаш критикува Скарпета или се съмнява в нея.

— Освен това, докато гледам този видеоклип, се питам: откъде знаем, че тази жена е Тони Дериън? — каза Бентън. — Не мога да видя лицето ѝ. На нито един от двата клипа.

— Вижда се само, че е бледа. — Марино върна видеото да погледне отново. — Зървам челюстта ѝ, брадичката ѝ, защото качулката ѝ е вдигната, тъмно е и тя не е обърната към камерата. Снимана е в гръб и върви с наведена глава. Както на влизане в сградата, така и на излизане.

— Ако отворите втория файл, който ви е пратила Луси, озаглавен „Запис две“ — каза Бъргър, — ще видите няколко стопкадъра от по-стари записи, направени предишните дни — същата дреха, същата фигура, само че лицето се вижда ясно. Тони Дериън е.

Марино затвори първия файл и отвори втория. Цъкна на бутона за слайдшоу и започна да разглежда стопкадрите, запечатали Тони пред сградата, докато влиза или излиза. На всичките тя носеше яркочервен шал и същата зелена парка с поръбена с кожа качулка, само че на тези снимки не валеше и качулката бе свалена, така че дългата ѝ тъмна коса падаше свободно по раменете. На няколко от кадрите Тони бе с клин, а на другите — с панталони или джинси. На един носеше ръкавици с един пръст, в маслинозелено и жълтеникавокафяво, но никъде не беше с черни ръкавици или с голяма черна чанта за през рамо. Всеки път вървеше пеш, освен веднъж, когато валеше и камерата я бе заснела как се качва в едно такси.

— Това съвпада с показанията на съседа ѝ — каза Бонел и се отърка в ръката на Марино; правеше го вече за трети път, едва-едва, но пък адски осезаемо. — Палтото е същото, което описа той. Каза ми, че била със зелено палто с качулка и носела пощата си, която сигурно е взела на влизане в сградата в пет и четирийсет и седем. Предполагам, че е отключила пощенската си кутия, взела е всичко, което е било вътре, после се е качила по стълбите и тогава съседът я е видял. Тя е влязла в апартамента си и е оставила пощата на кухненския плот, където я открихме тази сутрин с криминолозите. Не беше отворена.

— С вдигната качулка ли е била в сградата? — попита Скарпета.

— Съседът не уточни. Каза само, че носела зелено палто с качулка.

— Грегъм Турет — каза Марино. — Трябва да го проверим, а също и домоуправителя, Джо Барстоу. Никой от тях не е регистриран в полицията, освен за пътнотранспортни нарушения: отнемане на предимство, невалидна регистрация, счупен стоп — дреболии, които не водят до арест. Накарах КИЦ да изрови каквото може за всеки човек в сградата.

— Грегъм Турет счете за важно да ми каже, че той и интимният му приятел ходили на театър снощи, някой им бил дал билети за „Зла“ — каза Бонел. — Затова искам да попитам доктор Уесли дали...

— Не — отсече Бентън. — Твърде е невероятно това престъпление да е извършено от гей.

— Не видях никакви еднопръсти ръкавици в апартамента й — каза Марино. — Нямахте ги и на местопрестъплението. Освен това на по-старите снимки тя не носи черни ръкавици или черна чанта.

— Моето мнение е, че убийството е със сексуален мотив — добави Бентън, като че ли Марино изобщо не участваше в разговора.

— Някакви следи от сексуално насилие при аутопсията? — попита Бъргър.

— Има наранявания по гениталиите — отвърна Скарпета. — Охлузвания и зачервяване, които свидетелстват за проникване или травма.

— Семенна течност?

— Не забелязах. Ще видим какво ще открият в лабораторията.

— Струва ми се, докторката иска да каже, че може би имаме постановка на мястото на престъплението или дори при самото убийство — обади се Марино. Още се чувстваше гузен, задето одевете бе казал „изсмукано от пръстите“. Надяваше се Скарпета да не си помисли, че е имал предвид нещо кой знае какво. — В такъв случай е възможно извършителят да е гей, нали, Бентън?

— Ако се съди по това, което ми е известно, Джейми — отговори Бентън на Бъргър — вместо на Марино, — подозирам, че е имало постановка, с цел да се скрие истинският характер и мотивът на убийството, както и моментът на извършване и връзката между жертвата и нападателя. Всичко това е предназначено за заблуда. Онзи,

който го е направил, се страхува да не го хванат. И пак ще повторя: убийството има сексуален мотив.

— Тоест не мислиш, че извършителят е непознат? — попита Марино.

Бентън не отвърна нищо.

— Ако свидетелят казва истината, струва ми се, че случаят е точно такъв — каза Бонел на Марино, като го докосна отново. — Не мисля, че е бил неин приятел. Може би дори не го е виждала преди снощи.

— Трябва да привикаме Турет на разпит. И домоуправителя — каза Бъргър. — Искам да говоря и с двамата, най-вече с домоуправителя, Джо Барстоу.

— Защо най-вече с Джо Барстоу? — попита Бентън малко раздражено.

Може би двамата с докторката не се погаждаха. Марино нямаше представа какво става с тях, не ги бе виждал от седмици, но вече му писваше да се старае да е мил с Бентън. Досадно беше да го пренебрегват непрекъснато.

— Аз имам същата информация от КИЦ като Марино. Забелязал ли си какво е работил Барстоу? — Бъргър се обръщаше към него. — В две фирми за доставки, таксиметров шофьор и още куп други професии. Барман, сервитьор. Работил е за таксиметрова компания до две хиляди и седма. Изглежда, се занимава с много неща, докато учи задочно в Манхатън Къмюнити Колидж — според това, което виждам, през последните три години ту прекъсва, ту почва отново.

Бонел се бе изправила и беше отворила бележника си.

— Опитва се да вземе полувисша степен по видеоизкуства и технологии. Свири на бас китара, по-рано е свирил в група, иска да участва в организирането на рок концерти и все още се надява на голям пробив в музикалния бизнес.

Тя четеше бележките си, а бедрото ѝ докосваше Марино.

— Напоследък работи на половин ден в компания за компютърна графика. Занимава се с неквалифициран труд, предимно секретарска дейност или да тича по разни задачи — той му вика „асистент“, а аз бих го нарекла „момче за всичко“. На двацет и осем е. Говорих с него около петнайсет минути. Каза, че познавал Тони само от контактите им

в сградата и че, цитирам, никога не е излизал с нея, но мислел да я покани някой път.

— Ти ли го попита дали е излизал с нея или е мислил за това? — попита Бъргър. — Или той ти го каза доброволно?

— Доброволно го каза. Също така доброволно съобщи, че не я е виждал от няколко дни. Твърди, че снощи прекарал цялата вечер в апартамента си, поръчал си пица и гледал телевизия, защото времето било много лошо, а пък той бил уморен.

— Доста алибита предлага — каза Бъргър.

— Да, би могло да се каже, но това не е необичайно в такива случаи. Всички мислят, че са заподозрени. Или пък имат в живота си нещо, за което не искат да разберем — отвърна Бонел, докато прелистваше страниците. — Описа я като дружелюбна личност, която не се оплаквала много. Не бил забелязал да е голяма купонджийка или да води разни хора в сградата, като например — пак ще цитирам — купища мъже. Забелязах, че е извънредно разстроен и уплашен. Изглежда, в момента не е таксиметров шофьор — добави тя, сякаш това бе важна подробност.

— Не го знаем със сигурност — каза Бъргър. — Не знаем дали няма достъп до таксита. Може да кара нелегално, за да не плаща данъци например. В града има доста такива независими шофьори, особено напоследък.

— Червеният шал прилича на онзи, който свалих от шията на Тони — каза Скарпета и Марино си я представи как седи някъде с Бентън и гледа компютърния екран. Може би в апартамента им на Сентръл Парк Уест, недалеч от Си Ен Ен. — Чисто червен, ярък, от изкуствена материя, тънка, но много топла.

— Изглежда, е същият — каза Бъргър. — Тези видеоклипове и есемесът до майка ѝ като че ли доказват, че Тони е била жива вчера в седем и една минута, когато е излязла от сградата, както и един час по-късно, около осем. Кей, ти май се опитваше да ни кажеш, че имаш различно мнение за часа на смъртта и то противоречи на онова, което подсказват видеоклиповете.

— Моето мнение е, че тя не е била жива снощи. — Гласът на Скарпета бе съвсем спокоен, сякаш казаното от нея не би следвало да изненадва никого.

— Тогава какво гледахме току-що? — попита намръщено Бонел.
— Самозванка? Някоя друга, която влиза в сградата, облечена с нейното палто? Някоя, която има ключове?

— Кей, просто за да сме наясно: сега, след като изгледа клиповете, пак ли си на същото мнение? — попита Бъргър.

— Мнението ми се базира на аутопсията, която извърших, а не на видеозаписите — отвърна Скарпета. — А състоянието на тялото, особено вкочаняването и трупните петна, сочат време на смъртта много преди вчера вечерта. По-точно във вторник.

— Вторник? — Марино беше изумен. — Тоест онзи ден?

— Мнението ми е, че тя е получила раната на главата си по някое време във вторник, вероятно следобед, няколко часа след като е яла салата с пилешко — каза Скарпета. — Съдържанието на стомаха ѝ се състои от частично смлени домати, маруля и пилешко. След като са я ударили по главата, храносмилането трябва да е спряло, така че храната е останала несмяна, докато тя е умирала, което според мен е отнело известно време, може би няколко часа, ако се съди по реакцията на тялото ѝ към травмата.

— В хладилника има маруля и домати — каза Марино. — Така че може да е яла за последно в апартамента си. Сигурна ли си, че това не е било снощи, когато, изглежда, си е била вкъщи за около час? В този интервал, който видяхме току-що на видеоклипа?

— Би било логично — каза Бонел. — Хапнала е, а после, да речем в девет или десет, е била навън и са я нападнали.

— Не, не е логично. Това, което видях при аутопсията, показва, че не е била жива снощи, а много вероятно и през целия вчерашен ден. — Скарпета говореше все така спокойно.

Тя почти никога не бе нервна или рязка и никога не се правеше на всезнаеща, макар че имаше пълното право да се държи както си поиска. След всичките години, през които бе работил с нея в един или друг град — а това обхващаше по-голямата част от кариерата му — Марино знаеше от опит, че ако един труп ѝ говори нещо, то е вярно. Но му бе трудно да приеме сегашното ѝ твърдение. В него просто нямаше никакъв смисъл.

— Добре. Имаме да обсъдим много неща — каза Бъргър. — Да караме едно по едно. Нека първо се съсредоточим върху това, което видяхме на видеоклиповете. Да предположим, че фигурата със

зеленото палто не е самозванка, а е истинската Тони Дериън, и че тя е пратила есемеса до майка си.

Бъргър не вярваше на казаното от Скарпета. Мислеше си, че тя греши, и колкото и невероятно да бе, Марино също се съмняваше. Хрумна му, че може би Скарпета е започнала сама да вярва в легендата за себе си, решила е, че може да стигне до отговора на всичко и че никога не допуска грешки. Каква беше онази фраза, която Си Ен Ен използваше непрекъснато? Онова преувеличено описание на способността ѝ да разкрива престъпления? „Факторът Скарпета“. „Мамка му“, помисли си. Много пъти бе виждал такива неща: как хората започват да вярват на собствената си реклама и престават да вършат истинска работа, а после се издънват и стават за смях.

— Въпросът е — продължи Бъргър — къде е била Тони, след като е излязла от сградата?

— Не е била на работа — каза Марино, като се мъчеше да си спомни дали Скарпета някога е допускала грешка, която би могла да я дискредитира като експерт и да провали дело в съдебната зала.

Не можеше да се сети за такъв случай. Но пък тя едва напоследък бе станала известна и бе започнала да се появява по телевизията.

— Да започнем с работното ѝ място, „Хай Ролър Лейнс“. — Гласът на Бъргър ехтеше по високоговорителя. — Марино, да започнем с теб и детектив Бонел.

Марино бе разочарован, когато Бонел стана и се премести от другата страна на бюрото. Направи ѝ жест, сякаш пие: дали не би извадила диетичните коли? Докато я гледаше, изпитваше особено чувство: забелязваше руменината по бузите ѝ, блясъка в очите ѝ, енергията ѝ. Макар че вече не бе до него, още чувстваше допира ѝ до ръката си, твърдата ѝ заобленост, тежестта ѝ, облегната на него. Представяше си я как изглежда, каква би била на пипане и вниманието му бе тъй изострено, както отдавна не му се бе случвало. Тя сигурно знаеше какво прави, когато се отъркваше в него.

— Първо нека ви опиша заведението, защото то не е обикновен боулинг клуб — каза той.

— Прилича по-скоро на бар във Вегас — обади се Бонел и отвори хартиената торба, за да извади две диетични коли. Подаде му

едната и очите ѝ за миг срещнаха неговите. Сякаш проблеснаха искрици.

— Така е — каза Марино, докато отваряше кутията. Диетичната кола пръсна и закапа по бюрото му. Той забърса поразията с няколко листа, а после изтри длани в панталоните си. — Определено е тежкарско място. Неонов лампи, киноекрани, кожени дивани и лъскав салон с голям огледален бар. Двайсет и няколко писти за боулинг, маси за бiliarд, шибани изисквания към облеклото. Не можеш да влезеш там, ако изглеждаш като скитник.

През юни бе завел Джорджия Бакарди в „Хай Ролър Лейнс“, за да отпразнуват шест месеца, откакто са заедно. Едва ли щяха да празнуват кръгла година. За последно се бяха видели през първия уикенд на месеца, тя не искаше да правят секс и по десет различни начина му каза едно и също, което беше: „дума да не става“. Не се чувствала добре, била много уморена, работата ѝ в балтиморското полицейско управление била също толкова важна като неговата, обливали я горещи вълни, той имал други жени в живота си и вече ѝ било дошло до гуша от това. Бъргър, Скарпета и дори Луси. Като включим и Бакарди, жените в живота му ставаха четири, а за последен път бе правил секс на 7-и ноември, преди почти шест проклети седмици.

— Мястото е хубаво, а също и жените, които те обслужват, докато играеш — продължи той. — Много от тях се опитват да пробият в шоубизнеса или да си намерят работа като модели. Клиентелата е наистина изтънчена, има снимки на известни личности дори в тоалетната, или поне в мъжката. Ти видя ли такива в женската? — обърна се той към Бонел.

Тя сви рамене и свали сакото си, за в случай, че е имал някакви съмнения какво се крие отдолу. Марино се втренчи. Открито се зазяпа.

— В мъжката има снимка на Хап Джъд — добави той, защото знаеше, че Бъргър ще се заинтересува. — Очевидно това не е най-почетното място, да те сложат на стената над писоара.

— Знаеш ли кога е сниман и дали ходи често там? — попита Бъргър.

— Ходят, и той, и много други звезди, които живеят в града или пък са дошли тук да снимат филм или знам ли за какво — каза Марино. — Отвътре „Хай Ролър Лейнс“ прилича на ресторант за бира-

скара. Има снимки на известни личности навсякъде. Снимката на Хап Джъд е направена може би миналото лято. Никой от хората, с които говорих, не успя да си спомни точно. Посещавал е заведението, но не е от постоянните клиенти.

— Какво ги привлича там? — попита Бъргър. — Не знаех, че боулингът е толкова популярен сред знаменитостите.

— Никога ли не си чувала за „Боулинг със звездите“? — попита Марино.

— Не.

— Много известни хора играят боулинг, но „Хай Ролър Лейнс“ е също и популярно свърталище — каза Марино. Мислите му се влачеха мудро, сякаш цялата кръв се бе оттекла от главата му и се бе насочила към по-долните части на тялото. — Собственикът е някакъв, дето има ресторанти, игрални заведения и развлекателни центрове в Атлантик Сити, Индиана, Южна Флорида, Детройт, Луизиана. Казва се Фреди Маестро и е стар като Матусаил. На всички снимки знаменитостите са с него, така че сигурно прекарва много време в града.

Откъсна очи от Бонел, за да може да се съсредоточи, и продължи:

— Искам да кажа, никога не знаеш кого ще срещнеш там. За жена като Тони Дериън това може да е било част от чара на работата. Тя се е опитвала да натрупа пари, а на онова място бакшишите си ги бива, освен това е търсела да установи връзки, да се сприятели с някого. Нейната смяна е в праймтайма, както го наричам аз. Вечерна, започва около шест и свършва в два през нощта, когато затварят. От четвъртък до неделя. Ходела е на работа пеш или с такси, не е имала собствена кола.

Отпи глътка от диетичната кола, вперил поглед в бялата дъска до вратата. Ах, тази Бъргър с нейните бели дъски! На тях всичко се отбелязваше с определен цвят: случаите, готови за съда, със зелено; тези, които още не са готови, със синьо; датите на делата с червено; кой приема сигналите за сексуални престъпления — с черно. Беше безопасно да се визира в бялата дъска. Така можеше да мисли по-добре.

— За какво точно сприятеляване говорим? — попита Бъргър.

— Предполагам, че в такова класно заведение можеш да намериш каквото си поискаш — каза Марино.

— Може би е попаднала на погрешния човек.

— Или пък „Хай Ролър Лейнс“ няма нищо общо. — Бонел вярваше в това, което казва, и вероятно затова не се интересуваше особено от снимките, нито какво са давали по огромните екрани над пистите, нито пък кои богати и известни хора са били там.

Тя бе убедена, че убийството на Тони Дериън е случайно, че е станала жертва на хищник, на сериен убиец, излязъл на лов. Може и да е била облечена за тичане, но не се е занимавала с това, когато е попаднала на неподходящото място в неподходящото време. Бе казала на Марино, че нещата ще му се изяснят, когато чуе обаждането на свидетеля до номер 911.

— Предполагам, още нямаме представа какво се е случило с джиесема и лаптопа ѝ? — обади се Скарпета.

— Както и с портмонето и може би чантичката ѝ — напомни им Марино. — Изглежда, те също липсват. Няма ги в апартамента ѝ. Няма ги на местопрестъплението. А сега вече се чудя и за палтото и едноръстните ръкавици.

— Липсата на тези вещи може да ви се стори логична в светлината на обаждането до 911 и информацията, получена от детектив Бонел — каза Бъргър. — Това, което ѝ е съобщил свидетелят. Възможно е Тони да се е качила на такси и да е носила тези неща със себе си, защото не е била излязла да тича. Правила е нещо друго, вероятно е смятала да отиде някъде, а по-късно да тича.

— Ами някакви други зарядни, освен тези за лаптопа и телефона? — попита Скарпета. — Открихте ли в апартамента ѝ нещо друго?

— Аз видях само това — каза Марино.

— Ами USB кабел например? Нещо, което да подсказва, че е имала друго устройство, което се нуждае от зареждане, като например часовника, открит на китката ѝ? — попита Скарпета. — Той, изглежда, представлява някакво устройство за събиране на данни, наречено „БиоГраф“. Нито аз, нито Луси успяхме да открием нещо за него в интернет.

— Как може да съществува часовник с такова име и да го няма в интернет? Все някой трябва да го продава, нали? — каза Марино.

— Не е задължително. — Всеки път, когато Бентън се обаждаше, бе, за да изрази несъгласие с него или да го критикува. — Не и ако се намира още в етап на разработка или е част от секретен проект.

— Значи може би тя е работила за шибаното ЦРУ! — сопна му се Марино.

[1] Прозвище на боксьора Чък Уепнър. — Б.пр. ↑

6.

Ако убийството на Тони бе дело на някаква разузнавателна агенция, тогава нямаше да оставят устройството на китката ѝ. Бентън изтъкна това с безизразния тон, който използваше при разговори с хора, които не харесва. Сух, невъзмутим тон, който напомняше на Скарпета за пресъхнала земя, за камък. Тя седеше на дивана в стаята за гости, която той бе превърнал в свой кабинет. Тук бе просторно и имаше хубав изглед към града.

— Пропаганда. За да ни накарат да си мислим нещо. С други думи, нагласена работа. — Гласът на Марино звучеше от говорителя до компютъра на Бентън. — Просто отговарям на предположението ти, че може да е част от някакъв секретен проект.

Бентън слушаше невъзмутимо, седнал в коженото си кресло. Цялата стена зад него бе покрита с книги, подредени тематично. Бяха с твърди подвързии, доста от тях първи издания, а някои много стари. Марино се бе раздразнил и накрая избухна, защото Бентън го бе накарал да се чувства като глупак, и сега колкото повече приказваше, толкова по-глупав изглеждаше. На Скарпета ѝ се прииска двамата да престанат да се държат като хлапаци.

— Е, ако следваме тази посока на мисли, тогава може би са искали да открием часовника, защото в него има дезинформация — каза Марино.

— Кой са тези, дето са го искали? — попита Бентън с явна неприязън.

Марино вече не смяташе, че има право да се отбранява, а Бентън не се преструваше, че му е простил. Сякаш онова, което се бе случило в Чарлстън преди година и половина, бе само между тях двамата и нямаше нищо общо със Скарпета. Типично за случаите на насилие, жертвата вече не бе тя, а всички други.

— Не знам, но честно казано, не бива да изключваме нищо. — Мощният напорист глас на Марино изпълваше малкия кабинет. — Колкото по-дълго се занимаваш с това, толкова повече се учиш да не

ограничаваш мисленето си. И без това тази страна е затънала във всякакви гадости: тероризъм, контратероризъм, шпионаж, контрашпионаж, руснаци, севернокорейци, каквото ти дойде на ума.

— Бих искала да изоставим предположението за ЦРУ. — Бъргър бе трезвомислеща жена и насоката, която бе взел разговорът, подлагаше търпението ѝ на изпитание. — Няма никакви данни, че това убийство е организирано по политически причини или във връзка с тероризъм или шпионаж. Всъщност има предостатъчно данни за обратното.

— Искам да питам за позата, в която е било открито тялото — каза детектив Бонел. Говореше тихо, но уверено, като че ли с лека ирония, но с непроницаемо изражение. — Доктор Скарпета, открихте ли някакви признаци, че може да са я влачили за ръцете? Защото позата ми се струва странна. Почти абсурдна, сякаш е танцувала хава нагила^[1] — краката ѝ са свити като на жаба, а ръцете вдигнати нагоре. Знаем, че сигурно звучи странно, но точно това ми мина през ума, като я видях за първи път.

Бентън — разглеждаше снимките от местопрестъплението на компютъра си — изпревари Скарпета с отговора:

— Положението на тялото е уничително и подигравателно. — Той цъкаше по снимките. — Намира се в открита и груба сексуална поза, чиято цел е да покаже презрение и да шокира. Не е направен никакъв опит това да бъде скрито, даже напротив. Смятам, че позата е нагласена.

— С изключение на описаната от теб поза, няма друг признак тя да е била влачена — отговори Скарпета на въпроса на Бонел. — Няма послесмъртни ожулвания, нито синини около китките, но трябва да имаш предвид, че тя не би могла да прояви жизнена реакция към нараняванията. Няма да има синини, ако са я хванали за китките след смъртта. Като цяло, по тялото почти няма рани, с изключение на тази на главата.

— Да предположим, че си права и тя е била мъртва от известно време. — Гласът на Бъргър се носеше от тънката черна тонколona, която Бентън използваше за конферентни разговори. — Мисля, че може да има някакво обяснение за това.

— Обяснението се състои в знанията ни за процесите в тялото след смъртта — каза Скарпета. — Колко бързо изстива, как кръвта се

събира на определени места заради гравитацията и как изглежда това, както и характерното вкочаняване на мускулите поради намаляването на аденозинтрифосфата.

— Може обаче да има изключения — отбеляза Бъргър. — Доказано е, че тези признаци, свързани с времето на смъртта, могат да варират в широки граници в зависимост от това какво е правил човекът, преди да умре, от метеорологичните условия, от размерите на тялото и от облеклото му, и дори от лекарствата, които евентуално е вземал. Права ли съм?

— Определянето на времето на смъртта не е точна наука. — Скарпета не бе никак изненадана, че Бъргър спори с нея. Това беше една от онези ситуации, когато истината правеше всичко неизмеримо по-трудно.

— Значи е възможно някои обстоятелства да обяснят защо вкочаняването и трупните петна на Тони изглеждат в толкова напреднал стадий — каза Бъргър. — Например, ако е изразходвала много енергия, ако е бягала от нападателя си, когато той я е ударил по главата. Това не би ли могло да обясни необичайно бързото настъпване на вкочаняването? Или дори моментално вкочаняване, което е известно като трупен спазъм?

— Не — отвърна Скарпета. — Защото тя не е умряла веднага след удара по главата. Живяла е известно време, през което не би могла да бъде физически активна. Била е извън строя, практически в кома и умираща.

— Но ако гледаме обективно на нещата — Бъргър сякаш намекваше, че Скарпета може и да не е обективна, — трупните петна не могат да ни покажат точно кога е умряла. Има много променливи фактори, които могат да повлияят на посиняването.

— Трупните петна не ми показват точно кога е умряла, а приблизително. Показват ми обаче недвусмислено, че е била местена. — Скарпета започваше да се чувства като на свидетелското място. — Това може да е станало, когато са я откарали до парка, и вероятно човекът, който го е направил, не е осъзнал, че нагласяйки ръцете ѝ по този начин, е създал явно противоречие. При образуването на трупните петна ръцете ѝ не са били вдигнати над главата, а отпуснати покрай тялото, с дланите надолу. Също така дрехите не са се отпечатали по плътта ѝ, но тя е избледняла под каишката на часовника, което показва,

че той е бил на китката ѝ след развитието и фиксирането на групните петна. Подозирам, че в продължение на поне дванайсет часа след смъртта си тя е била напълно гола, с изключение на часовника. Не е носила дори чорапите си, които са от еластична материя и биха оставили белези. Когато са я облекли, преди да откарат тялото ѝ в парка, чорапите са били разменени.

Каза им за анатомично пригодените чорапи за тичане на Тони и добави, че обикновено когато убийците обличат жертвите си след тяхната смърт, остават издйнически следи. Често се допускат грешки. Например дрехата е усукана или обърната наопаки. Или както в този случай, неволно се разменят лявото и дясното.

— Защо са оставили часовника? — попита Бонел.

— Онзи, който я е събличал, не го е сметнал за важен. — Бентън, който разглеждаше снимки от местопрестъплението на екрана си, даде увеличение върху часовника „БиоГраф“ на лявата китка на Тони. — Свалянето на аксесоари и бижута, освен когато е с цел взимане на сувенири, не притежава такъв сексуален заряд като свалянето на дрехи, при което имаме разкриване на гола плът. Но всичко зависи от това кое нападателят смята за символично и еротично. А този, който се е занимавал с тялото ѝ, не е бързал. Не и при положение че тя е прекарала при него ден и половина.

— Кей, чудя се имала ли си някога случай, когато някой е бил мъртъв само от осем часа, но е изглеждало, че е мъртъв от близо пет пъти повече време? — Бъргър си бе наумила нещо и правеше всичко по силите си, за да подведе свидетеля.

— Само в случаи, при които разлагането е било драматично ускорено, като например в много горещ тропичен или субтропичен климат — каза Скарпета. — Когато работех в Южна Флорида, това не бе нещо необичайно. Често съм го виждала.

— Как мислиш, дали тя е била нападната и изнасилена в парка, или това може да е станало в някоя кола, а после да са я преместили и нагласили така, както описа Бентън? — попита Бъргър.

— Защо в кола? — обади се Бентън.

— Излагам вероятния сценарий да е изнасилена и убита в кола, а после захвърлена на видно място там, където са я открили — отговори Бъргър.

— Нито при външния оглед, нито при аутопсията забелязах нещо, което да сочи, че е нападната в кола — отвърна Скарпета.

— Мисля си за нараняванията, които би получила, ако са я изнасилили в парка, на земята — каза Бъргър. — И те питам: според твоя опит, когато някой е изнасилен върху твърда повърхност, като например земя, има ли натъртвания, ожулвания?

— В повечето случаи бих открила такива.

— За разлика от случая, когато е изнасилен, да речем, на задната седалка на кола, където повърхността под жертвата е по-щадяща от замръзналата земя, покрита с камъни, пръчки и други боклуци — продължи Бъргър.

— Не мога да определя по състоянието на тялото дали са я изнасилили в кола — повтори Скарпета.

— Възможно е да се е качила в някаква кола, да е била ударена по главата, а после човекът да я е изнасилал, да е прекарал известно време с нея, преди да изхвърли тялото там, където е намерено. — Бъргър не питаше, а разказваше. — А трупните петна, вкочаняването, температурата ѝ са всъщност объркващи и подвеждащи, защото тялото ѝ е било почти голо и изложено на силен студ. И ако е вярно, че смъртта ѝ е настъпила бавно, след цели часове, заради раната на главата — може би това е причината трупните петна да са в напреднал стадий.

— Има си изключения от правилата — каза Скарпета. — Но не мисля, че мога да ти дам такива изключения, каквито търсиш, Джейми.

— През годините съм проучила доста литература, Кей. И в съда доста често засягам въпроса за времето на смъртта и го оспорвам. Открила съм едно-две интересни неща. Случаи на хора, умрели от бавна смърт, да речем от сърдечна недостатъчност или рак, при които трупните петна започват да се образуват още докато са живи. И пак повтарям: има регистрирани случаи на хора, които се вкочаняват мигновено. Така че какво ще кажеш, ако хипотетично по някаква причина трупните петна на Тони са започнали да се образуват малко преди смъртта, а после е настъпило мигновено вкочаняване поради някаква много необичайна причина? Мисля, че това може да стане при смърт от задушаване, а около врата ѝ е намерен вързан шал. Изглежда, не само са я ударили с тъп предмет, но и са я душили. Не е ли възможно да е била мъртва от много по-кратко време, отколкото

предполагаш? Може би само от няколко часа? От по-малко от осем часа?

— По мое мнение това е невъзможно — каза Скарпета.

— Детектив Бонел — каза Бъргър. — У вас ли е WAV файлът? Бихте ли го пуснали на компютъра на Марино? Надявам се, че ще можем да го чуем по телефона. Това е запис от обаждане на номер 911, получено днес около два следобед.

— Ей сега го пускам — прозвуча гласът на Бонел. — Кажете, ако не можете да чувате.

Бентън усили звука на говорителя и в същия момент записът започна:

— Полицейски оператор 519, какъв е случаят?

— Ъм, става дума за жената, която откриха в парка тази сутрин, в северния край на парка, до Сто и десета улица. — Гласът беше нервен, уплашен. Глас на млад мъж.

— За коя жена говорите?

— Жената, ъм, бегачката, която е убита. Чух за това по новините...

— Господине, това спешен случай ли е?

— Мисля, че да, защото видях, тоест мисля, че видях кой го направи. Минавах с колата си оттам в пет тази сутрин и видях едно жълто такси, спряло до бордюра, и как някакъв човек помагаше на една пияна жена да излезе от задната врата, или поне така изглеждаше. Отначало помислих, че е приятелят ѝ и че са купонясвали цяла нощ. Не видях добре. Беше доста тъмно и мъгливо.

— Жълто такси, казвате?

— Тя изглеждаше пияна или в безсъзнание. Видях я съвсем за кратко, а и както казах, беше тъмно и имаше доста мъгла, много лошо се виждаше. Карах към Пето авеню и само я зърнах. Не намалих, но знам какво видях и определено беше жълто такси. Табелата на покрива не светеше, както когато таксито е заето.

— Имате ли регистрационния номер или номера за идентификация, написан на вратата?

— Не, не. Изобщо не съм гледал за такива неща, обаче, ъм, видях по новините, казаха, че била някаква бегачка, и си спомних, че тази жена май беше облечена в някакви дрехи за бягане. С червена кърпа или нещо такова. Стори ми се, че видях нещо червено около врата ѝ, и

имаше светъл суичър или нещо подобно вместо палто, защото веднага забелязах, че не изглежда много топло облечена. Според това, което чух, са я открили скоро след като минах оттам...

WAV файлът свърши.

— Диспечерът се свърза с мен и говорих с този човек по телефона, а по-късно ще разговаряме и на живо. Освен това го проучваме — каза Бонел.

Във въображението на Скарпета изникна люспицата жълта боя, която бе извадила от косата на Тони Дериън, в областта на раната. Спомни си, че когато я бе разглеждала под лупа в моргата, си мислеше, че цветът ѝ напомня за френска горчица и жълти такситата.

— Харви Фоли, дваисет и девет годишен, проектен мениджър във фармацевтична компания „Клайн“ в Бруклин, има апартамент в Бруклин — продължи Бонел. — А приятелката му има апартамент в Манхатън, в Морнингсайд Хайтс.

Скарпета не знаеше със сигурност дали боята е автомобилна. Можеше да е за сгради, аерозолна, от някакъв инструмент, от колело, от уличен знак, кажи-речи от всичко.

— Това, което ми каза той по телефона, съответства на думите му от записа — говореше Бонел. — Прекарал нощта при приятелката си и се връщал вкъщи, за да се приготви за работа, бил се насочил към Пето авеню с намерението да свие по Петдесет и девета към моста Куинсбъро.

Беше ясно защо Бъргър се противи толкова на мнението на Скарпета относно времето на смъртта на Тони Дериън. Ако убиецът бе таксиметров шофьор, изглеждаше по-правдоподобно да е карал колата си и да е забелязал Тони, докато се е разхождала или тичала късно вечерта. Не изглеждаше вероятно шофьор на такси да я качи по някое време във вторник, вероятно следобед, а после да държи тялото ѝ при себе си почти до пет сутринта.

Междувременно Бонел продължаваше да обяснява:

— Няма нищо подозрително в казаното от него, нито пък в миналото му. Но най-важно е описанието на дрехите на жената и как мъжът ѝ е помагал да излезе от таксито. Откъде би могъл да знае тези подробности? Те не са огласени публично.

„Тялото не лъже“. Скарпета си напомни на какво я бяха учили още в първите дни на обучението ѝ: „Не се опитвай да нагласиш

уликите така, че да съответстват на престъплението“. Тони Дериън не беше убита миналата нощ. Не беше убита вчера. Независимо в какво искаше да вярва Бъргър и какво разправяха свидетелите.

— Харви Фоли даде ли по-подробно описание на мъжа, който уж е помагал на пияната жена да слезе от таксито? — попита Бентън, вперил поглед в тавана. Беше събрал длани и нетърпеливо потупваше върховете на пръстите си.

— Мъж с тъмни дрехи, с бейзболна шапка, може би с очила. Фоли останал с впечатлението, че мъжът е слаб, може би среден на ръст — каза Бонел. — Но не го разгледал добре, защото не намалил скоростта, а и имало мъгла. Каза и че самото такси му пречело на видимостта, защото мъжът и жената се намирали между него и тротоара. Наистина би било така, ако караш на изток по Сто и десета към Пето авеню.

— Ами шофьорът на таксито? — попита Бентън.

— Свидетелят не е погледнал, но предположил, че има такъв — отвърна Бонел.

— Че защо ще го предполага?

— Единствената отворена врата била задната дясна, сякаш шофьорът още си седял отпред, а мъжът и жената слизали отзад. Харви каза, че ако бил видял, че шофьорът ѝ помага да излезе на място като това, вероятно щял да спре. Щял да предположи, че жената е в беда. Не можеш да оставиш пиян и изпаднал в безсъзнание човек край пътя.

— Струва ми се, че той си търси оправдание защо не е спрял — каза Марино. — Не му се иска да мисли, че наистина е видял как таксиметров шофьор изхвърля ранена или мъртва жена край пътя. Полесно му е да си мисли, че е била двойка, която е гуляла цяла нощ.

— Ами мястото, описано от него в разговора с 911? — попита Скарпета. — На какво разстояние се намира то от мястото, където е открит трупът?

— На десетина метра — рече Бонел.

Скарпета им каза за люспата яркожълта боя, която бе извадила от косата на Тони. Подчерта, че не бива да отдават твърде голямо значение на тази подробност, защото все още никоя от откритите улики не е изследвана, а по тялото на Тони имало също така микроскопични

червени и черни люспици. Боята можеше да е от оръжието, с което е бил счупен черепът ѝ. А можеше и да е от нещо друго.

— Ако е била в жълто такси, тогава как може да е мъртва от трийсет и шест часа? — зададе очевидния въпрос Марино.

— Би трябвало да е убита от таксиметров шофьор — отвърна Бонел с по-голяма увереност, отколкото някой от тях имаше право да изпитва в момента. — Както и да го погледнете, ако казаното от Харви е истина, то някой таксиметров шофьор трябва да я е качил снощи, да я е убил и да е захвърлил тялото ѝ в парка рано тази сутрин. Или да я е задържал известно време и после да я е изхвърлил, ако доктор Скарпета е права за времето на смъртта. А жълтото такси може да ни даде връзка между Тони Дериън и Хана Стар.

Скарпета очакваше това предположение.

— Хана Стар е била видяна за последно да се качва в жълто такси — добави Бонел.

— Изобщо не съм готова да свържа случая на Тони с Хана Стар — каза Бъргър.

— Работата е там, че ако не кажем нищо и това се случи отново — отвърна Бонел, — вече ще имаме три случая.

— Нямам намерение да правя подобна връзка на този етап. — Бъргър го изрече като предупреждение: „И на никой друг да не му е минало през ума да я прави публично“.

— Аз лично не мисля, че има нещо общо с Хана Стар — продължи Бъргър. — В нейното изчезване има намесени и други фактори. Проучванията, които направих сочат, че нейният случай вероятно е съвсем различен. А и не знаем със сигурност, че е мъртва.

— Също така не знаем дали някой друг не е видял същото като Харви Фоли — каза Бентън и погледна Скарпета, за да подчертае, че го казва заради нея. — Няма да е хубаво, ако някой свидетел постъпи по типичния за днешно време начин и вместо да отиде в полицията, отиде в някой новинарски канал. Не бих искал да се намирам в близост до Си Ен Ен или някоя друга медийна мрежа, ако тази подробност за жълтото такси изтече.

— Разбирам — каза Скарпета. — Но дали ще изтече, или вече е изтекла, опасявам се, че невявяването ми в шоуто тази вечер само ще влоши нещата. Само ще усили сензацийата. Си Ен Ен знае, че няма да

обсъждам Тони Дериън или Хана Стар. Аз не говоря за активни случаи.

— На твое място бих стоял надалеч. — Бентън се втренчи настойчиво в нея.

— Пише го в договора ми. Досега никога не съм имала проблеми — отвърна тя.

— Съгласна съм с Кей. Аз бих продължила да се държа, сякаш не е станало нищо — каза Бъргър. — Ако отмениш появата си в последния момент, това само ще даде на Карли Криспин тема за разговор.

[1] Еврейска народна песен и танц. — Б.пр. ↑

7.

Доктор Уорнър Ейджи седеше на неоправеното легло в малкия, обзаведен в староанглийски стил апартамент. Пердетата бяха пуснати, за да му осигурят усамотение.

Сградите в квартала бяха нагъсто, прозорците буквално гледаха един в друг и той неволно си помисли за бившата си жена и колко трудно му беше да си намери квартира. С ужас бе забелязал колко апартаменти в центъра на Вашингтон имат далекогледни и телескопи — някои декоративни, но все пак работещи, а други предназначени за сериозно наблюдение. Например бинокъл „Орион“, закрепен върху триножник пред едно кресло, което не бе обърнато към река или парк, а към друга многоетажна сграда. Докато посредникът възхваляваше гледката, Ейджи погледна право в апартамента отсреща, където някакъв се разхождаше дибидюс гол.

За какво им бяха на хората такива уреди в претъпканите големи градове като Вашингтон или Ню Йорк, ако не за шпиониране, за воайорство? Да гледат как тъпите им съседи се събличат, правят секс, карат се и се бият, къпят се, седят на тоалетната. Ако хората мислеха, че разполагат с някакво уединение в собствените си домове или хотелски стаи, много грешаха. Сексуални хищници, крадци, терористи, правителството — не им позволявай да те видят. Не им позволявай да те чуят. Увери се, че не те гледат. Увери се, че не те слушат. Ако не те виждат и чуват, не могат да те спипат. Охранителни камери на всеки ъгъл, следене на превозните средства, скрити камери, усилватели на звука, подслушване, наблюдаване на непознатите в най-унизителните и уязвими моменти. Достатъчно е само едно късче информация да попадне в неподходящи ръце и целият ти живот може да се промени. Ако ще играеш тази игра, гледай да прецакаш другите, преди те да са прецакали теб. Ейджи никога не вдигаше щорите и не махаше пердетата, дори и през деня.

„Знаете ли коя е най-добрата охранителна система? Щорите.“
Беше давал този съвет през цялата си кариера.

И това си бе чистата истина. Същото каза и на Карли Криспин, когато се срещнаха за първи път на едно от вечерните партита на Руп Стар. Тогава тя бе пресекретар на Белия дом, а Ейджи беше консултант и се движеше в много орбити, не само на ФБР. Годината бе 2000-ата и тогава Карли бе истинска бомба: адски привлекателна, с огненочервена коса, отракана, умна и истински магнит за мъжете в моментите, когато не говореше с репортерите и можеше да казва каквото мисли. Някак си двамата се бяха озовали в библиотеката за редки книги на Руп Стар, разглеждаха стари томове по някои от любимите теми на Ейджи: за Симон Магесника и летящия светец Йосиф от Купертино, който безспорно бе притежавал способността да левитира. Ейджи ѝ бе разказал за Месмер и ѝ бе обяснил за целебните сили на животинския магнетизъм, а после за Брейд и Бернхайм и техните теории за хипнозата и неспокойния сън.

Беше съвсем естествено, че Карли с нейната страст към журналистиката не се интересуваше толкова от паранормалното, а бе привлечена от секцията с фотоалбуми, всички подвързани с флорентинска кожа, които Ейджи наричаше „полицейският архив на така наречените приятели на Руп“. Дълги часове те седяха един до друг на третия етаж на огромната къща и разглеждаха снимки, обхващащи десетилетия, като сочеха хората, които успяваха да разпознаят.

— Изумително е колко приятели може да си купи човек с пари и да мисли, че са истински. Ето това бих сметнал за тъжно, ако можех да се заставя да изпитам съчувствие към някой шибан мултимилиардер — бе казал Ейджи на жената, която нямаше вяра на никого, защото беше една от най-аморалните използвачки, които Руп Стар би могъл да срещне някога.

Само че Руп никога не бе управлявал финансите на Карли. Тя бе просто една атракция за останалите гости, както и самият Ейджи. Човек не можеше дори да получи интервю с някой от специалния клуб на Руп, без да плати минимум един милион долара, но можеше да бъде гост, ако Руп го харесваше и го смяташе за забавен по един или друг начин. Тогава той го канеше на вечери, на партита, за да развлича истинските му гости. Онези, които имаха пари за инвестиране. Актьори, професионални спортисти, най-новите магьосници на Уолстрийт се стичаха към голямата къща на Парк авеню и срещу

привилегията да правят Руп по-богат получаваха възможността да се смесват с други светила, чиито достойнства не бяха финансови. Политици, телевизионни водещи, популярни журналисти, криминалисти, адвокати — всеки, за когото се говори по новините или пък има някоя и друга добра история, подходяща за хората, които Руп се опитваше да впечатли. Той проучваше потенциалните си клиенти, за да разбере какво ги вълнува, а после се заемаше с вербуването. Не бе нужно да познава някого, за да го включи в списъка на второкласните гости. Просто нареждаше да му пратят писмо или да му се обадят по телефона. „Рупърт Стар би желал да се наслади на вашата компания.“

— Това е същото като да хвърляш фъстъци на слоновете — бе казал Ейджи на Карли в онази незабравима вечер. — Ние сме фъстъците, а те са слоновете. Никога няма да сме в тяхната категория, дори и да остареем като слонове, а несправедливата ирония е, че някои от тези слонове не са достатъчно порасли, за да играят в цирка. Виж това слонче. — И почука с пръст по снимката на едно момиче с някак дива красота, което се взираше дръзко в обектива, прегърнало Руп. Отдолу бе отбелязана годината: 1996.

— Сигурно е някоя млада актриса. — Карли се опитваше да познае коя точно.

— Опитай пак.

— Добре де, коя е? — попита Карли. — Хубава е по наистина особен начин. Като много красиво момче. Може и да е момче. Не, струва ми се, че виждам гърди. Да. — Тя отмести ръката на Ейджи и обърна страницата. Докосването ѝ го сепна. — Ето още една. Определено не е момче. Леле! Наистина е страхотна, ако пренебрегнеш рамбовското ѝ облекло и липсата на грим; има чудесно тяло, много атлетично. Опитвам се да се сетя в кой филм съм я гледала.

— Не си я гледала, а и никога няма да се сетиш. — Той остави ръката си там, където беше, с надеждата, че тя може да я отмести пак. — Ето ти една подсказка: ФБР.

— Сигурно се занимава с организирана престъпност, щом е попаднала в тази звездна колекция. — Сякаш човешките същества не бяха по-различни от скъпоценните стари коли на Руп. — И то от страната на престъпниците. Не би могла да има друга връзка с ФБР при положение, че е възлива от пари. Освен ако не е някоя като нас. — Имаше предвид от второкласните гости.

— Не е като нас. Би могла да купи тази къща и пак ще ѝ останат много.

— Коя е тя, по дяволите?

— Луси Фаринели. — Ейджи намери друга снимка, на която Луси бе в подземния гараж на Стар, седнала зад волана на един „Дюзенберг“: изглеждаше решена да хване цаката на безценната кола. Всъщност не би се поколебала да я подкара и вероятно го бе направила в онзи ден или в някой друг, когато бе ходила в счетоводната кантора „Стар“ да си преброи парите.

Ейджи не знаеше дали е така. С Луси не се бяха засичали в къщата, по простата причина, че той бе последният човек, когото биха поканили да я забавлява. Ако не друго, тя щеше да го помни от Куантико, където още като гимназиален вундеркинд бе помагала за разработката и програмирането на Интелигентната криминална мрежа, която Бюрото наричаше просто ИКМ.

— Добре де, знам коя е. — Карли бе заинтригувана, щом осъзна връзката на Луси със Скарпета и особено с Бентън Уесли, който бе висок и красив, с лице като изсечено от гранит; или по нейните думи: „Моделът за онзи актьор от «Мълчанието на агнетата», как му беше името, дето играеше Крофърд?“.

— Дрън-дрън. Бентън даже не беше в Куантико, когато снимаха филма. Работеше по някакъв случай навън. Дори самият той ще ти го каже, макар че е надменен копелдак — отвърна Ейджи с нещо повече от обикновен гняв. Други чувства също се размърдваха в него.

— Значи ги познаваш? — Тя бе впечатлена.

— Цялата шайка. Аз ги познавам, но те в най-добрия случай ме знаят само по име. Не съм приятел с тях. Е, с изключение на Бентън. Той ме познава доста отблизо. Знаеш как е, животът и неговите объркани взаимовръзки. Бентън чука Кей. Кей обича Луси. Бентън урежда Луси със стаж във ФБР. Уорнър е преербан.

— Защо да си преербан?

— Какво представлява изкуственият интелект?

— Заместник на истинския — отсече тя.

— Разбираш ли, на човек не му е лесно, когато носи такова нещо. — Той докосна слуховия си апарат.

— Изглежда, ме чуваш достатъчно добре, така че нямам представа за какво говориш.

— Достатъчно е да кажа, че можеха да ми възложат някои задачи, да ми дадат някои възможности, ако не се бе появила компютърна система, която да ги върши.

Може би беше заради виното — отлично бордо — но той започна да разправя на Карли за неблагоприятната си и несправедлива кариера и колко тежко му се е отразила, за хората с техните проблеми и за ченгетата с техните стресове и травми. И за онези, които са най-зле — агентите, на които не им се позволява да имат проблеми, как не им се позволява да са хора, как за тях ФБР винаги е на първо място и затова ги карат да си изливат душата пред назначени от Бюрото психолози. Как трябва да ги дундуркаш, да ги държиш за ръчичка и да избягваш да ги питаш за криминални случаи — или даже изобщо да не ги питаш, ако случаите са сензационни. Илюстрира думите си с пример от Академията на ФБР в Куантико, Вирджиния, през 1985-а, когато един заместник-директор, Пруит, му бе казал, че е невъзможно глух човек да влиза в затвор с максимална сигурност и да провежда разпити.

Имаше нескрити рискове в това да използваш съдебен психиатър, който носи слухов апарат и чете по устните. Бюрото не смяташе да използва човек, който би могъл да разбере грешно казаното от насилниците или постоянно да ги моли да повтарят. А какво щеше да стане, ако те го разбере погрешно? Ако изтълкуваха невярно някой негов жест, начина, по който си кръстосва краката или си накланя главата? Ами ако на някой параноичен шизофреник, който току-що е разчленил жена и й е избол очите, не му хареса как Ейджи се вира в устните му?

В онзи момент Ейджи бе разбрал какво представлява той за ФБР — сега и завинаги. Сакат човек. Дефектен човек. Недостатъчно внушителен човек. Тук не ставаше дума за способността му да анализира манаците и убийците. Ставаше дума за облика му, за начина, по който представя *всемогъщото* Бюро. Ставаше дума за това, че е неудобен. Бе отвърнал на Пруит, че разбира неговата позиция и че ще направи всичко, от което ФБР се нуждае. Трябваше или да им играе по свирката, или да се откаже, а той открай време бе копнял да се примъкне към огъня на ФБР — още откакто бе хилав малчуган, който си играеше на стражари и апаши, на армията и Ал Капоне, и стреляше с тапешник, почти без да чува гърмежа му.

Пруит му каза, че Бюрото може да го използва за вътрешна работа. За критични инциденти, управление на стреса, в Отдела за грижи за агентите под прикритие — в общи линии психологически услуги за служителите на реда и най-вече за агентите, връщащи се от дълбоко прикритие. В групата пациенти бяха включени и специалните агенти по надзора, профайлърите. Тъй като Отделът по поведенчески науки бе сравнително нов, Бюрото бе сериозно загрижено дали стресът, на който се подлагат непрекъснато профайлърите, не се отразява на способността им да събират информация и на оперативната им ефективност. В този момент от донякъде едностранния диалог Ейджи попита Пруйт дали ФБР се е замисляло да направи документална психологическа оценка на самите престъпници, защото той би могъл да помогне в това. Ако му дадяха достъп до необработените данни, като например записи от разпити, мнения на психолози, снимки от местопрестъплението и аутопсията, пълната документация по случаите, която да проучи и анализира, би могъл да създаде значима база данни и да се превърне в онзи ценен ресурс, който би трябвало да бъде.

Това не беше същото като да седи и да разговаря с един убиец, но бе по-добре, отколкото да изпълнява ролята на милосърдна сестра, да е само една поддържаща система, докато истинската работа, работата, която носи удовлетворение и признание, отива при по-нисшите служители, които нямат неговата квалификация, интелигентност или усет. Като Бентън Уесли.

— Естествено, когато разполагаш с изкуствен интелект като ИКМ, не се нуждаеш от ръчен анализ на данните — каза Ейджи на Карли, докато разглеждаха снимките в библиотеката на Руп Стар. — В началото на деветдесетте статистическите пресмятания и различните видове сортиране и анализ вече се правеха автоматично. Всичките ми усилия бяха вкарани в чудесната интелигентна програма на Луси. Да продължавам да се занимавам със същото би било все едно да чистя ръчно памук, след като Илай Уитни е изобретил памукочистачката. Върнах се към правенето на психологически оценки на агентите — само за това ме биваше според шибаното ФБР.

— Представи си как се чувствам аз, като знам, че президентът на Съединените щати си приписва заслугите за моите идеи. — Както обикновено, Карли насочи темата към себе си.

По-късно я разведе из къщата, докато останалите гости се забавляваха няколко етажа по-долу, и я чука в една стая за гости, като отлично съзнаваше, че онова, което я е възбудило, не е самият той. Беше сексът и насилието, властта и парите, и разговорите за тях — същността на Бентън, Скарпета, Луси и всички други, обладани от тяхната магия. След това Карли не искаше нищо повече, а Ейджи искаше още, искаше да е с нея, искаше да я люби до края на живота си, и когато накрая тя му каза, че трябва да престане да ѝ пише имейли и да ѝ оставя съобщения, бе прекалено късно. Злото беше сторено. Той невинаги знаеше със сигурност колко високо приказва или кой подслушва разговорите им и бе достатъчна само една грешка, за да провали всичко — оставяше гласово съобщение на телефона на Карли, а в същото време жена му случайно бе пред затворената врата на кабинета му и се канеше да влезе със сандвич и чаша чай.

Бракът им бе разтрогнат бързо. С Карли продължиха да поддържат нередовна връзка от разстояние; той получаваше информация за нея предимно от новините, когато тя започна поредица от медийни изяви. После, преди около година, прочете, че се готвело ново телевизионно шоу, „Докладът на Криспин“. Описвах го като предаване за хаплива журналистика и разговори с полицаи, което ще набляга върху текущите случаи и ще включва зрителски обаждания. Ейджи реши да се свърже с нея, за да ѝ направи предложение, а може би и повече от едно. Беше самотен. Не бе преодолял влечението си към нея. А и честно казано, трябваша му пари. Вече рядко го търсеха за консултантски услуги, връзките му с ФБР бяха скъсани малко след напускането на Бентън, донякъде заради историята с него, която някои смятаха за неприятна случка, а други за саботаж. През последните пет години работата му се бе променила. Задоволяваше се с огризки, плащаха му предимно дребни суми в брой за услуги към предприятия, частни лица и организации, които извличаха огромни печалби от способността си да манипулират купувачите, клиентите, пациентите, полицията или дреме му още кой. Ейджи не правеше нищо друго, освен да подгъва крак пред по-нисши от него, да пътува без спиране, доста често до Франция, да затъва все повече в неизвестност, дългове и отчаяние. И тогава срещна Карли, чиито перспективи бяха също толкова ужасни, а никой от двамата вече не бе млад.

Най-важното, от което се нуждае човек в нейното положение, е достъп до информация, изтъкна ѝ той, а проблемът, с който ще се сблъска, е, че експертите, от които зависи успехът ѝ, няма да желаят да застанат пред камерата. Добрите специалисти не говорят. Не могат. Или пък, като Скарпета, имат договори и не смееш да ги попиташ. Но можеш да разказваш. Това бе тайната, която разкри на Карли. Идвай в студиото подготвена, заредена с всичко, което трябва да знаеш, и не питай — просто разказвай. Той можеше да души и да събира информация зад кулисите, да я снабдява с транскрипции на разговори, така че горещите ѝ новини да са подкрепени, потвърдени или поне да не могат да бъдат опровергани.

Разбира се, с удоволствие щял да се появява в ефир с нея винаги когато тя пожелае. Това щяло да е нещо ново за него: никога не бил заставал пред камера и не бил давал интервюта. Не каза, че е защото никога не са му искали, а и тя с нищо не издаде, че знае причината. Карли не беше добър човек, както и той, но се държеше с него достатъчно любезно. Просто се търпяха един друг и бяха навлезли в ритъм, в хармонията на едно професионално съзаклятие, което обаче не се бе превърнало в нищо повече, а и той вече бе приел, че онази нощ с бордото в дома на Стар няма да се повтори.

Фактът, че онова, което бе събрало Ейджи и Карли, се оказа част от едно по-голямо бъдеще, не бе съвпадение, защото той не вярваше в съвпадения. Тя пък не вярваше в свръхсетивни възприятия и полтъргайсти и не бе нито приемащ, нито предаващ телепат — всяка информация, стигаща до нея, бе твърде забулена в сетивен шум. Но Карли вярваше в онова, което притежаваха семейство Стар — особено Хана, дъщерята на Руп — и когато тя изчезна, двамата моментално се възползваха от тази възможност. Това бе случаят, който чакаха. Той им се полагаше по право, принадлежеше им, заради един по-раншен контакт, който според Ейджи не бе случаен, а представляваше предаване на информация от страна на Хана. Беше я срещнал в къщата на баща ѝ и я бе запознал със своите паранормални занимания, а после и с разни хора в страната и в чужбина, за един от които тя се бе омъжила. Не беше изключено Хана да е започнала да праща телепатични сигнали след изчезването си. Не беше изключено скоро и Харви Фоли да му прати нещо. Не мисъл или образ, а съобщение.

Какво да прави с този човек? Ейджи бе страшно нетърпелив и почваше да се дразни. Беше отговорил на имейла на Харви преди час, а още нямаше никаква вест от него. Не можеше да си позволи лукса да чака повече, ако искаше Карли да обяви новината тази вечер, докато при нея е съдебната патоложка, направила аутопсията на Тони. Какъв по-добър момент от това? Би трябвало той да седи там. Само че не бе поканен. Не можеха да го поканят, когато Скарпета участва в шоуто, не му бе позволено да присъства в студиото, нито дори в сградата. Тя отказваше да се явява заедно с него — според Карли не смятала, че заслужава доверие. Може би Ейджи щеше да й даде урок за това кой заслужава доверие и да направи услуга на Карли. Имаше нужда от този транскрибиран текст.

Как да се свърже с Харви по телефона? Как да го въвлече в разговор? Как да изтръгне от него онова, което знае? Замисли се дали да не му прати втори имейл с телефонния си номер и молба да му звънне, но това нямаше да помогне. Единственият начин обаждането да послужи за целите на Ейджи бе Харви да набере започващия с 1–800 номер на уеб базираната телефонна служба за хора с увреден слух, но пък тогава би разбрал, че е подслушван от трето лице, което записва всяка казана от него дума в реално време. Ако наистина бе толкова предпазлив и травматизиран, колкото изглеждаше, не би допуснал подобно нещо.

Ако обаче Ейджи му позвънеше, Харви нямаше да има представа, че думите му се транскрибират — това бе сигурна работа, почти като аудиозапис, но съвсем легално. Ейджи го правеше всеки път, когато говореше с разни източници на информация от името на Карли, и в редките случаи, когато човекът се оплачеше или заявеше, че не е казал подобно нещо, Карли вадеше транскрибирания текст, който не включваше думите на Ейджи, а само казаното от източника, което бе още по-добре. При положение че въпросите и коментарите на Ейджи не бяха съхранени, Карли можеше да тълкува думите на интервюирания кажи-речи както ѝ е угодно. А и повечето хора просто искаха да са важни. Не ги интересуваше дали ги цитират неправилно, стига тя да не бърка името им или, ако случаят го изисква, да пази анонимността им.

Ейджи нетърпеливо зачука по интервала на лаптопа си, за да го извади от режима на сън и да провери дали няма пристигнали нови

имейли в пощенската му кутия в Си Ен Ен. Нищо интересно. Проверяваше на всеки пет минути, но от Харви нямаше отговор. Препрочете по-раншния имейл от Харви.

„Уважаеми д-р Ейджи,

Гледал съм Ви в «Докладът на Криспин», но не Ви пиша, защото искам да се появя в шоуто. Не искам внимание.

Казвам се Харви Фоли. Аз съм свидетел на случая с убитата бегачка, която както видях току-що по новините, е била идентифицирана като Тони Дериън. Рано тази сутрин карах по 110-а улица покрай Сентръл Парк и съм сигурен, че видях как я измъкват от едно жълто такси. Сега вече подозирам, че са измъквали трупа ѝ. Това беше само минути преди да я открият.

Хана Стар също е видяна за последно в жълто такси.

Дадох показания пред полицията, на следователката Л. А. Бонел, и тя ми каза, че не бива да говоря с никого за това, което съм видял. Тъй като Вие сте съдебен психиатър, вярвам, че мога да Ви се доверя и че ще използвате информацията ми интелигентно и при най-строга дискретност.

Ясно е, че съм загрижен дали обществото не трябва да бъде предупредено, обаче не мисля, че на мен се пада да го сторя, а и без това не мога да го направя, без да си навлека неприятности с полицията. Но няма да си простя, ако някой друг бъде наранен или убит. Вече се чувствам виновен, че не спрях, а продължих с колата. Трябваше да спра и да проверя какво ѝ е. Сигурно е било прекалено късно, но пък ако не е било? Много съм разстроен заради това. Не знам дали приемате частни пациенти, но може би рано или късно ще имам нужда да поговоря с някого.

Моля Ви да постъпите с информацията както сметнете за правилно, но не разкривайте, че е дошла от мен.“

Искрено ваш: Харви Фоли

Ейджи цъкна върху папката за изпратени писма и намери имейла, който бе написал преди четирийсет и шест минути в отговор на този. Прегледа го отново, като се чудеше дали нещо в него не е обезкуражило Харви да му отговори:

„Харви,

Моля те, дай ми телефонен номер, на който мога да се свържа с теб, и ще поговорим спокойно и разсъдливо върху това. Междувременно настоятелно те съветвам да не го обсъждаш с никой друг.“

Поздрави: д-р Уорнър Ейджи

Харви не бе отговорил, защото не искаше Ейджи да му се обажда. Вероятно там беше работата. Полицията му бе казала да не говори и той се страхуваше да разкрие нещо повече от онова, което бе издал досега. Вероятно вече съжаляваше, че се е свързал с Ейджи, или просто не си бе проверявал имейла през последния час. Ейджи не успя да намери в указателя телефон на името на Харви Фоли, бе попаднал на един в интернет, но той не работеше. Харви можеше поне да му благодари или най-малкото да покаже, че е получил имейла му. Явно го пренебрегваше. Не бе изключено да се свърже с някой друг. Ако не умееше да обуздава импулсите си, току-виж разкрил ценната информация на другото и Ейджи пак щеше да остане с пръст в уста.

Насочи дистанционното към телевизора и натисна бутон за включване. Екранът светна на Си Ен Ен. Пак рекламираха гостуването на Скарпета тази вечер. Ейджи си погледна часовника. Монтирани кадри: Скарпета излиза от служебен бял джип, преметнала през рамо чантата си за изследване на местопрестъпления; Скарпета в бял работен комбинезон, застанала на мобилна платформа — огромен камион с ремарке и пресяващи съоръжения, предназначен за масови бедствия като катастрофи на пътнически самолети; Скарпета в студиото на Си Ен Ен.

— Това, от което се нуждаем, е факторът Скарпета, и за тази цел разполагаме с нашата собствена Д-р Кей Скарпета. Най-добрите съдебномедицински съвети по телевизията тук, по Си Ен Ен. — Стандартната реплика на водещия в последно време, преди плавно да

премине към интервю с нея. Тя звучеше в ума на Ейджи, сякаш действително я чуваше, докато седеше в спалнята си и гледаше беззвучната реклама по телевизора. Скарпета и нейният специален фактор спасяват случая от провал. Ейджи гледаше кадри с нея и с Карли, трийсетсекунден клип, рекламиращ тазвечерното шоу — шоу, в което трябваше да гостува той. Карли беше превъртляла на тема рейтинга, бе сигурна, че няма да издрапа до нов сезон, ако нещо не се промени драстично, а ако предаването ѝ бъдеше спряно, какво щеше да прави Ейджи? Той бе свикнал да го издържат други — нисшите смъртни или пък Карли, която не изпитваше към него същото, което той към нея. Ако отрежеха шоуто, отрязваха и него.

Стана от леглото и отиде да си вземе слуховия апарат от плота в банята. Погледна в огледалото брадясалото си лице и оредяващата сива коса. Човекът, отвърнал на погледа му, му се стори хем познат, хем чужд. Хем беше той, хем не беше. Кой си вече ти? Отвори едно чекмедже, видя ножица и бръснач и ги сложи върху малка кърпа, която почваше да мирише на вкиснато. Включи слуховия си апарат и чу звъненето на телефона. Пак някой, който искаше да се оплаче от телевизора. Той намали звука и Си Ен Ен премина от едва доловим бял шум към умерено силен шум, който за хора с нормален слух би бил доста силен и дразнещ. После се върна до леглото да си подготви нещата. Взе два джисема: единият „Моторола“ с номер от Вашингтон, окръг Колумбия, регистриран на негово име, другият — евтин „Тракфон“ с предплатени минути, който бе купил за петнайсет долара от един магазин за туристи на Таймс Скуеър.

Свърза блутут дистанционното на слуховия си апарат с „Моторолата“ и от лаптопа влезе в уеб базираната служба за транскрибиране на разговори. Цъкна на „Входящи разговори“ в горната част на екрана и въведе вашингтонския си номер. На евтиния телефон набра започващия с 1–800 номер на службата, а след като го подканиха да въведе десетцифрения номер, на който иска да се обади — и вашингтонския си номер, последван от знака „диез“.

„Тракфонът“ в дясната му ръка се свърза с „Моторолата“ в лявата и тя иззвъня. Той натисна бутона за приемане и я поднесе към лявото си ухо.

— Ало? — каза с нормалния си дълбок глас, едновременно приятен и насърчителен.

— Обажда се Харви. — Нервен тенор, глас на млад и много разстроен човек. — Сам ли сте?

— Да, сам съм. Как се чувствате? Струвате ми се неспокоен — каза Ейджи.

— Иска ми се да не го бях видял. — Тенорът се запъна, сякаш аха-аха да заплаче. — Разбирате ли? Не съм искал да виждам подобно нещо, да се замесвам. Трябваше да спра колата. Трябваше да се опитам да помогна. Ами ако тя още е била жива, когато видях да я извличат от жълтото такси?

— Кажете ми точно какво видяхте.

Ейджи говореше разумно, разсъдливо, с лекота влязъл в ролята си на психиатър, като сменяше телефоните на лявото си ухо, а разговорът му със самия себе си се записваше в реално време от някакъв човек, когото не познаваше и с когото никога не бе говорил, идентифициран само като оператор 5622. Плътен черен текст се появяваше в прозореца на уеб брауъра върху компютърния екран, докато Ейджи говореше с два различни гласа по два различни телефона, вмъквайки неясно мърморене и шумове като от лоша връзка, а в същото време операторът записваше само фалшивия диалог на Харви Фоли.

„... Когато говорих със следователката, тя спомена нещо, че полицията знаела, че Хана Стар е мъртва, защото открили разложена коса. (неясно) Къде ли? Ами, тя... тя следователката не каза. Може би вече знаят за някакъв таксиметров шофьор, защото са видели Хана да влиза в такси? Може би знаят много неща, които не са разкрили заради последиците, защото ще е лошо за града. Да, точно така. Заради пари. (неясно) Но ако косата на Хана е открита в такси и никой не е съобщил за това (неясно) лошо, много лошо. (неясно) Вижте, връзката се губи. (неясно) А и без това не бива да говоря. Наистина съм уплашен. Трябва да затварям.“

Уорнър Ейджи прекъсна разговора, маркира текста, копира го и го пейстна в един документ на „Уърд“. Прикачи файла към имейл,

който щеше да пристигне на айфона на Карли след секунди:

„Карли,

Пращам ти приложен транскрибиран текст на това, което току-що ми каза един свидетел по телефона. Както обикновено, не е за публикация или излъчване, защото трябва да пазя в тайна самоличността на източника си. Но предлагам текста като доказателство в случай, че някой задава въпроси.“

Уорнър

Натисна бутона „Изпрати“.

Студиото на „Докладът на Криспин“ навяваше мисли за черна дупка. Черни акустични плочки, черна маса и черни столове върху черен под, а над тях релси с боядисани в черно прожектори. Скарпета предполагаше, че това би трябвало да подчертава сериозността на новините и да вдъхва чувство за реална драма, което бе характерният за Си Ен Ен стил и точно нещото, което Карли Криспин не предлагаше.

— ДНК-то не е сребърен куршум — каза Скарпета в ефир. — Понякога изобщо не носи практическа полза.

— Шокирана съм. — Карли, облечена в яркорозово, което никак не отиваше на медночервената ѝ коса, тази вечер бе необичайно оживена. — Най-почитаното име в съдебната медицина не вярва, че ДНК-то носи практическа полза.

— Не казах това, Карли. Изтъкнах същото, което твърдя от две десетилетия: че ДНК не е единствената улика и не може да замести едно задълбочено разследване.

— Хора, ето, чухте го! — Лицето на Карли, подутото от силикон и парализирано от ботокс, впери поглед в камерата. — ДНК-то не носи практическа полза.

— Повтарям, не казах това.

— Доктор Скарпета, хайде да бъдем честни. ДНК-то е важно. Всъщност ДНК-то може да се окаже най-важната улика в случая Хана Стар.

— Карли...

— Няма да ви питам за него — прекъсна я Карли с вдигната ръка и смени тактиката. — Цитирам Хана Стар като пример. ДНК-то би могло да докаже, че тя е мъртва.

На мониторите в студиото се появи снимка на Хана Стар — същата, която показваха по новините от седмици. Боса и красива, с бяла лятна рокля с дълбоко деколте, застанала на алея край плажа, усмихваща се замечтано на фона на палми и блестящо синьо море.

— Така смятат много от хората, работещи в криминалната област — продължи Криспин. — Въпреки че не искате да го признаете публично. А като не признавате истината — гласът ѝ стана обвинителен, — позволявате да се правят опасни заключения. Ако тя е мъртва, не трябва ли да го знаем? Не трябва ли Боби Фулър, бедният ѝ съпруг, да го знае? Не трябва ли да започне официално разследване на убийството и да се вземат заповеди за обиск?

На мониторите се появи друга снимка, която се въртеше по телевизията от седмици: Боби Фулър с белозъбата си усмивка, в дрехи за тенис, седнал зад волана на своето червено „Порше Карера GT“ за четиристотин хиляди долара.

— Не е ли вярно, доктор Скарпета? — попита Карли.

— На теория ДНК-то не може ли да потвърди нечия смърт? Ако разполагате с ДНК от коса, която сте открили някъде, например в кола?

— Не е възможно ДНК-то да потвърди, че някой е мъртъв — каза Скарпета. — ДНК-то определя самоличността.

— ДНК-то със сигурност може да ни каже дали източникът на косата, открита в някоя кола например, е Хана.

— Няма да коментирам.

— Ами ако освен това косата показва признаци на разлагане?

— Не мога да обсъждам фактите по този случай.

— Не можете или не искате? — рече Карли. — Какво е това, което криете от нас? Да не би неудобната истина, че експерти като вас може да грешат по въпроса какво се е случило с Хана Стар?

Още един изтърган образ се появи на мониторите: Хана в костюм на Долче и Габана, с очила и прибрана отзад дълга руса коса, седи зад бюро в стил Бидермайер в един ъглов кабинет с изглед към Хъдсън.

— Че трагичното ѝ изчезване може да е нещо съвсем различно от онова, което предполагат всички, включително и вие. — Въпросите на Карли, излагани като факти, придобиваха тона на кръстосан разпит.

— Карли, аз съм съдебен лекар в Ню Йорк Сити. Сигурна съм, че разбирате защо не мога да водя този разговор.

— Строго погледнато, работите на частен договор, а не сте наета от градските власти.

— Наета съм от главния съдебен лекар на Ню Йорк Сити и отговарям лично пред него.

Нова снимка: изградената през 50-те години фасада от сини тухли на Службата по съдебна медицина в Ню Йорк Сити.

— Вие работите безвъзмездно. Мисля, че говорех за това по новините — доброволно отдавате времето си на нюйоркската служба. — Карли се обърна към камерата. — За зрителите, които може би не знаят, нека обясня, че доктор Кей Скарпета е съдебен лекар в Масачузетс и работи също така като нещатен сътрудник, без заплащане, към Службата за съдебна медицина в Ню Йорк Сити. — Обърна се към Скарпета. — Макар че не ми е съвсем ясно как можете да работите едновременно за Ню Йорк Сити и за щата Масачузетс.

Скарпета не сметна за нужно да обяснява.

Карли вдигна един молив, сякаш се готвеше да си води бележки, и каза:

— Доктор Скарпета, самият факт, че не желаете да говорите за Хана Стар, означава, че я смятате за мъртва. Ако не мислехте, че е мъртва, за вас нямаше да е проблем да изкажете мнението си. Защото тогава тя не би била ваш случай.

Не беше вярно. Съдебните патолози можеха при нужда да преглеждат живи пациенти или да се занимават със случаи на изчезнали лица, които се смятат за мъртви. Скарпета обаче не желаше да пояснява.

Вместо това каза:

— Не е уместно да обсъждаме подробности от никой случай, който се разследва или по който няма произнесена присъда. Това, което се съгласих да правя във вашето предаване тази вечер, Карли, е да проведем обща дискусия за съдебномедицинските улики, и по-специално за веществените следи, при които едно от най-често срещаните изследвания е микроскопският анализ на коса.

— Добре. Да говорим тогава за веществени следи, за коса. — Тя почукваше с молива по листовите пред себе си. — Не е ли вярно, че изследванията на коса могат да докажат, че тя е паднала след смъртта на човека? Ако косата е открита например в кола, която е използвана за превоз на трупа?

— ДНК-то не може да каже дали някой е мъртъв — повтори Скарпета.

— Тогава, хипотетично, какво може да ни каже косата, ако да речем коса, идентифицирана като тази на Хана, бъде открита на някакво място, например в кола?

— Защо не обсъдим микроскопското изследване на коса като цяло? Нали за това се споразумяхме, че ще говорим днес?

— Добре, нека да е като цяло — съгласи се Карли. — Кажете ни как бихте могли да определите дали косата е от мъртвец. Намирате коса някъде, да речем в кола. Как можете да определите дали човекът, от когото е паднала, е бил жив или мъртъв в онзи момент?

— Послесмъртните увреждания на корените или липсата им могат да ни кажат дали косата е паднала от жив човек или от труп — отвърна Скарпета.

— Именно за това говорех. — Тя почукваше с молива си като метроном. — Защото според моите източници в случая на Хана Стар има открита коса и тя определено проявява признаци за уврежданията, които бихте свързали със смърт и разлагане.

Скарпета нямаше никаква представа за какво говори Карли и се зачуди дали не бърка някои детайли от случая на Хана Стар със случая на изчезналото невръстно момиченце Кейли Антъни, в който косми от косата ѝ бяха открити в багажника на семейната кола и се твърдеше, че показвали признаци на разлагане.

— Е, как можете да обясните наличието на коса с увреждания, каквито настъпват след смъртта, ако човекът не е мъртъв? — Карли прикова Скарпета с поглед, който изглеждаше вечно стреснат.

— Не знам точно какви увреждания имате предвид — каза Скарпета и ѝ мина през ума, че може би трябва да напусне студиото.

— Ами, да речем, от насекоми. — Карли почукваше силно с молива. — Някои източници ме информираха, че косата, открита по случая на Хана Стар, показва признаци на увреждане, каквото настъпва след смъртта. — Обърна се към камерата. — И това още не е

оповестено публично. Сега, тази вечер, в моето шоу, го обсъждаме за първи път.

— Уврежданията от насекоми невинаги означават, че човекът, от когото е косата, е мъртъв — отговори Скарпета на въпроса, избягвайки темата за Хана Стар. — Ако от косата ви по естествен път паднат косми в дома ви, в колата ви, в гаража ви, те могат и всъщност е много вероятно да бъдат увредени от насекоми.

— Може би ще обясните на нашите зрители как насекомите увреждат косата?

— Ядат я. Под микроскоп можете да видите следите от гризане. Ако откриете косми с такъв вид увреждане, обикновено заключавате, че косата не е паднала скоро.

— И заключавате, че човекът е мъртъв. — Карли насочи молива към нея.

— Въз основа само на този признак, не, не можете да направите подобно заключение.

На мониторите се появиха микроскопски снимки на два човешки косъма с увеличение 50 пъти.

— Добре, доктор Скарпета, имаме няколко снимки, които вие помолихте да покажем на нашите зрители — обяви Карли. — Кажете ни точно какво виждаме.

— Послесмъртна ивица около корена — обясни Скарпета. — Или както го описва изтъкнатият изследовател на веществени следи Ник Петрако, тъмна елипсовидна ивица, която изглежда съставена от група паралелни продълговати въздушни кухини по дължината на косъма най-близо до скалпа.

— Олеле! Нека го преведем за нашите зрители, а?

— На снимките, които виждате, това е тъмната област над издутия корен. Виждате ли тъмната ивица? Достатъчно е да кажа, че подобно явление не се наблюдава при живи хора.

— А космите, които гледаме, са на Хана Стар — каза Карли.

— Не, в никакъв случай. — Ако сега станеше и си излезеше, само щеше да влоши нещата. „Просто го изтърпи“, каза си Скарпета.

— Не са ли? — Драматична пауза. — Чии са тогава?

— Просто показвам примери за това какво може да ни даде микроскопският анализ на коса — отвърна Скарпета, сякаш въпросът бе разумен, какъвто изобщо не беше.

Карли адски добре знаеше, че косата не е от случая Хана Стар. Адски добре знаеше, че това е само обикновен пример от една пауър поинт презентация, която Скарпета редовно изнасяше на студентите по съдебна медицина.

— Значи тези косми не са на Хана и не са свързани с нейното изчезване?

— Те са просто пример.

— Е, предполагам, че на това му викат „Факторът Скарпета“. Измъквате някакъв трик от шапката си, за да подкрепите своята теория, която явно гласи, че Хана е мъртва, и точно затова ни показвате косми от мъртвец. Ами добре, аз съм съгласна, доктор Скарпета — каза бавно и натъртено Карли. — Вярвам, че Хана Стар е мъртва. И вярвам, че случилото се с нея може да има нещо общо с бегачката, която бе брутално убита в Сентръл Парк, Тони Дериън.

На мониторите се появи снимка на Тони Дериън в прилепнали панталони и тясна блузка, а зад нея се виждаха писти за боулинг; после друга — този път на трупа ѝ на местопрестъплението.

Това пък откъде се бе взело? Скарпета не показва шока си. Откъде бе докопала Карли снимка от местопрестъплението?

— Както знаем — каза Карли Криспин към камерата, — аз си имам своите източници и невинаги мога да разкривам кои са, но мога да потвърдя информацията с документи. Достатъчно е да кажа, че разполагам с информация, че поне един свидетел е съобщил на Нюйоркското полицейско управление, че рано тази сутрин е видял как извличат тялото на Тони Дериън от жълто такси, че явно шофьорът е измъквал тялото ѝ от таксито. Известно ли ви е това, доктор Скарпета? — Произнесе тези думи под бавното ритмично почукване на молива.

— За разследването по случая Тони Дериън също няма да говоря. — Скарпета се помъчи да не позволи на снимката от местопрестъплението да я разсее. Приличаше на някоя от снимките, направени тази сутрин от съдебномедицинския следовател на ССМ.

— Искате да кажете, че има за какво да се говори? — рече Карли.

— Не казвам това.

— Нека да напомня на всички, че Хана Стар бе видяна за последно да се качва в жълто такси след вечеря с приятели в Гринич Вилидж точно преди Деня на благодарността. Доктор Скарпета, знам, че няма да говорите за това. Но нека ви попитам нещо, на което

можете да отговорите. Предотвратяването на престъпления не е ли част от задачата на съдебния лекар? Не трябва ли да разберете защо е умрял някой, за да попречите същото да се случи с друг?

— Абсолютно правилно — каза Скарпета. — И именно предотвратяването на престъпления понякога изисква тези от нас, които отговарят за общественото здраве и обществената безопасност, да са изключително предпазливи каква информация разкриват.

— Добре, нека ви попитам следното. Нима не е в интерес на обществото да знае, че може да има сериен убиец, който кара жълто такси в Ню Йорк Сити и търси следващата си жертва? Ако разполагате с такава информация, не би ли трябвало да я разкриете публично, доктор Скарпета?

— Ако информацията е сигурна и ще защити обществото, да, съгласна съм с вас. Трябва да бъде оповестена.

— Тогава защо не е оповестена?

— Аз не съм длъжна да знам дали има или няма такава информация и дали тя е вярна.

— Как е възможно да не знаете? Получавате труп в моргата и чувате от полицията или от сигурен свидетел, че в случая може да има замесено жълто такси, а не мислите, че е ваше задължение да предоставите тази информация на обществото, за да спасите някоя друга бедна невинна жена от брутално изнасилване и убийство?

— Навлизате в област, която се намира извън моите познания и компетентност — отвърна Скарпета. — Ролята на съдебния лекар е да определи причината и начина на смъртта, да осигури обективна информация на хората, чиято работа е да прилагат закона. От съдебния медик не се очаква да действа като представител на съдебната власт, нито да разпространява информация, основаваща се на слухове.

Аутокюто съобщаваше на Карли, че има зрител на линия. Скарпета заподозря, че продуцентът Алекс Бахта може би се опитва да прекъсне ставащото, давайки сигнал на Карли да спре, докато е с едни гърди напред. Договорът на Скарпета вече бе нарушен кажи-речи по всички възможни начини.

— Е, имаме да говорим за много неща — каза Карли на зрителите. — Но нека първо да чуем Доти от Детройт. Доти, ти си в ефир. Как са нещата в Мичиган? Радвате ли се, че изборите свършиха

и най-после ни съобщиха, че сме в рецесия, ако случайно още не знаем?

— Аз гласувах за Маккейн, а съпруга ми току-що го уволниха от „Крайслер“, и името ми не е... — Гласът, звучащ в наушника на Скарпета, говореше бързо и задъхано.

— Какъв е въпросът ви?

— Той е към Кей. Знаеш ли, Кей, чувствам те близка. Иска ми се да можеше някой път да се отбиеш на кафе, защото знам, че ще станем добри приятелки, и с радост бих ти предложила духовни напътствия, каквито няма да получиш в никоя лаборатория...

— Какъв е въпросът ви? — намеси се Карли.

— Какви тестове могат да се извършат, за да се провери дали едно тяло е започнало да се разлага? Мисля, че в наше време тестват въздуха с някакъв робот...

— Не съм чувала нищо за робот — прекъсна я отново Карли.

— Не питах теб, Карли. Вече не знам в какво да вярвам, сигурна съм само, че криминалистиката не решава проблемите на този свят. Онзи ден сутринта четох една статия от доктор Бентън Уесли, съпруга на Кей, който е високоуважаван съдебен психолог, и според него разкриваемостта на убийствата е намаляла с трийсет процента през последните двайсет години и се очаква да продължи да пада стремително. В същото време един от всеки трийсет възрастни в тази страна е в затвора, така че представете си какво ще стане, ако хващаме всички, които го заслужават. Къде ще ги слагаме и как можем да си го позволим? Та, Кей, исках да знам, това за работа вярно ли е?

— Говорите за един детектор, наречен електронен нос, и да, права сте — каза Скарпета. — Такъв уред съществува и се използва вместо кучета за откриване на тайни гробове.

— Следващият ми въпрос е към теб, Карли. Жалко, че си толкова банална и груба. Виж само как се излагаш вечер след ве...

— Това не е въпрос. — Карли прекъсна разговора. — И се страхувам, че времето ни изтече. — Тя впери поглед в камерата и засъбира листовите по бюрото си, които не бяха нищо повече от театрален реквизит. — Бъдете с мен и утре вечер в „Докладът на Криспин“ за още ексклузивни подробности по темата за шокиращото изчезване на Хана Стар. Свързана ли е тя с бруталното убийство на Тони Дериън, чието жестоко поругано тяло беше открито в Сентръл

Парк тази сутрин? Дали липсващото звено е жълто такси и трябва ли обществото да бъде предупредено? С мен отново ще говори бившият съдебен психиатър на ФБР Уорнър Ейджи, който смята, че и двете жени може да са убити от свиреп сексуален маниак, работещ като таксиметров шофьор в Ню Йорк Сити, и че градските власти може би крият тази информация, за да не навредят на туризма. Точно така. На туризма.

— Карли, извън ефир сме — обади се един оператор.

— Хванахте ли репликата за туризма? Трябваше по-рано да прекъсна онази жена — каза Карли в тъмното студио. — Предполагам, че страшно много зрители са чакали на телефона.

Настъпи тишина. После се чу:

— Хванахме репликата за туризма. Добър завършек, Карли.

— Е, това би трябвало да накара телефоните тук да се раззвънят — каза Карли на Скарпета. — Много ти благодаря. Беше страхотно. Не мислиш ли?

— Мислех, че имаме споразумение. — Скарпета си свали слушалката.

— Не съм те питала за Хана или Тони. Просто си говорех. Не можеш да очакваш, че ще пренебрегна достоверна информация. Ти не си длъжна да отговаряш на нищо, което те смущава, и се справи отлично. Защо не дойдеш пак утре вечер? Ще те пусна заедно с Уорнър. Ще го помолим да състави профил на таксиметровия шофьор.

— Въз основа на какво? — попита разгорещено Скарпета. — На някаква смешна остаряла теория в профилирането, която не се базира на емпирични изследвания? Ако Уорнър Ейджи има нещо общо с информацията, която ти оповести току-що, значи си загазила. Запитай се откъде би могъл той да я знае. Уорнър няма и най-малка връзка с тези случаи. И между другото, никога не е бил профайлър на ФБР.

Скарпета откачи микрофона си, стана от масата, прекрачи кабелите по пода и напусна студиото сама. В дългия ярко осветен коридор мина покрай огромните снимки на Уолф Блицър, Нанси Грейс, Андерсън Купър и Кенди Краули, а като влезе в гримьорната, с изненада видя там Алекс Бахта, седнал на висок въртящ се стол. Взираше се невиждащо в един телевизор с намален звук, докато говореше по телефона. Тя взе палтото си от една закачалка в гардероба.

— ... Не че е имало някакво съмнение, но да, бих казал, че съм съгласен, това е свършен факт. Не можем да търпим такова... Знаем, знаем — каза Алекс на човека от другата страна на линията. — Трябва да затварям.

Прекъсна разговора. Изглеждаше сериозен и уморен с омачканата си риза и разхлабена вратовръзка. Скарпета забеляза колко е посивяла грижливо подрязаната му брада, колко е набръчкано лицето му. Под очите му имаше торбички. Е, Карли оказваше такова въздействие върху хората.

— Недей да ме каниш повече — каза му Скарпета.

Алекс ѝ даде знак да затвори вратата. По телефона замигаха светлинки.

— Напускам — добави тя.

— Не бързай толкова. Седни.

— Ти наруши договора ми. Нещо повече, предаде доверието ми, Алекс. Откъде взе снимката на местопрестъплението, за бога?

— Карли сама извършва проучванията си. Аз нямам нищо общо. Си Ен Ен няма нищо общо. Нямахме представа, че Карли ще каже и една шибана дума за жълти таксите и открити косми. Боже мили, надявам се да е вярно. Огромните заглавия — да, това е хубаво. Но адски се надявам да е вярно.

— Надяваш се да е вярно, че в града има сериен убиец, който кара такси?

— Нямах предвид това. Божичко, Кей. Тази тема е проклето стършелово гнездо, телефоните пощуряват. Прессекретарят на Нюйоркското полицейско управление отрича. Отрича, категорично. Казва, че твърденията за открити косми от косата на Хана Стар са неоснователни, пълен боклук. Прав ли е?

— Няма да ти помагам в това.

— Шибаната Карли! Толкова обича съревнованията и толкова завижда на Нанси Грейс, Бил Къртис, Доминик Дън. Дано има с какво да подкрепи думите си, защото хората ни засипват с обаждания. Не мога да си представя какво ще бъде утре. Тази връзка с такситата обаче е интересна, а? Полицията нито я отрече, нито я потвърди. Какви изводи си правиш от това?

— Няма да правя никакви изводи — каза Скарпета. — Моята работа като съдебномедицински анализатор не е да ви помагам да

разчепкватے случаи в ефир.

— По-добре щеше да е, ако имахме кадри с онзи електронен нос.
— Алекс прокара пръсти през косата си.

— Не знаех, че ще стане въпрос за него. Ти ми обеща, че няма да говорим за Хана Стар. Изобщо не е ставало и дума, че ще говорим за Тони Дериън. Мили боже! Знаеш, че тя е случай на ССМ, че беше при мен тази сутрин. Ти ми обеща, Алекс. Какво стана с договорите?

— Опитвам се да си представя как изглежда. Трудно е да го приемеш на сериозно, някакво си устройство за разкриване на престъпления, наречено нос. Но пък от друга страна, предполагам, че повечето полицейски управления не разполагат с кучета за надушване на трупове.

— Не можеш да каниш експерти, които активно работят по криминални случаи, и да позволяваш да се случва такова нещо.

— Ех, да беше обяснила за кучетата, които надушват трупове. Това щеше да е изумително.

— С удоволствие бих се разпростряла по този въпрос, но не и по другия. Ти се съгласи, че случаят Стар е забранена тема. И адски добре знаеш, че случаят Тони Дериън също е забранена тема.

— Виж какво. Тази вечер ти беше страхотна, окей? — Погледна я и въздъхна. — Знам, че не мислиш така и че си разстроена. Бясна си и това е разбираемо. Аз също съм бесен.

Скарпета хвърли палтото си на един стол за гримиране и седна.

— Вероятно трябваше да напусна още преди месеци, преди година. Изобщо не трябваше да започвам. Обещах на доктор Едисън, че никога няма да обсъждам активни случаи, и той повярва на думата ми. Ти ме постави в много неприятно положение.

— Не аз, а Карли.

— Не, аз сама се поставих, макар че би трябвало да знам по-добре от всички как стоят нещата. Сигурна съм, че можеш да намериш някой съдебен патолог или криминалист, който с удоволствие ще върши тази работа и ще представя сензационни мнения и спекулации, вместо предпазливо да се придържа към теорията и да е обективен като мен.

— Кей...

— Аз не мога да бъда като Карли. Просто не съм такава.

— Кей, „Докладът на Криспин“ отива на боклука. Не само заради рейтингите. Тя е постоянно оплювана от критици, от блогъри, даже от известно време получавам оплаквания отгоре. По-рано Карли беше свестен журналист, но вече не е, това е сигурно. Идеята да я вземем не беше моя и за да сме справедливи към мрежата, Карли от самото начало знаеше, че става дума само за прослушване.

— Тогава чия бе идеята да я вземете? Ти си изпълнителният продуцент. Какво прослушване?

— Тя е бивша пресекретарка на Белия дом и ни се струваше страхотна сделка. Не знам какво стана. Беше грешка и честно казано, Карли знаеше, че шоуто е на изпитателен срок. Обеща да използва връзките си, за да осигури изтъкнати гости като теб.

— Мен ме осигури, защото ти вече три пъти ме заставяш с опрян в главата пистолет.

— Опитвам се да спася нещо, което не може да бъде спасено. Тоест, опитвах се. И ти се опитваше. Дадохме й всички възможности. Няма значение чия е била идеята, а и без това гостите й, с изключение на теб, не струват нищо, абсолютно долнопробни са, защото кой би поискал да работи с нея? Например онова изкопаемо, съдебният психиатър доктор Ейджи — не ща да му слушам педантичните монолози и секунда повече. В крайна сметка в този бизнес ако имаш един не особено успешен сезон, може да ти дадат втори шанс. При два неуспешни сезона си вън. В нейния случай отговорът е очевиден. Мястото й е в някоя регионална телевизионна станция на някое малко градче. Може би да съобщава прогнозата за времето, да води готварско шоу или предаване за любопитни факти. Но е абсолютно сигурно, че няма място в Си Ен Ен.

— Предполагам, искаш да кажеш, че спирате шоуто й — каза Скарпета. — Не е добра новина, особено по това време на годината и при тази икономика. Тя знае ли?

— Още не. Моля те, не го споменавай. Виж, ще говоря направо. — Той се облегна на плота за гримиране и пъкна ръце в джобовете си. — Искаме ти да заемеш мястото й.

— Надявам се, че се шегуваш. Не бих могла да го направя. А и едва ли искате точно това. Аз не съм особено подходяща за този вид театър.

— Права си, театър е. Театър на абсурда — каза Алекс. — Тя го направи такъв. Отне ѝ по-малко от година да го осере отвсякъде. Изобщо не искаме да правиш предаване от същия тип като идиотското шоу на Карли — по дяволите, не! Искаме криминално шоу в същия времеви отрязък, но това е единственото общо между тях. Намислили сме нещо съвсем различно. Всъщност обсъждаме го от известно време и всички сме на едно мнение. Ти трябва да имаш собствено шоу, което напълно да съответства на това коя си и каква си.

— Нещо, което да съответства на това коя съм и каква съм, би било къщичка на брега и хубава книга в събота сутрин, когато наоколо няма никого. Не искам телевизионно шоу. Казах ти, че съм съгласна да помагам само като анализатор — и то само ако това не пречи на истинския ми живот и не вреди на никого.

— Това, което правим, е истинският живот.

— Помниш ли първите ни разговори? — попита Скарпета. — Споразумяхме се, че ще го правя, стига да не пречи на задълженията ми като практикуващ съдебен патолог. След тази вечер вече не може да има никакво съмнение, че пречи.

— Ти четеш блоговете, имейлите. Реакцията, която предизвикваш, е феноменална.

— Не ги чета.

— „Факторът Скарпета“ — каза Бахта. — Страхотно име за новото ти шоу.

— Предлагаш ми именно това, от което искам да се отърва.

— Че защо да се отърваваш? То вече е станало нарицателно, клише.

— Точно такава в никакъв случай не бих искала да стана — каза тя, като се опитваше да не покаже колко е обидена.

— Искам да кажа, че е станало мания. Когато нещо изглежда неразрешимо, хората искат Фактора Скарпета.

— Защото ти сложи началото на тази така наречена мания, като накара твоите хора да го използват в ефир. Да ме представят по този начин. Да представят онова, което имам да кажа, по този начин. Това е смуцаващо и подвеждащо.

— Ще ти пратя предложението вкъщи — каза Алекс. — Прегледай го и после ще говорим.

8.

В Ню Джърси светлините трепкаха като милион малки пламъчета, а самолетите приличаха на свръхнови, особено увисналите неподвижно в черното пространство. Илюзия, която напомни на Бентън за онова, което Луси повтаряше непрекъснато: „Когато един самолет изглежда неподвижен, значи или идва право към теб, или се отдалечава от теб. Най-добре разбери кое от двете е вярното, иначе си мъртъв“.

Седнал в любимия си дъбов стол пред прозорците, гледащи към Бродуей, той се приведе напред и прати нов есемес на Скарпета: „Кей, не се прибирай пеш сама. Моля те, обади ми се и ще те посрещна“.

Вече за трети път я търсеше по телефона. Тя не отговаряше, а трябваше да се е прибрала преди час. Искаше му се да грабне обувките и палтото си и да изхвъркне през вратата. Но това нямаше да е умно. Тайм Уорнър Сентър и целият площад „Колумб“ бяха огромни. Бентън едва ли щеше да я намери, а тя щеше да се притесни, когато се прибере и не го завари въщи. По-добре да стои тук. Той стана от стола и погледна на юг към централата на Си Ен Ен, металносивите стъклени кули, нашарени с бели светлинки.

Карли Криспин бе излъгала Скарпета и градските власти щяха да побеснеят. Може би Харви Фоли се бе свързал със Си Ен Ен, може би бе решил да се прави на интернет репортер или както там се наричаха хората, които се самоназначаваха за телевизионни журналисти. Или пък някой друг бе обявил, че е видял нещо, че разполага с информация, точно както Бентън се страхуваше и предвиждаше, че ще стане. Но подробностите за разлагащи се косми не биха могли да дойдат от Фоли, освен ако не си ги е измислил, освен ако не бяха опашати лъжи. Че кой би казал такова нещо? Коса от Хана Стар не бе открита никъде.

Позвъни отново на джиесема на Алекс Бахта. Този път продуцентът вдигна.

— Търся Кей. — Бентън дори не си направи труда да поздрави.

— Тръгна си преди няколко минути, излезе с Карли — каза Алекс.

— С Карли ли? — рече озадачено Бентън. — Сигурен ли си?

— Напълно. Тръгнаха си по едно и също време и излязоха заедно.

— Знаеш ли накъде се отправиха?

— Струваш ми се притеснен. Всичко наред ли е? Между другото, тази информация за жълтото такси и Хана...

— Не се обаждам за това — сряза го Бентън.

— Е, всички останали за това се обаждат. Идеята не е наша. Карли действа на своя глава и сега ще трябва да защити думите си. Не ме интересува кой ѝ е източникът. Отговорността е нейна.

Бентън крачеше нервно край прозорците. Карли и кариерата ѝ изобщо не го вълнуваха.

— Кей не вдига телефона — каза той.

— Мога да опитам да се свържа с Карли. Проблем ли има?

— Кажй ѝ, че се опитвам да открйя Кей и че е най-добре да се качат в някое такси.

— В момента такъв съвет изглежда малко странен, сериозно. Не знам дали аз бих препоръчал да се ползва такси — отвърна Алекс и Бентън се зачуди дали това не е опит за шега.

— Не искам да ходи пеш. Не се опитвам да тревожа никого — каза Бентън.

— Значи се безпокоиш, че онзи убиец може да...

— Не знаеш от какво се безпокоя и не искам да губя време да ти обяснявам. Моля те да се свържеш с Кей.

— Изчакай. Сега ще позвъня на Карли — каза Алекс и Бентън го чу как набира номер на друг телефон и оставя съобщение на гласовата поща на Карли: — ... така че ми се обади при първа възможност. Бентън се опитва да се свърже с Кей. Не знам дали си още с нея. Но е спешно. — После се обади пак на Бентън. — Може да са забравили да включат телефоните си след предаването.

— Ето ти номера на портиера в нашата сграда — каза Бентън. — Той може да те свърже с мен, ако разбереш нещо. Ще ти дам и номера на джиесема си.

Искаше му се Алекс да не бе използвал думата „спешно“. Даде му номерата и се зачуди дали да не се обади на Марино, но седна на

стола и остави телефона в скута си. Нямахте желание да говори с него или дори да чува пак гласа му тази вечер, но се нуждаеше от неговата помощ. Светлините по високите сгради от другата страна на Хъдсън се отразяваха по края на водата, а по средата реката бе тъмна като бездна, не се виждаше никаква баржа, само пуст студен мрак — същото, което бе почувствал Бентън в гърдите си, когато си помисли за Марино. Не бе сигурен какво да прави, затова известно време просто седеше. Ядосваше го фактът, че когато Скарпета се намираше в опасност, се бе сетил първо за Марино — всички се сещаха първо за него, като че ли той бе предопределен от някаква висша сила да се грижи за нея. Защо? За какво изобщо му бе Марино?

Все още бе изпълнен с неукротим гняв и в такива моменти го усещаше най-силно. Дори по-силно, отколкото по времето на самия инцидент. Тази пролет щяха да станат две години оттогава, от онова насилие, което бе фактически престъпление. Бентън знаеше всичко за станалото, всяка ужасна подробност, беше го приел. Марино пиеше като невидял и хвърляше вината на алкохола и на лекарството за потентност, което бе взимал, или на комбинацията от двете, няма значение. Всички съжаляваха изключително много. Бентън се бе справил със ситуацията елегантно и ловко, и определено хуманно: беше осигурил лечение на Марино, беше му намерил работа. Досега вече би трябвало да го е преодолял. Но не беше. То висеше над него като един от онези самолети, ярко и голямо като планета, неподвижно — и може би се канеше да го връхлети. Той бе психолог, а не проумяваше защо не може да се махне от пътя или защо изобщо се намира в същото въздушно пространство.

— Аз съм — каза Бентън, щом Марино вдигна при първото позвъняване. — Къде си?

— В скапания си апартамент. Искаш ли да ми обясниш какво, по дяволите, се случи току-що? Откъде Карли Криспин извади тези глупости? Чакай само Бъргър да разбере, леле-мале! Тя сега е на хеликоптера и още не знае. Кой, по дяволите, се е свързал с Карли? Не може да е измъкнала тази информация от нищото. Някой трябва да е казал нещо. Откъде, по дяволите, е взела тази снимка на местопрестъплението? Опитах да се свържа с Бонел, но се включва гласовата поща — то пък голямата изненада. Сигурен съм, че говори

по телефона, вероятно с шефа си, защото всички искат да знаят дали в града няма сериен убиец, който кара такси.

Марино явно бе гледал Скарпета в „Докладът на Криспин“. Естествено. Бентън усети, че го пробужда негодувание, което след миг изчезна. Нямахше да си позволи да потъне в тази тъмна яма.

— Не знам какво е станало. Явно някой се е свързал с Карли. Може би Харви Фоли, може би друг. Сигурен ли си, че Бонел не би... — започна Бентън.

— Ебаваш ли се с мен? Да издаде подробности от собственото си дело на Си Ен Ен?

— Не я познавам, а тя се тревожеше дали не трябва да предупредим хората.

— Повярвай ми, тя няма да е никак щастлива от това — рече Марино, сякаш двамата с Бонел вече бяха първи приятели.

— Близко ли си до компютъра?

— Може би. Защо? Какво има да каже докторката?

— Не знам. Още не се е прибрала — каза Бентън.

— Не знаеш ли? Как така не си с нея?

— Никога не я придружавам до Си Ен Ен. Не ѝ харесва. Знаеш я каква е.

— Сама ли е отишла дотам?

— Това са шест пресечки, Марино.

— Няма значение. Не бива.

— Е, тя обаче го прави. Всеки път ходи сама и държи на това — още откакто започна да се появява в разни шоута преди повече от година. Не иска да взема такси и не ми позволява да отивам с нея, когато съм в града по същото време, а аз често не съм. — Бентън дрънкаше безсмислици, при това сприхаво. Беше го яд, че изобщо се обяснява. Марино го караше да се чувства като лош съпруг.

— Един от нас трябва да е с нея, когато я дават на живо — каза Марино. — Часът на появата ѝ се знае няколко дни предварително, рекламират го по телевизията, пише го на сайта им. Някой може да я причака пред сградата преди или след предаването. Единият от нас трябва да е с нея, както правя аз с Бъргър. Когато те дават на живо, е дяволски очевидно къде и кога ще бъдеш.

Бентън не се притесняваше точно затова. А за Доди Ходж. Тя се бе обадила на Скарпета по телевизията. Бентън не знаеше къде е Доди.

Може да беше в града. Може да бе някъде наблизно. Тя живееше недалеч оттук — от другата стана на моста „Джордж Вашингтон“.

— Виж какво. Ще ти позволя да изнесеш на Кей лекция за сигурността и да видим дали ще ти обърне по-голямо внимание, отколкото на мен — каза Бентън.

— Може би трябва да я държа под око без нейно знание.

— Бърз начин да си навлечеш омразата ѝ.

Марино не отговори, а би могъл. Можеше да каже, че ако Скарпета иска да го мрази, вече отдавна да го е намразила. Би могла да го намрази в онази пролетна нощ в Чарлстън преди година и половина, когато Марино, пиан и разярен, я бе нападнал в собствената ѝ къща. Но Бентън мълчеше. Това, което бе казал току-що за омразата, сякаш увисна между тях като един от онези неподвижни самолети, и той съжали за думите си.

— Доди Ходж — каза Бентън. — Зрителката, която се обади уж от Детройт. Мога да ти кажа, че причината да знам името ѝ е, че ни прати анонимна коледна картичка. На Кей и на мен.

— Щом можеш да ми кажеш това, значи има и друго, което не можеш да ми кажеш. Нека да позная. Тя е от света на откачалките. „Белвю“, „Кърби“, „Маклийн“. Една от твоите пациентки и това обяснява защо е чела някаква твоя статия за скапания процент на разкриваемост. Макар че всичко това е вярно. След още двацет години няма да се разкрива нищо. Всички ще живеят в укрепления с картечници.

— Не съм публикувал статия на тази тема.

Пропусна да добави, че Уорнър Ейджи е публикувал. Беше някакво съвсем неоригинално редакционно, Бентън вече не помнеше в кой вестник. Той бе добавил Ейджи в своя „Гугъл алерт“^[1]. Просто за самозащита, още щом започнаха да се трупат онези глупости в Уикипедия. Д-р Кларк не бе казал на Бентън нищо, което той вече да не знае.

— Тя е твоя пациентка. Да или не? — попита Марино.

Боже, колко високо говореше.

— Не мога да ти кажа дали ми е била пациентка — рече Бентън.

— Минало време. Значи е навън, волна като кукувица. Кажки какво искаш от мен.

— Мисля, че ще е добра идея да я провериш през КИЦ. — Бентън можеше само да си представя какво би казал доктор Кларк.

— И без това трябва да ходя нататък, вероятно утре ще прекарам по-голямата част от деня там.

— Говоря за тази вечер. Сега — каза Бентън. — Може би онази чудовищна компютърна система ще открие нещо, което би трябвало да знаем. Дават ли ти отдалечен достъп, или трябва да ходиш до полицейското управление?

— Не мога да ровя за данни от разстояние.

— Съжалявам. Неприятно ми е, че те изкарвам от къщи.

— Трябва да работя с анализаторите, което е хубаво. Аз не съм Луси. Още пиша на компютър с два пръста и нищо не отбирам от несъвместими източници на данни и предаване на информация в реално време. Това, което те наричат „лов“. Докато говорим, вече се обувам и излизам на „лов“ само заради теб, Бентън.

На Бентън му бе дошло до гуша от опитите на Марино да го успокои, да спечели благоразположението му, сякаш нищо не се е случило. Бентън не се държеше приятелски, едва се вместише в границите на учтивостта и бе наясно с това. То не зависеше от него и през последните седмици се бе влошило. Може би щеше да е по-добре, ако Марино просто му кажеше да си го начука. Може би тогава щяха да го преодолеят.

— Мога ли да те попитам как успя да направиш връзката между една коледна картичка и тази Доди, която се обади от Детройт? Или ужким от Детройт — говореше Марино. — Докторката знае ли за коледната картичка?

— Не.

— Това отговор на кой въпрос е?

— На всичките — рече Бентън.

— Тази Доди някога срещала ли се е с докторката?

— Аз поне не знам такова нещо. Но тук не става дума за Кей. Става дума за мен. Обаждането в Си Ен Ен беше заради мен.

— Да, знам, Бентън. Всичко е заради теб, но не те питам за това.

Агресивността сякаш побутваше Бентън с пръст в гърдите. „Добре. Давай, ядосай се. Отвърни му.“

— Познах гласа й — каза той.

В някой по-ранен век може би двамата щяха да излязат отвън и да си спретнат един юмручен бой. Примитивното поведение си имаше някои достойнства. Беше пречистващо.

— От коледна картичка ли? Не разбирам — продължи Марино.

— Пееща картичка. Отваряш я и се включва запис. Запис на Доди Ходж, която пее доста неприлична коледна песен.

— Още ли е у теб.

— Разбира се. Това е доказателство.

— Доказателство за какво? — поинтересува се Марино.

— Виж какво ще намериш в компютъра.

— Ще те питам още веднъж. Докторката не знае за Доди Ходж и нейната картичка, нали?

— Не знае. Кажете ми какво си открил в КИЦ. — Бентън не можеше да иде там лично и да свърши работата, не разполагаше с нужните правомощия и това адски го възмущаваше.

— Искаш да кажеш, че ще открия нещо. Затова го предлагаш — рече Марино. — И ти вече знаеш какво ще открия. Осъзнаваш ли колко време се губи заради тези твои простотии с лекарската тайна?

— Не знам какво ще откриеш. Просто трябва да се уверим, че тя не е опасна, че не е била арестувана някъде за нещо — каза Бентън.

Марино би трябвало да намери данни за ареста на Доди в Детройт. Може да имаше и други неща. Бентън отново действаше като ченге, но този път чрез посредник, и безпомощността, която изпитваше, ставаше непоносима.

— Тревожа се, когато лабилни личности агресивно се интересуват от известни хора — добави той.

— От кого, освен от докторката? Въпреки че това, което е направила Доди, е било заради теб. Кой друг? Имаш ли наум някои други известни хора?

— Ами, филмови звезди например. Хипотетично, филмова звезда като Хап Джъд.

Възцари се мълчание, а после Марино каза:

— Интересно, че спомена точно него.

— Защо?

Какво знаеше Марино?

— Може би трябва да ми кажеш защо го спомена.

— Та както ти предложих, виж какво ще намериш в КИЦ. — Бентън вече бе казал прекалено много. — Както знаеш, в моето положение не мога да извършвам разследвания.

Не можеше даже да поиска да види шофьорската книжка на някой пациент, докато седяха и разговаряха. Не можеше да претърси някого за оръжие. Не можеше да поиска проверка на миналото му. Не можеше да направи нищо.

— Ще проверя за Доди Ходж — каза Марино. — Ще проверя и за Хап Джъд. Ако се интересуваш от още нещо, само кажи. Мога да проверя каквото ми душа иска. Радвам се, че не съм профайлър при всички тия скапани ограничения. Щях да превъртя.

— Ако бях още профайлър, нямаше да имам ограничения и нямаше да се нуждая от теб, за да проверявам нещо — рече сприхаво Бентън.

— Ако говоря с докторката преди теб, мога ли да ѝ кажа за Доди?

Представата как Марино говори със Скарпета преди него раздразни Бентън още повече и той каза:

— Ако по някаква причина говориш с нея преди мен, ще съм ти много благодарен, ако ѝ кажеш, че се опитвам да се свържа с нея.

— Разбрах и излизам — каза Марино. — Малко съм изненадан, че още не се е прибрала. Мога да накарам няколко патрулки да я потърсят.

— Засега не бих го правил, ако не искаш историята да цъфне по новините. Не забравяй с кого е. Тръгнала си е с Карли Криспин. Ако до тях спре полицейска кола, каква мислиш ще е водещата тема на Карли за шоуто утре вечер?

— Бих казал „Таксиметров ужас в Манхатън“.

— Вече заглавия ли измисляш?

— Не аз. Вече се говори за това. Хората приказват за връзката с жълтото такси. Вероятно по празниците ще слушаме само за това по новините. Докторката и Карли може да са се отбили да пият кафе или нещо такова.

— Не мога да си представя, че Кей би пила кафе с нея след всичко, което стана.

— Обади ми се, ако ти трябва нещо друго — каза Марино и затвори.

Бентън позвъни пак на Скарпета. Обаждането бе прехвърлено направо на гласовата поща. Може би Алекс бе прав, че е забравила да си включи телефона и никой не ѝ е напомнил, или може би батерията ѝ беше паднала. Но това не бе характерно за нея, независимо от обяснението. Сигурно бе потънала в мисли. Нямаше навика да остава недостъпна, когато е на път и знае, че я чакат. Алекс също не отговаряше. Бентън се зае да прегледа записа, който бе направил на гостуването на Скарпета в „Доклада на Криспин“ преди час, и в същото време пусна на лаптопа в скута си видеофайл, записан в болница „Маклийн“ в средата на ноември.

— ... Онзи ден сутринта четох една статия от доктор Бентън Уесли, съпругът на Кей, който е високоуважаван съдебен психолог... — звучеше задъханият безпльтен глас на Доди от плоскоекранния телевизор.

Бентън превъртя напред видеофайла на лаптопа си, докато гледаше Скарпета по телевизора над декоративната камина в стария апартамент на Сентръл Парк Уест. Изглеждаше поразително: хубавото ѝ лице бе младолико за възрастта ѝ, русата ѝ коса, оформена в небрежна прическа, докосваше яката на елегантния ѝ костюм, тъмносин с малко лилаво. Беше нелепо и смущаващо да гледа ту нея, ту записа на Доди Ходж, течащ върху екрана на компютъра в скута му.

— ... Можеш да ми разкажеш някоя дреболийка, нали? Ти си почти в същото положение като мен, нали, Бентън? — Едра грозновата жена, старомодно облечена, с прибрана на кок посивяваща коса, а пред нея — „Книгата за чародейства“ с черната си корица с жълти звезди. — Разбира се, не е същото като да имаш филмова звезда в семейството, но все пак си имаш Кей. Надявам се, ще ѝ кажеш, че никога не пропускам да я гледам по Си Ен Ен. Защо не те покажат теб с нея вместо онзи надут боклук Уорнър Ейджи с неговия розов слухов апарат, който се подава иззад ушите му като пиявица?

— Изглежда, не го харесваш. — Доди бе правила подобни забележки и по-рано.

Бентън гледаше на записа собствения си образ: седеше сковано, непроницаемо, облечен в подobaващия за случая тъмен костюм и с вратовръзка. Беше напрегнат и Доди го усещаше. Наслаждаваше се на неговата неловкост и, изглежда, интуитивно долавяше, че темата за Ейджи може да предизвика у Бентън душевни терзания.

— Той имаше своя шанс. — Доди се усмихна, но очите ѝ бяха безизразни.

— За какъв шанс говориш?

— Ние с теб имаме общи познати и той би трябвало да се чувства поласкан...

Навремето Бентън не се бе замислил върху тези думи, защото бе прекалено погълнат от желанието да се махне от стаята за разговори. А сега беше получил коледна картичка и Доди се бе обадила в Си Ен Ен, и той се зачуди какво ли е намеквала с тази забележка. Какви общи познати можеха да имат Бентън и Доди, ако не Уорнър Ейджи, и откъде можеше да го познава тя? Или може би не го познаваше. Може би адвокатът ѝ в Детройт го познаваше. Абсурдното искане Ейджи да бъде специалистът, който да ѝ направи психологическа оценка в „Маклийн“, бе подадено от адвоката ѝ, някой си Лафурш, който говореше бавно, с акцент, и явно обмисляше разговорите предварително. Бентън никога не се бе срещал с него и не знаеше нищо за този човек, но бяха общували доста пъти по телефона. Лафурш го търсеше, за да провери как се справя „нашето момиче“, и се шегуваше, че има клиентка, чиито небивалици ще сложат в малкия си джоб приказката за Джак и бобеното стебло.

— ... Жалко, че си толкова банална и груба... — звучеше гласът на Доди от телевизора над камината.

Камерата бе насочена към Скарпета, която разсеяно опипваше наушника си, докато слушаше, а после пак отпусна ръце на масата, със спокойно събрани длани. Човек трябваше да я познава толкова добре като него, за да разпознае този жест. Тя полагаше големи усилия да се овладее. Бентън би трябвало да я предупреди. По дяволите наредбите и конфиденциалността! Устоя на импулса да се втурне навън в мразовитата декемврийска нощ, за да намери жена си. Гледаше и слушаше, и усещаше колко много я обича.

[1] Услуга на Гугъл, която ти праща имейл, винаги когато се появи нов резултат от избрано търсене. — Б.пр. ↑

9.

Светлините на площад „Колумб“ изтласкваха мрака навътре в Сентръл Парк. Край входа му се издигаше самотен монументът Мейн с позлатената скулптура на Колумбия Победителката.

Червените будки на празничния пазар бяха затворени — тази година тълпите купувачи бяха намалели значително и около павилиона за вестници нямаше жива душа, дори обичайните ченгета, само един старец с вид на бездомник, увит в няколко ката дрехи, който спеше на дървена пейка. Летящите по улицата таксита нямаха реклами върху осветените си покриви, а дългите редици лимузини пред жилищните сгради и хотелите бяха изчезнали. Накъдето и да погледнеш Скарпета, откриваше признаци за тежките времена — най-тежките, които помнеше. Бе отраснала в бедност в един краен район на Маями, но онова беше различно, защото не се отнасяше за всички. Бедните бяха само те, семейство Скарпета, италиански имигранти, борещи се за оцеляване.

— Не си ли щастливка да живееш точно тук? — Карли надничаше над вдигнатата яка на палтото си, докато двете със Скарпета крачеха по тротоара под променливата светлина на лампите. — Някой май ти плаща добре. Или може би апартаментът е на Луси? Тя би била идеална гостенка за моето шоу, да говори за компютърните проучвания в криминологията. Още ли е добра приятелка с Джейми Бъргър? Видях ги една вечер в „Мънки Бар“. Не знам дали са го споменали. Джейми отказва да се появи по телевизията и няма да я моля пак. Наистина не е честно. Нищо не съм направила.

Карли, изглежда, бе в пълно неведение, че няма да има повече предавания, във всеки случай не и с нея като водеща. Или може би подозираше какво става зад кулисите в Си Ен Ен и се опитваше да изкопчи някаква информация. Съмнение човъркаше Скарпета, защото когато с Алекс бяха излезли от гримьорната, откриха Карли да чака в коридора, на няма и половин метър от вратата. Тя уж си тръгваше точно в тази секунда и каза, че със Скарпета трябвало да повървят

заедно, в което нямаше никаква логика. Карли не живееше наблизно, а в Стамфорд, Кънектикът. Не ходеше пеш, нито пък взимаше метро или такси, винаги ползваше служебна кола, предоставена от телевизията.

— Това беше след като се появи по „Американско утро“ миналата година. Не знам дали си го гледала. — Карли заобикаляше парчетата мръсен лед. — Ставаше дума за онова дело за насилие над животни, по което беше обвинител, срещу веригата магазини за домашни любимци. Си Ен Ен я пусна в ефир да говори за това само за да ѝ направи услуга. А тя се ядоса, защото въпросите бяха трудни. И познай кой отнесе наказанието? Аз. Ако ти я помолиш, може би ще се съгласи да излезе пак по телевизията. Бас държа, че можеш да уговориш всекиго, при връзките, които имаш.

— Защо не ти хванем едно такси — каза Скарпета. — Отклоняваш се от пътя си, а аз нямам нищо против да повървя сама. Ей тук наблизно е.

Искаше ѝ се да се обади на Бентън и да му обясни защо се бави толкова, за да не се притеснява, но блекбърито ѝ не беше у нея. Сигурно бе останало в апартамента, вероятно до мивката в банята. Вече на няколко пъти ѝ минаваше през ума да ползва телефона на Карли, но това означаваше да набере на него личен и непубликуван номер, а след случилото се тази вечер бе уверена в едно — на тази жена не можеше да се има доверие.

— Радвам се, че Луси не инвестира състоянието си при Мадоф, не че той е единственият мошеник — каза Карли.

Метрото изтътна под тях и от една решетка лъхна топъл въздух. Скарпета не смяташе да налапва кукичката. Карли се опитваше да измъкне информация.

— Аз не напуснах борсата, когато трябваше, изчаках, докато Дау падне под осем хиляди — продължи Карли. — Виж ме само, понякога се засичам по разни събития със Сюз Ормън, а питала ли съм я за съвет? Колко изгуби Луси?

Като че ли Скарпета би ѝ казала, дори да знаеше.

— Знаем, че е натрупала цяло състояние от компютри и инвестиции, винаги е в списъка на „Форбс“, в челната стотица. Освен сега — продължи Карли. — Забелязах, че вече я няма там. По едно време, не много отдавна, състоянието ѝ не се ли изчисляваше в милиарди заради високоскоростните технологии и всевъзможния

софтуер, който разработва кажи-речи откакто е била в пеленки? Освен това съм сигурна, че получава добри финансови съвети. Или поне по-рано получаваше.

— Аз не чета списъка на „Форбс“ — каза Скарпета и наистина не знаеше отговора. Луси никога не бе особено словоохотлива по въпроса за финансите си и Скарпета не питаше. — Освен това не обсъждам семейството си — добави тя.

— Май доста неща не обсъждаш.

— Стигнахме. — Сградата на Скарпета бе пред тях. — Всичко хубаво, Карли. Весели празници.

— Бизнесът си е бизнес, нали? В него всичко е позволено. Не забравяй, че сме приятелки. — Карли я прегърна. Никога досега не го беше правила.

Скарпета влезе във фоайето от полиран мрамор, зарови в джобовете на палтото си за ключовете и се сети, че май блекбърито ѝ за последно бе именно там. Сигурна ли беше? Не можеше да си спомни. Опита се да възстанови в паметта си какво бе правила тази вечер. Беше ли използвала изобщо телефона? Може би го бе вадила в Си Ен Ен и го бе оставила някъде? Не. Беше сигурна, че не е.

— Добре се представихте по телевизията. — Младият, наскоро нает портиер, елегантен в спретнатата си синя униформа, ѝ се усмихна. — Карли Криспин ви измъчи, а? Аз на ваше място щях да побеснея. Току-що пристигна нещо за вас. — Бръкна под бюрото.

Скарпета си спомни, че името му е Рос.

— Току-що ли? — каза тя. — По това време? — После си спомни. Алекс щеше да ѝ праща предложение.

— Градът, който никога не спи. — Рос ѝ подаде пакет на „ФедЕкс“.

Тя се качи в асансьора, натисна копчето за дванайсетия етаж, хвърли поглед на разписката, после я изгледа по-внимателно. Потърси потвърждение, че пакетът е от Алекс, от Си Ен Ен, но нямаше обратен адрес, а нейният собствен бе необичаен:

„Д-р Кей Скарпета
Главен съдебен лекар на Готам Сити
1111 Сентръл Парк Уест САЩ 10023“

Да я наричат главен съдебен лекар на Готам Сити бе саркастично. Бе шантаво. Текстът беше написан на ръка, но с такава прецизност, че изглеждаше като напечатан, приличаше едва ли не на компютърен шрифт, но можеше да се познае, че не е, и тя усети присмехулния разум, направлявал ръката с химикалката. Зачуди се откъде човекът е разбрал, че двамата с Бентън имат апартамент в тази сграда. Адресите и телефонните им номера не бяха публикувани никъде, нямаше ги в справочниците и Скарпета с нарастваща тревога осъзна, че копието за изпращача още си стои на разписката. Пакетът не бе пратен чрез „ФедЕкс“.

„Мили боже, дано да не е бомба!“

Асансьорът бе стар, с орнаментирани месингови врати и дървен таван с инкрустации, и се изкачваше мъчително бавно. Тя си представи приглушена експлозия и как кабинката полита надолу в тъмната шахта, за да се разбие в дъното. Усети неприятен катранен мирис на химикали, на нещо като запалително вещество на петролна основа, сладък, но противен. Съсредоточи се върху него, без да е сигурна какъв е точно и дали е реален. Дизелово гориво. Дифорон пентапероксид, ацетонов пероксид, C4 и нитроглицерин. Миризми и опасности, които познаваше от работата си с огън и експлозии, докато водеше уроци по разследване на взривове в края на деветдесетте, по времето, когато Луси бе специален агент на АТО^[1], а Скарпета и Бентън бяха включени в Екипа за международно реагиране. Преди Бентън да умре и да възкръсне.

Сребриста коса, овъглена плът и кости, часовникът му „Брайтлинг“ сред супа от пепелива вода на мястото на онзи пожар във Филадельфия, където бе почувствала, че светът ѝ свършва. Онова, което бе помислила за останките на Бентън. Личните му вещи. Не само го бе подозирала, а бе сигурна, защото трябваше да е сигурна. Мръсният, гаден мирис на пожар и запалителни вещества. Пустотата, зейнала пред нея, непроницаема и вечна. Не ѝ бе останало нищо, освен самота и болка. Тя се страхуваше от небитието, защото знаеше на какво прилича. Година след година на несъществуване, през които умът ѝ укрепваше, но не и сърцето. Как да го опише? Бентън все още я питаше за това, но не често. Той се бе крил от картела Шандон, от организираната престъпност, от отрепки и убийци, а бе защитавал и нея. Щом той бе в опасност, значи тя също беше. Сякаш би била в по-

малка опасност, ако той не е редом с нея. Но пък и никой не я беше питал. Най-добре всички да го мислят за мъртъв. Така казали федералните. „Моля те, Боже, дано да не е бомба!“ Мирис на петрол, на асфалт. Зловонната миризма на катран, на нафтенена киселина, на напалм. Очите ѝ се насълзиха. Гадеше ѝ се.

Месинговите врати се отвориха и тя се постара да разклаща пакета колкото се може по-малко. Ръцете ѝ трепереха. Не можеше да го остави в асансьора. Не можеше да го сложи на пода, не можеше да се отърве от него, без да подложи на риск останалите живущи в сградата или обслужващия персонал. Пръстите ѝ опипваха нервно ключовете, сърцето ѝ биеше ускорено, устата ѝ се изпълваше със слюнка и тя едва успяваше да си поеме дъх. Докосване на метал в метал. Триене, статично електричество биха могли да го накарат да избухне. Дишай дълбоко, бавно и запази спокойствие. Вратата на апартамента се отключи със стряскащо силно прецракване. „Моля те, Боже, дано не е каквото си мисля.“

— Бентън?

Тя влезе. Остави вратата широко отворена.

— Бентън?!

Остави внимателно пакета на „ФедЕкс“ по средата на масичката за кафе в пустия хол, пълен с предмети на изкуството и мебели в мисионерски стил. Представи си как експлозия пръсва големите прозорци и остри като бръснач късчета стъкло се сипят по улицата двайсет етажа по-надолу. Вдигна от масичката една стъклена скулптура, вълнообразна купа в ярки цветове, и я остави върху килима, за да е сигурна, че има разчистен път от вратата до пакета на „ФедЕкс“.

— Бентън, къде си?

Купчина документи лежах в обичайното му кресло „Морис“ до прозорците, гледащи към светлините на Горен Уест Сайд и Хъдсън. В далечината самолетите приличаха на НЛО-та над грейналите писти на летището „Титърбъро“. Луси вероятно в момента пилотираше хеликоптера си, беше на път към Ню Йорк, към окръг Уестчестър. На Скарпета не ѝ харесваше Луси да лети след мръкване. Ако двигателят ѝ угаснеше, би могла да прибегне към автоматично завъртане на перките, но как ще види къде да кацне? Ами ако двигателят ѝ угаснеше на място, където на километри околоръст има само гора?

— Бентън!!!

Тръгна по коридора към спалнята. Дишаше дълбоко и преглъщаше, опитваше се да забави сърцебиенето си и да успокои стомаха си. Чу пускане на вода в тоалетната.

— Божичко, какво става с телефона ти? — разнесе се гласът на Бентън, а после и самият той се появи на вратата на спалнята. — Получи ли някое от съобщенията ми? Кей? Какво става, по дяволите?

— Не се приближавай — каза тя.

Той още беше с костюма си от прост тъмносин бархет, който не показваше заможност, защото Бентън никога не носеше скъпи дрехи в затвора или в отделите по криминология — внимаваше какво впечатление оставя у затворниците и пациентите. Беше свалил вратовръзката и обувките си, а бялата му риза бе разкопчана на врата и измъкната от панталона. Сребристата му коса изглеждаше така, сякаш е прекарвал пръсти през нея.

— Какво е станало? — попита той, без да помръдва от вратата. — Случило се е нещо. Какво?

— Вземи си обувките и палтото — успя да каже Скарпета. — Не се приближавай. Не знам какво имам по себе си. — Умираще да си изтърка ръцете с разтвор на белина за дезинфекция, да си вземе дълъг горещ душ, да свали слоевете грим и да измие косата си с шампоан.

— Какво е станало? Опитвах да се свържа с теб. — Бентън стоеше на вратата като статуя, с пребледняло лице, а очите му се взираха покрай Скарпета, към входната врата, сякаш се боеше, че още някой е влязъл заедно с нея.

— Трябва да се махнем оттук. — Телевизионният грим, който носеше, бе ужасно лепкав. Можеше да надуши миризмата, или поне така ѝ се струваше. Катран, сяра, молекулите им бяха полепнали по грима ѝ, по спрея ѝ за коса, бяха проникнали дълбоко в носа ѝ. Миризма на огън и сяра, на ад.

— Онази жена, която се обади от Детройт. Опитвах се да се свържа с теб — каза Бентън. — Какво става?

Тя свали палтото и ръкавиците си, пусна ги на пода в коридора и ги изрита настрани, а после каза:

— Трябва да тръгваме. Веднага. Получих подозрителен пакет. В хола е. Вземи топли връхни дрехи и за двама ни. — „Само недей да повръщаш.“

Той изчезна в спалнята и Скарпета го чу как рови в гардероба, закачалките стържеха по пръта. Когато се появи отново, носеше туристически обувки, вълнено палто и скиорско яке, което не бе обличал от толкова отдавна, че на ципа му още имаше прикрепено билетче от лифт. Подаде ѝ якето и двамата забързаха по коридора. Лицето му бе сурово, когато погледна към широко отворената врата, към пакета на „ФедЕкс“ в хола и към купата от цветно стъкло върху ориенталския килим. „Отвори прозорците, за да намалиш налягането и щетите в случай на експлозия. Не, не можеш. Не влизай в хола. Не се приближавай до масичката за кафе. Не се паникьосвай. Напусни апартамента, затвори вратата и не позволявай на други да влизат. Не вдигай шум. Не създавай звукови вълни.“ Затвори внимателно вратата, но не заключи, за да може полицията да влезе. На етажа имаше още два апартамента.

— Попита ли портиера как този пакет се е озовал тук? — попита Бентън. — Аз бях горе през цялата вечер. Не са се обаждали да кажат, че е пристигнало нещо.

— Сетих се едва когато бях вече в асансьора. Не, не съм питала. Усетих странна миризма. — Тя облече скиорското яке и то я погълна цялата, стигаше почти до коленете ѝ. Аспен. Кога бяха ходили там за последно?

— Каква миризма?

— Сладникава, катранена, на развалени яйца, нещо от този род. Не знам. Може да съм си я въобразила. А и разписката, начинът, по който е адресирана. Не трябваше да го качвам вкъщи. Трябваше да го оставя на рецепцията, да накарам Рос да се махне оттам и да държим всички настрани до пристигането на полицията. Боже, колко съм тъпа!

— Не си тъпа.

— О, тъпа съм, разбира се! Позволих на Карли Криспин да ме разсее и се държах адски малоумно.

Натисна звънеца на по-близкия апартамент, ъгловия, който принадлежеше на някакъв моден дизайнер. Беше го зървала само бегло. Това беше Ню Йорк. Можеш години наред да живееш до някого и да не си размените и дума.

— Сигурно го няма — каза тя, като продължаваше да звъни и да тропа по вратата. — Не съм го виждала напоследък.

— Как е адресирана? — попита Бентън.

Тя му каза, че копието за изпращача си е още там, каза му, че е наречена „главен съдебен лекар на Готам Сити“. Описа необичайния почерк, докато натискаше още веднъж звънеца. После отидоха при третия апартамент, в който живееше възрастна жена, бивша комедийна актриса отпреди десетилетия, известна най-вече с многобройните си появи в „Шоуто на Джаки Глийсън“. Казваше се Джуди и съпругът ѝ бе починал някъде преди година — това бе всичко, което Скарпета знаеше за нея, освен че има много нервен пудел, който се разлая яростно в мига, щом натисна звънеца. Джуди изглеждаше изненадана и не особено доволна, когато отвори вратата. Препречи с тяло отвора, като че ли криеше любовник или беглец, а кучето подскачаше и се стрелкаше зад краката ѝ.

— Да? — Гледаше озадачено Бентън, който бе облякъл палтото си, но беше още по чорапи, а обувките си носеше в ръце.

Скарпета обясни, че се налага да използва телефона.

— Вие нямате ли си? — Джуди малко заваляше думите. Имаше изящни кости, но лицето ѝ бе съсипано. Пияница.

— Не можем да използваме джиесеми или телефона в апартамента ни и нямаме време за обяснения — каза Скарпета. — Трябва да използваме вашия стационар.

— Моя какво?

— Домашният ви телефон, а после ще трябва да слезете с нас долу. Случаят е спешен.

— Как ли пък не! Никъде не отивам.

— Полулич съмнителен пакет. Трябва да използваме телефона ви и всички от етаж да слязат долу по най-бързия начин — обясни Скарпета.

— Че защо сте го качили тук?

Скарпета подушваше алкохол. Не се знаеше що за лекарства би открила в аптекката на Джуди. Раздразнителност, депресия, злоупотреба с медикаменти, липса на смисъл в живота. С Бентън влязоха в облицован с ламперия хол, отрупан с изящни френски антики и порцеланови фигурки, изобразяващи влюбени двойки в гондоли и карети, на коне и на люлки, целуващи се и разговарящи. На един от первазите имаше детайлно изработена кристална сцена на Раждането на Христос, а на друг бяха подредени Дядо Коледовци на „Ройъл Долтън“, но не се виждаха никакви лампички, коледна елха

или менора — само колекция от красиви вещи и фотографии от едно бляскаво минало, включително една награда „Еми“ в изложбен шкаф с лакировка в стил Верни-Мартен и ръчно изрисувани купидончета и влюбени двойки.

— Във вашия апартамент станало ли е нещо? — попита Джуди.

Кучето ѝ джафкаше пискливо.

Бентън вдигна телефона, който се намираше върху поставка от позлатено дърво. Набра номера бързо и Скарпета бе сигурна, че знае на кого се обажда. Бентън винаги се справяше с проблемите ефикасно и дискретно — наричаше го „пряка връзка“: разменяше информация направо с източника, който в този случай бе Марино.

— Приели са подозрителен пакет? Как така? Що за охрана са? — продължаваше Джуди.

— Вероятно няма нищо опасно. Но просто за всеки случай — увери я Скарпета.

— В централата ли си още? Не, остави това сега — каза Бентън на Марино и добави, че има малка вероятност някой да е донесъл опасен пакет на Скарпета.

— Предполагам, че човек като вас е виждал какви ли не откачалки. — Джуди обличаше дълго палто от чинчила с фестонирани маншети. Кучето ѝ подскачаше и джафкаше още по-бясно. Джуди взе каишката му от полираната дървена етажерка.

Бентън притисна слушалката с рамо, за да може да се обуе, и продължи:

— Не, в апартамента на една съседка. Не искахме да използваме нашия, за да не пратим електронен сигнал, като не го знаем какво е. Изглежда като пратка на „ФедЕкс“. На масичката за кафе. Веднага тръгваме надолу.

Затвори, а Джуди се заклатушка към пудела и се наведе да закопчае каишката за нашийника му от синя кожа с катинарче, върху което вероятно бе гравирано името на невротичното куче. Излязоха и се качиха в асансьора. Скарпета усети противно сладкия химически мирис на динамит. Внушение. Въображението ѝ играеше номера. Не бе възможно да надушва динамит. Нямаше динамит!

— Усещаш ли някаква миризма? — попита тя Бентън. — Съжалявам, че кучето ви е толкова разстроено. — С това се опитваше да каже на Джуди да накара проклетото животно да млъкне.

— Нищо не усещам — отвърна Бентън.

— Може да е парфюмът ми. — Джуди подуши китките си. — О, имате предвид лоша миризма? Надявам се, че някой не ви е пратил антитракс или както там се казваше. И защо сте го качили горе? Нима това е справедливо към нас, останалите?

Скарпета осъзна, че чантата ѝ е останала в апартамента, на масичката в антрето. Портмонето ѝ, документите ѝ бяха вътре, а вратата бе отключена. Не можеше да си спомни какво е станало с блекбърито ѝ. Трябваше да провери пакета, преди да го качва горе. Какво ѝ ставаше, по дяволите?

— Марино е на път за насам, но няма да пристигне преди другите — каза Бентън, без да си прави труда да обяснява на Джуди кой е Марино. — Идва от полицейското управление, от Центъра за спешни операции.

— Защо? — Скарпета гледаше как етажите бавно минават покрай тях.

— Беше в КИЦ. Да търси данни.

— Ако в тази сграда живеехме на кооперативни начала, нямаше да гласуваме да ви пуснем — каза Джуди на Скарпета. — Показвате се по телевизията и говорите за тези ужасни престъпления, и вижте какво става. Докарвате ги у дома и подлагате на риск всички ни. Хора като вас привличат лудите.

— Да се надяваме, че няма нищо. Съжалявам, че ви разстроих. И вас, и кучето ви — каза Скарпета.

— Ама че бавен асансьор! Спокойно, Фреска, спокойно. Знаете, че тя само си лае. Не би наранила и бълха. Къде според вас трябва да отидем? Във фойето, предполагам. Нямам намерение да седя във фойето цяла нощ.

Джуди се вираше право напред в месинговите врати на асансьора и на лицето ѝ бе изписано неудоволствие. Бентън и Скарпета не казаха нищо повече. Скарпета си припомняше образи и звуци, за които отдавна не се бе сецала. Тогава, в края на деветдесетте, във времената на АТО, животът бе станал възможно най-трагичен. Нисък полет над хилави борове и почва, толкова песъчлива, че приличаше на сняг. Перките биеха въздуха и изтръгваха ритмични звуци. Вятърът къдреше металната повърхност на реките, а изплашените птици бяха като точици пипер, хвърлен в рядката мъгла.

Скарпета пътуваше към старата въздушна база в Глинко, Джорджия, където АТО имаше полигон за взривове, с тренировъчни съоръжения, бетонни бункери и горивни клетки. Тя не обичаше курсовете по изследване на взривове. Беше се отказала да преподава в тях след пожара във Филаделфия. Бе напуснала АТО, заедно с Луси, и двете бяха продължили напред без Бентън.

А сега той беше тук, в асансьора, сякаш тази част от миналото ѝ бе някакъв кошмар, сюрреалистичен сън, който не бе преодоляла, а и не би могла. Оттогава не бе изнасяла уроци по изследване на взривове, избягваше го, защото не можеше да е толкова обективна, колкото би трябвало. Гледката на разкъсани тела я разстройваше. Обгарения и шрапнели, масивно отделяне на меките тъкани, начупени кости, разкъсани и пробити кухи органи, ръце като кървави чукачетата. Замисли се за пакета, който бе отнесла в апартамента. Беше действала невнимателно, прекалено разяждана от мисли за Карли и за казаното от Алекс, прекалено погълната от онова, което д-р Едисън наричаше нейна кариера в Си Ен Ен. Трябваше веднага да забележи, че на разписката няма обратен адрес, че копие за изпращача още си стои на нея.

— Как се казва, Фреска или Фреско? — попита Бентън.

— Фреска. Като в газираната напитка. Държах чаша от нея, когато Бъд я донесе, донесе я в кутия за сладкиши. Подарък за рождения ми ден. Трябваше да се сетя, заради дупчиците по капака. Аз мислех, че е торта, и тогава тя изляя.

— Не се и съмнявам — каза Бентън.

Фреска задърпа каишката и заджафка пискливо. Лаят прониза ушите на Скарпета и се заби дълбоко в мозъка ѝ. Устата ѝ се напълни със слюнка и сърцето ѝ прескочи един удар. „Не повръщай.“ Асансьорът спря и тежките месингови врати се отвориха пълзешком. Червени и сини лампи святкаха зад стъклената входна врата на фойето и повей на леден въздух нахлу през нея заедно с шест ченгета с тъмносини бойни униформи, тактически жилетки и ботуши. Коланите им тежаха от радиостанции, калъфи за пълнители, палки, фенерчета и кобури с пистолети. Един полицаи хвана с двете си ръце по една количка за багаж и ги изтъркаля през вратата. Друг тръгна право към Скарпета, сякаш я познаваше. Беше едър, млад, с тъмна коса

и кожа, мускулест, на жилетката му имаше емблема със златни звезди и червената бомба на сапъорския отряд.

— Доктор Скарпета? Лейтенант Ал Лобо — представи се той и й стисна ръката.

— Какво става? — попита Джуди.

— Госпожо, ще трябва да се евакуирате от сградата. Бихте ли излезли навън, докато не се уверим, че всичко тук е чисто? За ваша собствена безопасност.

— За колко дълго? Боже, ама какво става?!

Лейтенантът изглежда Джуди, сякаш му се струваше позната.

— Госпожо, бъдете така любезна да излезете навън. Там ще ви упътят...

— Не мога да стоя навън на студа с кученцето! — Тя се втренчи в Скарпета.

— Ами барът в съседство? — предложи Бентън. — Можете да отидете там.

— В бара не пускат кучета — каза Джуди с негодувание.

— Сигурен съм, че ако ги помолите, ще ви разрешат. — Бентън я изведе през вратата, върна се при Скарпета и я хвана за ръка.

Изведнъж фойето се превърна в хаотично, шумно, ветровито място, вратите на асансьора се отвориха с дрънчене и полицаи от сапъорския отряд потеглиха нагоре, за да започнат моментална евакуация на апартаментите над, под и около този на Скарпета и Бентън, или както го нарече шефът им, „целта“. След което почна да ги обстрелва с въпроси като картечница.

— Сигурна съм, че на нашия етаж, дваия, няма никой — отвърна Скарпета. — Единият съсед не отвори. Вероятно не си е вкъщи, но все пак трябва да проверите още веднъж. Другата съседка е тя. — Имаше предвид Джуди.

— Изглежда известна личност. Май е участвала в някое от старите шоута, като на Керъл Бърнет. Значи над вас има само още един етаж?

— Два. Над нашия са още два — каза Бентън.

През стъклото Скарпета видя как пристигат още камиони на службите за спешно реагиране, бели със сини ленти, единият с ремарке. Осъзна, че уличното движение и в двете посоки е спряло. Полицията бе отцепила този участък от Сентръл Парк Уест.

Дизеловите двигатели ръмжаха силно, чуваше се вой на приближаващи сирени. Пространството около сградата започваше да придобива вид на снимачна площадка, с камиони и полицейски коли, наредени по улицата, халогенни лампи, греещи от стативи и ремаркета, бурканите святкаха в червено и синьо.

Сапърите отвориха страничните врати на камиона и почнаха да вадят куфарчета, чанти, сакове, екипировка и инструменти, тичаха с тях нагоре по стълбите и трупаха всичко върху количките за багаж. Стомахът на Скарпета се бе успокоил, но тя усещаше някакъв студ в него, докато гледаше как една сапюрка вади от камиона четирийсеткилограмова дебело подплатена огнеупорна броня на закачалка. Сапюрски костюм. Един черен джип без отличителни знаци спря наблизо и от него слезе още един сапюр, отвори задната врата и пусна един шоколадов лабрадор.

— Искам да ми дадете всяка възможна информация за пакета — тъкмо казваше Лобо на портиера Рос, който изглеждаше зашеметен и уплашен. — Но трябва да излезем навън. Доктор Скарпета, доктор Бентън? Елате с нас, ако обичате.

Излязоха на тротоара. Халогенните лампи бяха толкова ярки, че Скарпета я заболяха очите, бученето на дизеловите двигатели караше земята да се тресе. Ченгета от патрулиращите екипи и от Отряда за бързо реагиране опасваха района с яркожълта лента, а от другата страна на улицата се трупаха десетки хора, гушеха се в дълбоките сенки на парка или седяха на стената, говореха развълнувано и снимаха с джигесемите си. Беше много студено, леденият вятър фучеше между сградите, но въздухът бе приятен. Главата на Скарпета започна да се избистря и дишането ѝ стана по-леко.

— Опишете ми пакета — каза Лобо. — Колко е голям?

— Средно голяма кутия на „ФедЕкс“, бих казала около трийсет и пет на трийсет сантиметра и може би седем-осем дебела. Оставих я по средата на масичката за кафе в хола. Няма нищо между нея и вратата, така че би трябвало да е леснодостъпна за вас или, ако се наложи, робота ви. Оставих вратата отключена.

— Колко тежи според вас?

— Около седемстотин грама, най-много.

— Съдържанието движеше ли се, когато мърдахте кутията?

— Не съм я мърдала много. Но не усетих нещо да се движи.

— Да сте чули или помирисали нещо?

— Не чух нищо. Но ми се стори, че усещам някакъв мирис. Нещо като петрол. Катранен мирис, но сладникав и гаден, една такава серниста пиротехническа миризма. Не можах да я определя точно, но беше неприятна и от нея очите ми се насълзиха.

— Ами вие? — попита Лобо Бентън.

— Аз не съм усетил нищо, но не съм се приближавал.

— Вие забелязахте ли някаква миризма, когато ви доставиха пакета? — обърна се Лобо към Рос.

— Не знам. Хремав съм и носът ми е запушен.

— Палтото, което носех, и ръкавиците ми са на пода в коридора на апартамента — каза Скарпета на Лобо. — Може би ще искате да ги приберете и да видите дали по тях няма нещо.

Макар че лейтенантът нямаше да го каже, тя току-що му бе дала доста информация. Ако се съдеше по размера и теглото на пакета, той не би могъл да съдържа повече от седемстотин грама експлозив и не бе чувствителен към движение, освен ако нямаше някакъв хитроумен таймер, нагласен така, че след известно време да задейства датчик за движение.

— Не забелязах нищо необичайно. — Рос говореше бързо, отблясъците на лампите играеха по момчешкото му лице. — Човекът го остави на бюрото, обърна се и си тръгна. После аз го преместих зад бюрото, вместо да го прибера в стаичката отзад, защото знаех, че доктор Скарпета ще се върне скоро.

— Откъде знаехте? — попита Бентън.

— Имаме телевизор в стаята за почивка. Знаехме, че ще я дават по Си Ен Ен тази вечер...

— Кой „ние“? — попита Лобо.

— Аз, портиерите, един от разсилните. А и бях тук, когато тя тръгна към Си Ен Ен.

— Опишете ми човека, който достави пакета — рече Лобо.

— Чернокож, с дълго тъмно палто, ръкавици, шапка на „ФедЕкс“ и с клипборд. Не съм сигурен на каква възраст беше, но не беше стар.

— Виждали ли сте го друг път да донася или взима пратки от тази сграда или в този район?

— Не си спомням.

— Пеш ли дойде, или спря отпред с микробус или камион?

— Не видях кола — отвърна Рос. — Обикновено те паркират където намерят място, а после идват пеш. Това е кажи-речи всичко, което забелязах.

— Значи нямате представа дали човекът наистина е от „ФедЕкс“? — попита Лобо.

— Не. Но той не направи нищо, което да ми се стори подозрително.

— А после? Той остави пакета и какво стана после?

— Тръгна си.

— На секундата? Право към вратата? Сигурен ли сте, че не се е помотал наоколо, например да се е приближил до някое стълбище или да е поседнал във фоайето?

В този момент ченгетата от ОБР слязоха от асансьора — извеждаха останалите жители от сградата.

— Сигурен ли сте, че човекът от „ФедЕкс“ е влязъл и е дошъл направо до бюрото ви, а после се е обърнал и веднага е излязъл? — попита Лобо.

Рос обаче бе зяпнал изумено кортежа, който се приближаваше към сградата: полицейски коли, ескортиращи четиринайсеттонен камион с бронирана камера за превоз на бомби.

— Мамка му! — възкликна той. — Тук да няма терористично нападение? И всичко това само заради онзи пакет на „ФедЕкс“? Майтапите се, нали?

— Може би е отишъл до коледната елха във фоайето? Сигурен ли сте, че не се е доближавал до асансьорите? — упорстваше Лобо. — Рос, слушате ли ме? Това е важно.

— Леле!

Синьо-белият сапъорски камион с бомбената камера, покрита с черен брезент, спря точно пред сградата.

— Дребните неща може да са ни от голяма полза. Дори най-малката подробност има значение — продължи Лобо. — Затова ви питам пак. Човекът от „ФедЕкс“. Той отиде ли някъде, дори и за секунда? До тоалетната? Да пие вода? Погледна ли какво има под коледната елха във фоайето?

— Не, мисля, че не. Божичко! — Рос зяпаше сапъорския камион.

— Това не е достатъчно, Рос. Трябва да съм абсолютно сигурен къде е ходил или не е ходил. Разбирате ли защо? Ще ви кажа. Трябва

да проверим всяко място, на което евентуално е ходил, за да се уверим, че не е оставил някакво устройство някъде, където никой не би се сетил. Гледайте ме, като ви говоря. Ще проверим записите на охранителните камери, но ще стане по-бързо, ако още сега ми кажете какво сте видели. Сигурен ли сте, че не е носил нищо друго, когато е влязъл във фоайето? Кажете ми всяка подробност, и най-дребната. После ще изгледам записите.

— Сигурен съм, че дойде право при мен, даде ми пакета и веднага излезе — отвърна Рос. — Но нямам представа дали не е направил нещо извън сградата и дали не е отишъл някъде другаде. Не съм го следил. Нямах причина да се тревожа. Компютърът за камерите е в задната стаичка. Това е всичко, за което се сещам.

— Когато излезе, в коя посока тръгна?

— Видях го да излиза през тази врата. — Той махна към стъклената врата на входа. — После не знам.

— По кое време беше това?

— Малко след девет.

— Значи за последно го видяхте някъде преди два часа или два часа и петнайсет минути.

— Ами да.

— Той носеше ли ръкавици? — намеси се Бентън.

— Да, черни. Може би подплатени. Докато ми подаваше пакета, ми се стори, че видях от ръкавиците му да се подава кожа.

Лобо внезапно се дръпна настрани и извади радиостанцията си.

— Помниш ли нещо друго — каквото и да е — от облеклото му? — попита Бентън.

— Беше с тъмни дрехи. Сигурно ботушите и панталоните му също са били тъмни. И носеше дълго палто, чак до под коленете. Черно. С вдигната яка, с ръкавици — може би подплатени с кожа, както казах — и шапка на „ФедЕкс“. Това е.

— Очила?

— Да, с цветни стъкла и лъскави.

— Лъскави?

— Да. Огледални. А, и току-що си спомних още нещо. Стори ми се, че усетих миризма на цигари и може би на кибрит. Все едно е пушил.

— Нали каза, че носът ти е запушен и не можеш да помиришеш нищо — напомни му Бентън.

— Току-що се сетих. Мисля, че наистина надуших нещо като цигари.

— Но ти не си подушила това, нали? — каза Бентън на Скарпета.

— Не — отвърна тя, без да добави, че може би Рос е усетил сярата, която мирише като запалена клечка кибрит, и това му е напомнило за цигари.

— Ами мъжът, когото описва Рос? — продължи Бентън. — Видяла ли си някой, който да отговаря на това описание, докато вървеше към къщи или пък по-рано, докато отиваше в Си Ен Ен?

Тя се замисли, но нищо не й идваше наум. После й просветна.

— Клипбордът — каза тя на Рос. — Той поиска ли да подпишеш нещо?

— Не.

— Тогава за какво му е бил клипборд?

Рос сви рамене, дъхът му излизаше на бяла пара.

— Не поиска от мен да направя нищо. Нищичко. Просто ми подаде пакета.

— Каза ли изрично да го дадеш на доктор Скарпета? — попита Бентън.

— Да, каза да се погрижа тя да го получи. И я назова по име, да. Каза: „Това е за доктор Скарпета. Тя го очаква“.

— От „ФедЕкс“ винаги ли са толкова подробни и конкретни? Това не е ли малко необичайно? Защото аз никога не съм ги чувал да правят такива коментари. Откъде ще знаят, че тя очаква нещо? — каза Бентън.

— Не знам. Всъщност наистина беше малко необичайно.

— Какво имаше на клипборда? — върна се на темата Скарпета.

— Честно казано, не погледнах. Може би разписки, квитанции. Ще имам ли неприятности заради това? Жена ми е бременна. Не ми трябват проблеми — каза Рос. Изобщо не изглеждаше толкова възрастен, че да е женен и бъдещ баща.

— Защо не ми се обади в апартамента да кажеш, че има пристигнал пакет? — попита Бентън.

— Защото човекът от „ФедЕкс“ каза, че е за нея, а аз знаех, че тя скоро ще се прибере, и предположих, че го очаква.

— Откъде знаеше, че скоро ще се прибере?

— Той беше зад бюрото, когато излязох — отвърна Скарпета вместо Рос. — Пожела ми успех в шоуто.

— А откъде знаеше, че тази вечер тя ще участва в шоу? — продължи Бентън.

— От рекламите. Ами вижте. — Рос посочи към върха на една сграда от другата страна на площад „Колумб“, където горещите новини на Си Ен Ен течаха по електронна лента и се виждаха от поне няколко пресечки.

Под неоновочервеното табло на Си Ен Ен по ръба на небостъргача пълзеше неофициалният коментар на Скарпета.

„... направи връзка между Хана Стар и убитата бегачка и каза, че ФБР профилирането е «остаряло» и не се базира на достоверни данни. В «Докладът на Криспин» тази вечер съдебният лекар д-р Кей Скарпета направи връзка между Хана Стар и убитата бегачка и каза, че ФБР профилирането...“

[1] Бюро за контрол на алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и експлозивите. — Б.пр. ↑

10.

Пийт Марино се материализира насред барикадираната улица, огрян в гръб от ярките халогенни лампи, сякаш се появяваше от оня свят.

Цветните светлини играеха по едрото му обрुлено лице и демодирани очила с телени рамки. Висок и широкоплещест, с пухено яке, спортен панталон и ботуши. На плешивата му глава бе нахлупена полицейска шапка с емблемата на авиационния отряд — стар хеликоптер Бел-47, който напомняше за „Военнополева болница“. Шапката бе подарък от Луси и носеше в себе си прикрита подигравка. Марино мразеше да лети.

— Предполагам, че сте се запознали с Лобо — каза той, щом стигна до Скарпета и Бентън. — Той добре ли се грижи за вас? Не виждам горещо какао. Точно в този момент малко бърбън ще ви дойде добре. Елате да седнем в колата ми, преди да сте измръзнали.

Поведе ги към колата, паркирана на север от сапъорския камион, който бе отрупан с халогенни лампи на стойки. Ченгетата бяха свалили брезента и спускаха специалната стоманена рампа. Скарпета бе виждала такава няколко пъти — повърхността ѝ бе покрита с грапавини, големи колкото зъбци на трион. Ако човек се спънеше и паднеше на нея, щеше да получи дълбоки рани, но ако се спънеше, докато носи бомба, щеше да има по-голям проблем. Бомбената камера бе монтирана върху плоска стоманена основа и приличаше на яркожълт водолазен звънец, запечатан с обезопасителна скоба, която един полицаи свали. Под нея бе капакът, дебел десетина сантиметра. Полицаят закачи към него стоманено въже и с помощта на лебедка го спусна върху основата. Извади малка носилка с дървена рамка и подложка от преплетени найлонови ленти и остави върху нея устройството за управление на лебедката. После дръпна въжето встрани и го пристегна, за да направи място за сапъора, чиято задача щеше да е да заключи подозрителния пакет на Скарпета в

четиринайсет тона свръхяка стомана, за да бъде откаран за обезвреждане от най-добрите специалисти в Ню Йорк.

— Много съжалявам, наистина — каза Скарпета на Марино, преди да влязат в неговата тъмносиня „Краун Вик“, паркирана на безопасно разстояние от камиона и бомбената камера. — Сигурна съм, че ще се окаже, че няма нищо.

— Аз пък съм сигурен, че Бентън ще се съгласи с мен, че никога и в нищо не можем да сме сигурни — отвърна Марино. — Двамата постъпихте правилно.

Бентън се беше заяпал нагоре към неоновочервеното табло на Си Ен Ен зад „Тръмп Интернешънъл Хотел“ с блестящия му сребърен глобус — умалено копие на десететажния глобус във Флашинг Медоус, само дето това стоманено изображение на планетата символизираше разширяващата се вселена на Доналд Тръмп, а не космическата ера. Скарпета гледеше новинарската лента, по която пълзеше същата извадена от контекста глупост. Зачуди се дали Карли е дирижирала всичко това и реши, че трябва да е така.

Карли в никакъв случай не би искала подмолното ѝ нападение да започне под ярките светлини, докато изпраща набеелязаната жертва до дома ѝ. Изчакай един час, после създай на Скарпета проблеми с ФБР и я накарай хубавичко да си помисли дали някога пак ще се явява по телевизията. По дяволите! Защо Карли се държеше така? Защото знаеше, че рейтингът ѝ е лош, затова. Това бе отчаян опит да спаси кариерата си. А може би и саботаж. Карли бе подслушала предложението на Алекс и бе разбрала какво я чака. Подозрението на Скарпета се превърна в увереност.

Марино отключи колата и подхвърли:

— Какво ще кажеш да седнеш отпред, за да можем да си поговорим? Извинявай, Бентън, теб ще трябва да те набутаме отзад. Лобо и някои от другите сапъори скоро бяха в Бомбай и проучваха случилото се там, за да не допуснем същата гадост и у нас. Предпочитаната от терористите тактика, Бентън вероятно знае това, вече не са атентаторите самоубийци, а малки групи добре обучени командоси.

Бентън мълчеше. Скарпета усещаше враждебността му като статично електричество. Когато прекалено усърдно се опитваше да е открит и дружелюбен, Марино само влошаваше положението —

Бентън започваше да се държи грубо и тогава Марино изпитваше нужда да се наложи, защото се чувстваше унижен и ядосан. Досадно и абсурдно лашкане между две състояния, държеше се първо така, после инак, напред и назад, и на Скарпета ѝ се искаше всичко това да свърши. По дяволите, писнало ѝ беше!

— Искам да кажа, че не би могла да си в по-добри ръце. Тези момчета са най-добрите и ще се грижат чудесно за теб, докторке. — Сякаш Марино лично бе уредил това.

— Чувствам се ужасно. — Скарпета затвори вратата и по навик посегна към колана, но после размисли. Нямаше да пътуват никъде.

— Не те видях ти самият да правиш нещо — обади се Бентън зад нея.

Марино запали двигателя и включи климатика на пълна мощност.

— Сигурно е кутия с курабийки — каза на Скарпета. — Също като онази история с Бил Клинтън. Сбъркан адрес и повикали сапъорите. Оказало се, че са курабийки.

— Точно това исках да чуя — каза тя.

— Да не би да предпочиташ да е бомба?

— Предпочитам нищо от това да не се бе случвало. — Не можеше да сдържи горчивината си. Чувстваше се гузна, като че ли тя бе виновна за всичко.

— Няма нужда да се извиняваш — рече Бентън. — Човек не бива да поема рискове, дори в девет от десет случая да няма нищо. Да се надяваме, че наистина е нищо.

Скарпета забеляза какво има на екрана на мобилния компютър върху таблото: карта на летището „Уестчестър“ в Уайт Плейнс. Може би това бе свързано с Бъргър, с факта, че тази вечер двете с Луси пристигаха, ако не бяха пристигнали вече. Все пак ѝ се стори странно. Нямаше никакъв смисъл Марино да изкарва на екрана карта на летището. В момента нищо не ѝ се виждаше смислено. Беше объркана, разстроена и се чувстваше унижена.

— Някой разбрал ли е нещо? — попита Бентън.

— Забелязани са два новинарски хеликоптера над района — отвърна Марино. — Няма начин това да мине тихо. Докарахме най-грамадния сапъорски камион, а после, докато карат пакета на докторката към полигона на Родмънс Нек, ще има полицейски ескорт

като на шибания президентски кортеж. С директното ми обаждане до Лобо си спестихме доста глупости, но не мога да го запазя в тайна. Знам, че не ти е притрябвало такова внимание, след като ей там горе те цитират как критикуваш ФБР.

— Не съм критикувала ФБР — рече Скарпета. — Говорех за Уорнър Ейджи и това бе извън ефир и съвсем неофициално.

— Няма такова нещо като „неофициално“ — каза Бентън.

— Особено пък с човек като Карли Криспин, която се слави с това, че прецаква източниците си. Не знам защо ходиш в нейното шоу, по дяволите — каза Марино. — Сега нямаме време да го обсъждаме, но това е еба ти проклетата каша. Виждаш ли колко е опустяла улицата? Ако Карли продължи със своите дрънканици за жълтото такси, от сега нататък улиците ще са така, и тя вероятно това иска. Още една сензация, нали? Трийсет хиляди жълти таксита и нито един пътник, тълпите се щурат в паника по улиците, като че ли Кинг Конг се е освободил. Честита Коледа!

— Защо на екрана на компютъра ти се вижда летището „Уестчестър“? — Скарпета нямаше желание да обсъжда гафовете си по Си Ен Ен, да говори за Карли или да слуша хиперболите на Марино. — Чул ли си се с Луси и Джейми? Мислех, че трябва да са кацнали вече.

— И аз — отвърна Марино. — Опитвах се да определя в Мапкуест най-краткия маршрут. Не че ще ходя дотам, а за тях, докато идват тук.

— Защо ще идват тук? Знаят ли какво става? — Скарпета не искаше племенницата ѝ да цъфне наред всичко това.

По-рано, когато работеше като специален агент и официален следовател на пожари за АТО, Луси често се занимаваше с експлозивни и палежи. Беше добра в това, справяше се прекрасно с всичко техническо и рисковано и колкото повече другите избягваха нещо или се проваляха в него, толкова по-бързо тя го усвояваше и ги задминаваше. Талантите и упоритостта ѝ не ѝ печелеха приятели. Сега, вече на трийсет, тя бе по-гъвкава емоционално, но отношенията с хората още я затрудняваха, а спазването на граници и правила бе почти невъзможно. Ако Луси бе тук, щеше да има мнение и теория, а може би и план за самостоятелно действие, а в момента Скарпета не бе в настроение за такива работи.

— Не „тук“ в смисъл мястото, на което се намираме — каза Марино. — „Тук“ в смисъл, че ще се връщат в града.

— Откога им трябва Мапкуест, за да намерят пътя до града? — обади се Бентън от задната седалка.

— Наистина не мога да обсъждам това.

Скарпета изгледа познатия груб профил на Марино, а после премести очи към светещия компютърен екран върху универсалната конзола. Обърна се към Бентън на задната седалка. Той се бе втренчил през прозореца, наблюдаваше излизането на сапъорския екип от сградата.

— Предполагам, че всички сте изключили джиесемите си — каза той. — Ами радиото?

— Изключено е — отвърна Марино с такъв тон, сякаш го бяха обвинили в глупост.

Сапър със защитен костюм и шлем излизаше от сградата, протегнал напред безформените си ръце, в които държеше черна торба.

— Сигурно са видели на рентгена нещо, което не им е харесало — отбеляза Бентън.

— И не използват Андройд — каза Марино.

— Кого? — попита Скарпета.

— Роботът. Викат му Андройд, заради сапърката. Казва се Ан Дройдън. Странна работа са хорските имена, например разни доктори и зъболекари, които се казват Хърт, Пейн и Пулър^[1]. Много е добра. Пък е и хубавица. Всички момчета искат да им провери индивидуалния пакет, сецат се. Сигурно е трудно да си единствената жена в сапърския отряд. Причината да съм запознат с това — като че ли имаше нужда Марино да обяснява защо говори надълго и нашироко за някаква хубава сапърка на име Ан — е, че тя по-рано работеше в „Ту Тръкс“^[2] в Харлем, където държат бомбената камера, и още се отбива там от време на време да се види със старите си дружки. Квартирата им е близо до моя апартамент, само на няколко пресечки. Ходя дотам да пия кафе, нося лакомства на боксера им, най-готиното куче на света, казва се Мак. Спасили са го от евтаназия. Когато мога, ако всички са заети, го взимам вкъщи, за да не скучае сам през нощта.

— Щом използват нея вместо робота, значи съдържанието на кутията не е чувствително към движение — каза Скарпета. — Изглежда са напълно сигурни в това.

— Ако беше чувствително към движение, сега сигурно щяхме да събираме останките ти от луната, след като си го качила в апартамента си — каза Марино с обичайната за него тактичност.

— Може датчикът за движение да се задейства с таймер. Но явно в случая не е така — каза Бентън.

Полицията държеше хората настрани и гледаше никой да не припарва поне на сто метра от сапърката, която слизаше по стълбите пред входа. Лицето ѝ бе закрито с визьор и тя вървеше бавно, малко сковано, но все пак с изненадваща пъргавина, към камиона, чийто дизелов двигател бучеше глухо.

— Загубиха трима души при спасителната операция на 11-и септември, Виджиано, Д'Алара и Къртин, а сапърите загубиха Дани Ричардс — каза Марино. — Оттук не можете да видите, но имената им са изписани с боя на сапърския камион, както и върху всички камиони на „Ту Тръкс“. Направили са малка мемориална стая близо до кухнята, нещо като светилище, с някои от вещите на загиналите, открити до телата им. Ключове, фенерчета, радиостанции, някои стопени. Знаете ли, човек се чувства по различен начин, след като види нечие стопено фенерче.

Скарпета не бе виждала Марино наскоро. Винаги, когато идваше в Ню Йорк, програмата ѝ бе претоварена и трескава. Не ѝ бе минавало през ума, че той може да е самотен. Зачуди се дали няма проблеми с приятелката си Джорджия Бакарди — балтиморската детективка, с която излизаше сериозно през последната година. Може би бяха скъсали или щяха да скъсат скоро, което нямаше да е голяма изненада. Връзките на Марино имаха продължителност на живот колкото една пеперуда. Скарпета се почувства още по-зле. Укоряваше се, че бе отнесла пакета горе, без да го огледа предварително, и изпитваше угризения заради Марино. Би трябвало да го проверява как е, когато идваше в града. И изобщо би трябвало да му се обажда от време на време или да му праща имейли.

Сапърката стигна до камиона и тръгна да се качва по рампата. Ботушите ѝ имаха добро сцепление с грапавата повърхност. На Скарпета ѝ бе трудно да види нещо от толкова голямо разстояние покрай Марино и през прозореца, но разбираше какво става, процедурата ѝ беше позната. Сапърката щеше да остави торбата върху носилката и да я плъзне в бомбената камера. После с помощта

на лебедката щеше да навие стоманеното въже, да вдигне тежкия стоманен капак, да го нагласи върху кръглия отвор, след което да постави скобата на мястото ѝ и да я затегне, вероятно с голи ръце. Сапъорите не носеха нищо по-дебело от номексови или нитрилни ръкавици, които да ги предпазват от огън или потенциално отровни вещества. Една дебела подплънка би направила невъзможно изпълнението дори на най-простите действия, а и вероятно нямаше да спаси пръстите им при взрив.

Щом сапъорката приключи, другите ченгета и лейтенант Лобо се събраха зад камиона, за да приберат рампата, да покрият бомбената камера с брезента и да го вържат. След това камионът се понесе с рев на север по отцепената улица, с полицейски коли пред и зад него. Целият кортеж образуваше море от ярка пулсираща светлина. Насочи се към магистралата „Уест Сайд“, откъдето щеше да следва определения безопасен маршрут до полигона на Родмънс Нек, вероятно през Бронкс и по Северна 95-а улица или който там маршрут най-добре би предпазил колите, сградите и пешеходците от ударна вълна, биологична опасност, радиация или шрапнели, в случай че устройството експлодира по пътя и по някакъв начин камерата не успее да задържи взрива.

Лобо дойде и се качи отзад до Бентън. С него нахлу студен въздух.

— Наредих да пратят снимки на имейла ти — каза, докато затваряше вратата. — От охранителните камери.

Марино затрака по прикрепената към конзолата между предните седалки клавиатура. Картата на Уайт Плейнс се смени с екран, който искаше въвеждането на име и парола.

— Вашият куриер на „ФедЕкс“ има интересна татуировка — каза Лобо и се наведе напред. Дъвчеше дъвка и Скарпета усети дъх на канела. — Голяма, от лявата страна на врата, трудно се забелязва, защото е тъмнокож.

Марино отвори имейла и зареди прикачените файлове. Стопкадър от запис на охранителна камера изпълни екрана: мъж с шапка на „ФедЕкс“, който крачеше към бюрото на портиера.

Бентън се премести, за да вижда по-добре, и каза:

— Не. Нямам представа кой е. Не го познавам.

За Скарпета мъжът също бе непознат. Афроамериканец, с високи скули, брада и мустаци. Шапката на „ФедЕкс“ бе нахлупена ниско над очите му, скрити зад огледалните очила. Яката на черното му вълнено палто закриваше отчасти татуировката, която обхващаше лявата страна на врата му и стигаше до ухото — татуировка на човешки черепи. Скарпета преброи осем, но не можеше да види върху какво са струпани, различаваше само правия ръб на нещо.

— Можеш ли да я увеличиш? — Тя посочи татуировката и линията, която приличаше на ръб на кутия. Само с едно тракване върху клавиатурата снимката стана по-голяма. — Може би е ковчег. Черепи, струпани в ковчег. Което веднага ме кара да се запитам дали не е служил в Ирак или Афганистан. Черепи, скелети, скелети, излизащи от ковчези, надгробни камъни. С други думи, нещо в памет на загинали войници. Обикновено всеки череп символизира изгубен другар. Татуировки като тази станаха популярни през последните години.

— Можем да потърсим в КИЦ — каза Марино. — Ако този човек го има в базата данни, може би ще го открием по татуировката. Имаме цяла база данни с татуировки.

Острият аромат на канела се върна, напомняйки на Скарпета за пожари, за симфония от неочаквани миризми на места, изгорели до основи.

Лобо я докосна по рамото и каза:

— Значи нищо в него не ви се струва познато. Не ви напомня за нищо?

— Не — отвърна тя.

— Изглежда гадно копеле — добави Лобо.

— Порттиерът, Рос, каза, че нищо у него не предизвиквало тревога.

— Да, така каза. — Лобо дъвчеше дъвката си. — Разбира се, трябва да имаме предвид, че той е започнал работа във вашата сграда, защото от предишната са го уволнили. Задето напуснал поста си зад бюрото. Поне беше честен за това. Разбира се, пропусна да спомене, че е бил обвинен в притежание на забранени вещества миналия март.

— Сигурни ли сме, че няма връзка между него и този с татуировката? — попита Бентън.

— Не сме сигурни в нищо — отвърна Лобо. — Само че този — посочи мъжа с татуирания врат — вероятно не е куриер на „ФедЕкс“,

ако позволите да отбележа очевидното. Шапки като тази можеш да си купиш от eBay без никакъв проблем. Или да си направиш сам. Ами докато се връщате от Си Ен Ен? — попита той Скарпета. — Видяхте ли някого? Някой да ви е привлякъл вниманието?

— Един бездомник спеше на някаква пейка. Само за това се сещам.

— Къде? — попита Бентън.

— Близо до площад „Колумб“. Точно там. — Скарпета се обърна и посочи с пръст.

Осъзна, че колите на спешните служби вече ги няма и зяпачите са се разотишли, халогенните лампи са угасени и на улицата отново цари относителна тъмнина. Скоро уличното движение щеше да бъде възобновено, жителите на сградата щяха да се приберат вътре, а пътните конуси, преградите и жълтата лента да изчезнат, сякаш нищо не се е случило. Тя не знаеше друг град, където овладяването на произшествията и възстановяването на обичайния ред на нещата да става толкова бързо. Това бе урокът от 11-и септември. Умение, придобито на ужасна цена.

— В момента там няма никой — каза Лобо. — Пейките са празни, но е нормално цялата тази суматоха да го е прогонила. И никой друг ли не привлече вниманието ви по пътя към вкъщи?

— Не.

— Просто понякога, когато хората оставят противообществени „подаръци“, обичат да стоят наблизо и да гледат, или се появяват впоследствие, за да видят какви щети или суматоха са причинили.

— Има ли други снимки? — попита Бентън.

Дъхът му облъхна ухото на Скарпета и раздвижи косата ѝ.

Марино цъкна върху още два кадъра от видеозапис и те се появиха един до друг — снимки в цял ръст на мъжа с татуировката, вървящ през фойето на сградата към бюрото на портиера и обратно към вратата.

— Няма униформа на „ФедЕкс“ — отбеляза Скарпета. — Просто тъмни панталони, черни ботуши и черно палто, закопчано до шията. И ръкавици. Струва ми се, че Рос беше прав — като че ли виждам от тях да се подава кожа, може да са подплатени със заешка кожа например.

— Но не забелязвате нищо, което да буди някакви спомени? — попита Лобо.

— Не и у мен — каза Бентън.

— Нито пък у мен — потвърди Скарпета.

— Е, който и да е този човек, той е или куриер, или подателят, и големият въпрос е сещате ли се за някой, който би искал да ви нарани или да ви сплаши? — продължи Лобо.

— Никой конкретно.

— А не конкретно?

— Не конкретно може да е всеки — каза Скарпета.

— Да сте получавали необичайни имейли от почитатели, съобщения, пратени до офиса ви в Масачузетс или тук? Или може би до Си Ен Ен?

— Не се сещам за нищо.

— Аз пък се сещам — каза Бентън. — Жената, която ти се обади в шоуто тази вечер, Доди.

— Именно — каза Марино.

— „Именно“ ли? — попита Лобо.

— Доди Ходж, по всяка вероятност бивша пациентка на „Маклийнс“. — Марино винаги бъркаше името на болницата. В него нямаше „с“ и никога не бе имало. — Още не съм я проверил в КИЦ, защото малкият инцидент на докторката ми попречи.

— Не я познавам — каза Скарпета и споменът за жената по телефона, която бе назовала Бентън по име и говореше за статия, каквато той никога не бе писал, предизвика у нея нов пристъп на гадене. Тя се обърна към Бентън и каза: — Няма да те питам.

— А аз не мога да ти кажа нищо — отвърна той.

— Позволете тогава аз да кажа, защото пет пари не давам за тия глупости за защита на откачалките — обади се Марино. — Въпросната дама е изписана от „Маклийнс“ и Бентън получава от нея пееща коледна картичка, която е адресирана също и до теб, а по-късно тя ти се обажда на живо по телевизията и получаваш един пакет.

— Това вярно ли е? — попита Лобо.

— Не мога да потвърдя всичко, а и никога не съм казвал, че е била пациентка в „Маклийнс“ — отговори Бентън.

— Искаш да кажеш, че не е била ли? — притисна го Марино.

— Това също не мога да ви кажа.

— Добре — рече Лобо. — Друг въпрос. Знаем ли дали в момента тази пациентка, Доди Ходж, се намира наблизо, може би дори в самия

град?

— Може би — каза Бентън.

— Може би ли? — изхъмка Марино. — Не мислиш ли, че трябва да ни кажеш, ако е тук?

— Само ако знаем със сигурност, че е извършила нещо незаконно или че представлява заплаха — започна Бентън. — Знаеш как стоят нещата.

— О, я стига. Разпоредби, които защитават всички, освен невинните — възкликна Марино. — Да, знам как стоят нещата. Пазим кукувците и непълнолетните. В наши дни осемгодишни деца гърмят по хора. Обаче на всяка цена трябва да защитим личността им.

— Как беше доставена пеещата картичка? — попита Лобо.

— С „ФедЕкс“ — призна Бентън. — Не казвам, че няма връзка. Не казвам и че има. Просто не знам.

— Ще проверим в Си Ен Ен, ще проследим обаждането на Доди Ходж до телевизията — каза Лобо. — Ще видим откъде е звъняла. Трябва ми запис на шоуто. Ще се опитаме да я намерим и да говорим с нея. Тя някога давала ли ви е повод да я смятате за опасна, доктор Бентън? Добре, оставете. Знам, че не можете да говорите за нея.

— Да, не мога.

— Идеално. Може би ще говориш, когато взриви нещо — рече Марино.

— Не знаем кой е мъжът, оставил пакета, освен че е чернокож с татуировка на врата — каза Бентън. — И не знаем какво има вътре. Не знаем със сигурност дали е някакъв експлозив.

— Знаем достатъчно, за да съм неспокоен — каза Лобо. — На рентгена видяхме жици, батерии, микропрекъсвач и което наистина ме тревожи — малък прозрачен контейнер, нещо като епруветка със запушалка. Не засякохме радиация, но не сме използвали никакви други детектори, не искахме да се приближаваме толкова.

— Супер — рече Марино.

— Усетихте ли някаква миризма? — попита Скарпета.

— Аз не съм се приближавал до пакета — каза Лобо. — Онези, които се качиха на вашия етаж, работеха от стълбището, а сапюрката, която влезе в апартамента ви, носеше пълен защитен костюм. Не би могла да усети нищо, освен ако мирисът не е бил наистина силен.

— Тази нощ ли ще го изследвате? — попита Марино. — Иска ми се да разберем какво, по дяволите, има вътре.

— Не извършваме обезвреждане през нощта. Дройдън, която е също така специалист по опасни материали, пътува към Родмънс Нек и би трябвало скоро да пристигне. Там ще прехвърли пакета от бомбената камера в изолационна кутия. Ще използва детектори, за да установи дали има риск от химическо, биологическо, радиационно или ядрено замърсяване, дали има някакво изпускане на газ, което могат да засекат. Както казах, не се задействаха никакви радиационни аларми и не се вижда бял прах, но не знаем със сигурност. На рентгена видяхме обект с форма на епруветка, който може да съдържа нещо опасно. Пакетът ще бъде заключен в изолационна кутия и ще се заемем с него рано сутринта, ще го обезвредим, за да видим с какво си имаме работа.

— Двамата с теб ще държим връзка — каза Марино на Лобо, докато той излизаше от колата. — Аз вероятно цяла нощ ще съм в КИЦ и ще търся нещо за тази кукундрела Доди, за татуировката и за всичко друго, което изскочи.

— Хубаво. — Лобо затвори вратата.

Скарпета го гледаше как се отдалечава към тъмносиния джип. Пъхна ръце в джобовете си да потърси телефона и се сети, че това не е нейното палто и блекбърито не е у нея.

— Трябва да се погрижим Луси да не научи за това от новините или да го види в сводка на ССР.

Службата за спешно реагиране публикуваше редовно информация в интернет, а служителите с нужните правомощия имаха достъп до сводки с кратко описание на всички случаи: от липсващи капаци на шахти до убийства. Ако Луси видеше, че сапърският отряд е бил пратен на Сентръл Парк Уест, щеше да се притесни излишно.

— Когато проверих за последно, още бяха във въздуха — каза Марино. — Мога да й се обадя по телефона в хеликоптера.

— Ще й се обадим, като се приберем. — Бентън искаше да се махне от колата. Да се махне от Марино.

— Не се обаждай в хеликоптера. Няма нужда да я разсейваме, докато пилотира — каза Скарпета.

— Знаете ли какво? — реши Марино. — Защо вие двамата не се приберете и не опитате да се отпуснете, а аз ще се свържа с тях. И без това трябва да кажа на Бъргър какво става.

Скарпета си мислеше, че е добре, докато Бентън не отвори вратата на апартамента.

— По дяволите! — възкликна тя, като свали скиорското яке и го хвърли на един стол, внезапно толкова ядосана, че ѝ идеше да закрепци.

Полицаите бяха действали внимателно, не бяха оставили дори един мръсен отпечатък върху дървения паркет, чантата ѝ стоеше недокосната на малката масичка в антрето, където я бе оставила, преди да тръгне към Си Ен Ен. Но милефиори скулптурата, чиято изработка бе наблюдавала лично на венецианския остров Мурано, бе върната на неправилното място. Не беше на масичката за кафе, а на масичката с каменен плот зад дивана, и Скарпета посочи това на Бентън, който не промълви нито дума. Знаеше кога да мълчи и това бе един от тези случаи.

— По нея има отпечатъци. — Тя вдигна скулптурата към светлината и му показа ясно видимите линии, извивките им, които образуваха разпознаваеми шарки върху яркоцветния ръб на стъклото. Свидетелство за престъпление.

— Ще я почистя — каза Бентън, но тя не искаше да му я даде.

— Някой не е носил ръкавици. — Ядосано изтри стъклото с края на копринената си блуза. — Сигурно е била сапъорката. Сапъорите не носят ръкавици. Как ѝ беше името? Ан. Тя е била без ръкавици. Взела я е и я е преместила. — Сякаш сапъорката Ан бе някаква крадла. — Какво друго са пипали тук, в нашия апартамент?

Бентън бе достатъчно умен да не отговаря. Знаеше какво да прави и какво не в редките случаи, когато Скарпета бе толкова разстроена. Стори ѝ се, че надушва отново пакета, а после усети миризмата на Венецианския залив, плитката солена вода и топлината на пролетното слънце в деня, когато двамата с Бентън слязоха от водното такси на пристана в Колона и тръгнаха покрай канала към улица „Сан Чиприано“. Посещенията в стъкларницата не бяха разрешени, но това не я беше спряло. Тя помъкна Бентън за ръката покрай една пълна със стъклени отпадъци баржа към надписа на входа „Fornace-Entrata Libera“^[3] и влязоха в просторна зала с пещи като крематориуми, тухлени стени, боядисани в тъмночервено, и висок таван. Там Скарпета поиска демонстрация. Майстор Алдо бе дребен и

мустакат, само по шорти и гуменки, и произхождаше от династия на стъклодухачи. Предците му се бяха занимавали с това без прекъсване от седемстотин години и никога не бяха напусkali острова; било им забранено да прекосяват залива под заплаха от смърт или отсичане на ръцете.

Скарпета моментално го нае да им изработи нещо — за нея и Бентън, щастливата двойка — каквото пожелае. Това бе специално пътешествие, свещено пътешествие, и тя искаше нещо да ѝ напомня за този ден, за всяка негова минута. По-късно Бентън каза, че никога не я е чувал да бърбори толкова, както докато изразявала възхитата си от науката за обработка на стъклото. Пясък и натронкалк, превръщащи се в нещо, което не е нито течност, нито твърдо вещество, макар да няма опитни доказателства, че то продължава да тече, след като е оформено в прозоречно стъкло или ваза, беше казала тя на несъвършения си италиански. След като кристализира, в него остават само вибрационни степени на свобода, но формата е установена. Една купа продължава да прилича на купа и след сто години, а праисторическите обсидианови ножове не губят остротата си. Това е някаква мистерия и може би именно заради нея тя обича стъклото, както и заради онова, което то прави с видимата светлина, така казала. Онова, което става след добавянето на багрилни вещества като желязо, кобалт, бор, магнезий и селен за зелено, синьо, пурпурно, кехлибарено и червено.

Бяха се върнали в Мурано на следващия ден, за да си вземат скулптурата, след като тя бе бавно закалена в пещта, охладена и увита в мехурчест найлон. Скарпета я бе носила на ръка, беше я сложила в отделението за ръчен багаж на връщане от служебното пътуване, което изобщо не бе предназначено за удоволствия, само че Бентън я бе изненадал. Беше я помолил да се омъжи за него. Онези дни в Италия бяха станали, поне за нея, повече от паметни. Те представляваха въображаем храм, в който мислите ѝ се оттегляха, когато бе весела и тъжна, и този храм ѝ изглеждаше потъпкан и омърсен сега, докато оставяше стъклената скулптура обратно на черешовата масичка за кафе, където ѝ бе мястото. Чувстваше се осквернена, сякаш се бе върнала и бе открила дома си обран, претършуван, място на престъпление. Закрачи насам-натам, търсеше нещо друго, което да не си е на мястото или да липсва, проверяваше мивките и сапуните, за да види кой си е мил ръцете или е пускал водата в тоалетната.

— Никой не е влизал в банята — заяви високо. Отвори прозорците в хола, за да се отърве от миризмата. — Усещам мириса на пакета. Сигурно и ти го усещаш.

— Нищо не усещам. — Бентън стоеше на входната врата, още по палто.

— Трябва да го усещаш — настоя тя. — Мирише на желязо. Не го ли подушваш?

— Не — каза той. — Може би миризмата е само в спомените ти. Пакета го няма вече. Отнесоха го и сме в безопасност.

— Това е, защото ти не си го пипал, а аз съм. Един такъв мирис, като на гъбички и метал — обясни тя. — Сякаш кожата ми е имала допир с железни йони.

Бентън много спокойно ѝ напомни, че е носела ръкавици, докато е държала пакета с възможната бомба.

— Но той може да се е допрял до голата ми кожа между ръкавиците и маншетите, докато го държах. — Тя се приближи до него.

Пакетът бе оставил букет от миризми на китката ѝ, зловец парфюм, липидни прекиси от мазнините върху кожата, от потта, окислени от ензими, които причиняват корозия, разлагане. Като кръв, обясни тя. Да, миришеше като кръв.

— Както мирише кръвта, когато е размазана върху кожата — каза тя и вдигна китките си към Бентън.

Той ги подуши и каза:

— Нищо не усещам.

— Нещо на петролна основа, нещо химическо, не знам какво. Знам само, че ми мирише на ръжда. — Не можеше да млъкне. — В тази кутия има нещо лошо, много лошо. Радвам се, че ти не я докосна.

Отиде в кухнята и си изми ръцете чак до лактите с препарат за съдове, сякаш се дезинфекцираше преди операция. После изми със сапун масичката за кафе, където бе лежал пакетът. Мърмореше и се пеняваше, а Бентън стоеше мълчаливо отстрани и я гледаше, опитваше се да не ѝ пречи да изпусне парата, опитваше се да се държи разбрано и разумно, но поведението му само я ядосваше повече.

— Можеше поне да реагираш някак — сопна се тя. — Или може би не те е грижа?

— Грижа ме е, и то много. — Той си свали палтото. — Не е справедливо да говориш по този начин. Разбирам колко е ужасно това.

— Не личи да те е грижа. Никога не съм можела да позная кога си загрижен. — Сякаш Бентън ѝ бе оставил пакета с възможната бомба.

— По-добре ли ще се чувстваш, ако си изтърва нервите? — Спокойното му лице я гледаше.

— Ще си взема душ.

Тя се съблече ядосано, отиде в банята и натъпка дрехите си в торба за химическо чистене. Хвърли бельото си в коша за пране. Влезе под душа и пусна водата толкова гореща, колкото можеше да изтърпи. Парата натика миризмата по-дълбоко в носа ѝ, в синусите ѝ, миризмата на пакета, на огън и сяра. Горещината и сетивните ѝ усещания предизвикаха нова поредица от спомени: Филадельфия, мрак, огнен ад, стълби, протягащи се към нощното небе, звуците на триони, режещи дупки в покрива, и вода, бликаща от маркучите със скорост хиляда и петстотин галона в минута, водно оръдие върху пожарната кола, предназначено за големи пожари като този.

Струи вода, издигащи се от пожарните около блока и овъгленият скелет на кола, усукан, с изгорели гуми. Стопен алуминий и стъкло, капки мед, ожулени стени и огънатата стомана, напукано и изкривено дърво около счупените прозорци и тежък черен дим. Един електрически стълб приличаше на изгоряла кибритена клечка. Бяха ѝ казали, че огънят е от онзи тип, който заблуждава пожарникарите, първо не много горещ, а после толкова горещ, че да ти свари мозъка. Тя газеше през мръсните локви с плуващи на повърхността им многоцветни петна бензин, фенерчетата пронизваха непрогледния мрак, чуваха се звуци от вода, капеща през пробитите с брадви квадратни дупки в покрива. Плътният въздух бе изпълнен с острия мирис на прегорял карамел, сладък и противен, докато я водеха към него, към каквото е останало от него. Много по-късно щяха да ѝ кажат, че е бил мъртъв, когато пожарът е започнал, бил е подмамен там и застрелян.

Спря водата и остана да стои сред парата, вдишваше цели облаци пара през носа и устата си. Стъклената врата бе толкова замъглена, че през нея не се виждаше нищо, но тя забеляза движението на светлината, когато Бентън влезе. Още не бе готова да говори с него.

— Донесох ти нещо за пиене — каза той.

Светлината се раздвижи отново. Бентън минаваше покрай душа. Чу го как придърпва столчето от тоалетната масичка и сяда.

— Марино се обади.

Скарпета отвори вратата, посегна за хавлията до нея и я дръпна в душ кабинката.

— Моля те, затвори вратата на банята, да не изстива тук.

— Луси и Джейми са само на няколко минути от Уайт Плейнс.

— Бентън стана и затвори вратата. После седна отново.

— Още ли не са кацнали? Какво става, по дяволите?

— Тръгнали са късно, заради времето. Просто много забавяния заради времето. Марино е говорил с Луси по телефона в хеликоптера. Добре са.

— По дяволите, казах му да не се обажда! Тя не бива да говори по проклетия телефон, докато пилотира!

— Марино каза, че говорили само минутка. Не й казал нищо за станалото. Щял да й съобщи, като кацнат. Сигурен съм, че тя ще ти се обади. Не се притеснявай. Те са добре. — Лицето на Бентън я гледаше през парата.

Скарпета се бършеше в душкабината на полуотворена стъклена врата. Не й се излизаше. Той не я попита какво има, не я попита защо се крие в кабината като малко дете.

— Претърсих навсякъде — отново — за телефона ти. Няма го в апартамента — добави Бентън.

— Опита ли да позвъниш на него?

— Обзалагам се, че е на пода на гардероба в гримьорната в Си Ен Ен. Ако не греша, винаги окачваш палтото си там.

— Луси би могла да го открие, ако някога говоря пак с нея.

— Мислех, че сте говорили днес, още докато беше в Стоу. — Това бе неговият начин да я подтикне да се държи разумно.

— Защото аз й се обадох. — Точно в момента Скарпета не можеше да се държи разумно. — Тя изобщо не ми звъни, особено пък напоследък. Може би ако някой път реши все пак да ми се обади, например, когато се бави заради буря или още не е кацнала...

Бентън я гледаше и не казваше нищо.

— Тогава би могла да намери проклетия ми телефон. Определено би трябвало, защото нейна бе идеята да инсталира чип за проследяване

в моето блекбъри, в твоето блекбъри, в блекбърито на Марино, в тила на кучето й, за да може да знае къде сме — или по-скоро къде са телефоните ни и кучето й — с точност от два-три метра.

Бентън мълчеше и я гледаше през изпълнения с пара въздух. Тя още бе в кабинката на душа и се бършеше, което бе напълно безсмислено заради парата. Щеше да се избърше и веднага пак да се изпоти.

— Същата технология, която ФАА^[4] обмисля да въведе при снижаване на самолетите и при кацане на автопилот, разбира се. — Сякаш през устата й говореше някой друг, някой, когото тя не познаваше и не харесваше! — Може би ги използват в безпилотните самолети, на кого му пука? Само че проклетият ми телефон знае точно къде се намира в този проклет момент, въпреки че аз не знам, а за Луси е детска игра да направи такова проследяване. Ще й пратя имейл. Може би все някога ще открие телефона ми. — Бършеше косата си и й идеше да заплаче, макар да не знаеше защо. — Може би ще се обади, защото е поне мъничко загрижена, че някой може да ми е оставил бомба.

— Кей, моля те, не се разстройвай толкова...

— Знаеш ли, много мразя да ми казват да не се разстройвам. Цял живот не съм се разстройвала, защото не ми е позволено да се разстройвам. Е, точно сега съм разстроена и ще се разстройвам, защото не мога да го спра. Ако можех, нямаше да съм разстроена, нали? — Гласът й трепереше.

Цялата трепереше, сякаш я втрисаше. Може би се разболяваше. Мнозина в Службата по съдебна медицина бяха грипави. Заразата прескачаше от човек на човек. Тя затвори очи и се подпря на мокрите плочки, които вече изстиваха.

— Казах й да ми се обади, преди да потеглят от Върмонт. — Помъчи се да се успокои, да прогони горчивината и гнева, които я бяха завладели. — По-рано ми се обаждаше, преди да излети и след като кацне, или просто за да каже здрасти.

— Не знаеш дали не ти се е обаждала. Не можеш да си намериш телефона. Сигурен съм, че е опитала да ти се обади. — Бентън говореше помирително, както когато се опитваше да заглади ситуация, която бързо става взривоопасна. — Хайде да се опитаме да проследим действията ти. Помниш ли да си го вадила, след като излезе от къщи?

— Не.

— Но си сигурна, че е бил в джоба на палтото ти, когато си излязла?

— Точно в момента не съм сигурна за нищо.

Спомни си как хвърли палтото на един от гримьорските столове, докато говореше с Алекс Бахта. Може би телефонът бе изпаднал тогава и сега беше на стола. Трябваше да прати имейл на Алекс и да го помоли да го потърси и да го държи заключен някъде, докато отиде да си го вземе. Мразеше този телефон и бе направила нещо глупаво. Толкова глупаво, че почти не можеше да повярва. Блекбърито не бе защитено с парола и тя не смяташе да казва това на Бентън. Нито пък на Луси.

— Луси ще го проследи — каза Бентън. — Марино спомена, че може би ще искаш да идеш до Родмънс Нек да видиш какво ще открият. Бил готов да те вземе когато пожелаеш. Рано сутринта, към седем. Ще дойда с теб.

Тя се уви в хавлията и стъпи на бамбуковата рогозка. Бентън, без риза и бос, само по долнище на пижама, седеше с гръб към тоалетната масичка. На Скарпета не й харесваше как се чувства в момента. Не искаше да се чувства така. Бентън с нищо не го бе заслужил.

— Мисля, че трябва да разберем всичко възможно от сапъорите и лабораторията. Искам да знам кой, по дяволите, е пратил този пакет, защо и какво точно има в него. — Бентън я гледеше. Въздухът бе топъл и замъглен от пара.

— Да, кутията с курабийки, която ми е пратила някаква твоя любезна пациентка — рече тя цинично.

— Предполагам, че е възможно да са курабийки, които работят с батерии, и шишенце с форма на епруветка, съдържащо ликьор с мирис на запалително вещество.

— Значи Марино иска и ти да дойдеш? Не само аз, а и двамата?
— Тя почна да реши косата си, но огледалото над мивката бе прекалено замъглено, за да се види нещо.

— Какво има, Кей?

— Просто се чудя дали Марино те е поканил, нищо повече. — Избърса огледалото с една кърпа.

— Защо, какъв е проблемът?

— Нека позная. Не те е поканил. Или ако те е поканил, не е било искрено. — Тя решише косата си, загледана в отражението си. — Не съм изненадана. След начина, по който се държа с него днес. По време на конферентния разговор. И после в колата му.

— Дай да не започваме тази тема. — Бентън вдигна чашата си, в която имаше чист бърбън с лед.

Скарпета усети миризмата на „Мейкърс Марк“ и това ѝ напомни за един случай, по който бе работила в далечното минало. Човек, обгорял до смърт в река от огън, когато в пламналия склад на една дестилаторна буретата с уиски започнали да се пръскат.

— Не бях нито дружелюбен, нито враждебен — добави Бентън. — Държах се професионално. Защо си в такова лошо настроение?

— Защо ли? — възкликна тя, сякаш не бе възможно да я пита сериозно.

— Освен очевидните причини.

— До гуша ми дойде от студената ти война с Марино. Няма смисъл да се преструваме. Двамата водите такава война, и ти го знаеш.

— Не водим.

— Мисля, че той вече е престанал, макар че Господ ми е свидетел, едно време водеше. Сега наистина изглежда, че го е оставил зад себе си, но ти не си, и затова той се държи отбранително, ядосва се. Смятам това за невероятна ирония, след като на толкова години Марино имаше проблем с теб.

— Нека да сме точни, проблемът му беше с теб. — Търпението на Бентън се изчерпваше. Дори той си имаше някакви граници.

— В момента не говоря за мен, но щом искаш да повдигаме въпроса, да, той имаше сериозен проблем с мен. Но вече няма.

— Съгласен съм, че сега е по-добре. Да се надяваме, че ще се задържи така. — Бентън въртеше чашата бърбън в ръцете си, сякаш не можеше да реши какво да прави с нея.

В разсейващата се пара Скарпета забеляза бележката, която си бе оставила върху гранитния плот: „Джейми — обади се петък сутр“. На сутринта щеше да прати орхидея в офиса на Бъргър, закъснял жест за рождения ѝ ден. Може би една пицна „Принцеса Микаса“. Любимият цвят на Бъргър бе сапфиреносиньо.

— Бентън, ние сме женени — каза Скарпета. — Марино е съвсем наясно с това и го е приел, вероятно с облекчение. Предполагам, че е

много по-щастлив, след като го е приел, има сериозна връзка и си е изградил нов живот.

Не бе съвсем сигурна дали връзката на Марино е сериозна и дали има нов живот, не и след самотата, която бе доловила одеде, докато седеше до него в колата му. Предположи, че ще се отбие в гаража на Отряда за бързо реагиране „Ту Тръкс“ в Харлем, за да си поиграе с кучето.

— Той е продължил напред и ти също трябва да продължиш — продължи тя. — Искам това да свърши. Независимо какво трябва да направиш. Сложи му край. Недей само да се преструваш. Знам, че е така, макар и да не казвам нищо. Това засяга всички ни.

— Едно голямо щастливо семейство — рече Бентън.

— Точно това имах предвид. Твоята враждебност, твоята ревност. Искам да престанеш.

— Пийни си, ще се почувстваш по-добре.

— Сега усещам, че се държиш снизходително, и започвам да се ядосвам. — Гласът ѝ отново трепереше.

— Не се държа снизходително, Кей — каза той тихо. — А ти вече си ядосана. Ядосана си от доста време.

— Държиш се снизходително и не съм ядосана от доста време. Не разбирам защо говориш така. Предизвикваш ме. — Не искаше да се карат, мразеше скандалите, но сама тласкаше нещата натам.

— Съжалявам, ако имаш чувството, че се държа снизходително. Господ ми е свидетел, че не е така. Не те обвинявам, че си ядосана. — Той отпиваше от питието си, вираше се в него, разклащаше бучките лед. — Последното, което бих искал, е да те предизвикам.

— Проблемът е там, че ти всъщност не можеш да му простиш и определено не можеш да забравиш. Това ти е проблемът с Марино. Няма да му простиш и няма да забравиш, а и в крайна сметка какво ще промени това? Той направи каквото направи. Беше пиян, друсан и превъртял и направи нещо, което не трябваше. Да, направи го. Може би аз трябва да съм тази, която не прощава и не забравя. Та нали мен се опита да изнасили! Но това е в миналото. Той съжалява. Съжалява толкова много, че ме отбягва. Понякога по цели седмици нямам контакт с него. Винаги се държи изключително учтиво, когато е в близост до мен, в близост до нас, и е крайно търпелив, почти

раболепен към теб, което прави нещата още по-неловки. Никога няма да преодолеем това, освен ако ти не го позволиш. От теб зависи.

— Вярно е, че не забравям — каза той мрачно.

— Не е съвсем справедливо, като се има предвид какво са принудени да простят и забравят някои от нас — каза тя. Бе толкова разстроена, че чак се плашеше. Имаше чувството, че може да експлодира като пакета, който бяха отнесли.

Лешниковите му очи се взираха внимателно в нея. Той седеше неподвижно, чакаше да види какво ще последва.

— Особено Марино. Особено Луси. Тайните, които ти ги принуди да пазят. За самата мен бе достатъчно лошо, но да ги караш да лъжат заради теб бе ужасно несправедливо към тях. Не че имам желание да ровя в миналото. — Обаче не можеше да се спре. Миналото се надигаше и бе на път да се излее от гърлото ѝ. Тя преглътна, опитваше се да му попречи, да не му позволи да омърси живота им, съвместния им живот с Бентън.

Той я гледаше с неизмерима нежност и тъга, пот се събираше в ямката на гърлото му и се губеше в сребристите косми по гърдите му, стичаше се по корема му, попиваше в долницето на сивата памучна пижама, която тя му бе купила. Беше слаб и добре сложен, със стегнати мускули и гладка кожа, все още поразително красив. Банята приличаше на парник, влажна и топла от дългия душ, който не я бе накарал да се почувства по-чиста, нито по-малко глупава. Не можеше да отмие от себе си пакета със странния мирис, нито шоуто на Карли Криспин, нито таблото на Си Ен Ен, нито нищо, и се чувстваше безсилна.

— Е, нищо ли няма да кажеш? — Гласът ѝ трепереше.

— Сама знаеш какво става с теб. — Той стана от столчето.

— Не искам да спорим. — Очите ѝ се наливаха със сълзи. — Сигурно съм уморена. Това е. Уморена съм. Съжалявам.

— Обонятелната система е една от най-старите части на мозъка ни и праща информация, която управлява емоциите, паметта и поведението ни. — Той бе зад нея и я прихвана с ръце около кръста. И двамата гледаха в замъгленото огледало. — Отделните мирисни молекули стимулират всякакви видове рецептори. — Целуна я отзад по врата, прегърна я. — Горещ паваж. Петрол. Горящи кибритени клечки. Горяща човешка плът.

Взе нова хавлия и почна да бърше косата й.

— Не знам. Не съм сигурна — каза тя.

— Не е нужно да си сигурна. По-важно е какви чувства е пробудило у теб. Ето за това трябва да сме сигурни.

— Човекът, оставил пакета, постигна каквото е искал — каза тя.

— Това е бомба, дори и да се окаже, че не е.

[1] Хърт — наранявам; Пейн — болка; Пулър — някой, който дърпа/вади (предполагаемо зъб). — Б.пр. ↑

[2] Името на Отряда за бързо реагиране в Харлем. — Б.пр. ↑

[3] Пещ — вход свободен (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Федерална авиационна администрация. — Б.пр. ↑

11.

Хеликоптерът „Бел 407“ на Луси висеше над пистата. Вятърът го блъскаше натам-насам като огромни ръце, докато тя чакаше от кулата да ѝ дадат разрешение за кацане.

— Ето пак — каза тя на Бъргър, която седеше в седалката на помощник-пилота отляво, защото не бе от хората, които биха се качили отзад, ако имат избор. — Не мога да повярвам къде са сложили проклетата подвижна платформа.

Западната площадка на летището „Уестчестър“ бе претъпкана с паркирани самолети, вариращи от едномоторни и експериментални домашни модели до „Чалънджър“ от супер среден клас и бизнес самолет „Боинг“ за свръхдалечни полети. Луси се мъчеше да запази спокойствие. Вълнението и пилотирането бяха опасна комбинация, а на нея не ѝ трябваше много, за да се ядоса. Беше избухлива, не можеше да обуздае нрава си и мразеше това, но мразенето на нещо не го кара да изчезне, така че гневът не я напускаше. След всичките ѝ опити да се справи с него и някои хубави неща, които ѝ се бяха случили, радостни неща, които улесняваха задачата ѝ, сега гневът отново бе излязъл от торбата, може би по-неконтролируем от всякога, след като твърде дълго бе стоял без надзор и внимание. Но не и изчезнал. Тя само си бе мислила, че е изчезнал. „Няма човек, който да е по-интелигентен, по-надарен физически или по-обичан от теб — казваше леля ѝ Кей. — Защо тогава си толкова бясна?“ Сега и Бъргър го казваше. Бъргър и Скарпета говореха по един и същ начин. Използваха еднакъв език, еднаква логика, сякаш предаваха на една и съща честота.

Изчисли най-добрия маршрут за подход към подвижната платформа, малка дървена хеликоптерна площадка на колела, паркирана прекалено близо до другите машини, а и тегличът бе насочен в неправилната посока. Най-добрият план бе да се снижи между крилата на двата самолета отляво — един „Лиърджет“ и един „Кинг Еър“. Те щяха да понесат въздушната струя от перката ѝ по-

добре от малките самолети. После щеше да се спусне точно над платформата, под по-остър ъгъл, отколкото би искала, и щеше да ѝ се наложи да кацне при опасен вятър от двайсет и осем възела — при положение, че диспечерът от въздушния контрол изобщо ѝ се обади. При толкова силен вятър трябваше да се притеснява да не се приземи тежко и изгорелите газове да навлязат в кабината. Бъргър щеше да се оплаче от газовете, да получи главоболие и повече нямаше да иска да лети с Луси. Още едно нещо, което нямаше да правят заедно.

— Нарочно го е направил — каза Луси по вътрешната връзка. Ръцете и краката ѝ бяха напрегнати, тя стискаше здраво уредите и се бореше с хеликоптера, за да не му позволи да прави нищо друго, освен да виси на десетина метра над земята. — Ще му взема името и номера.

— Кулата няма нищо общо с паркирането на платформите — прозвуча гласът на Бъргър в слушалките ѝ.

— Нали го чу? — Вниманието на Луси бе съсредоточено върху картината отвън. Тя оглеждаше тъмните силуети на гъсто струпаните машини, виждаше въжетата, които ги привързваха към земята — хлабаво навити, а оръфаните им краища плющяха в светлината на нейния прожектор с мощност двайсет милиона свещи. — Каза ми да използвам маршрут Ехо. И аз направих точно това, изобщо не съм се отклонявала от инструкциите му. Разиграва ме.

— Кулата си има по-важни грижи от това къде са паркирани подвижните платформи.

— Той може да прави каквото си иска.

— Остави. Не си заслужава. — Богатият тембър на гласа на Бъргър приличаше на първокласна твърда дървесина. От тропически дървета, махагон, тик. Красив, но неподатлив, и можеше да наранява.

— Когато той е дежурен, все има нещо. На лична основа е. — Луси продължаваше да държи хеликоптера във въздуха, загледана навън, като внимаваше вятърът да не я отнесе встрани.

— Няма значение. Остави. — Бъргър адвокатката.

Луси се чувстваше несправедливо обвинена, макар да не бе сигурна в какво. Имаше усещането, че я контролират и я съдят, без да знае защо. Леля ѝ я караше да се чувства по същия начин. Всички я караха да се чувства по този начин. Макар Скарпета да твърдеше, че не се опитва да я контролира или съди, Луси винаги имаше чувството, че го прави. Скарпета и Бъргър нямаха голяма разлика в годините, бяха

почти връстнички, от едно съвсем различно поколение. Цяла една цивилизация делеше Луси от тях. По-рано тя не смяташе, че това е проблем, даже напротив. Най-после бе открила някой, който да ѝ вдъхва уважение, някой могъщ и преуспял, който никога не я отегчаваше.

Джейми Бъргър бе пленителна жена, с къса тъмнокафява коса и красиви черти, чистокръвна порода. Грижеше се добре за себе си и бе наистина зашеметяваща, а и адски умна. На Луси ѝ харесваше как изглежда Бъргър, как се движи и се изразява, обожаваше начина, по който се облича, в костюми от рипсено кадифе и дочен плат, и политически некоректното ѝ кожено палто. Още ѝ бе трудно да повярва, че най-сетне притежава онова, което винаги е искала, винаги си е представяла. Не беше идеално. Беше много далеч от идеално и тя не разбираше какво е станало. Двете бяха заедно от близо година, но последните няколко седмици бяха ужасяващи.

Тя натисна бутона за предаване и каза по радиото:

— Хеликоптер найнър-лима-фокстрот чака разрешение.

След дълга пауза дразнещо спокойният глас отговори:

— Хеликоптер, заглушиха ви. Повторете искането.

— Хеликоптер найнър-лима-фокстрот чака разрешение — повтори троснато Луси, пусна бутона и каза на Бъргър по вътрешната връзка: — Не са ме заглушили. Чуваш ли някакъв друг полет точно в момента?

Бъргър не отговори и Луси не погледна към нея, не гледаше никъде другаде, освен през предното стъкло. Едно от хубавите неща на пилотирането бе, че не ти се налага да гледаш другите, ако си ядосан или обиден. Никое добро дело не остава ненаказано. Колко пъти ѝ го бе повтарял Марино, само че използваше думата „услуга“, а не „дело“. Никоя услуга не остава ненаказана, така ѝ казваше още откакто тя бе хлапе, а него го тормозеше нещо ужасно. В настоящия момент Луси имаше чувството, че Марино е единственият ѝ приятел. Невероятно! Съвсем неотдавна искаше да му пусне куршум в главата, точно както бе направила с гнусния му син, беглец, издирван за убийство от Интерпол, докато онзи седеше в един стол в стая 511 на хотел „Радисън“ в Шчечин, Полша. Понякога Роко-младши изникваше ненадейно в ума ѝ — потен, треперещ и с изцъклени очи, с разхвърляни около него мръсни подноси от храна, а въздухът бе

натезал от миризмата на урината и изпражненията му. Молеше ѝ се. А когато това не помогна, ѝ предложи подкуп. След всичко, което бе причинил на невинни хора, молеше за втори шанс, за пощада и се опитваше да си откупи кожата.

Обаче никое добро дело не остава ненаказано и Луси не бе извършила добро дело. Нямаше такова намерение, защото ако проявеше великодушие и оставеше Роко жив, той щеше да убие своя баща полицай. Питър Роко Марино-младши толкова мразеше баща си, че бе променил името си на Каджиано. Освен това бе получил заповеди, имаше и прецизен хладнокръвен план как да очисти своя старец Марино по време на ежегодния му риболов в колибата на езерото Бъгс. Щеше да го направи да изглежда като взлом, при който нещата са взели зловещ обрат. Е, не се получи, Младши! Когато излезе от онзи хотел, с ехтящи от изстрела уши, Луси не изпитваше нищо друго, освен облекчение — е, може би не съвсем нищо. Това бе тема, по която с Марино не говореха. Тя бе убила сина му — добре обмислена екзекуция, която приличаше на самоубийство, подмолна операция; вършеше си работата, правеше онова, което е правилно. Но все пак това бе синът на Марино, единственото му дете, последната издънка от фамилното дърво, доколкото ѝ бе известно.

Диспечерът отново се свърза с нея.

— Найнър-лима-фокстрот, останете в готовност.

„Шибан нещастник“. Луси си го представи как седи в тъмната контролна зала и се подсмивва, докато я гледа от върха на кулата си.

— Найнър-лима-фокстрот — потвърди тя, после се обърна към Бъргър: — Същото като миналия път. Ебава се с мен.

— Не се впрягай.

— Трябва да му взема телефонния номер. Ще го разбере кой е!

— Впрягаш се.

— Само да са ми изгубили колата или да са ѝ направили нещо!

— Кулата няма нищо общо с паркирането.

— Дано имаш власт над катаджиите, защото ще карам с превишена скорост — каза Луси. — Не бива да закъсняваме.

— Това беше лоша идея. Трябваше да го направим друг път.

— Друг път нямаше да имаш рожден ден.

Нямаше да си позволи да се почувства наранена, не и докато се бореше със силния усукващ момент, страничният вятър шибаше

опашката ѝ и се опитваше да я завърти, а тя задържаше хеликоптера стабилен с помощта на педалите, като правеше малки корекции с лостовете за управление. Бъргър казваше истината: тя не бе искала да ходят до Върмонт за рождения ѝ ден. Не че Луси не го знаеше. Стоеше сама пред камината и зяпаше навън към снега и светлините на Стоу, а Бъргър бе толкова отнесена и далечна, все едно се намираше някъде в Мексико. Като ръководител на Отдела за сексуални престъпления в Окръжната прокуратура на Ню Йорк, тя винаги надзираше най-отвратителните случаи в петте градски общини, а само часове след изчезването на Хана Стар бе предположено, че е станала жертва на престъпление, може би сексуално. След три дни ровене Бъргър имаше съвсем различна теория — благодарение на Луси и компютърните ѝ умения. А какво получи Луси за награда? Бъргър почти не можеше да мисли за друго. После пък трябваше да умре онази бегачка. Почивката — изненада, която Луси планираше от месеци, отиде по дяволите. Още едно наказано добро дело.

И какво? Остана да посрѣбва Шабли Гран Кру край камината, потънала в собствените си мрачни мисли, много мрачни мисли, страховити мисли за грешките, които бе допуснала — особено за грешката с Хана Стар. Не можеше да си прости за това, нито да се избави от спомена за него. Беше толкова бясна и изпълнена с омраза, че се чувстваше като болна, все едно страдаше от хронична умора или мионевралгия — някаква болест, която бе винаги с нея и я правеше нещастна. Но не разкриваше нищо. Бъргър не знаеше, не би могла да проумее какво става в нея. През дългите години на работа под прикритие за ФБР, АТО и участие в полувоенни и частни разследвания Луси се бе научила да контролира какво показва и какво крие; трябваше да се владее до съвършенство, защото и най-малкият тик или жест можеше да провали някой случай или да доведе до смъртта ѝ.

Разбираше, че от етична гледна точка не би трябвало да се съгласява да извършва компютърното разследване по случая Хана Стар и със сигурност бе длъжна да се оттегли сега. Само че нямаше намерение да го прави, защото знаеше какво бе направила Хана, и то напълно умишлено. А Луси бе най-подходящият човек, който да се справи с това отвратително деяние. С Хана Стар я свързваше стара история, която се оказа далеч по-опустошителна, отколкото си бе мислела, преди да се заеме с издирването и възстановяването на

електронните файлове и имейл кутиите на оная глезена кучка и да седи ден след ден и да чете имейлите, които влюбеният ѝ съпруг Боби не спираше да праща. Сега вече нямаше да се откаже и никой не можеше да я принуди.

Висеше над жълтата линия, дяляща пистата от зоната за маневриране, и слушаше как диспечерът насочва с объркани команди някакъв нещастен пилот на „Хокър“. Какво им ставаше на хората? Когато икономиката започна неконтролируемия си срив и сякаш целият свят се разпадаше, Луси предположи, че хората може би ще станат по-добри, както след 11-и септември. Ако не друго, когато човек се уплаши, се включва механизмът му за оцеляване. Шансовете за оцеляване са по-големи, ако се държиш цивилизовано и не се опитваш да вбесяваш всички без някаква реална полза за теб. А нямаше никаква реална полза в това, което въздушният диспечер причиняваше на нея и на останалите пилоти. Правеше го само защото бе напълно анонимен там горе в своята кула, проклетият му страхливец! Изкушаваше се да му спретне един хубав скандал, да отиде до кулата и да натисне бутона на интеркома до заключената външна врата. Все някой щеше да я пусне. Хората в кулата знаеха адски добре коя е. „Ох, стига вече — каза си. — Успокой се.“ Ако не друго, просто нямаше време за такива работи.

След като изключеше двигателя, нямаше да зарежда хеликоптера с гориво. Нямаше да чака цистерната. Това би отнело цяла вечност, а и както ѝ бе тръгнало, цистерната можеше изобщо да не дойде. Щеше да заключи хеликоптера, да скочи в колата и да отпраши към Манхатън. Ако не ги забавеше нещо друго, трябваше да са в Гринич Вилидж, в нейния апартамент, до един и половина. Тоест точно навреме за срещата в два — среща, която нямаха шанс да уредят отново. Тя би могла да ги отведе до Хана Стар, чието изчезване бе завладяло нездравото въображение на обществото от деня преди Деня на благодарността, когато според твърденията я видели за последен път да се качва в онова жълто такси на Бароу стрийт. По ирония на съдбата това бе само на няколко пресечки от жилището на Луси и Бъргър го бе изтъквала неведнъж. „А ти си била вкъщи онази вечер. Жалко, че не си видяла нищо.“

— Хеликоптер найнър-лима-фокстрот — каза диспечерът по радиото. — Можете да продължите към рампата. Кацайте на собствен

риск. Ако не познавате летището, трябва да ни уведомите.

— Найнър-лима-фокстрот, прието — каза Луси с онзи безизразен тон, който използваше, преди да очисти някого или да заплаши да го очисти. Подкара бавно хеликоптера напред.

Увисна над края на рампата и се спусна вертикално, за да кацне върху своята подвижна платформа, разположена между един хеликоптер „Робинсън“, който ѝ напомняше за водно конче, и един самолет „Гълфстрийм“, който ѝ напомняше за Хана Стар. Вятърът връхлетя откъм опашката ѝ и изгорелите газове нахлуха в кабината.

— Ха, ако не познавате летището! — Луси изключи от скорост и спря предупредителния сигнал за ниски обороти. — Аз ли да не го познавам? Чу ли го? Опитва се да ме изкара некадърен пилот.

Бъргър мълчеше. Изгорелите газове воняха гадно.

— Всеки път го прави. — Луси посегна да изключи прекъсвачите над главата си. — Съжалявам за вонята. Добре ли си? Ей сега ще мине. Наистина съжалявам. — Трябваше да вдигне скандал на диспечера. Не биваше да оставя да му се размине.

Бъргър свали слушалките, отвори прозореца и подаде глава навън.

— Като отвориш прозореца, става по-кофти — каза Луси.

Май наистина трябваше да отиде до кулата, да се качи с асансьора и да му тегли една майна на тоя тъпанар, пред всичките му колеги.

Гледаше как се сменят секундите на електронния часовник — оставаха още петдесет и няколко — и нервността и гневът ѝ растяха. Щеше да му разбере името на този проклет въздушен диспечер и хубавичко да го подреди. Какво му беше направила — на него или на някой друг, работещ тук? Винаги се държеше почтително, гледаше си работата, даваше добри бакшиши и си плащаше таксите. Още трийсет и една секунди. Не му знаеше името. Не го познаваше. Винаги се бе държала напълно професионално в разговорите по радиото, независимо колко груб беше този тип — а той беше груб винаги и с всички. Чудесно! Щом иска скандал, ще си го получи. Не знае с кого се е захванал!

Обади се по радиото в кулата и ѝ отговори същият диспечер.

— Моля, дайте ми телефонния номер на началника си — каза Луси.

Той ѝ го даде, защото нямаше друг избор. Такива бяха разпоредбите на ФАА. Тя го записа в пилотския си бележник. Нека се притеснява! Нека се поти! После се обади в сградата на летището и поиска да ѝ докарат колата и да приберат хеликоптера в хангара. Зачуди се дали следващата неприятна изненада няма да е някаква повреда по ферарито ѝ. Може би диспечерът се бе погрижил и за това. Изключи двигателя и за последен път спря предупредителния сигнал. Свали си слушалките и ги окачи на една кука.

— Излизам — каза Бъргър в тъмната миризлива пилотска кабина. — Не се карай с никого. Няма смисъл.

Луси посегна нагоре за спирачката на ротора и я дръпна.

— Изчакай да спра перките. И помни, че сме на платформата, а не на земята. Да не го забравиш, докато слизаш. Още няколко секунди.

Докато Луси довършваше изключването на системите, Бъргър откопча предпазните си ремъци. Луси се увери, че компресорът е на нула, и щракна лостчето на акумулатора. Слязоха. Луси взе багажа им и заключи хеликоптера. Бъргър не я изчака, а тръгна бързо между самолетите към служебната сграда, като заобикаляше прикрепващите въжета и после един камион за гориво. Слабичката ѝ фигура, облечена в дълго визоново палто, се смали и изчезна. Луси познаваше процедурата: Бъргър щеше да се втурне в женската тоалетна, да изгълта четири хапчета „Адвил“ или едно „Зомиг“ и да си наплиска лицето със студена вода. При други обстоятелства нямаше да се качи веднага в колата, а щеше да отдели малко време, за да се съвземе, да се поразходи на чист въздух. Само че сега време нямаше.

Ако не се върнеха в апартамента на Луси до два през нощта, Хап Джъд щеше да се уплаши и да си тръгне и никога повече нямаше да се свърже с Бъргър. Той не бе от хората, които приемат каквито и да било извинения, и щеше да предположи, че са му свили номер. Че са го изиграли, че папараците го дебнат зад ъгъла — точно това щеше да си помисли, защото бе адски параноичен и адски гузен. Щеше да провали всичко. Щеше да си наеме адвокат, а дори и най-тъпият адвокат щеше да му каже да не говори и тогава щяха да изгубят най-обещаващата си следа. Хана Стар нямаше да бъде открита, нито скоро, нито никога, а тя заслужаваше да я открият, в името на истината и справедливостта — само че не справедливост за нея. Тя не заслужаваше да получи нещо,

което отказваше на всички останали. Ама че майтап! Хората и представа си нямаха. Целият шибан свят я съжаляваше.

Луси никога не я бе съжалявала, но едва преди три седмици осъзна какво точно изпитва към Хана Стар. Когато съобщиха за изчезването ѝ, Луси вече бе съвсем наясно какви поразии може да нанесе тази жена — и че всъщност вече ги е нанесла. Не знаеше само, че го е направила нарочно. Отдаваше го на лошия късмет, на пазара, на рухващата икономика, на лекомисления съвет на един лекомислен човек — услуга, която е била наказана, но нищо умишлено и злонамерено. Грешка. Грешка. Грешка. Хана Стар бе истински дявол. Беше зла. Ех, да бе обърнала по-голямо внимание на инстинктите си! Когато с Хана се срещнаха за първи път насаме във Флорида, предчувствието ѝ не бе добро, не бе никак добро, чак сега го осъзнаваше. Макар че Хана бе любезна и мила, едва ли не флиртуваше с нея, имаше и нещо друго. Сега Луси го осъзнаваше, но тогава не бе искала да го осъзнае. Може би имаше нещо в начина, по който Хана гледаше мощните моторници, прелитащи с ужасен рев под балкона на лъскавия ѝ апартамент в Маями Бийч, толкова шумни, че Луси едва чуваше собствените си думи. Алчност, нескрита алчност. И жажда за съперничество.

— Обзалагам се, че имаш някоя такава моторница, скрита някъде. — Гласът на Хана бе дрезгав и мощен като „46 Райдър ХР“ с троен корпус и бордови мотори по 95 конски сили всеки, носещ се в открито море; звучеше като „Харли Скрийминг Игъл“ на пълна газ, ако главата ти е близо до ауспуха.

— Не си падам по бързите лодки. — Честно казано, Луси ги мразеше.

— Стига бе! След като си толкова запалена по всякакви машини? Помня как ти течаха лигите, докато разглеждаше колите на баща ми. Ти си единствената, на която е позволявал да кара неговото „Енцо“. Направо не можех да повярвам. Да си даде колата на някакво си хлапе?! Точно затова си мисля, че една моторница ще е точно в твой стил.

— Нищо подобно.

— Аз пък мислех, че те познавам.

— Няма да ми върши никаква работа, освен ако не прекарвам наркотици или не изпълнявам задачи за руската мафия.

— Охо, тъмна половина? Я разкажи — каза Хана.

— Нямам тъмна половина.

— Боже, виж я как лети! — Още една моторница изскочи с рев от крайбрежния канал и профуча под моста към Атлантическия океан, като оставяше широка диря от дантелена бяла пяна. — Това е още една от моите амбиции. Някой ден да си имам. Не тъмна половина, а моторница като тази.

— Ако имаш, гледай по-добре да не разбере. И не говоря за моторници.

— И аз, скъпа. Моят живот е отворена книга. — Диамантеният пръстен в стил Ар деко на Хана проблесна на слънчевата светлина, когато тя сложи ръце на парапета; взираше се в яркосинята вода и лазурното небе, в дългата плажна ивица с цвят на кост, осеяна със свити чадъри, които приличаха на захарни пръчки, и в перестите палми с пожълтяващи по края листа.

В онзи момент на Луси ѝ бе минало през ума, че Хана изглежда като излязла от реклама на петзвезден курорт в копринената си рокля „Унгаро“, руса и прекрасна, с точно толкова плът по себе си, колкото да е секси, и точно толкова възрастна, че да изглежда благонадеждна като висш финансист. На четирийсет и съвършена, една от онези префинени личности, недокоснати от баналното в живота, от трудностите, от грозните неща — жена, която Луси винаги бе избягвала по време на пищните вечери и приеми, организирани от баща ѝ Руп Стар. Хана изглеждаше неспособна на престъпление — ако не заради друго, то защото нямаше нужда да се занимава с нещо толкова мръсно като да живее в лъжи и да обира хората до шушка. Само че Луси бе прочела погрешно отворената книга на Хана, толкова погрешно, че това ѝ донесе неизмерима вреда. Бе понесла деветцифрена загуба заради нейната малка услуга. Една лъжа водеше до друга и ето че сега самата Луси живееше в лъжи, макар че си имаше собствено мнение по въпроса. Според нея лъжата не бе лъжа в истинския смисъл на думата, ако крайният резултат се окаже истина.

Спря по средата на рампата и потърси Марино по блекбърито. В момента той трябваше да държи под око Хап Джъд, за да се увери, че онзи не е решил да бие отбой след всичките си увъртания и настояване тази среща да се проведе в малките часове, защото не искал да го разпознаят. Не искал нещо да цъфне на клюкарската страница на

„Поуст“ или по целия интернет. Може би трябваше да помисли за това, преди да отсвири помощниците на Джейми Бъргър, когато тя за първи път опита да се свърже с него преди три седмици. Може би трябваше да помисли, преди да се разбъбри пред един непознат, който, ама че изненада, се оказа приятел на Луси и полицейски информатор.

— Ти ли си? — прозвуча гласът на Марино по безжичното й хендсфри. — Вече започвах да се тревожа, че си решила да посетиш Джон Денвър^[1].

Луси не се засмя, дори не се усмихна. Никога не се шегуваше с хората, загинали при катастрофи, независимо дали със самолети, хеликоптери, мотоциклети, коли или космически совалки. Не беше смешно.

— Пратих ти по имейла маршрут, съставен с Мапкуест — каза Марино, докато тя тръгваше отново по тармаковата настилка на летището. — Знам, че колата ти няма джипиес.

— Че защо ми е джипиес, за да намеря пътя до вкъщи?

— Някои пътища са затворени и движението е отклонено заради един малък проблем, за който не исках да ти говоря, докато пилотираш оня твой летящ ковчег, пък и с багаж на всичкото отгоре. — Имаше предвид шефката си Бъргър. — Ако се загубиш или попаднеш в задръстване и закъснееш за срещата в два, познай кой ще е виновен? Тя и без това ще е бясна, когато не дойда.

— Няма да дойдеш ли? Чудесно — каза Луси.

Беше се молила Марино да закъснее поне трийсет-четирийсет минути, за да й се отвори шанс да обработи Хап Джъд. Ако Марино седеше там от самото начало, не би могла да води разговора както тя иска — а тя искаше да го разчепка. Имаше специален талант в разпитите и възнамеряваше да разбере всичко, което й е нужно.

— В течение ли сте на новините? — попита Марино.

— Преглеждахме ги на спирките за зареждане. Знаем какво пише по целия интернет за връзката с жълтото такси, за онази работа с Хана и бегачката. — Предполагаше, че той говори за това.

— Май не си преглеждала ССР.

— Нямах как. Нямах време. На два пъти ме отклоняваха. На едното летище беше свършило горивото, а на другото не бяха изринали пистата. Какво става?

— Пратка чрез „ФедЕкс“ в сградата на леля ти. Тя е добре, но трябва да ѝ се обадиш.

— Пратка чрез „ФедЕкс“ ли? И какво? — Луси спря.

— Не знаем какво има вътре. Може да е свързано с една бивша пациентка на Бентън. Някаква кукундрела, която е пратила на докторката коледен подарък. Наложил се шейната на Дядо Коледа да го откара до Родмънс Нек. Преди няма и час. Тръгнаха право в твоята посока, по магистралата през Бронкс, която трябва да пресечеш на идване от Уайт Плейнс, точно затова ти пратих карта. Съставих ти маршрут, минаващ източно от Бронкс, просто за всеки случай.

— Мамка му! С кого от сапърския отряд се свърза? Ще говоря с него, който и да е. — Участъкът на Шести район, където бе разквартируван сапърският отряд, се намирал в Гринич Вилидж, близо до апартамента на Луси. Тя познаваше някои от сапърите.

— Благодаря ти, специален агент на АТО, но всичко е уредено. Нюйоркското полицейско управление ще се справи някак си и без теб. Правя каквото трябва, не се притеснявай. Докторката ще ти разкаже. Тя е добре. Тая същата откачалка на Бентън може да има връзка с Холивуд. — Така Марино наричаше саркастично Хап Джъд. — Ще проверя нещата в КИЦ. Но може би трябва да повдигнеш въпроса пред него. Казва се Доди Ходж. Пациентка на психиатрията в „Маклийнс“.

— И защо смяташ, че го познава? — Луси тръгна отново.

— Може да е просто още една от нейните измишльотини, плод на фантазията ѝ. Но като се има предвид инцидентът в сградата на леля ти, може би трябва да попиташ Холивуд за нея. Аз сигурно ще прекарам цялата нощ в КИЦ. Обясни го на шефката. — Имаше предвид Бъргър. — Не искам да ми се ядоса. Но работата е важна. Ще стигна до дъното ѝ, преди да се е случило нещо по-лошо.

— Ти къде си сега? В Трибека^[2]? — Луси се промушваше между крилата на самолетите, като внимаваше за неща, които можеха да извадят окото на човек. Веднъж бе видяла как един пилот се блъсна в задкрилките на самолета си, докато пиеше кафе и говореше по телефона, и си разцепи главата.

— Преди няколко минути минах покрай дома на Холивуд на път към центъра. Май си е вкъщи. Това е добра новина. Може би ще дойде — каза Марино.

— Трябваше да го наблюдаваш и да се увериш, че ще дойде. Така се бяхме разбрали. — Луси мразеше да разчита на други хора да свършат нещо. Проклетото време! Ако бе пристигнала по-рано, сама щеше да проследи Хап Джъд и да се увери, че той няма да пропусне срещата им.

— Точно в момента си имам по-важна работа от това да дебна някакъв перверзник, който се мисли за следващия Джеймс Дийн. Обади ми се, ако те отклонят от пътя и се изгубиш.

Луси затвори телефона и ускори крачка. Помисли си дали да не се обади на леля си, а после се сети за номера, който бе записала в пилотския си бележник. Може би трябваше да се обади на началник-смяната, преди да си тръгне от летището. А може би щеше да е по-добре да изчака до утре и да се обади на началника на въздушния контрол или пък, още по-добре, да се оплаче във ФАА и да накара да пратят диспечера на опреснителни курсове. Цялата кипеше отвътре, докато си мислеше за онова, което ѝ бе казал в ефир от кулата, за да могат всички да го чуят — обвини я, че е некомпетентен пилот, че не познава летището, в което кацаше и излиташе няколко пъти седмично.

За бога, та тя държеше в тукашните хангари хеликоптера си и самолета си „Сайтейшън Х“! А може би това беше причината? Той искаше да я принизи, да позлорадства, защото бе дочул слухове или предполагаше за случилото се с нея по време на това, което всички наричаха „най-лошата финансова криза от 30-те години насам“. Само че не крахът на Уолстрийт ѝ бе причинил истинските щети. А Хана Стар. Услуга, подарък от баща ѝ, Руп, за Луси. Прощален жест. Докато Хана ходела с Боби, слушала само: Луси това, Луси онова.

— Той те мислеше за Айнщайн. Хубавичък Айнщайн, само че мъжкарана. Обожаваше те — бе казала Хана на Луси преди няма и половин година.

Луси не знаеше дали я съблазнява, или ѝ се подиграва. Не можеше да каже какво има предвид Хана, нито какво знае или предполага. Руп със сигурност бе добре запознат с живота на Луси. Тънки очила в златна рамка, рядка като мъх бяла коса и сиво-сини очи, дребен човек, облечен в спретнати костюми, също толкова честен, колкото и умен. Не даваше пет пари кой бърка в гащите на Луси, стига да не бърка в джобовете ѝ, да не ѝ вреди по някакъв начин. Руп разбираше защо жените обичат жени, защото и той самият ги обичаше;

казваше, че от него би могла да излезе лесбийка, защото ако бил жена, щял да си пада по жени. Пък и какво значение имаше? Важното е какво изпитваш в сърцето си, така казваше. Винаги беше усмихнат. Мил, свестен човек. Бащата, който Луси никога не бе имала. Когато умря миналия май, по време на бизнес пътуване до Джорджия, от салмонелна инфекция, която го прегази като бетонобъркачка, Луси не можеше да повярва, беше съкрушена. Как можеше човек като Руп да бъде затрит от люти чушлета? Нима съществуването зависеше от шибаното решение да хапнеш нещо люто?

— Той ужасно ни липсва. Беше мой учител и най-добрият ми приятел. — Това бе миналия юни. Хана говореше, застанала на балкона, докато гледаше как покрай тях прелитат с рев моторници по един милион долара. — Ти се разбираше добре с него. Би могла да се разбираш още по-добре с мен.

Луси ѝ благодари, но отказа, дори повече от веднъж. Не ѝ харесваше мисълта да прехвърли целия си портфейл акции на Хана Стар. Бе отказала възможно по-учтиво. В този случай поне се бе доверила на усета си. Трябваше обаче да го слуша по-внимателно и за услугата. „Не го прави!“ Но тя го бе направила. Може би изпитваше нужда да впечатли Хана, защото усещаше конкуренция. Може би Хана бе бръкнала в раната ѝ, защото бе достатъчно умна да я забележи. Като дете Луси бе изоставена от баща си и затова като голяма не ѝ се искаше да бъде изоставена от Руп. Той бе управлявал финансите ѝ още от първия ден и винаги бе почтен и загрижен за нея. Беше неин приятел. Би искал да ѝ остави нещо специално, напускайки този живот, защото и тя бе специална за него.

— Той щеше да ти даде същия съвет, ако бе живял достатъчно дълго — бе казала Хана и бе погалила пръстите ѝ, докато ѝ връчваше визитна картичка със своя пищен подпис на гърба: „Бей Бридж Файнанс“ и телефонен номер.

— Ти му беше като дъщеря и той ме накара да обещаая, че ще се грижа за теб — така каза Хана.

Как бе възможно да му е обещала такова нещо? Луси осъзна това прекалено късно. Той се беше разболял толкова бързо, че Хана нито го бе видяла, нито бе говорила с него преди смъртта му в Атланта. Луси си зададе този въпрос едва когато загубите ѝ възлизаха на деветцифрена сума и сега вече бе уверена, че Хана не го е направила

само заради значителната комисиона, която сигурно бе получила, за да подкара стадото богаташи към заколение. Тя просто искаше да нарани Луси, ей така, без никаква причина, да я осакати, да я направи слаба.

Въздушният диспечер нямаше откъде да знае за случилото се с финансите на Луси, не би могъл да има и най-малка представа за загубите и позора ѝ. Просто тя бе прекалено неспокойна, свръхбдителна и се държеше ирационално, или както го наричаше Бъргър, патологично. Бе в лошо настроение, защото уикендът — изненада, който бе планирала в продължение на месеци, се оказа пълен провал, а Бъргър се държеше хладно и раздражително, беше я отблъснала във всяко едно отношение. Беше я пренебрегнала и в градската къща, и при тръгването на Луси, а и после, в хеликоптера, нещата никак не се бяха подобрили. През първата половина от полета не говореше по никакви лични въпроси, а втората прекара в пращане на есемеси от джиесема на хеликоптера, заради Карли Криспин и жълтите таксита, и дявол знае още какво, и всеки знак на пренебрежение водеше косвено към проклетата Хана. Тя бе обсебила живота на Бъргър и бе отнела на Луси още нещо, този път нещо безценно.

Луси хвърли поглед към контролната кула. Стъклената зала на върха ѝ грееше като фар. Представи си диспечера, своя враг, седнал пред радарен екран, да се вира в точките и кодовете, изобразяващи истински човешки същества в истински летателни апарати, които полагаха всички усилия да стигнат благополучно там, накъдето се бяха запътили, докато той лае заповеди и обиди. Гад мръсен! Трябваше да се скара с него. Трябваше да се скара с някого.

— Е, кой изкара подвижната ми платформа и я ориентира по посока на вятъра? — попита тя първия служител, когото зърна в сградата.

— Сигурна ли сте? — Беше мършав и пъпчив младеж в твърде голям комбинезон, от джобовите на куртката му стърчаха сигнални палки. Не искаше да я погледне в очите.

— Дали съм сигурна? — повтори тя, като че ли не беше чула добре.

— Искате ли да питате началника ми?

— Не, не искам да питам началника ти. За трети път през последните две седмици кацам тук с вятър в опашката, Ф. Дж. Рийд —

прочете тя името му от табелката. — Знаеш ли какво означава това? Означава, че онзи, който изкарва платформата ми от хангара, я ориентира върху рампата с теглича обърнат точно в грешната посока — право по вятъра, за да се приземя с вятър в опашката.

— Не съм аз. Аз никога не бих ориентирал нещо по вятъра.

— Ентирал.

— Ъ?

— Ориентирал. Също както в Ориента — каза Луси. — Разбираш ли нещо от аеродинамика, Ф. Дж. Рийд? Самолетите, а също и хеликоптерите, излитат и кацат срещу вятъра, а не с вятър, духащ в задника им. Страничният вятър също е гадна работа. Защо ли? Защото скоростта на вятъра е равна на скоростта във въздуха минус скоростта на земята, а посоката на вятъра променя траекторията на полета, прецаква ъгъла на заход. Когато при излитане не си срещу вятъра, по-трудно ще достигнеш нужната подемна сила. Когато кацаш, можеш да се приземиш тежко, даже да се разбиеш, мамка му. Кой беше диспечерът, с когото говорих? Ти познаваш хората в кулата, нали, Ф. Дж. Рийд?

— Ми... всъщност никого в кулата не познавам.

— Нима?

— Да, госпожо. Вие сте с черния хеликоптер, оня с приборите за нощно виждане. Прилича малко на тези на Службата за вътрешна безопасност. Но щях да знам, ако сте от тях. Ние знаем кой каца и излита оттук.

Луси беше сигурна, че точно този идиот е изкарал платформата ѝ и нарочно я е обърнал по посока на вятъра, защото мръсникът в контролната кула му е наредил така или най-малкото го е подккоросал да се заяжда с нея, да я прави на глупачка и да я унижава.

— Благодаря ти. Разбрах каквото ме интересуваше — рече тя.

Отдалечи се от него и в същия момент Бъргър излезе от тоалетната, като закопчаваше визоновото си палто. Личеше, че си е мила лицето, че го е наплискала обилно със студена вода. На нея не ѝ трябваше много, за да получи онова, което наричаше „гадно главоболие“, а Луси му викаше мигрена. Двете излязоха от служебната сграда и се качиха във ферарито. Дванайсетцилиндровият двигател ръмжеше силно, докато Луси прокара лъча на фенерчето си по червената боя, тъмна като първокласно червено вино — търсеше и

най-мъничката следа от злодеяние. Провери гумите и надникна в багажника, преди да подреди багажа там. После се пхна зад волана от въглеродни влакна, огледа таблото, като обърна специално внимание на километража, и провери радиото, за да се увери, че е на същата станция, на която го е оставила, което показваше, че никой не е изкарвал ферарито ѝ за разходка, докато двете с Бъргър ги нямаше, или, по думите на Бъргър, бяха „заседнали в Стоу“. Луси се сети за имейла от Марино, но не го потърси. Не се нуждаеше от неговата помощ в навигацията, независимо каква част от уличното движение бе отклонено или колко пътища бяха затворени. Трябваше обаче да позвъни на леля си.

— Онзи не получи нищо — каза Бъргър.

Профилът ѝ изглеждаше прелестен в полумрака.

— Ще си го получи, само да го пипна — отвърна Луси и включи на първа.

— Имах предвид бакшиш. Не дадох бакшиш на човека, който докара колата.

— Никакви бакшиши! Тук нещо не е наред. Докато не разбере какво е, вече няма да съм любезна. Ти как си?

— Добре съм.

— Марино казва, че някаква бивша пациентка на Бентън оставила пакет в сградата на леля ми. Наложило се да повикат сапъорите. Сега пакетът е на Родмънс Нек.

— Ето защо никога не си взимам отпуски. Само да се махна и виж какво става.

— Казва се Доди Ходж и според Марино може да има някаква връзка с Хап Джъд. Щял да я провери през КИЦ.

— Ти попадала ли си на нещо за нея? След толкова ровене из данните бих предположила, че ще попаднеш, ако има нещо.

— За първи път я чувам — каза Луси. — Трябва да питаме Хап за нея, да разберем дали я познава. Никак не ми харесва мисълта, че този задник вероятно е свързан с някой, който може да е оставил пакет за леля ми.

— Рано е да правим такава връзка.

— Марино е затънал до ушите в лайна. Каза ми да ти го предам.

— Което ще рече?

— Просто каза да ти кажа, че имал много работа. Беше вбесен, познавам го по гласа.

След като за три секунди вдигна сто километра в час, превключи на трета. Кара спокойно по свързващия път и на магистрала 120 намали. По „Паркуей“ можеш да се носиш полузадрямала със сто и шейсет. Луси не смяташе да казва на Бъргър, че Марино няма да дойде на срещата.

— Намали! — запротестира Бъргър.

— По дяволите! Казвах ѝ на леля Кей да не се появява на живо по телевизията. — Взимаше завоите с поднасяне, включила колата на състезателен режим и изключила сервоусилването на волана. — Това е същото, за което се притесняваш ти. Ако те дават по телевизията, хората знаят къде си. Било е очевидно, че тази вечер тя е в града. А всъщност има куп начини да затрудним хората, които искат да ѝ причинят такива гадости. Тя самата би трябвало да се старае да ги затруднява максимално.

— Хайде да не обвиняваме жертвата. Кей не е виновна.

— Толкова пъти съм ѝ повтаряла да стои далеч от Карли Криспин, мамка му! — Луси присветна с фаровете на някакъв, който едва-едва пълзеше пред нея, и го задмина.

— Тя не е виновна. Мисли си, че по този начин помага — каза Бъргър. — Господ ми е свидетел, големи боклуци има на тоя свят. Особено сред съдебните заседатели. Всеки се мисли за голям специалист. Бавно, но сигурно, умните хора като Кей трябва да поправят нещата. Всички ние трябва да ги поправим.

— Тя помага на Карли. Вероятно това е единственият човек, на когото леля Кей помага по някакъв начин. А с такава като нея не можеш да поправиш нещата. Очевидно е. Виж какво стана. Да видим колко хора ще продължат да ползват таксите на сутринта.

— Защо си толкова сурова към нея?

Луси караше бързо и не отговори.

— Може би по същата причина, поради която си толкова сурова към мен — каза Бъргър, вперила поглед право напред.

— И каква може да е тази причина? Аз те виждам колко, два пъти седмично? Съжалявам, че не хареса рождения си ден.

— Не си харесвам рождените дни — каза Бъргър с онзи тон, който използваше, когато иска да разсее напрежението. — Почакай да

прехвърлиш четирийсет. Ти също ще ги намразиш.

— Нямах предвид това.

— Знам какво имаше предвид.

Луси увеличи скоростта.

— Предполагам, че Марино е на път към апартамента ти? — попита Бъргър.

— Каза, че може да закъснее малко. — Това бе една от онези лъжи, които не бяха съвсем лъжи.

— Тази работа не ми харесва. — Бъргър си мислеше за Хана Стар, за Хап Джъд. Беше изцяло погълната, обсебена, само че не от Луси. Можеше да я успокоява и да ѝ се извинява колкото си иска, но нещата се бяха променили.

Луси се опита да си спомни кога точно е станало това. Може би през лятото, когато градските власти започнаха да обявяват съкращаването на бюджета и самата планета се разклати около оста си. А пък през последните няколко седмици — просто забрави! Ами сега? Сега всичко бе свършило. Тя усещаше, че е свършило. Но това бе невъзможно. Нямахше да го допусне. Трябваше да му попречи по някакъв начин.

— Ще го кажа още веднъж. Най-важен е крайният резултат. — Луси посегна да хване ръката на Бъргър, придърпа я към себе си и почна да я гали с палец. — Хап Джъд ще проговори, защото е арогантен социопат, защото гледа само собствения си интерес, а е убеден, че това е в негов интерес.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре — каза Бъргър и сплете пръсти с нейните. — Та ние почти му заложихме клопка. Може би дори без „почти“.

— Хайде пак започваме. Всичко е наред. Не се притеснявай. Ерик е носел два-три грама „Бяла вдовица“^[3] за успокояване на болката. Няма нищо лошо в употребата на марихуана за медицински нужди. Що се отнася до това откъде я е взел, може би от Хап? Хап си е пушач на трева.

— Не забравяй с кого говориш. Изобщо не искам да знам откъде Ерик — или ти — взимате тази марихуана „за медицински нужди“ и ще приема, че нямаш такава у себе си и никога не си имала. — Бъргър бе казвала това и преди, и то многократно. — Дано не откроя, че я отглеждаш някъде в апартамента си.

— Не. Вече не се занимавам с такива неща. Не съм запалвала от години. Кълна се. — Луси се усмихна, намали скоростта и се насочи към изхода за междущатска магистрала 684. Докосването на Бъргър ѝ вдъхваше спокойствие и увереност. — Ерик имал няколко джойнта. Съвсем случайно им се наслаждавал, когато съвсем случайно налетял на Хап, който съвсем случайно посещава същите заведения и е човек на навиците. Което не е особено умно. Така става лесно да го откриеш и да се сприятелиш с него.

— Да, каза го вече. А аз за пореден път ти казвам следното: ами ако Ерик реши да се разбъбри пред когото не трябва? Например пред адвокатата на Хап — защото той ще си наеме адвокат. След като приключи с него, ще си наеме.

— Ерик ме харесва и аз му осигурявам работа.

— Точно така. Доверяваш се на един подчинен.

— Наркоман с досие — каза Луси. — Не е достоверен свидетел, никой няма да му повярва, ако се стигне дотам. Няма за какво да се тревожиш, гарантирам ти.

— Има предостатъчно неща, за които да се тревожа. Ти подтикваш един известен актьор...

— Е, не е точно Крисчън Бейл, за бога! — рече Луси. — Преди да се случи всичко това, ти дори не беше чувала за Хап Джъд.

— Сега вече съм чувала, а и все пак е достатъчно известен. Та по темата: ти го подтикваш да наруши закона, да използва забранено вещество, и го правиш от името на държавен служител, за да можеш да се сдобиеш с улики срещу него.

— Та аз изобщо не съм била там. Дори не бях в Ню Йорк — каза Луси. — Двете с теб бяхме във Вермонт в понеделник вечерта, когато Хап и моят подчинен са се забавлявали толкова добре.

— Значи това била истинската причина да ме измъкнеш по средата на работната седмица?

— Не аз съм избрала рожденият ти ден да е на седемнайсети декември и не аз нареждам на снега кога да вали. — Пак се почувства засегната. — Но да, стори ми се логично да накарам Ерик да обиколи няколко бара, докато ни няма в града. И най-вече докато теб те няма в града.

— Ти не просто си го помолила да обиколи няколко бара, ами си го снабдила със забранено вещество.

— Не. Ерик сам си го купи.

— А откъде е взел парите?

— Вече минахме през всичко това. Вманиачаваш се.

— Защитата ще пледира, че има заложена клопка, че става дума за скандално поведение на държавните институции.

— А ти ще кажеш, че Хап Джъд е бил предразположен да направи онова, което е направил.

— Да не би да ми даваш акъл? — Бъргър се изсмя горчиво. — Не знам за какво си правих труда да уча право! В крайна сметка, нека да сме честни, ти си вкарала в ума на Хап идеи, които могат да го уличат в нещо, което не сме в състояние да докажем. На практика си го надрусала и твоят информатор го е подмамил да започнат разговор за болницата „Парк Дженеръл“, която ти подозираш, защото си хакнала имейла на Хап и един господ знае още какво. Може би имейла на проклетата болница. Мили боже!

— Сдобих се с информацията честно и почтено.

— О, я стига!

— Между другото, няма нужда да го доказваме — каза Луси. — Не е ли това целта? Да изкараме акъла на господин Холивуд, за да постъпи както е редно?

— Не знам защо ли те слушам — въздъхна Бъргър, стисна здраво ръката ѝ и я придърпа към себе си.

— Той имаше възможност да постъпи почтено. Да помогне. Имаше възможност да се държи като нормален законопослушен гражданин, но не го направи — каза Луси. — Сам си е виновен.

[1] Американски певец, загинал при катастрофа със собствения си самолет. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Манхатън. — Б.пр. ↑

[3] Вид канабис. — Б.пр. ↑

12.

Лъчите на прожекторите шареха по стоманените подпори на върха на моста „Джордж Вашингтон“, където един самоубиец се бе вкопчил във въжетата. Беше едър мъж, може би над шейсетгодишен, вятърът шибаше крачолите на панталоните му, голите му глезени се белееха като рибешки корем на ярката светлина, а върху лицето му бе застинало замаяно изражение. Вниманието на Марино през цялото време се отклоняваше неволно към живото предаване върху плоскоекранния телевизор в другия край на стаята.

Искаше му се камерата да се задържи върху лицето на самоубиеца. Искаше да види какво има там и какво липсва. Нямахше значение колко пъти бе ставал свидетел на подобни ситуации. При всеки отчаян човек беше различно. Марино бе виждал хора да умират, беше ги виждал как осъзнават, че ще живеят, бе виждал как убиват и как ги убиват, беше ги гледал в лицата и бе забелязвал момента, в който осъзнаваха, че това е краят или не е. Изражението никога не бе едно и също. Ярост, омраза, шок, скръб, терзание, ужас, презрение, веселие, комбинация от тях или просто нищо. Толкова различно, колкото различни са хората.

Синята стая без прозорци, в която напоследък доста често идваше да рови за данни, му напомняше за Таймс Скуеър, за Найктаун^[1]. Беше заобиколен от зашеметяващо количество образи, някои подвижни, други статични, но всички до един гигантски, върху плоски екрани и двуетажна видеостена, която се състоеше от огромни монитори „Мицубиши“, наредени един до друг. В един от квадратите се въртеше пясъчен часовник, докато софтуерът на Криминалния информационен център търсеше в над тритерабайтовата база данни някой, който да отговаря на описанието на мъжа с шапка на „ФедЕкс“. На стената стоеше негова снимка от охранителната камера, увеличена до три метра височина, а до нея — сателитно изображение на гранитната жилищна сграда на Скарпета на Сентръл Парк Уест.

— Ако скочи, изобщо няма да стигне до водата — каза Марино от своя ергономичен стол пред един работен терминал, където седеше заедно с помощника си, аналитика Петровски. — Божичко. Ще уцели шибания мост. Къде му е бил умът, като е тръгнал да се катери по въжетата? Да не е искал да падне върху някоя кола? Да отнесе със себе си някой нещастен копелдак, тръгнал да си върши работите със своя „Мини Купър“.

— Хората в неговото умствено състояние не мислят. — Петровски, детектив на трийсет и няколко, с тежкарски костюм и вратовръзка, не се интересуваше особено какво става на моста „Джордж Вашингтон“ малко преди два след полунощ.

Той бе зает да въвежда ключови думи във формуляра за татуировки. „In vino“, „veritas“ и „In vino Veritas“, както и „кости“, „черепи“, а сега и „ковчег“. Пясъчният часовник се въртеше като параден жезъл близо до кадъра на мъжа с шапка на „ФедЕкс“ и сателитния образ на сградата на Скарпета. Върху плоския екран самоубиецът размишляваше, стиснал въжетата, приличаше на умопобъркан акробат на трапец. Всеки момент вятърът щеше да го откъсне, и край.

— Не разполагаме с нищо, което да ни помогне особено в търсенето — каза Петровски.

— Да, каза ми го вече — изсумтя Марино.

Не можеше да види добре лицето на самоубиеца, но може би нямаше и нужда. Може би това чувство му бе познато. Човекът просто най-сетне си бе казал: „Майната му!“. Въпросът беше какво точно е имал предвид. Тази нощ той или щеше да умре, или да остане в своя жив ад, така че какво бе имал предвид, като се беше качил на северната кула на моста? Дали беше смятал да се убие, или просто да направи една демонстрация, защото е бил бесен? Марино се опита да определи социално-икономическото му положение по външния му вид. Трудно бе да се каже. Торбести панталони, без чорапи, някакви маратонки, тъмно яке, без ръкавици. Може би имаше метален часовник. Малко мърляв на вид и плешив. Вероятно бе загубил парите си, работата си, жена си, а може би и трите. Марино знаеше как се чувства този човек. Бе почти сигурен, че знае. Преди около година и половина се бе чувствал по същия начин, минаваше му през ума да се хвърли от някой

мост, беше на косъм от това да разбие перилата с пикапа си и да се гмурне на десетки метри дълбочина в река Купър в Чарлстън.

— Нямаме адрес, освен местожителството на жертвата — добави Петровски.

Имаше предвид Скарпета. Тя беше потърпевшата, но Марино се сепна, щом чу да я наричат „жертва“.

— Татуировката е уникална. Това е най-доброто, с което разполагаме. — Марино гледаше самоубиеца, вкопчен във въжетата високо над горното платно на моста, високо над черната бездна на река Хъдсън. — За бога, не му светете с проклетите прожектори в очите. Колко милиона свещи са това? Ръцете му сигурно са изтръпнали. Имате ли представа колко студени са тези въжета? Пич, направи си услуга и следващия път наляпай пистолета. Или изгълтай шишенце с лекарства.

Не можеше да не мисли за себе си, за Южна Каролина, за най-черния период от живота си. Бе искал да умре. Бе заслужавал да умре. Все още не бе сто процента сигурен защо не го направи, защо не се озова в телевизионните новини като този беден копелдак на моста. Представяше си ченгета и пожарникари, водолазен екип, който вади пикапа му от река Купър с него вътре. Този свят бе толкова отвратителен, толкова несправедлив към всички, но когато си съвсем отчаян и превъртял, не мислиш кое е справедливо. Подпухнал от разложението удавник, издут от газове и позеленял, очите му изпъкнали като на жаба, устните, ушите, а може би и пишката му изгризани от раци и риби.

Най-голямото наказание би било да изглеждаш по този отвратителен начин, да смърдиш така, че на хората да им се драйфа, да представляваш един шибан ужас върху масата на докторката. Той щеше да е неин случай, защото офисът ѝ в Чарлстън бе единствен в града. Тя щеше да направи аутопсията му. Изключено беше да накара да го транспортират на стотици километри, изключено бе да повика и друг съдебен патолог. Щеше да се заеме с него лично. Марино бе абсолютно сигурен в това. И по-рано я бе виждал да прави аутопсии на хора, които е познавала: слагаше кърпа върху лицата им и се стараяше чаршафът да покрива колкото се може по-голяма част от голите им трупове, от уважение. Защото тя бе най-добрата, която можеше да се погрижи за тях, и го знаеше.

— Не е задължително да е уникална и вероятно я няма в никоя база данни — продължи Петровски.

— Кое?

— Татуировката. Що се отнася до физическото описание, то може да включва близо половината град. — За Петровски самоубиецът на плоския екран все едно беше филм, който вече е гледал, и той почти не обръщаше глава натам. — Чернокож мъж между двама и пет и четирийсет и пет години, с ръст между метър и седемдесет и метър и деветдесет. Няма телефон, няма адрес, няма регистрационен номер — нищо, по което да търсим. На този етап не мога да направя кой знае какво. — Като че ли Марино изобщо не биваше да идва на осмия етаж на полицейското управление и да безпокои аналитик на КИЦ за такива дреболии.

Така си беше. Марино би могъл първо да се обади и да попита. Но бе по-добре да се появи с диск в ръка. Както казваше майка му: „Пъхни крак през вратата, Пийт. Пъхни крак през вратата“.

Кракът на самоубиеца се хлъзна по едно въже, но той успя да се задържи.

— Опала! — рече Марино на плоския екран и разсеяно се зачуди дали като си бе помислил за „крак“, не бе накарал крака на самоубиеца да се раздвижи.

Петровски проследи погледа му и отбеляза:

— Качат ли се горе, си променят решението. Винаги така става.

— Ако наистина искаш да сложиш край на живота си, защо ще се подлагаш на всичко това? Защо ще си променяш решението? — Марино започваше да изпитва презрение към самоубиеца, започваше да се ядосва. — Ако питаш мен, това са глупости. Хаховци като тоя искат да им се обърне внимание, да ги дават по телевизията, искат да си отмъстят на някого, или с други думи, искат нещо повече от това да умрат.

На горното платно на моста имаше задръстване, дори в този час, а полицията бе оградила участъка точно под самоубиеца и в момента поставяше там въздушна възглавница. Някакъв парламентър се опитваше да убеди мъжа да се откаже, а други ченгета се катереха по кулата, за да се приближат до него. Всички рискуваха живота си заради човек, който пет пари не даваше, човек, който бе казал „Майната му!“, каквото и да значеше това. Звукът бе изключен и Марино не можеше

да чуе какво се говори, пък и не му трябваше, защото това не бе негов случай, нямаше нищо общо с него и той не биваше да му обръща особено внимание. Но когато бе в КИЦ, винаги се отплесваше, защото тук храната за сетивата бе хем прекалено много, хем недостатъчно. Наоколо бе пълно с какви ли не изображения, разхвърляни по стените, но нямаше прозорци, само сини акустични панели, криви редици работни терминали с двойни екрани и сив килим.

Само когато щорите на съседната конферентна зала бяха вдигнати — а сега не бяха — Марино получаваше някакъв ориентир, изглед към Бруклинския мост, презвитерианската църква, сградата на работническия профсъюз, стария небостъргач Улуърт Билдинг. Ню Йорк, какъвто го помнеше от времето, когато започваше работа в тукашното полицейско управление и бе просто един никой от Байон, който се бе отказал от бокса, беше се отказал да пребива хората и бе решил вместо това да им помага. Не знаеше със сигурност защо. Не знаеше как стана така, че изобщо напусна Ню Йорк и се озова в Ричмънд, Вирджиния, в началото на осемдесетте. Тогава му се струваше, че просто един ден се е събудил и е открил, че е най-знаменитият детектив в бившата столица на Конфедерацията. Място с добър жизнен стандарт, подходящо за отглеждане на семейство. Както искаше Дорис. Вероятно това бе причината.

Пълни глупости! Единственото им дете, Роко, ги напусна, забърка се в организирана престъпност и сега бе мъртъв, а Дорис избяга с оня продавач на коли и беше все едно мъртва, а по времето, когато Марино работеше в Ричмънд, броят на убийствата на глава от населението бе сред най-високите в Съединените щати. Ричмънд бе спирка на търговците на наркотици по междущатска магистрала 95 между Ню Йорк и Маями и гадовете въртяха там бизнес пътьом, защото благодарение на няколко федерални проекта за изграждане на жилища имаше клиентска база. Плантации и робство. И последиците не закъсняха. Ричмънд бе добро място за търговия с наркотици и за убиване на хора, защото ченгетата бяха тъпи, така се говореше на улицата и по целия наркочанал на Източното крайбрежие. Навремето това адски обиждаше Марино. Но вече не. Беше толкова отдавна, а и каква полза му бе донесло да приема нещата лично, когато те не бяха лични. Повечето неща бяха случайни.

Колкото повече остаряваше, толкова по-трудно му беше да свърже едно събитие от живота си с друго, така че да личи някаква интелигентност или внимание в изборите, които бе правил, в хаотичните му постъпки и в отношенията му с онези, които бяха пресичали неговия път, особено жените. Колко жени бе обичал и загубил, или просто ебал? Спомняше си първия път, ясно като бял ден. В държавния парк Беър Маунтин, на пристана над река Хъдсън, когато беше на шестнайсет. Но нямаше представа колко са общо, твърде често бе пиян, така че как би могъл да помни? Компютрите не се напиваха и не забравяха, нямаха угризения, не им пукаше. Те свързваха всичко, създаваха логическо дърво върху видеостената. Марино се боеше от своята видеостена. Боеше се, че в нея няма никакъв смисъл, боеше се, че почти всяко решение, което е взимал, е лошо, без никаква логика, без Голям план. Не искаше да види колко разклонения отиват в нищото или са свързани със Скарпета. В известен смисъл тя бе станала иконата в центъра на неговите връзки и раздели. В известен смисъл тя бе най-логичното нещо — и най-нелогичното.

— Все си мисля, че можете да откривате съвпадения между образи и снимки — каза Марино на Петровски, докато гледаше самоубиеца на плоския екран. — Примерно ако полицейската снимка на този куриер на „ФедЕкс“ я има в някаква база данни и сравните чертите на лицето му и татуировката с този образ от охранителната камера.

— Разбирам за какво говориш. Но мисля, вече установихме, че той не е истински куриер на „ФедЕкс“.

— Добре де, накарай компютъра да направи каквото трябва и да намери съответствие.

— Ние търсим по ключова дума или категория. Не по образ. Някой ден може и това да стане.

— Тогава как можеш да намираш в Гугъл каквито картинки ти трябва и да ги сваляш? — попита Марино.

Не можеше да откъсне очи от самоубиеца. Вярно беше. Той май си бе променил решението. Какво ли го бе накарало да го промени? Страх от високото? Или цялото това шибано внимание? Божичко! Хеликоптери, ченгета и предаване на живо. Може да бе решил да поостане още малко, да се появи на корицата на списание „Пийпъл“.

— Защото търсиш по ключови думи, а не по самия образ — обясни търпеливо Петровски. — Всяка програма за търсене на изображения се нуждае от една или няколко ключови думи. Например да вземем нашата емблема на стената ей там, виждаш ли я? Търсиш по ключови думи „КИЦ емблема“ и софтуерът открива изображения, които включват същите тези думи — всъщност открива мястото, на което се намират.

— Имаш предвид стената? — попита объркано Марино, докато зяпаше стената с емблемата: орел и американски флагове.

— Не, те не се намират на стената, а в база данни — и то огромна в нашия случай, защото откакто започнахме централизацията, тя нарасна и се усложни неимоверно. В нея са включени всяко съдебно разпореждане, престъпление и доклад за произшествие; оръжие; карта; арест; оплакване; призовки; спиране, разпитване и претърсване; младежка престъпност; каквото се сетиш. Същият анализ на връзките използваме и в борбата с тероризма.

— Аха. И ако можехте да сравнявате образи — рече Марино, — щяхте да сте в състояние да идентифицирате терористите, които използват по няколко различни имена за един и същ човек, така че защо не го правим? Така. Почти го хванаха. Божичко! Като че ли трябва да се спускаме с въжета по моста заради някакъв, дето се прави на катерица.

Полицайте от Отряда за бързо реагиране, овързани с ремъци, се спускаха отгоре, приближаваха се към мъжа от три страни.

— Не можем. Някой ден току-виж стигнем дотам — отвърна Петровски, без да се интересува от самоубиеца и дали ще оживее, или не. — Това, с което правим връзка, е информацията в публичните регистри: адреси, местоположения, обекти, други големи масиви данни, но не самите снимки или лица. Това, което откриваш, са всъщност ключовите думи, а не образите или татуировките. Ясно ли се изразявам? Защото имам чувството, че не разбираш за какво ти говоря. Може би ако вниманието ти бе насочено към тази стая и към мен вместо към моста „Джордж Вашингтон“...

— Искане ми се да можех да му видя по-добре лицето — каза Марино към плоския екран със самоубиеца. — Има нещо в него. Като че ли го познавам отнякъде.

— Отвсякъде. Такива в последно време ги има под път и над път. Страшно егоистично от негова страна. Ако ще се убиваш, недей да отнасяш и други със себе си, не ги подлагай на риск, не харчи парите на данъкоплатците. Още тази нощ ще го тикнат в „Белвю“. А утре ще разберем, че е бил замесен във финансови машинации. Току-що ни орязаха бюджета със сто милиона, а ние сме тръгнали да му смъкваме задника от моста. След седмица ще се самоубие по някакъв друг начин.

— Не. Ще го дават по шоуто на Летърман — каза Марино.

— Не ме дразни!

— Я върни на онази пияндурската татуировка с планината Ръшмор, която беше изкарал преди малко — каза Марино и посегна към кафето си, докато полицаите от ОБР си рискуваха живота, за да спасят един човек, който не го заслужаваше, човек от ония, дето се срещат под път и над път, и вероятно вече трябваше да е цопнал долу и Крайбрежната охрана да го прибира, за да го откара в моргата.

Петровски цъкна на един запис, който бе отворил преди малко, и с помощта на мишката издърпа една снимка върху голям празен квадрат на екрана на лаптопа. На видеостената се появи полицейска снимка: чернокож мъж с татуировка, покриваща дясната страна на врата му: четири черепа върху скалисто възвишение, което напомняше на Марино за планината Ръшмор, и латинската фраза „In vino Veritas“.

— Бутилка вино, рожба на лозата^[2] — рече той, а двамата полицаи вече почти бяха спипали самоубиеца.

Марино не можеше да види лицето му, не можеше да види какво чувства и дали говори.

— „Във виното е истината“ — каза Петровски. — Фраза още от времето на Древния Рим. На онзи, как му беше името, по дяволите? Единия Плиний. Или може би Тацит.

— Розе „Матиас“ и „Лансърс“. Помниш ли онези дни?

Петровски се усмихна, но не отговори. Беше прекалено млад, вероятно никога не бе чувал за тях, нито пък за „Мад Дог“ или „Буунс Фарм“.

— Изпивате един „Лансърс“ в колата и ако ти излезе късметът, даваш бутилката на момичето за сувенир — продължи Марино. — После те слагат в тях свеци и оставят восъка да се стече надолу, много

свещи с различни цветове. На това му виках „ебане със свещи“. Е, човек трябва да го е преживял, за да го разбере.

Този Петровски и неговата усмивка! Марино никога не бе сигурен какво е значението ѝ, знаеше само, че този пич е много задръстен. С повечето компютърджии беше така, с изключение на Луси. Тя не само че не бе задръстена, но и напоследък съвсем му беше отпуснала края. Погледна си часовника. Как ли се справяха Луси и Бъргър с Хап Джъд, докато Петровски нагласяше образите един до друг на видеостената? Татуировката на мъжа с шапката на „ФедЕкс“ се озова точно до татуировката с четири черепа и фразата „In vino Veritas“.

— М-не. — Марино сръбна още една глътка кафе, черно и студено. — Като погледнеш внимателно, изобщо не си приличат.

— Опитвах се да ти го кажа.

— Мислех си за някакъв свързващ елемент, може би мястото, където си е направил татуировката. Ако намерим нещо със същия дизайн, бих могъл да издиря майстора на татуировки и да му покажа снимка на този куриер — каза Марино.

— Няма го в базата данни — отвърна Петровски. — Или не е маркирано с тези ключови думи. Не е с „ковчег“, нито пък със „загинал другар“ или с „Ирак“, нито с някои други от тези, които пробвахме. Трябва ни име, произшествие, местоположение, карта, нещо.

— Ами ФБР, тяхната база данни? — предложи Марино. — Онази нова компютърна система за милиарди долари, която имат, забравих как се казваше.

— ИСП. Идентификация от следващо поколение. Още я разработват.

— Доколкото чух, са я пуснали и работи. — Беше го чул от Луси.

— Тук говорим за извънредно напреднала технология, която се разработва от години. Знам, че ранните фази вече са влезли в действие, което включва ИАСРПО^[3], ОСИД^[4] и мисля, Междуцатската фотографска система, МФС. Не съм сигурен какво още — разбираш, при това състояние на икономиката много неща се оръзват.

— Е, аз чух, че имали база данни с татуировки — рече Марино.

— О, сигурно.

— Затова викам да хвърлим по-голяма мрежа в нашия лов и да започнем общонационално, а може би и международно издирване на

този гад от „ФедЕкс“ — предложи Марино. — Тоест, при положение че можеш отгук да търсиш в базата на ФБР, в тяхната ИСП.

— Изключено. Нямаме обща мрежа. Но ще им пратя татуировката ти. Без проблем. Я, той вече не е на моста. — Петровски имаше предвид самоубиеца. Най-последно бе проявил любопитство, но примесено с отегчение.

— Това не е на добро. — Марино погледна към плоския екран и осъзна, че е пропуснал големия момент. — Мамка му, виждам момчетата от ОБР, но не и него.

— Ето го.

Прожекторите на хеликоптерите играеха по лежащия на земята самоубиец, далечен образ на тялото му върху пътната настилка. Не беше улучил въздушната възглавница.

— Тия от ОБР ще побеснеят — бе обобщението на Петровски за ситуацията. — Мразят да ги прецакват в последния момент.

— Защо не пратиш тази снимка с татуировката на ФБР — каза Марино, загледан в образа на фалшивия куриер на стената, — а ние да опитаме няколко други търсения? „ФедЕкс“. Може би „униформа ФедЕкс“, „шапка ФедЕкс“. Всичко „ФедЕкс“.

— Това можем да го направим. — Петровски започна да пише на клавиатурата.

Въртящият се пясъчен часовник отново се появи на видеостената. Марино забеляза, че плоският екран е почернял, предаването на картина от полицейския хеликоптер бе спряло, след като самоубиецът вече бе мъртъв. Изведнъж му хрумна защо онзи му се беше сторил познат: приличаше на един актьор, от кой филм беше? Шефът на полицията, дете се бе забъркал с една проститутка. Кой беше филмът, по дяволите? Не можеше да се сети за заглавието. Напоследък май често му се случваше.

— Гледал ли си оня филм с Дани де Вито и Бет Мидлър? Как се казваше, да го вземат мътните? — рече той.

— Нямам представа. — Петровски гледаше пясъчния часовник и ободрителното съобщение „Вашата заявка се обработва“. — Какво общо има някакъв филм с цялата работа?

— Всичко има общо с нещо. Мислех, че това е смисълът на тази дупка. — Марино посочи голямата синя зала.

„Намерени единайсет резултата“.

— Това вече е друго — каза Марино. — Не мога да повярвам, че някога мразех компютрите. И скапаняците, които работят на тях.

Едно време наистина ги мразеше и с удоволствие се присмиваше на хората, които работеха с компютри. Но вече не. Беше свикнал да открива жизненоважна информация чрез така наречения „анализ на връзките“ и да я предава по електронен път почти мигновено. Беше започнало да му харесва да пристигне на мястопроизшествието, за да разследва някакъв инцидент или да разговаря с човека, подал оплакване, и вече да знае какво е направил заподозреният в миналото и на кого го е направил, как изглежда, с кого дружи, кои са роднините му и дали е опасен за себе си и за околните. „Това е един прекрасен нов свят“, често казваше Марино, цитирайки заглавието на книга, която не беше чел, но може би щеше да прочете някога.

Петровски изкара резултатите на видеостената. Доклади за нападения, кражби, едно изнасилване и две стрелби, в които „ФедЕкс“ се споменаваше във връзка или с откраднати пратки, или с произнесени реплики, или с месторабота, или — в един от случаите — със смъртоносно нападение на питбул. Нищо от данните в тези доклади не изглеждаше полезно, докато Марино не видя пред себе си призовка за Транспортния съд от първи август тази година, грейнала огромна върху видеостената. Прочете фамилията, малкото име, адреса в Еджуотър, Ню Джърси, пола, расата, височината и теглото.

— Брей, я виж ти кой изскочи. Тъкмо щях да те карам след това да търсиш нея — каза той, докато четеше подробностите за нарушението.

„Обектът беше забелязан да се качва на транзитен автобус на ъгъла на Южния булевард и Източна 149-а улица в 11:30 часа, след което започна спор с друг пътник, като твърдеше, че ѝ е заел мястото. Развика му се. Когато като полицаи се приближих и ѝ казах да престане да крещи и да седне, тя заяви: «Я се прати по дяволите с „ФедЕкс“. Нищо не съм направила. Тоя тип е един невъзпитан грубиян».“

— Съмнявам се тази жена да има татуировка с черепа — обади се иронично Петровски. — Не мисля, че е твоят мъж с пакета.

— Не е за вярване, да го еба — рече Марино. — Ще ми го разпечаташ ли?

— Трябва да преброиш по колко пъти на ден казваш „еба“ или „шибан“. В моята къща това би ти струвало много монети по четвърт долар.

— Доди Ходж — каза Марино. — Шибаната откачалка, която се обади на Си Ен Ен.

[1] Верига магазини на компанията „Найк“. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от песен на Том Пакстън. — Б.пр. ↑

[3] Интегрирана автоматична система за разпознаване на пръстови отпечатъци. — Б.пр. ↑

[4] Обединена система за индексирание на ДНК. — Б.пр. ↑

13.

Агенцията на Луси за компютърна криминалистика „Кънекшънс“ се намираше в сградата, където живееше — бивш склад на компания за сапуни и свещи от деветнайсети век, разположен на Бароу стрийт в Гринич Вилидж, или технически погледнато Фар Уест Вилидж. Двуетажната тухлена къща със заоблени сводове на прозорците бе регистрирана като историческа забележителност, както и съседната сграда, в която едно време се бе помещавала фирма за карети под наем и която Луси бе купила миналата пролет, за да я използва като гараж.

Луси бе истинска мечта за всяка комисия за опазване на културното наследство, защото нямаше и най-малък интерес да променя вида на сградите, с изключение на педантичното добавяне на модерна техника, която да задоволява необичайните ѝ компютърни нужди. Още по-важна за всяка нестопанска организация бе нейната филантропия, в която не липсваше и лична изгода — не че Джейми Бъргър изобщо вярваше в чистотата на алтруистичните мотиви, ни най-малко. Нямаше представа колко пари е дарила Луси, за да си осигури благоразположението на определени хора, а би трябвало да има, и това я безпокоеше. Луси не биваше да крие нищо от нея, но го правеше и през последните седмици Бъргър бе започнала да се тревожи за връзката им — чувство, много по-различно от досегашните ѝ опасения.

— Може би трябва да си го татуираш на ръката. — Луси вдигна ръка и показа дланта си. — Като подсказка. Актьорите обичат подсказките. „Зависи“. — Тя се престори, че чете нещо, написано на дланта ѝ. — Направи си татуировка, на която пише „Зависи“, и я поглеждай всеки път, когато се каниш да излъжеш.

— Не ми трябва подсказки и не лъжа — отвърна Хап Джъд, като запази самообладание. — Хората говорят какво ли не и не е задължително това да означава, че са направили нещо лошо.

— Разбирам — каза Бъргър. Искаше й се Марино да побърза. Къде се бавеше, по дяволите? — Значи това, което сте имали предвид в бара този понеделник вечерта, на петнайсети декември, зависи от начина, по който някой — в случая аз — ще изтълкува думите ви към Ерик Мендър. Ако сте му казали, че разбирате как човек може да прояви любопитство към деветнайсетгодишна девойка в кома и да иска да я види гола, а може би и да я докосва по сексуален начин, то всичко е въпрос на тълкувание. Опитвам се да разбера как може да се изтълкува подобна забележка, така че да не изглежда силно обезпокоителна.

— Господи, точно това се опитвам да ви обясня. Тълкуванието. Това не е... Не е каквото си мислите. Снимката й беше по всички новини. А тогава аз работех там, просто се случи да работя в болницата, където беше тя — каза Джъд вече не толкова самоуверено. — Добре де, бях любопитен. Всички хора са любопитни, ако ще си говорим честно. Аз си вадя прехраната с това, че съм любопитен, че се интересувам от всякакви неща. Това не значи, че съм направил нещо.

Хап Джъд не приличаше на кинозвезда. Не приличаше на човек, който би получил роли в такива високобюджетни продукции като „Томб Райдър“ или „Батман“. Бъргър не можеше да се отърве от тази мисъл, докато седеше срещу него, от другата страна на стоманената съвещателна маса в дома на Луси, който приличаше на плевня с голите си греди и дъсчения под с цвят на тютюн; върху бюрата нямаше никакви документи, но имаше компютърни екрани, които в момента бяха в режим на сън. Хап Джъд бе среден на ръст и жилав, почти кльощав, със съвсем обикновена кафява коса и очи; лицето му бе съвършено като на Капитан Америка, но безизразно — от онези лица, които изглеждат добре на кино, но на живо не са особено впечатляващи. Ако й беше съсед, Бъргър би го описала като „добре изглеждащ“. Ако трябваше да му измисли прякор, щеше да е Хапльо, защото в него имаше някаква тъжна тъпота и безразсъдство, което Луси не бе забелязала, или може би беше и точно затова го измъчваше. През последния половин час го тормозеше по начин, който будеше големи притеснения у Бъргър. Къде, по дяволите, бе Марино? Досега трябваше да е тук. Той би трябвало да помага при разпита, а не Луси. Тя бе прехвърлила всякакви граници, държеше се така, сякаш има

нещо лично против Джъд, някакви стари взаимоотношения. Може пък и да имаше. Луси бе познавала Руп Стар.

— Само защото уж съм разправял разни работи на някакъв непознат в бара, не значи, че съм направил нещо. — Джъд го казваше може би за десети път. — Запитайте се защо ще говоря за нещо, което съм направил.

— Не питам себе си, а теб — каза Луси, впила лазерния си поглед в очите му.

— Казах ви каквото знам.

— Казваш ни онова, което искаш да чуем — тросна се Луси, преди Бъргър да успее да се намеси.

— Не помня всичко. Бях пил. Аз съм зает човек, имам цял куп неща на главата. Неизбежно е да забравям някои работи — каза Джъд. — Ти не си следовател! Защо тя говори с мен като следовател? — обърна се той към Бъргър. — Дори не си истинско ченге, а просто някаква помощничка или нещо такова — каза на Луси. — Коя си ти, по дяволите, че да ми задаваш всички тези въпроси и да ме обвиняваш?

— Помниш достатъчно, за да твърдиш, че не си направил нищо. — Луси не изпитваше нужда да се оправдава, бе уверена в себе си, тук, на своята съвещателна маса, в своя дом, с отворен пред нея компютър с карта на екрана, разграфено изображение на някакъв район, който Бъргър не можеше да различи. — Помниш достатъчно, за да променяш историята си — добави Луси.

— Нищо не променям. Не помня онази нощ, когато и да е било това — отвърна Джъд на Луси, като гледаше към Бъргър, сякаш тя можеше да го спаси. — Какво искате от мен, по дяволите?

Луси трябваше да спре. Бъргър ѝ бе пратила достатъчно сигнали, но тя ги пренебрегваше, а всъщност изобщо не трябваше да говори с Хап, освен ако Бъргър изрично не я помоли да обясни някои подробности, свързани с компютърните разследвания, до което още не бяха стигнали. Къде се губеше Марино? Луси се правеше на него, заемаше мястото му и у Бъргър се зараждаха съмнения, които по-рано не ѝ бяха хрумвали, може би защото вече знаеше достатъчно и ѝ се струваше почти непоносимо да се съмнява повече в Луси. Луси не бе искрена. Познаваше Руп Стар, а не го бе споменала на Бъргър. Луси си имаше собствени мотиви и не бе прокурор, даже вече не бе представител на закона, и смяташе, че няма какво да губи.

А Бъргър имаше да губи много неща. Не искаше никаква знаменитост да накърни репутацията ѝ. Тя вече бе понесла предостатъчно щети, все несправедливо нанесени. А връзката ѝ с Луси никак не бе подобрила нещата. Божичко, даже напротив. Злостни клюки и груби коментари по интернет. Мъжемразката, еврейската лесбийка Бъргър бе стигнала до челната десетка в списъка от хора за убиване на неонацистите, бяха публикували адреса ѝ и друга лична информация с надеждата, че някой ще направи каквото трябва. След това дойде редът на християните евангелисти, които ѝ напомниха да си стяга багажа за едностранно пътуване до ада. Бъргър никога не си бе представяла, че е толкова трудно и изтощително да бъде честна — да се показва с Луси на обществени места, да не се крие и да не лъже — и това я бе наранило дълбоко. И за какво? За да бъде измамена. Докъде щеше да стигне това, кога щеше да свърши? „Ще свърши, не се тревожи. Ще свърши“, повтаряше си тя непрекъснато. Някой ден щяха да си поговорят и Луси да ѝ обясни, и всичко щеше да е наред. Луси щеше да ѝ каже за Руп.

— Искаме от теб истината — успя да каже Бъргър, преди Луси да му се е нахвърлила отново. — Нещата са много сериозни. Не си играем игрички.

— Не знам защо съм тук. Нищо не съм направил — каза Хап Джъд и изражението в очите му не ѝ хареса.

Той се взираше нахално в нея, оглеждаше я от глава до пети, знаеше какъв ефект оказва това върху Луси. Бе наясно какво прави, държеше се предизвикателно и понякога Бъргър усещаше, че те двете го развеселяват.

— Имам много силно предчувствие, че ще пратим някого в затвора — каза тя.

— Нищо не съм направил!

Може би да, може би не, но пък не беше и особено отзивчив. Бъргър го бе чакала почти три седмици да реши да им помогне. Три седмици бяха много време, когато някой е изчезнал, може би отвлечен, може би мъртъв, или, по-вероятно, зает да си изгражда нова самоличност в Южна Америка, на островите Фиджи, в Австралия или един дявол знае къде.

— Това не е най-лошото — каза му Луси. Зелените ѝ очи не трепваха, късата ѝ коса грееше златисточервена в светлината на

лампата. Беше готова отново да се нахвърли върху него като някаква екзотична котка. — Не мога дори да си представя какво ще направят съкилийниците ти с извратен шибаняк като теб. — Затрака по клавиатурата, в момента бе влязла в имейла си.

— Знаете ли какво? За малко изобщо да не дойда. Не можете да повярвате колко малко ми трябваше да не дойда — каза Джъд на Бъргър. Споменаването на затвора бе оказало ефект върху него. Вече не бе толкова самодоволен. Не зяпаше гърдите й. — И ето какво получавам — продължи той, вече без помен от надменност. — Нямам намерение да седя тук и да ви слушам шибаните глупости.

Но не понечи да стане от стола. Кракът му в избелял дочен панталон подскачаше нервно, под мишниците на торбестата му бяла риза бяха избили петна пот. Бъргър виждаше как се движи гърдният му кош, едно необичайно сребърно кръстче на кожата връвчица помръдваше под белия памучен плат при всяко плитко вдишване. Ръцете му се бяха впили в подлакътниците на стола и на едната блестеше тежък пръстен със сребърен череп, мускулите му бяха напрегнати, вените на врата му — издути. Той просто не бе в състояние да стане и да се измъкне точно сега, също както не би могъл да отклони поглед от влакове, които ще се сблъскат всеки момент.

— Помниш ли Джефри Дамър? — каза Луси, без да вдига поглед, докато пишеше на компютъра. — Помниш ли какво се случи с този извратен шибаняк? Какво му направиха съкилийниците? Пребиха го до смърт с дръжка от метла, а може да са му правили и други работи с тая дръжка. Той си падаше по същите скапани извращения като теб.

— Джефри Дамър? Сериозно ли говориш? — Джъд се изсмя прекалено гръмко. Това не беше точно смях. Беше уплашен. — Тая е луда — каза на Бъргър. — През живота си не съм наранявал никого. Аз не наранявам хора.

— Искаш да кажеш, засега — рече Луси.

На екрана й имаше схема на града, като че ли съставяше маршрут с „Мапкуест“.

— Няма да говоря с нея — каза Джъд на Бъргър. — Не я харесвам. Накарай я да се махне или аз се махам.

— Ами ако ти дам списък на хората, които си наранил? — попита Луси. — Като започнем със семейството и приятелите на Фара Лейси.

— Не знам коя е тази и можеш да ходиш да се шибаш — сопна се той.

— Знаете ли какво е престъпление от клас Е? — попита го Бъргър.

— Нищо не съм направил. Не съм наранил никого.

— До десет години затвор. Ето какво е.

— В единична килия, за твоя собствена защита — продължи Луси, без да обръща внимание на сигналите на Бъргър да млъкне.

На екрана пред нея имаше друга карта. Бъргър можеше да различи зелените петна на парковете и сините петна на водните площи в някакъв район, гъсто нашарен от улици. Блекбърито на Бъргър издаде предупредителен сигнал. Някой току-що ѝ бе пратил имейл. Почти в три сутринта!

— В затвор със строг режим. Вероятно Фолсбърг — каза Луси. — Там са свикнали на прочути затворници. Като Сина на Сам^[1]. В Атика не е толкова добре. Там му рязнаха гърлото.

Имейлът беше от Марино:

„Психо пациентката възм свързана с инцидента на докторката доди ходж открих нещо в киц не забравяй да питаш свидетеля дали я познава зает съм ще обясня по-късно.“

Бъргър вдигна поглед от блекбърито си. Луси продължаваше да тероризира Хап Джъд с обяснения какво се случва в затвора на хора като него.

— Разкажете ми за Доди Ходж — каза Бъргър. — И за връзката си с нея.

Джъд отначало изглеждаше объркан, а после ядосан. Изтърси:

— Тя е шибана вещица! Би трябвало да съм тук в ролята на жертва, като се има предвид как ме тормози тая шантава кучка. Защо ме питате за нея, по дяволите? Тя какво общо има? Да не би тя да ме обвинява в нещо? Тя ли стои зад всичко това?

— Може би ще отговоря на въпросите ви, когато вие отговорите на моите — каза Бъргър. — Разкажете ми как се запознахте с нея.

— Тя е медиум, духовен наставник. Или както там ви харесва да я наричате. Много хора — и от Холивуд, и преуспели бизнесмени, че дори и политици — я познават и ходят при нея да искат съвет за финансите си, за кариерата си, за любовните си връзки. Затова направих една глупост. Говорих с нея и оттогава тя не ме оставя на мира. Постоянно ми звъни в офиса ми в Ел Ей.

— Значи ви преследва?

— Да, точно. И аз така му викам.

— И кога започна това? — попита Бъргър.

— Де да знам. Миналата година. Може би миналата есен. Препоръчаха ми я.

— Кой?

— Един човек от бизнеса, който смяташе, че може би това ще е полезно за мен. Да получа напътствия за кариерата си.

— Интересува ме името — каза Бъргър.

— Трябва да зачитам правото му на анонимност. Много хора ходят при нея. Ще се шашнете.

— Вие ли отивате при нея, или тя идва при вас? — попита Бъргър. — Къде се провеждат срещите ви?

— Тя идва в моя апартамент в Трибека. Известните хора не биха ходили там, където живее, защото има риск някой да ги проследи и може би да ги снима. Също така гадае по телефона.

— И как ѝ плащате?

— В брой. Или ако е по телефона, пращаш чек на приносителя до пощенска кутия в Ню Джърси. Говорил съм може би няколко пъти по телефона с нея и съм прекъсвал, защото е страшно откачена. Да, аз съм жертва на преследване. Трябва да поговорим за това.

— Тя появява ли се на места, където сте вие? Например в апартамента ви в Трибека, на снимачната площадка, в заведения, които посещавате често, като например бара на Кристофър стрийт тук, в Ню Йорк? — попита Бъргър.

— Непрекъснато оставя съобщения в офиса на агента ми.

— Обажда се в Ел Ей? Чудесно. Ще ви свържа с някого от тамошния офис на ФБР — каза Бъргър. — ФБР се занимава със случаите на преследване. Това е една от техните специалности.

Джъд не отговори. Нямаше желание да говори с ФБР в Ел Ей. Беше предпазлив копелдак и Бъргър се зачуди дали човекът, когото не

искаше да назове, не е Хана Стар. Според това, което бе казал току-що, се бе запознал с Доди Ходж горе-долу по времето, когато бяха започнали финансовите му трансакции с Хана. Миналата есен.

— Барът на Кристофър стрийт — насочи го отново Бъргър, недоволна, че Доди Ходж не е свързана с нещо значимо, и раздразнена, че Марино я бе прекъснал по време на разпита на човек, към когото започваше да питае силна неприязън.

— Не можете да докажете нищо. — Предизвикателното му държане се бе върнало.

— Ако наистина мислите, че не можем да докажем нищо, защо си направихте труда да идвате?

— Особено щом казваш, че за малко нямало да дойдеш — прекъсна я Луси, без да спира да работи на лаптопа си. Пишеше имейли и разглеждаше карти.

— За да ви сътруднича — каза Джъд на Бъргър. — Тук съм, за да ви сътруднича.

— Разбирам. Не можахте обаче да вмъкнете сътрудничеството в графика си преди три седмици, когато за първи път ми привлякохте вниманието и многократно се опитах да се свържа с вас.

— Бях в Ел Ей.

— Ах, да, забравих. В Ел Ей нямат телефони.

— Бях затънал до гуша в работа, а и съобщенията, които получих, бяха неясни. Не разбрах нищо.

— Добре, значи сега вече разбирате и сте решили да сътрудничите — каза Бъргър. — Тogaва нека да поговорим за малкия ви инцидент миналия понеделник, или по-точно за онова, което е станало, след като сте напуснали „Стоунуол Ин“ на Кристофър стрийт 53 късно вечерта. Излезли сте заедно с онова момче, което сте срещнали там, Ерик. Помните ли Ерик? Хлапакът, с когото пушихте трева? Хлапакът, с когото разговаряхте толкова открито?

— Бяхме напушени.

— Да, когато са напушени, хората казват разни работи. Вие сте се напушили и сте му разказали някаква „шантава история“, думите са негови, за случилото се в болница „Парк Дженеръл“ в Харлем — каза Бъргър.

Лежаха голи под пухения юрган, без да могат да заспят, сгущени един в друг и загледани през прозореца. Пейзажът на Манхатън не можеше да се сравнява с океана или със Скалистите планини, или с руините на Рим, но бе гледка, която обичаха, и вдигаха щорите нощем, след като угасяха лампите.

Бентън погали голата кожа на Скарпета, брадичката му бе върху главата ѝ. Целуна я по врата, по ушите и тя усети хлад върху кожата си там, където я бяха докоснали устните му. Гърдите му бяха притиснати към гърба ѝ и тя усещаше бавното биене на сърцето му.

— Никога не те питам за пациентите ти — каза тя.

— Явно не успявам да те разсея достатъчно, щом мислиш за пациентите ми — прошепна Бентън в ухото ѝ.

Тя придърпа ръцете му около себе си и целуна дланите му.

— Може да започнеш да ме разсейваш пак след няколко минути. Бих искала да повдигна един хипотетичен въпрос.

— Това е твое право. Изненадвам се, че имаш само един.

— Как би могъл човек като твоята бивша пациентка да знае къде живеем? Не намерявам, че тя е оставила пакета. — Скарпета не искаше да произнася името на Доди Ходж в леглото.

— Предполагам, че ако човек е достатъчно манипулативен, би могъл успешно да измъкне информация от други хора — каза Бентън. — Например някои хора от персонала на „Маклийн“ знаят къде се намира апартаментът ни, защото от време на време ми пращат разни неща тук.

— А те биха ли казали на пациентка?

— Надявам се, че не, и не казвам, че е станало така. Дори не казвам, че тази личност някога е била в „Маклийн“ като пациентка.

Нямаше нужда да го казва. Скарпета не се съмняваше, че Доди Ходж е била пациентка в „Маклийн“.

— Също така не казвам, че тя има нещо общо с пакета, оставен в нашата сграда — добави той.

Това също нямаше нужда да го казва. Скарпета знаеше, че Бентън се страхува, че го е оставила именно бившата му пациентка.

— Ще кажа само, че някои хора може да подозират, че го е направила тя, независимо какви доказателства открием за обратното. — Бентън говореше тихо и интимността на тона му бе съвсем неуместна за този разговор.

— Марино го подозира, всъщност вероятно е убеден в това, а ти не си. Това искаш да кажеш. — Скарпета обаче не му вярваше.

Смяташе, че Бентън е убеден за тази своя бивша пациентка Доди, която най-безочливо се бе обадила в Си Ен Ен. Беше убеден, че тя е опасна.

— Марино може да е прав. А може и да не е — каза Бентън. — Макар че някой като тази конкретна бивша пациентка може да е неприятен и потенциално опасен, ще е още по-опасно, ако пакетът е пратен от друг и всички са престанали да внимават, защото си мислят, че знаят отговора. Ами ако не го знаят? Тогава какво? Следващия път може някой наистина да пострада.

— Не знаем какво има в този пакет. Може да е нещо съвсем обикновено. Избързваш със заключенията.

— Не е обикновено. Мога да ти го гарантирам още отсега — каза той. — Ти не си главен съдебен лекар на Готам Сити, освен ако не си участвала във филм за Батман, без да ми кажеш. Не съм съвсем сигурен защо това ме смущава толкова.

— Защото е подигравателно. Враждебно.

— Може би. Интересувам се от почерка. Ти ми го описа като толкова прецизен и стилизиран, че приличал на печатен шрифт.

— Човекът, който е написал адреса, има стабилна ръка, може би ръка на художник — каза Скарпета и усети, че той мисли за нещо друго.

Бентън знаеше нещо за Доди Ходж, нещо, което го караше да се съсредоточи върху почерка.

— Значи си сигурна, че не е отпечатан на лазерен принтер?

— Разполагах с доста време да го разглеждам в асансьора. Черно мастило, по-вероятно химикалка. Имаше достатъчно дребни разлики във формата на буквите, за да е очевидно, че адресът е писан на ръка.

— Да се надяваме, че ще е останало нещо за разглеждане, когато отидем на Родмънс Нек. Онази разписка може да е най-добрата ни улика.

— Ако извадим късмет — каза тя.

Късметът щеше да играе голяма роля. Най-вероятно сапъорите щяха да прекъснат възможната електрическа верига в пакета с помощта на унищожителя с ударно действие, по-известен като водно оръдие, който изстрелваше 100–120 милилитра вода,

изтласквайки я с помощта на модифициран патрон за пушка двайсети калибър. Главна цел щеше да е източникът на енергия на предполагаемото взривно устройство — малките батерийки, които се виждаха на рентгена. Скарпета можеше само да се надява, че батериите не се намират точно под написания на ръка адрес. Защото ако бяха там, от него нямаше да остане нищо за разглеждане, освен мокра каша.

— Можем да водим общ разговор — каза Бентън, като се понадигна малко и оправи възглавниците. — Запозната си с граничното разстройство. Тези хора имат нарушения на его-границите си и при достатъчно голям стрес могат да действат агресивно, да използват насилие. Агресията се поражда от съперничество. Съперничество за мъжкия, съперничество за женската, съперничество за най-подходящия обект за разплод. Съперничество за ресурси, например за храна и подслон. Съперничество за власт, защото без йерархия не може да има социален ред. С други думи, агресия се проявява, когато тя ни носи някаква полза.

Скарпета си помисли за Карли Криспин. Помисли си за липсващото блекбъри. Мислеше за него от часове. Тревогата я бе стиснала за сърцето и не я пускаше; дори докато се любеше, изпитваше страх. И гняв. Бе крайно разстроена от себе си и не знаеше как ще реагира Луси на истината. Скарпета се бе държала глупаво. Как можеше да е толкова глупава?

— За нещастие тези основни примитивни инстинкти, които имат смисъл от гледна точка на оцеляването на вида, могат да станат зловредни и неадаптивни и да се проявяват по крайно неподходящи и неизгодни начини — говореше Бентън. — Защото в крайна сметка една проява на агресия, като например тормоз или заплахата към изтъкнатата личност като теб, е неизгодна за извършителя. Резултатът ще бъде наказание, което ще го лиши от всички онези неща, заради които си струва да води съперничество. Независимо дали ще е затвор, или вкарване в психиатрична институция.

— Значи трябва да заключа, че тази жена, която ми се обади в Си Ен Ен днес, има гранично личностно разстройство, може да прибегне към насилие при достатъчно голям стрес и си съперничи с мен за мъжкия, тоест за теб — каза Скарпета.

— Тя ти се обади, за да тормози мен, и това подейства — отвърна Бентън. — Тя иска моето внимание. Граничната личност се подхранва от негативни стимули, обича да бъде окото на бурята. Ако добавиш към сместа още някои личностни разстройства, това око на бурята се превръща в свършената буря.

— Психическо пренасочване. Всички тези твои пациентки нямат никакъв шанс. Искат онова, което аз имам в момента.

Тя отново го искаше. Искаше вниманието му и не искаше да говорят повече за работа, за проблеми, за човешки същества, които са чудовища. Искаше да е близо до него, да усеща, че няма нищо забранено, и копнежът ѝ за близост бе неутолим, защото не можеше да получи каквото желаше. С Бентън никога не бе получавала каквото желаше и точно затова продължаваше да го иска, и то осезаемо. Това бе причината да го иска още от самото начало, то я бе привлякло към него, то ѝ бе вдъхнало силен копнеж да го притежава още при първата им среща. Чувстваше същото и сега, двайсет години по-късно — отчаяно привличане, което я изпълваше и я оставяше празна, и сексът с него също бе такъв, цикъл от приемане и отдаване, изпълване и изпразване, а след това презареждане на механизма, за да могат да започнат отново.

— Обичам те, знаеш ли? — каза тя в устата му. — Дори когато съм ядосана.

— Ти винаги си ядосана. Надявам се, че и винаги ще ме обичаш.

— Искам да разбера. — Тя не разбираше и вероятно не би могла.

Не можеше да разбере изборите, които бе направил той, как бе могъл да я изостави така внезапно, така окончателно и нито веднъж да не провери как е. Тя не би го направила, но не смяташе да повдига въпроса отново.

— Знам, че винаги ще те обичам. — Тя го целуна и се качи върху него.

Наместиха се, интуитивно усещайки как да се движат. Отдавна си бяха отишли дните, когато трябваше съзнателно да преценяват на кого коя му е най-удобната страна или къде е границата, преди да ги налегнат умора и дискомфорт. Скарпета бе чула всички вариации на очакваните шегички за уменията ѝ в анатомията и каква екстра трябва да е това в леглото, което бе абсурдно, дори повече от абсурдно, защото тя не го смяташе за забавно. Пациентите ѝ, с малки изключения, бяха

мъртви и следователно реакциите им на нейното докосване бяха съмнителни и не особено полезни. Това не означаваше, че моргата не я е научила на нещо жизненоважно — напротив, беше. Тя бе изострила сетивата ѝ, така че да вижда, да помирисва и да усеща и най-малките нюанси в хората, които вече не можеха да говорят, неохотните хора, които се нуждаеха от нея, но не можеха да дадат нищо в замяна. Моргата ѝ бе дала силни, способни ръце и силни копнежи. Тя жадуваше за топлота и докосване. Жадуваше за секс.

Когато свършиха, Бентън заспа, потъна в дълбок сън. Не се размърда, когато тя стана от леглото. Умът ѝ отново работеше пъргаво, тревогите и негодуванието се върнаха. Беше няколко минути след три. Предстоеше ѝ дълъг ден, в който сама не знаеше какво да очаква, един от онези дни, които наричаше „непланирани“. Първо полигонът на Родмънс Нек и възможната бомба, после може би в лабораторията, а може би в кабинета, за да диктува резултати от аутопсии и да наваксва с телефонните разговори и канцеларската работа. По график нямаше аутопсии, но това винаги можеше да се промени — зависи кой отсъства и какво докарат. А какво да прави с блекбърито? Може би Луси ѝ беше отговорила. Какво да прави с племенницата си? Напоследък тя се държеше толкова странно, бе толкова раздразнителна и нетърпелива, а и онази постъпка със смартфоните — как ги бе подменила, без да иска разрешение, сякаш това бе проява на внимание и щедрост. „Трябва да се върнеш в леглото и да поспиш. Когато си уморена, всичко изглежда по-зле“, каза си Скарпета. Но не можеше да спи сега. Трябваше да се погрижи за някои неща, трябваше да поговори с Луси и да се свършва най-сетне. „Кажки ѝ какво си направила. Кажки ѝ колко е тъпа леля ѝ Кей.“

Луси бе може би най-надареният в техниката човек, когото познаваше. Още от самото си раждане проявяваше любопитство как работи всичко, непрекъснато сглобяваше и разглобяваше разни неща, като винаги бе уверена, че може да подобри функционирането им. Тази склонност, съчетана със силна несигурност и маниакална жажда за власт и контрол, даваше в резултат Луси: магьосница, която с лекота можеше да съсипе също толкова неща, колкото и поправяше, в зависимост от мотива и най-вече от настроението си. Това, че подмени телефоните без разрешение, не бе уместна постъпка и Скарпета все още не разбираше защо племенницата ѝ го направи така внезапно.

Едно време би попитала. Нямаше да се самоназначи за системен администратор на всички без разрешение, без дори да ги предупреди. Скарпета беше сигурна, че Луси ще побеснее, щом научи за нейното безумие, за глупостта ѝ. Щеше да каже, че това е все едно да не се огледаш, преди да пресечеш улицата, или да се натресеш в опашния ротор.

Скарпета изпитваше ужас от конското, което със сигурност я очакваше, когато си признае, че е махнала паролата на своето блекбъри само два дни след като го е получила, толкова изнервящо ѝ действаше. „Не биваше да го правиш, в никакъв случай не биваше да го правиш“ — тази мисъл бе зациклила в главата ѝ. Да, ама ѝ се налагаше да отключва устройството всеки път, когато го вадеше от калъфа. Ако след това не го използваше в продължение на десет минути, то пак се заключваше. А последната капка беше, когато шест пъти подред въведе паролата грешно и това я уплаши до смърт. В инструкциите на Луси ясно пишеше, че след осем грешни опита блекбърито практически се самоунищожава, всичко в него се изтрива като онези записи в „Мисията невъзможна“.

Когато Скарпета бе пратила имейл на Луси, че блекбърито се е „забутало някъде“, бе пропуснала да спомене за паролата. Щеше да е много лошо, ако смартфонът ѝ се намираше в чужди ръце, и Скарпета ужасно се страхуваше от това, страхуваше се и от Луси, а най-много се страхуваше от себе си. „Кога си започнала да ставаш толкова небрежна? Донасяш бомба в апартамента си и махаш паролата на смартфона си. Какво ти става, по дяволите? Направи нещо. Поправи нещо. Погрижи се за нещата. Недей само да се тормозиш.“

Трябваше да хапне, това бе част от проблема. В стомаха ѝ имаше киселини, защото бе празен. Ако хапнеше, щеше да се почувства по-добре. Трябваше да прави нещо с ръцете си, да им намери някаква работа с лечебно въздействие, различна от секса. Приготвянето на храна бе тонизиращо и успокояващо. Когато правеше някое от любимите си ястия, това помагаше на ръцете ѝ да се върнат към нормалното си състояние. Трябваше или да готви, или да чисти, а бе чистила достатъчно — все още усещаше миризмата на сапун, докато вървеше през хола към кухнята. Отвори хладилника и огледа съдържанието му, за да намери вдъхновение. Можеше да направи фритата — италиански омлет — но не ѝ се ядяха яйца, нито пък хляб

или макарони. Нещо леко и здравословно, със зехтин и свежи подправки, като например салата „Капрезе“. Това би било добре. Тази салата бе лятно ястие и се сервираше само в сезона на домати. Скарпета предпочиташе да ги бере от собствената си градина, но в градове като Бостън и Ню Йорк, където имаше магазини за биологично чисти продукти, можеше целогодишно да намери натурални домати от всякакви сортове: сочни „Черен Крим“ и „Брендиуайн“, месести „Каспийски розови“, меки „Златно яйце“, сладко-кисели „Зелена зебра“.

Избра няколко от кошницата върху кухненския плот, сложи ги на дъската и ги нарязва на четвъртинки. Притопли прясна биволска моцарела до стайна температура, като я запечата в плик и я топна в гореща вода за няколко минути. Подреди домати и сиренето в кръг върху една чиния, добави листенца пресен босилек, поръси обилно със студено пресован нефилтриран зехтин и в завършек добави щипка едра морска сол. Отнесе салатата в съседната трапезария със западно изложение, откъдето се виждаха нашарените със светлини високи жилищни сгради, река Хъдсън и далечният въздушен трафик в Ню Джърси.

Лапна една хапка и отвори брауъра на макбука. Беше време да поговори с Луси. Тя сигурно вече ѝ бе отговорила. Скарпета трябваше да посрещне смело неприятностите и да реши проблема с липсващото блекбъри. Това не бе нещо тривиално, някаква дреболия. Занимаваше ума ѝ още откакто бе забелязала, че смартфона го няма, а сега вече се бе превърнало в мания. От часове се опитваше да си спомни каква информация има на него, опитваше се да си представи до какво би получил достъп някой човек, докато част от нея копнееше да се върне в миналото, когато най-голямата ѝ грижа бе някой да не души наоколо, да не рови в картотеката, да не тършува из медицинските документи, протоколите за аутопсия и снимките на бюрото ѝ. По онова време начинът ѝ за справяне с повечето възможни недискретности и изтичане на информация бяха ключалките. Особено деликатните данни заключваше в шкафовете, а ако на бюрото ѝ имаше нещо, което не искаше да видят други, просто заключваше вратата на кабинета, когато излизаше. Просто и лесно. Обикновен здрав разум. Нямахше никакъв проблем да държиш нещата под контрол. Просто скрий ключа.

Когато беше главен съдебен лекар на Вирджиния и в офиса ѝ сложиха първия компютър, контролът също не бе труден и тя не изпитваше този силен страх от неизвестното. Смяташе, че може да приеме и злото заедно с доброто. Разбира се, имаше някои пропуски в сигурността, но всички те можеха да се отстранят или предотвратят. Тогава джиесемите не представляваха голям проблем, поне в началото, когато недоверието ѝ към тях бе свързано по-скоро с възможната употреба на подслушващи устройства и с факта, че хората развиваха нецивилизования и безразсъден навик да водят разговори, които могат да бъдат подслушани. Тези опасности изобщо не можеха да се сравняват с днешните. Тя не бе в състояние да опише за какви неща се тормози постоянно. Модерната техника вече не бе най-добрият ѝ приятел. Често я хапеше. И този път я бе ухапала лошо.

Блекбърито представляваше един микрокосмос на личния и професионалния ѝ живот, съдържаеше телефонни номера и имейли на хора, които щяха да се ядосат или да бъдат изложени на риск, ако личната им информация попадне у някоя злонамерена личност. Тя бе най-загрижена за семействата, претърпели трагична смърт. В известен смисъл те също ставаха нейни пациенти, разчитаха на нея за информация, обаждаха ѝ се, за да ѝ съобщят някоя подробност, която са си спомнили изведнъж, да я питат нещо, да обсъдят някоя теория, или пък просто имаха нужда да поговорят, най-често на някакви годишнини или по време на празници като сегашните. Поверителните разговори на Скарпета със семействата и близките на покойните бяха свещени, най-свещената част от работата ѝ.

Колко неизразимо ужасно щеше да е, ако някой неподходящ човек, човек, работещ за новинарска мрежа, попадне на тези имена, много от които бяха свързани с широко обсъждани случаи — имена като Грейс Дериън например. Тя бе последната, с която бе разговаряла, около седем и петнайсет вечерта, след като приключи конферентния разговор с Бъргър и бързаше да се приготви за Си Ен Ен. Госпожа Дериън бе позвънила на блекбърито ѝ, изпаднала почти в истерия от прессъобщението, което назоваваше Тони Дериън по име и заявяваше, че е била изнасилена и пребита до смърт. Госпожа Дериън бе в паника, защото предполагаше, че има разлика между удар по главата и пребиване до смърт, и думите на Скарпета не я успокоиха. Скарпета не бе действала непочтено. Не бе говорила подвеждащо.

Прессъобщението не беше нейно, подборът на думите не бе неин и независимо колко трудно ѝ бе на госпожа Дериън, тя трябваше да разбере защо Скарпета не може да навлиза в повече подробности. Много съжеляваше, но просто не можеше да обсъжда повече случая...

— Помните ли какво ви казах? — Скарпета се преобличаше, докато говореше. — Опазването на тайната е от съществено значение, защото някои подробности са известни само на убиеца, съдебния лекар и полицията. Ето защо не мога да ви кажа нищо повече на този етап.

Вижте я само, поборницата за дискретност и етично поведение — а нищо чудно някой да бе открил информацията за Грейс Дериън в незащитеното от парола блекбъри и да се бе свързал с разстроената жена. Скарпета не можеше да спре да мисли за онова, което Карли бе раздухала по новините, за жълтото такси и предполагаемата връзка между Тони Дериън и Хана Стар, и фалшивата информация за открити разлагащи се косми на Хана. Разбира се, че един журналист би искал да си побъбри с Грейс Дериън, особено ако е коравосърдечен и отчаян. Списъкът с възможните поразии, причинени от липсващия телефон на Скарпета, ставаше все по-дълъг, докато тя си припомняше нови и нови неща. Продължаваше да се сеща за имена на хора, чиито координати пазеше от началото на кариерата си, отначало на хартия, а после и в електронен формат, прехвърляше ги на всеки нов телефон, за да се озоват най-накрая в устройството, купено от Луси.

В телефонния ѝ указател имаше стотици имена, много от тях на хора, които можеше никога вече да не ѝ се доверят, ако някой като Карли Криспин им се обади на джиясемите или на директните им телефони, или вкъщи. Кметът Блумбърг, комисарят Кели, доктор Едисън, безброй влиятелни личности тук и в чужбина, както и огромната мрежа от колеги на Скарпета: съдебни експерти, медици, прокурори и адвокати, роднините ѝ, приятелите ѝ, лекарят ѝ, зъболекарят ѝ, фризьорът ѝ, личният ѝ треньор, икономката ѝ. В блекбърито ѝ бяха записани местата, където пазарува. Какво е поръчвала от Амазон, включително книгите, които четеше. Ресторанти. Счетоводителят ѝ. Личният ѝ банкер. Колкото повече мислеше, толкова по-дълъг ставаше списъкът — по-дълъг и по-обезпокоителен. Запазени съобщения от гласовата поща, които се визуализираха на екрана и можеха да се пуснат без парола. Документи и пауър пойнт презентации, които включваха графични изображения,

свалени от имейли — включително снимките от мястото, където бе открит трупът на Тони Дериън. Снимката, която Карли показа в ефир, може би идваше от телефона на Скарпета. После тревогите ѝ се насочиха към чата и всички онези приложения, които позволяваха постоянен контакт.

Скарпета не обичаше чата, смяташе тези технологии за истинска напаст. Те не представляваха подобрене и бяха може би едно от най-злополучните и дръзки нововъведения в историята: хората да пишат на малки тъчскрийнове и клавиатури, когато би трябвало вниманието им да е насочено към други важни дейности като шофиране, пресичане на оживена улица, управление на опасни машини като самолети или влакове, или пък трябваше да седят в класната стая, аудиторията, на медицински семинари, на театър или на концерт, или да обръщат внимание на човека срещу себе си в ресторанта или до себе си в леглото. Неотдавна тя бе хванала един студент по медицина да си чати по време на аутопсия — натискаше мъничките клавиши с латексовите си ръкавици. Изгони го от моргата, изключи го от своя клас и поиска от доктор Едисън да забрани употребата на всякакви електронни устройства в сградата, но това никога нямаше да стане. Бе прекалено късно, щеше да е като да се опитваш да върнеш стрелките назад и никой нямаше да го спазва.

Ченгетата, съдебните медици, учените, патолозите, антрополозите, одонтолозите, съдебните археолози, санитарите, лаборантите и пазачите нямаше да се откажат от своите PDA устройства, айфони, блекбърита, джиесемии и пейджъри и въпреки постоянните ѝ предупреждения към колегите да не разпространяват поверителна информация по чата и имейла или, не дай си боже, да правят снимки или видеозаписи, това така или иначе се случваше. Дори тя се бе поддала и бе започнала да праща есемеси и да сваля изображения и информация много по-често от разумното. Беше се отпуснала. Напоследък прекарваше толкова много време в таксита и по летища, а потокът информация не спираше, не оставяше на мира никого, и почти нищо от тази информация не бе защитено с парола, защото на Скарпета ѝ бе писнало или може би защото не ѝ харесваше племенницата ѝ да я контролира.

Цъкна на входящата кутия. Последният имейл, пратен само преди минути, беше от Луси и носеше провокативното заглавие:

Скарпета го отвори.

„Лельо Кей: Прилагам джипиес данни от проследяването. Позицията се обновява през 15 секунди. Включила съм само най-важните времеви отрязъци и места, започвайки припл. от 19:35, когато си закачила палтото си в гримьорната — както предполагаме, с блекбърито в джоба. Една картинка струва колкото хиляда думи. Разгледай слайдшоуто и си направи собствено заключение. Аз знам какво е моето. Излишно е да казвам колко се радвам, че си добре. Марино ми разказа за «ФедЕкс».“

Л.

Първият образ от слайдшоуто бе това, което Луси наричаше „птичи поглед към Тайм Уорнър Сентър“, или по-точно близък изглед от въздуха. Той бе последван от карта с уличния адрес, включително географската ширина и дължина. Без никакво съмнение блекбърито на Скарпета се бе намирало в Тайм Уорнър Сентър в седем и трийсет и пет вечерта, когато тя пристигна на входа на северната сграда откъм 59-а улица, мина през охраната, качи се с асансьора на петия етаж, отиде по коридора до гримьорната и окачи палтото си в гардероба. В този момент в стаята бяха само Скарпета и гримьорката и не бе възможно някой да е тършувал в джоба на палтото ѝ през двайсетината минути, докато тя седеше на стола и я дооправяха, а после просто седеше, чакаше и гледеше Камбъл Браун по телевизора, който винаги бе включен.

Доколкото можеше да си спомни, един звукооператор ѝ се бе обадил около осем и двайсет, което, като се замислеше, бе поне двайсет минути по-рано от обикновено. Заведоха я в студиото и я настаниха зад масата. Карли Криспин се появи чак няколко минути

преди девет и седна срещу нея, смукна малко вода през сламка, размениха си някоя и друга любезност и после ги пуснаха в ефир. По време на шоуто и след него, до момента, в който Скарпета напусна сградата малко преди единайсет, местоположението на блекбърито ѝ, според Луси, си оставаше същото, с една уговорка:

„Ако ББ-то ти е било преместено на друго място на същия адрес — например в друга стая или на друг етаж — географските му координати не се променят. Така че не можем да кажем със сигурност. Знаем само, че е било в сградата.“

След това, почти в единайсет, когато Карли Криспин и Скарпета бяха напуснали Тайм Уорнър Сентър, блекбърито бе напуснало заедно с тях. Скарпета проследи движението му по слайдшоуто, цъкайки последователно върху птичи поглед на площад „Колумб“, а после птичи поглед на нейната жилищна сграда на Сентръл Парк Уест — образ, уловен в единайсет часа и шестнайсет минути. Дотук човек би могъл да предположи, че блекбърито на Скарпета си е било в джоба на палтото ѝ и че системата за проследяване бе записвала през петнайсет секунди нейното местоположение, докато е вървяла към къщи. Но не бе възможно случаят да е такъв. Бентън я бе търсил многократно. Ако блекбърито е било в джоба ѝ, защо не е звъняло? Тя не го беше изключвала. Почти никога не го изключваше.

И което е по-важно, осъзна Скарпета, когато тя бе влязла в сградата, блекбърито ѝ бе останало навън. Следващите образи от слайдшоуто представляваха поредица снимки от птичи поглед, карти и адреси, показващи любопитния път на нейното блекбъри — отначало то се бе върнало в Тайм Уорнър Сентър, а после бе поело по Шесто авеню и бе спряло на Източна 54-та улица, номер 60. Скарпета увеличи снимката и заразглежда групата гранитни сивкави сгради, сгушени между небостъргачите и замръзналите на улицата коли и таксита. Разпозна на заден план Музея за модерно изкуство, небостъргача Сийграм Билдинг, френския готически шпил на църквата „Свети Тома“.

Бележка на Луси:

„Иzt. 54-та номер 60 е хотел «Елизиум», който е забележителен със своя «Мънки Бар» — не «официално открит», освен ако не си сред посветените. Нещо като частен клуб, с много ограничен достъп, много холивудски. Място за големи знаменитости и играчи.“

Възможно ли беше този „Мънки Бар“ да е отворен сега, в три и седемнайсет сутринта? Според данните блекбърито на Скарпета още бе на същия адрес. Тя си спомни думите на Луси за географската ширина и дължина. Може би все пак Карли не бе отишла в „Мънки Бар“, а просто се намирал в същата сграда.

Скарпета написа по имейла на племенницата си:

„Барът отворен ли е още, или ББ-то може да е в хотела?“

Отговорът на Луси:

„Може и да е в хотела. Сега съм заета със свидетел и не мога да отида дотам.“

Скарпета:

„Марино може, освен ако не е с теб.“

Луси:

„Мисля, че трябва да го нюкна. Повечето от данните ти ги има в бекъп на сървъра. Всичко ще бъде наред. Марино не е с мен.“

Имаше предвид, че може да се свърже дистанционно с блекбърито на Скарпета и да изтрие повечето данни в него, както и личните настройки — с две думи, да го върне към фабричното му състояние. Ако подозренията на Скарпета бяха верни, вече бе малко късно за това. Блекбърито ѝ го нямаше от шест часа и ако Карли Криспин го бе откраднала, бе имала предостатъчно време да докопа съкровищницата от поверителна информация, а може би го бе направила още преди шоуто, което обясняваше снимката, показана в ефир. Скарпета нямаше да ѝ прости това и искаше да може да го докаже.

Написа:

„Не нюквай! ББ-то и всичко в него е доказателство. Моля те, продължи следенето. Къде е Марино? Вкъщи ли?“

Отговорът на Луси:

„ББ-то не е мръдвало от този адрес от три часа. Марино е в КИЦ.“

Скарпета не отговори. Не смяташе да споменава за проблема с паролата, не и при тези обстоятелства. Луси можеше да реши да нюкне блекбърито въпреки инструкциите — напоследък като че ли не се нуждаеше от разрешение за нищо. Бе наистина изумително колко неща са ѝ известни и Скарпета се чувстваше неспокойна. Човъркаше я нещо, което не можеше да определи точно. Луси знаеше къде е блекбърито, а, изглежда, знаеше и къде е Марино, и като че ли се интересуваше от всички по начин, различен от по-рано. Какво ли друго знаеше и защо толкова се стремеше да ги държи под око или поне да има тази възможност? „В случай, че някой те отвлече — бе казала Луси и не се шегуваше. — Или ако загубиш блекбърито си. Ако го забравиш в някое такси, мога да го намеря.“

Това беше странно. Скарпета се замисли как се бяха появили лъскавите устройства и се изуми от цялото планиране, прецизност и

хитрост, които бе проявила Луси, за да ги изненада с подаръка си. Беше събота следобед, последната събота на ноември, двацет и девети, спомни си Скарпета. Тя и Бентън тренираха във фитнеса, имаха уговорен час с треньора, след което ги очакваше сауната, ранна вечеря и театър, „Били Елиът“. Имаха си програма и Луси я знаеше.

Знаеше, че фитнес салонът в тяхната сграда е място, където никога не носят телефоните си. Там връзката бе ужасна, а телефоните и без това не им трябваха, защото имаше начин хората да се свържат с тях — спешните разговори можеха да минават през рецепцията на фитнеса. Когато се върнаха в апартамента си, новите блекбърита ги чакаха там, овързани с червени панделки, на масата в трапезарията, заедно с бележка, обясняваща, че Луси, която имаше ключ, е влязла, докато ги е нямало, и е прехвърлила информацията от старите им джиесемии в новите устройства. Нещо в този смисъл, плюс подробни инструкции. Сигурно бе постъпила по подобен начин и с Бъргър и Марино.

Скарпета стана от масата и хвана телефона.

— Хотел „Елизиум“. С какво мога да ви бъда полезен? — отговори мъж с френски акцент.

— Карли Криспин, моля.

Настъпи дълга пауза, а след това се чу:

— Госпожо, искате да позвъня в стаята й ли? Доста е късно.

[1] Прякор на серийния убиец Дейвид Берковиц. — Б.пр. ↑

14.

Луси най-сетне бе оставила клавиатурата. Бе престанала да разглежда карти и пише имейли. Сега щеше да каже нещо, което не бива. Бъргър го усещаше как се задава и не можеше да я спре.

— Седя си тук и си мисля какво биха казали феновете ти — каза Луси на Хап Джъд. — Опитвам се да вляза в ума на един твой фен. Това е кинозвездата, по която си падам — ето, сега съм в ума на един фен. И си представям моя идол Хап Джъд с латексова ръкавица вместо кондом да ебе трупа на деветнайсетгодишно момиче в хладилника на моргата.

Хап Джъд изглеждаше, сякаш са го зашлевили — със зяпнала уста и яркочервено лице. Канеше се да избухне.

— Луси, дойде ми на ума, че Джет Рейнджър може би трябва да се поразходи навън — каза Бъргър след известна пауза.

Старият булдог бе на горния етаж и беше излизал по нужда преди няма и два часа.

— Не още. — Зелените очи на Луси срещнаха нейните. В тях имаше дързост и инат. Ако Луси не беше Луси, Бъргър щеше да я уволни.

— Какво ще кажеш за още една вода, Хап? — каза Бъргър. — На мен лично добре би ми дошло едно диетично „Пепси“. — Гледаше втренчено Луси. Това не бе предложение, а заповед.

Трябваше да остане за малко насаме със свидетеля си и искаше Луси да престане. Това тук бе криминално разследване, а не улична кавга. Какво й ставаше, по дяволите?

Бъргър пак се обърна към Джъд.

— Говорехме за онова, което сте казали на Ерик. Той твърди, че сте правили сексуални забележки за момиче, което било умряло току-що в болницата.

— Никога не съм казвал, че съм вършил такива гадости!

— Говорили сте с Ерик за Фара Лейси. Казали сте му, че подозирате, че в болницата са се отнесли непристойно с нея. Че

персоналът или служителите на погребалното бюро са извършвали непристойни действия с трупа ѝ, а може би и с други трупове — продължи Бъргър, докато Луси стана от масата и излезе. — Защо ще споменавате за това на един непознат? Може би сте изпитвали отчаяна нужда да се изповядате, да уталожите чувството си на вина. Когато сте говорили за ставащото в „Парк Дженеръл“, може би всъщност сте говорили за себе си. За това, което сте направили.

— Глупости! Кой, по дяволите, иска да ме натопи? — Джъд вече крещеше. — Заради пари ли е всичко? Да не би оня малък шибаняк да се опитва да ме изнудва? Това да не е някаква гнусна лъжа, изфабрикувана от онази луда кучка Доди Ходж?

— Никой не се опитва да ви изнудва. Не става дума за пари, нито пък за някой, който уж ви преследва. Става дума за онова, което сте направили в „Парк Дженеръл“, преди да станете богат и може би, преди да започнат да ви преследват.

Блекбърито на Бъргър, оставено на масата до нея, издаде сигнал. Някой току-що ѝ бе пратил имейл.

— Трупове! Драйфа ми се само като си помисля за това — рече Джъд.

— Но вие не само сте мислили за това, нали? — заяви Бъргър.

— Какво имате предвид?

— Ще видите — каза тя.

— Търсите си изкупителна жертва или пък се опитвате да си изградите име за моя шибана сметка.

Бъргър не каза, че вече си е изградила име и не се нуждае от помощта на един второразреден актьор. Вместо това рече:

— Ще повторя, искам от вас единствено истината. Истината лекува. Ще се почувствате по-добре. Всички допускат грешки.

Той избърса очите си, кракът му вече подскачаше толкова силно, че сякаш щеше да излети от стола. Бъргър не го харесваше, но още по-малко харесваше себе си. Напомни си, че той сам си е виновен, би могъл да избегне това, ако бе проявил отзивчивост при първото ѝ обаждане преди три седмици. Ако беше говорил с нея, тя нямаше да сметне за нужно да съставя план, който до голяма степен се бе изплъзнал от контрола ѝ. Луси се бе погрижила да се изплъзне. Бъргър никога не бе имала намерение да повдига обвинения срещу Хап Джъд за нещо, което може да се е случило в болница „Парк Дженеръл“, и

изобщо не вярваше на някакъв си информатор наркоман на име Ерик, с когото никога не се бе срещала и не бе говорила. Марино беше говорил с него. Марино ѝ бе съобщил, че Ерик му е разказал за „Парк Дженеръл“ и че информацията е смущаваща, може би дори инкриминираща. Но Бъргър се интересуваше от много по-голям случай.

Хап Джъд бе клиент на високоуважаваната и успешна компания за финансов мениджмънт на Хана Стар, но не бе загубил нито цент от състоянието си в това, което Бъргър наричаше „пирамида с посредник“. Беше спасен, когато Хана целенасочено бе изтеглила инвестициите му от борсата на 4-ти август тази година. Точно същия ден два милиона долара бяха преведени в банковата му сметка. Първоначалната му инвестиция, съставляваща една четвърт от тази сума и направена година по-рано, никога не бе излизала на борсата, а си стоеше в джобовете на фирмата за инвестиране в недвижими имоти „Бей Бридж Файнанс“, чийто главен изпълнителен директор наскоро бе арестуван от ФБР за измама. Хана щеше да каже, че не знае нищо за това, че е в пълно неведение за престъпната схема на „Бей Бридж Файнанс“, също както почтените финансови институции, благотворителни организации и банки, станали жертва на Бърнард Мадоф и хората като него. Без съмнение тя щеше да твърди, че е излъгана подобно на толкова други.

Бъргър обаче не вярваше на това. Моментът на трансакцията, която Хана бе извършила в полза на Хап Джъд, явно без той или някой друг да го поиска, доказваше, че е знаела точно в какво участва и е включена в заговора. Разследването на финансовите ѝ документи, което се водеше от момента на нейното изчезване, загатваше, че Хана, единствената наследница на състоянието и компанията на покойния си баща Руп Стар, има изобретателни бизнес практики, особено що се отнася до таксуването на клиентите. Това обаче не я правеше престъпничка. Нищо не се набиваше на очи, докато Луси не откри трансфера на два милиона към Хап Джъд. Тогава изведнъж изчезването на Хана, за което се предполагаше, че е дело на насилник и следователно се намира в областта на Бъргър, започна да придобива по-различна окраска. Бъргър бе обединила сили с други адвокати и аналитици от Следователския отдел на своята служба, най-вече от секция „Измами“, а също така се бе консултирала и с ФБР.

Разследването ѝ бе строго секретно и обществото не знаеше нищо за него, защото последното, което ѝ се искаше, бе цялата вселена да разбере, че според нея, противно на популярните теории, Хана Стар не е жертва на някакъв сексманиак и ако в случая наистина има замесено жълто такси, вероятно това е таксито, откарало я до летището, където се е качила на частен самолет — нещо, което бе включено в графика ѝ. Тя бе трябвало да се качи на своя „Гълфстрийм“ в Деня на благодарността, за да отлети за Маями, а оттам — за Сейнт Бартс. Но не го беше направила, защото беше имала други планове, по-тайни. Хана Стар беше мошеничка и имаше голяма вероятност да е жива и офейкала. Освен това не би спасила Хап Джъд от ужасна финансова катастрофа, ако не изпитваше към него нещо повече от професионален интерес. Явно бе хлътнала по своя клиент-звезда и може би той имаше някаква представа къде е.

— Това, което и през ум не ви е минавало, е, че Ерик ще се обади в прокуратурата във вторник сутринта, ще се свърже с моя следовател и ще му повтори всичко, казано от вас — каза Бъргър на Джъд.

Ако Марино бе дошъл на този разговор, можеше да ѝ помогне в момента. Можеше да повтори онова, което му е казал Ерик. Бъргър се чувстваше изолирана и пренебрегната. Луси не показваше никакво уважение и криеше разни неща от нея, а проклетият Марино бе твърде зает.

— Иронията е там — продължи Бъргър, — че не съм сигурна дали Ерик ви е подозирал, или е искал по-скоро да се изфука. Да се похвали, че е говорил с филмова звезда, че разполага с информация за огромен скандал, да стане следващия „Американски идол“ и да го дават по всички новини, което, изглежда, е движещият мотив на всички в днешно време. За ваше нещастие, когато се заехме да проучим историята на Ерик за скандала в „Парк Дженеръл“, се оказа, че май в нея има нещо.

— Той е само един боклук, който много плямпа. — Сега, когато Луси я нямаше в стаята, Джъд бе по-спокоен.

— Проверихме го, Хап.

— Това беше преди четири години или нещо такова. Много отдавна, по времето, когато работех там.

— Четири години, пет години, за това няма срок на давност — каза Бъргър. — Но ще призная, че вие поставихте пред прокуратурата

на Ню Йорк необичайно законово предизвикателство. Обикновено, когато попаднем на случай с оскверняване на човешки останки, става дума за археология, а не за некрофилия.

— Искате ли да е вярно, ама не е — каза той. — Кълна се. Никога не бих наранил някого.

— Повярвайте ми, никой не иска такова нещо да е вярно — рече Бъргър.

— Дойдох тук, за да ви помогна. — Ръцете му трепереха, докато бършеше очите си. Може би играеше, искаше да предизвика съчувствието й. — А това другото, то не е вярно, да го еба, изобщо не е вярно, каквото и да е разправял онзи.

— Ерик беше доста убедителен. — Мамка му, ако Марино бе тук, можеше да й помогне. Бъргър му беше бясна.

— Шибан копелдак, да му го начукам! Аз само се майтапех, след като излязохме от бара. Палнахме един джойнт. Само се майтапех за тая работа с болницата. Дрънках глупости, за да съм интересен. Боже мили, не ми е притрябвало да правя такова нещо. Защо ще правя такова нещо? Само си приказвах, това е всичко — малко трева, дърабъра и може би някоя текила отгоре. Бях напушен, седях в бар и този пич... Шибан никаквец! Да му го начукам! Ще го съдя до дупка, ще го съсипя. Ето какво получавам, задето съм мил с някакво скапано групи.

— Какво ви кара да мислите, че Ерик е групи? — попита Бъргър.

— Идва при мен на бара. Нали разбирате, аз си гледам моята работа, пия си, и той ми иска автограф. Аз допускам грешката да съм мил и докато се усетя, двамата се разхождаме и той ме разпитва какви ли не работи за мен, като явно се надява да съм гей, каквото не съм и никога не съм бил.

— Ерик гей ли е?

— Ами, посещава „Стоунуол Ин“.

— Вие също — каза Бъргър.

— Казах ви, не съм гей и никога не съм бил.

— Доста необичайно място за вас — отбеляза Бъргър. — „Стоунуол Ин“ е едно от най-прочутите гей заведения в страната, символ на движението за права на гейовете. Не е най-подходящото място за хора с нормална ориентация.

— Когато си актьор, посещаваш какви ли не места, за да можеш да играеш всякакъв тип хора. Аз съм методичен актьор, разбирате ли,

правя проучвания. Такъв ми е стилът, така получавам идеи и избистрям образите. Известен съм с това, че работя усърдно и правя каквото е нужно.

— Посещението на гей бар проучване ли е?

— Не ми е проблем да посещавам всякакви заведения, защото съм уверен в себе си.

— Какви други проучвания извършвате, Хап? Запознат ли сте с Фермата за трупове в Тенеси?

Джъд изглеждаше първо смутен, а после изумен.

— Какво? Вече влизате и в имейла ми, така ли?

Тя не отговори.

— Добре де, поръчах нещо от тях. За проучване. Играя археолог в един филм и разкопаваме масов гроб на умрели от чума, сецат се, със скелети. Стотици, хиляди скелети. Това е просто проучване, даже мислех да проверя дали не мога да ида до Ноксвил, за да добия представа какво е да се намиращ в близост до нещо такова.

— В близост до разлагащи се трупове ли?

— Ако искаш да се справиш добре, трябва да го видиш, да го помиришеш, за да можеш да го изиграеш. Любопитен съм какво става, когато едно тяло престои в земята или го оставят да лежи някъде. Как ще изглежда, след като изтече много време. Не съм длъжен да ви обяснявам всичко това, да ви обяснявам как играя и цялата си проклета кариера. Нищо не съм направил. Вие сте нарушили правата ми, като сте ми влезли в имейла.

— Не си спомням да съм казвала, че сме ви влезли в имейла.

— Трябва да сте влезли.

— Търсене на данни — отвърна тя. Той я гледаше в очите или се озърташе из стаята, но вече не я оглеждаше от глава до пети. Правеше го само докато Луси бе тук. — Хората ползват компютри, които са свързани със сървър, поръчват нещо онлайн и е изумително каква следа оставят. Хайде да си поговорим още малко за Ерик.

— Шибан педал!

— Той каза ли ви, че е гей?

— Опитваше се да ме сваля. Беше очевидно: разпитваше за мен, за миналото ми и аз му казах, че съм работил какво ли не, включително и санитар на непълно работно време. Педалите непрекъснато ме свалят — добави той.

— Вие ли повдигнахте темата за някогашната ви работа в болницата, или той?

— Не помня как стана дума за това. Той започна да ме пита за кариерата ми, как съм започнал, и аз му казах за болницата. Разправях с какво съм се занимавал, докато актьорството ми потръгне достатъчно, за да се издържам от него. Бях флеботомист, събирах проби, даже помагах в моргата, бърших подовете, вкарвах и изкарвах трупове от хладилника, върших каквото се наложи.

— Защо? — попита Луси от вратата. Носеше диетично „Пепси“ и бутилка вода.

— Какво „защо“? — Джъд изви глава и държането му се промени. Мразеше я. И не се опитваше да го крие.

— Защо си се хванал на такава скапана работа? — Тя отвори кутията „Пепси“, остави я пред Бъргър и седна.

— Имам само гимназиална диплома — каза той, без да гледа към нея.

— Защо не стана модел или нещо такова, докато се опитваше да пробиеш като актьор? — Луси продължи от мястото, на което бе прекъснала, обиждаше го, дразнеше го.

Част от Бъргър слушаше внимателно, докато друга част бе отвлечена от втори сигнал за получено съобщение откъм блекбърито. По дяволите, кой се опитваше да я намери в четири сутринта? Може би пак Марино. Беше прекалено зает да дойде, а сега отново я прекъсваше. А може и да не беше той. Тя придърпа блекбърито към себе си, докато Хап Джъд продължаваше да приказва, отправяйки отговорите си към нея. Беше по-добре да провери съобщенията си и тя дискретно въведе паролата.

— Работил съм малко и като модел. Правех каквото мога, за да изкарвам пари и да трупам жизнен опит — каза той. — Не ме е страх от работа. Не ме е страх от нищо, освен хората да разправят шибани лъжи за мен!

Първият имейл, пратен преди няколко минути, бе от Марино:

„Ще ми трябва заповед за обиск мн бързо отн
инцидента с докторката пращам факти по случая след
няк...“

— Не се гнуся от нищо — продължаваше Джъд. — Аз съм от онези хора, които правят каквото е нужно. Никога не съм получавал нещо наготово.

Марино пишеше, че съставя заповед за обиск, която след малко ще прати на Бъргър. После тя трябваше да провери дали е написана правилно и с подходящите изрази, да се свърже със съдия, на когото можеше да се обади по всяко време, и да отиде до дома му, за да получи неговия подпис върху заповедта. Каква заповед за обиск и кое бе толкова спешно? Какво ставаше със Скарпета? Бъргър се зачуди дали това няма връзка с подозрителния пакет, оставен в сградата й снощи.

— Ето защо мога да играя ролите, които играя, и да изглеждам убедително. Защото не се плаша нито от змии, нито от насекоми — говореше Джъд на Бъргър, която го слушаше внимателно и в същото време преглеждаше имейлите си. — Искам да кажа, мога да правя като Джийн Симънс^[1], да си слагам прилеп в устата и да бълвам огън. Голяма част от каскадите си ги изпълнявам сам. Не искам да говоря с нея. Ако се налага да говоря с нея, ще си тръгна. — Той се взираше в Луси.

Вторият имейл, който току-що бе пристигнал, беше от Скарпета:

„Отн: Заповедта за обиск. Въз основа на обучението и опита си смятам, че при търсенето на откраднатото устройство за съхраняване на данни ще ни е нужен технически експерт.“

Явно Марино и Скарпета бяха разговаряли, макар че Бъргър си нямаше представа за какво откраднатото устройство става дума и какво трябва да бъде обискирано. Не можеше да проумее защо Скарпета не е дала тази инструкция на Марино, за да може той да включи технически експерт в допълнението към заповедта за обиск, която съставяше. Вместо това казваше директно на Бъргър, че иска един цивилен да помага при обиска, някой, който разбира от устройства за съхраняване на данни, като например компютри. И изведнъж разбра. Скарпета искаше Луси да присъства и молеше Бъргър да се погрижи за това. По някаква причина то бе много важно.

— Страшна каскада си извъртял в моргата на болницата — каза Луси на Джъд.

— Никаква каскада не съм извъртал. — Той отправяше всичките си думи към Бъргър. — Само си говорех, казвах, че може да се е случило нещо такова, може би когато дойдоха хората от погребалното бюро, а и защото тя беше наистина хубава и съвсем не бе обезобразена, като за човек с такива тежки наранявания. Казах го полу на майтап, макар че наистина съм се чудил какви ги вършат някои от тези погребални агенти. Някои от тях, на които съм попадал, ми се виждаха съмнителни. Аз съм на мнение, че хората правят какво ли не, стига да може да им се размине.

— Ще те цитирам — каза Луси. — „Хап Джъд казва, че хората правят всичко, което може да им се размине“. Веднага ще го лепнат на заглавната страница на Yahoo!

— Може би сега е подходящ момент да му покажем какво сме открили — рече Бъргър. После се обърна към Джъд: — Сигурно сте чували за изкуствения интелект. Това е нещо още по-напредничаво. Предполагам, не сте си задавали въпроса защо поискахме срещата да се състои тук.

— Тук ли? — Той огледа стаята. Съвършеното му лице беше безизразно.

— Вие избрахте времето. Аз избрах мястото. Това високотехнологично помещение — каза Бъргър. — Виждате ли всички тези компютри? Това е фирма за компютърна криминалистика.

Той не реагира.

— Ето защо избрах това място. И нека да поясня. Луси е консултант по компютърни разследвания, работещ за окръжната прокуратура, но всъщност е нещо много повече. Бивша служителка на ФБР и АТО, няма да си правя труда да излагам професионалното ѝ резюме, защото би отнело твърде дълго, но не бяхте съвсем прав, когато казахте, че не е истинско ченге.

Той май не разбираше.

— Да се върнем към времето, когато сте работили в болница „Парк Дженеръл“ — каза Бъргър.

— Ама аз наистина не помня почти нищо за тази история.

— Коя история? — попита Бъргър с онова, което Луси наричаше „олимпийско спокойствие“. Само дето не го казваше като комплимент.

— С момичето — каза той.

— Фара Лейси — каза Бъргър.

— Да, тоест не. Искам да кажа, опитвам се да си спомня, но беше толкова отдавна...

— Това им е хубавото на компютрите — каза Бъргър. — Те не се интересуват дали нещо е било отдавна. Особено компютрите на Луси, нейните програми за неврални мрежи — програмни конструкции, които имитират човешкия мозък. Нека ви опресня паметта за онези отдавнашни дни в „Парк Дженеръл“. Когато сте влизали в моргата, е трябвало да използвате служебната си карта. Да ви звучи познато?

— Сигурно е така. Искам да кажа, май такава беше процедурата.

— И всеки път, когато сте използвали служебната си карта, кодът ви е бил запазван в компютърната система на болницата.

— Там има и записи от охранителните камери — добави Луси. — А също и имейлите ти, защото са се намирили на сървър на болницата, който прави рутинен бекъп на данните, и това означава, че те още разполагат с електронни записи от времето, когато си бил там. Включително всичко, писано, на компютъра, който си ползвал в болницата. А ако си влизал през него в личните си имейли, значи и с тях. Всичко е свързано. Номерът е само да знаеш как. Няма да те обременявам с много компютърен жаргон, но точно с това се занимавам аз тук. Правя връзки по същия начин, по който невроните в мозъка ти ги правят в момента. Потоци от входящи и изходящи сигнали от сетивните и моторните нерви в очите ти, ръцете ти, които мозъкът сглобява, за да извърши някакво действие или да реши проблем. Образи, идеи, писмени съобщения, разговори. Дори писането на сценарии. Всичко това е взаимосвързано и образува модели, които ти позволяват да забеляваш, решаваш и предугаждаш.

— Какво писане на сценарии? — По говора на Хап Джъд личеше, че устата му е пресъхнала. — Не знам за какво говориш.

Луси затрака по клавишите. После насочи едно дистанционно към плосък екран, монтиран на стената. Джъд посегна към бутилката вода, разви капачката и отпи дълга глътка.

Плоският екран се раздели на прозорци, с изображения във всеки от тях: младият Хап Джъд по престилка влиза в моргата на болницата, вади латексови ръкавици от една кутия, отваря неръждаемата стоманена врата на хладилната стая; снимка от вестник на

деветнайсетгодишната Фара Лейси, много красива светлокожа афроамериканка в мажоретен костюм, държаща помпони и широко усмихната; имейл; страница от сценарий.

Луси кликна на страницата и тя изпълни целия екран.

„Кадърът се сменя със:

Спалня, нощ

Красива жена лежи на леглото, завивките са отметнати, струпани на купчина до босите ѝ крака. Изглежда мъртва, ръцете ѝ са събрани на гърдите в нещо като религиозна поза. Тя е напълно гола. Един Натрапник, когото не можем да видим добре, върви към нея — все по-близо и по-близо! Хваща я за глезените и издърпва отпуснатото ѝ тяло до края на леглото, разтваря краката ѝ. Чуваме тих звън от разкопчаването на колана му. Натрапникът:

Имам добри новини. Скоро ще се озовеш в рая.

Докато говори, панталоните му падат на пода.“

— Откъде взе това? Кой ти го е дал, по дяволите? Нямах право да ми ровиш в пощата — каза високо Хап Джъд. — Освен това не е каквото си мислиш. Ти се опитваш да ме натопиш!

Луси цъкна с мишката и един имейл изпълни плоския екран.

„Хей толкоз по-зле за нея как се казваше. Заеби я тая. Обади се ако искаш едно студено.“

Хап

— Имах предвид пиене. — Думите му излизаха със запъване. Гласът му трепереше. — Не помня кой... Вижте, сигурно съм говорел за студено питие. Питал съм някого дали иска да се видим и да пийнем нещо.

— Не знам — каза Луси на Бъргър. — Струва ми се, той предположи, че сме изтълкували „едно студено“ като нещо друго.

Може би тяло? Някой път трябва да опиташ да ползваш спелчек — обърна се тя към Джъд. — Освен това трябва да внимаваш какво правиш, какво пишеш по имейла, за какво си чатиш от компютри, които са свързани със сървър. Като например болничен сървър. Можем да стоим тук с теб и цяла седмица, ако искаш. Имам компютърни програми, които могат да навържат всички късчета от цялото ти извратено подобие на живот.

Това беше блъф. Засега разполагаха със съвсем малко: само писаното от него на болничните компютри, имейлите му, данните, които се бяха помещавали на сървъра тогава, плюс няколко снимки от охранителни камери и записи в дневника на моргата за двуседмичния период на хоспитализирането на Фара Лейси. Не бяха имали време да прегледат нещо друго. Бъргър се страхуваше, че ако отложи разговора с Хап Джъд, никога вече няма да има тази възможност. Тя го наричаше „блицатака“. Ако по-рано това не ѝ харесваше, сега бе съвсем непоносимо. Изпитваше съмнения. Сериозни съмнения. Същите, които бе изпитвала през цялото време, само че много по-силни. Луси направляваше всичко това. Беше си наумила някаква цел и явно не ѝ пукаше как ще стигне до нея.

— Не искам да гледам нищо повече — заяви Хап Джъд.

— Има тонове информация за проучване. Станах кривогледа. — Луси почука с показалец по лаптопа. — Всичко е свалено. Неща, които се съмнявам, че помниш; сигурно и представа си нямаш за тях. Не съм сигурна какво ще направят ченгетата с това. — Обърна се към Бъргър. — Какво ще направят ченгетата с това?

— Мен ме притеснява какво е станало, докато жертвата е била още жива — каза Бъргър, защото трябваше да изиграе ролята си докрай. Не можеше да спре сега. — Фара е прекарала в болницата две седмици, преди да умре.

— Или по-точно, дванайсет дни — каза Луси. — На животоподдържащи системи, без изобщо да дойде в съзнание. През пет от тези дни Хап е бил дежурен, работил е в болницата. Някога влизал ли си в стаята ѝ, Хап? Може би си се позабавлявал, докато е била в кома?

— Ти си извратенячката тук!

— Направи ли го?

— Казах ви — рече той на Бъргър. — Аз дори не я знам коя е.

— Фара Лейси — повтори Бъргър. — Деветнайсетгодишната мажоретка, чиято снимка сте видели в „Харлем Нюз“. Същата тази снимка, която ви показахме току-що.

— Същата снимка, която си пратил до самия себе си — каза Луси. — Чакай да позная. Не си спомняш. Ще ти напомня. Пратил си я по имейла до себе си в същия ден, когато се е появила в новините по интернет. Пратил си си статията за автомобилната катастрофа. Намирам това за много интересно.

Тя кликна на снимката, за да я изкара отново върху екрана на стената. Снимката на Фара Лейси в мажоретния ѝ костюм. Хап Джъд извърна очи и промърмори:

— Не знам нищо за никаква катастрофа.

— Семейството се прибира от Маркърс Гарви Мемориал Парк в Харлем — каза Бъргър. — Хубав съботен следобед през юли 2004-та. Някакъв мъж, говорещ по джииесема си, минава на червено на Ленъркс авеню и се забива странично в тях.

— Не помня — каза Джъд.

— Фара получава така наречената вътрешномозъчна травма, която представлява нараняване на мозъка без проникваща рана — продължи Бъргър.

— Не помня. Само си спомням смътно, че беше в болницата.

— Точно така. Помните, че Фара е била пациентка в болницата, където сте работили. В интензивното отделение, свързана към животоподдържаща апаратура. Понякога сте влизали в интензивното да взимате кръв, това помните ли го? — попита Бъргър.

Той не отговори.

— Не е ли вярно, че сте се славили като умел флеботомист? — попита тя.

— Можел да изцеди кръв и от камък — рече Луси. — Така казала една от сестрите на Марино.

— Кой, по дяволите, е Марино?

Луси не трябваше да го споменава. Назоваването на следователите или който и да било участник в случая бе привилегия на Бъргър. Марино беше говорил с няколко души в болницата — по телефона и много предпазливо. Ситуацията беше деликатна. Бъргър чувстваше по-голяма отговорност от обикновено заради самоличността на възможния обвиняем. Луси, изглежда, не споделяше

нейната загриженост и искаше да съсипе Хап Джъд. Може би бе изпитвала същото преди няколко часа към въздушния диспечер и към служителя, когото бе насолила на летището. Бъргър бе чула всяка дума през вратата на тоалетната. Луси жадуваше за кръв, може би не точно кръвта на Хап Джъд, може би кръвта на много хора. Бъргър нямаше представа защо. Вече не знаеше какво да мисли.

— Много хора проучват ситуацията ви — каза тя на Джъд. — Луси от няколко дни ви проверява, издирвайки всевъзможна информация през компютрите си.

Това не беше съвсем вярно. Луси се бе занимавала с това само един ден, и то от разстояние, от Стоу. След като Марино се бе заел с работата, болницата бе оказала съдействие — изпрати исканата информация по имейла без никакви възражения, защото ставаше дума за личен въпрос, засягащ техен бивш служител, и Марино бе намекнал, както само той умееше, че колкото по-отзивчива е „Парк Дженеръл“, толкова по-вероятно е проблемът да бъде решен по дипломатичен път, дискретно. Заповеди за обиск, съдебни разпореждания и бивш служител, който сега бе знаменитост — това гарантираше, че историята ще залее всички новини. Кое не бе необходимо, след като може би в крайна сметка никой нямаше да бъде обвинен, и би било ужасно да причинят нова болка на семейството на Фара Лейси, пък и не беше ли жалко как в днешни дни всички се съдят за щяло и нещяло. Така бе казал Марино, или поне нещо в този дух.

— Нека да ви опресня паметта — каза Бъргър на Хап Джъд. — Ходили сте в интензивното, в стаята до тази на Фара, през нощта на шести юли 2004-та, за да вземете кръв от друга пациентка, доста възрастна. Тя имала ужасни вени, затова вие сам сте изявиали желание да се заемете с нея, защото сте можели да изцедите кръв и от камък.

— Мога да ти покажа медицинския ѝ картон — каза Луси.

Още един блъф. Луси не можеше да покаже такова нещо. Болницата изрично бе отказала да даде на прокуратурата достъп до поверителната информация на другите пациенти.

— Мога да ти покажа видеозапис как влизаш в стаята ѝ с ръкавици на ръцете, бутайки количката — продължаваше неумолимо Луси. — Мога да ти покажа видеозапис на всяка стая, в която някога си влизал в „Парк Дженеръл“, включително и тази на Фара.

— Не съм влизал там. Това са лъжи, само лъжи. — Дъжд се бе отпуснал безсилно в стола си.

— Сигурен ли сте, че не сте влизали при нея онази нощ, когато сте ходили в интензивното? — попита Бъргър. — Защото сте казали на Ерик, че сте влизали. Казали сте му, че сте изпитвали любопитство към Фара, че била наистина красива, че ви се е искало да я видите гола.

— Шибани лъжи! Той е шибан лъжец!

— Готов е да каже същото под клетва, от свидетелското място — добави Бъргър.

— Само си говорехме. Дори да съм влязъл, било е само за да погледна. Не съм направил нищо. Не съм наранил никого.

— При секспрестъпленията става дума за могъщество — каза Бъргър. — Може би сте се чувствали могъщ да изнасилвате една безпомощна тийнейджърка, която е била в безсъзнание и не би могла да ви издаде. Това ви е карало да се чувствате голям и силен, особено ако сте начинаещ актьор, който едва успява да получи някоя и друга незначителна роля в сапунени опери. Подозирам, че сте били доста потиснат, по цял ден да забивате игли в ръцете на болни, заядливи хора, да бършете подове, сестрите да ви юркат, всъщност всички да ви юркат, защото сте се намирали на дъното на хранителната верига.

— Не — каза той, клатеше глава. — Не съм го направил. Не съм направил нищо.

— Обаче изглежда, че сте го направили, Хап — каза Бъргър. — Ще продължа да опреснявам паметта ви с няколко факта. Седемнайсети юли, по новините обявяват, че животоподдържащите системи на Фара Лейси ще бъдат изключени. Точно по времето на изключването вие сте отишли на работа, макар че от болницата не са ви викали. Били сте служител на повикване и сте ходели на работа само когато ви се обаждат. Но следобед на седемнайсети юли от болницата не са ви се обаждали. Обаче въпреки това вие сте се появили и сте се нагърбили да разчистите моргата. Да измиете пода, да избършете неръждаемата стомана — и това го твърди един човек от охраната, който още работи там и случайно присъства на видеозаписа, който ще ви покажем сега. Фара е умряла и вие сте отишли право на десетия етаж в интензивното, за да откарате тялото ѝ в моргата. Да ви звучи познато?

Той се взираше в стоманения плот на масата, без да отговаря. Бъргър не можеше да познае какви чувства изпитва. Може би се намираше в шок. Може би обмисляше какво да каже.

— Вие сте свалили тялото на Фара Лейси в моргата — повтори Бъргър. — Камерите са го записали. Искате ли да го видите?

— Всичко това са измишльотини. Не е както казвате. — Той потърка лицето си с длани.

— Сега ще ви покажем записа.

Едно цъкване с мишката, после още едно и видеото започна: Хап Джъд, по престилка и лабораторен халат, влиза в моргата, бутайки носилка на колела, и спира до стоманената врата на хладилната стая. Идва един пазач, отваря вратата, поглежда етикета върху чаршафа, с който е завито тялото, и казва: „Защо я пращат тук? Тя беше в мозъчна смърт и й дръпнаха щепсела“. Хап Джъд отвръща: „Семейството иска така. Не ме питай. Беше еба ти красавицата, мажоретка. Като момичето на мечтите ти, което би искал да заведеш на абитуриентския бал“. Пазачът казва: „Вярно ли?“. Хап Джъд дръпва чаршафа, оголвайки тялото на мъртвото момиче, и казва: „Ама че загуба“. Пазачът поклаща глава и казва: „Хайде вкарвай я, че имам работа“. Джъд влиза с носилката в хладилната стая и отговорът му не може да се чуе добре.

Хап Джъд избута стола си назад, стана и каза:

— Искам адвокат.

— Тук не мога да ви помогна — отвърна Бъргър. — Вие не сте арестуван. Не четем правата на хора, които не са арестувани. Ако искате адвокат, ваша си работа. Никой не ви спира. Хайде, давайте.

— Това е, за да можете да ме арестувате. Предполагам, че ще го направите и затова съм тук. — Изглеждаше несигурен и не искаше да погледне към Луси.

— Не и сега — каза Бъргър.

— Защо съм тук?

— Не сте арестуван. Поне за момента. По-късно може да ви арестуват, а може и да не ви арестуват. Не знам. Не това бе причината да искам да разговарям с вас преди три седмици.

— Тогава каква беше? Какво искате?

— Седнете — каза Бъргър.

Той седна.

— Не можете да ме обвините в такова нещо. Разбирате ли? Не можете. Да ви се намира пистолет някъде тук? Направо ме гръмнете и да се свършва.

— Ще ви кажа две неща — рече Бъргър. — Първо, бихме могли да продължим разследването и може би ще бъдете обвинен. Може би ще бъдете подведен под отговорност. Какво ще стане след това ли? Ще си опитате късмета срещу съдебните заседатели. Второ, никой няма да ви гръмне.

— Казвам ви, не съм правил нищо на това момиче — рече Джъд. — Не съм я наранявал.

— Ами ръкавицата? — попита многозначително Луси.

— Виж какво, нека аз да го питам за нея — каза ѝ Бъргър.

Беше ѝ дошло до гуша. Луси трябваше да престане с това. Веднага.

— Аз ще задавам въпросите — каза Бъргър, впила поглед в очите на Луси, докато не се увери, че този път вече ще я слуша.

— Пазачът казва, че излязъл от моргата и ви оставил сам с трупа на Фара Лейси — продължи Бъргър, повтаряйки информацията, събрана от Марино, като се опитваше да не мисли колко е недоволна от него в момента. — Каза, че се върнал след може би два-сет минути и вие тъкмо сте си тръгвали. Попитал ви какво сте правили в моргата толкова време и вие не сте могли да му отговорите. Спомня си, че сте били само с една хирургическа ръкавица и сте изглеждали задъхан. Къде беше другата ръкавица, Хап? На видеото, което ви показахме току-що, сте с две ръкавици. Можем да ви покажем друг видеозапис как влизате в хладилника и оставате вътре почти петнайсет минути на широко отворена врата. Какво сте правили там вътре? Защо сте си свалили едната ръкавица? Използвали ли сте я за нещо, например да я сложите на някоя друга част на тялото си? Може би на пениса си?

— Не — каза той и пак заклати глава.

— Искате ли да го разкажете в съда? Искате ли група съдебни заседатели да чуят всичко това?

Той се взираше в масата, плъзгаше показалец по метала като малко дете, което рисува с пръст. Дишаше тежко и лицето му бе яркочервено.

— Доколкото разбирам, искате да оставите това зад гърба си — каза Бъргър.

— Кажете ми как. — Той не вдигна поглед.

Бъргър не разполагаше с ДНК. Не разполагаше със свидетел, нито пък с някакво друго доказателство, а Джъд нямаше да си признае. Тя никога не би се сдобила с нещо повече от косвени улики, което не беше много по-добро от обикновена инсинуация. Но и това ѝ стигаше, за да унищожи Хап Джъд. При човек с неговата популярност обвинението бе равносилно на присъда. Ако го обвинеше в оскверняване на човешки останки, което бе единственият параграф в закона, засягащ некрофилията, животът му щеше да бъде съсипан и Бъргър не приемаше това лекомислено. Като прокурор тя никога не бе влагала злоба в работата си, не използваше процесуални грешки или неправилно събрани доказателства, за да печели делата. Никога не бе подхващала неоправдани и неразумни процеси и не смяташе да започва сега; нямаше да допусне Луси да я принуди.

— Да се върнем три седмици назад, към времето, когато се обадох на агента ви. Сигурно помните как сте получили съобщенията ми? — каза Бъргър. — Вашият агент каза, че ви ги е предал.

— Как да оставя това зад гърба си? — Джъд гледаше към нея. Искаше сделка.

— Сътрудничеството е хубаво нещо. То е същото, което правите, когато снимате филм. Хора, които работят заедно. — Бъргър остави химикала си върху тефтерчето и сплете пръсти. — Вие не бяхте склонен да ми сътрудничите преди три седмици, когато се обадох на агента ви. Искях да поговоря с вас, а вие не желаете да ви безпокоят. Можех да пратя ченгета до апартамента ви в Трибека или да ви проследя до Ел Ей, или където сте, и да ви домъкна насила, но ви спестих тази травма. Проявих деликатност заради вашето положение. Сега ситуацията е различна. Аз се нуждая от помощта ви, а вие се нуждаете от моята. Защото имате проблем, който нямате преди три седмици. Преди три седмици още не бяхте срещнали Ерик в бара. Преди три седмици аз не знаех за болница „Парк Дженеръл“ и за Фара Лейси. Може би ще успеем да си помогнем взаимно.

— Кажете как. — В очите му имаше страх.

— Да поговорим за отношенията ви с Хана Стар.

Той не реагира. Не отговори.

— Нали няма да отречете, че познавате Хана Стар? — попита Бъргър.

— Че защо да отричам? — Той сви рамене.

— И нито за секунда не сте подозирали, че може да ви се обаждам заради нея? — попита Бъргър. — Знаете, че е изчезнала, нали?

— Разбира се.

— И не ви хрумна...

— Добре де. Хрумна ми. Но не исках да говоря за нея от дискретност — каза Джъд. — Би било нелоялно от моя страна, а и не разбирам какво общо има това със случилото се с нея.

— Вие знаете какво се е случило с нея — каза Бъргър, като че ли това беше факт.

— Не съвсем.

— На мен ми звучи, сякаш знаете.

— Не искам да се забърквам. Това няма нищо общо с мен — каза Джъд. — На никого не му влиза в работата какви са отношенията ми с нея. Но тя щеше да ви каже, че не си падам по никакви извращения. Ако беше тук, щеше да ви каже, че всичко това за „Парк Дженеръл“ са пълни глупости. Искам да кажа, хората, които правят такива работи, го правят, защото не могат да си намерят живи партньори, нали? Тя щеше да ви каже, че аз нямам проблеми в това отношение. Нямам проблеми да правя секс.

— Имали сте интимна връзка с Хана Стар?

— Прекратих я рано-рано. Опитах се.

Луси се взираше настойчиво в него.

— Подписали сте с нейната инвеститорска фирма преди малко повече от година — рече Бъргър. — Мога да ви дам точната дата, ако искате. Естествено, разбирате, че разполагаме с достатъчно информация заради случилото се.

— Да, знам. По новините само за това разправят — каза той. — А сега и онова другото момиче. Маратонската бегачка. Не мога да се сетя за името ѝ. И може би някакъв сериен убиец с жълто такси. Не бих се изненадал.

— Какво ви кара да мислите, че Тони Дериън е била маратонска бегачка?

— Сигурно съм го чул по телевизията, или съм го прочел в интернет, или нещо такова.

Бъргър се помъчи да се сети дали някъде Тони Дериън е била наречена „маратонска бегачка“. Не си спомняше това да е било съобщено на медиите, бяха им казали само, че е тичала.

— Как се запознахте с Хана? — попита тя.

— В „Мънки Бар“, където ходят много хора от Холивуд. Тя беше там една вечер и се заговорихме. Беше наистина умна, що се отнася до финанси, каза ми много неща, които изобщо не знаех.

— И вие знаете какво се е случило с нея преди три седмици — каза Бъргър.

Луси слушаше напрегнато.

— Струва ми се, че знам. Мисля, че някой ѝ е направил нещо. Знаете, тя вбесяваше хората.

— Кого е вбесила? — попита Бъргър.

— Имате ли телефонен указател? Дайте да го прегледам.

— Много хора — каза Бъргър. — Искате да кажете, че е вбесявала почти всеки, когото срещне.

— Включително и мен. Признавам. Тя искаше всичко да става по нейному. Абсолютно всичко трябваше да става както тя иска.

— Говорите за нея, сякаш е мъртва.

— Не съм наивен. Повечето хора смятат, че ѝ се е случило нещо лошо.

— Не изглеждате разстроен от възможността тя да е мъртва — каза Бъргър.

— Естествено, това си е разстройващо. Аз не я мразех. Просто ми беше писнало да ме тормози. Да ме преследва, ако искате да бъда честен. Тя не обичаше да ѝ отказват.

— Защо ви е върнала парите — всъщност четирикратно по-голяма сума от първоначалната инвестиция? Два милиона долара. Това е страхотна възвръщаемост само за една година.

Отново свиване на рамене.

— Пазарът беше нестабилен. „Лейман Брадърс“ обърнаха корема. Тя ми се обади и каза, че ми препоръчва да си изтегля вложенията, и аз ѝ казах да прави каквото смята за добре. После получих трансфера. А по-късно, дявол да го вземе, ако не се окаже права! Щях да загубя всичко, а все още не изкарвам милиони. Не съм в елитната категория. Със сигурност не бих искал да загубя парите, които ми остават след покриване на разходите.

— Кога за последен път сте правили секс с Хана? — Бъргър отново си водеше бележки в прокурорското тефтерче; усещаше как Луси седи като вкаменена и не сваля поглед от Хап Джъд.

Той трябваше да си помисли.

— Ъм, добре де. Спомням си. Беше след онова обаждане. Тя ми каза, че изтегля парите ми, и попита дали не бих могъл да се отбия, за да ми обясни какво става. Това беше само повод.

— Къде да се отбиете?

— В дома ѝ. Отбих се и едното доведе до другото. Това беше последният път. През юли, мисля. Заминавах за Лондон, а тя и без това си имаше съпруг. Боби. Не бе никак удобно да го правим в дома ѝ, докато той беше там.

— Той е бил там тогава? Когато тя ви е помолила да се отбиете, преди да заминете за Лондон?

— Ъм, не помня дали беше там онзи път. Къщата е грамадна.

— Къщата им на Парк авеню?

— Той почти никога не си беше вкъщи. — Джъд не отговори на въпроса. — Непрекъснато пътува с частните им самолети до Европа и обратно, и къде ли още не. Останах с впечатлението, че прекарва много време в Южна Флорида, че е важна фигура в обществения живот на Маями, където имат къща край океана. Той имал „Енцо“ там. Едно от онези ферарита, които струват повече от милион долара. Всъщност не го познавам много добре. Виждали сме се няколко пъти.

— Къде и кога сте се виждали?

— Когато започнах да инвестирам в тяхната компания, преди малко повече от година. Поканиха ме в дома си. Там съм го виждал.

Бъргър си помисли за фактора време и се сети отново за Доди Ходж.

— Хана ли е човекът, който ви насочи към онази гадателка, Доди Ходж?

— Добре де, тя беше. Доди врачуваше на Хана и Боби в къщата. Хана ми предложи да поговоря с нея и това бе грешка. Тая жена е луда за връзване! Вманиачи се по мен — разправяше, че съм прероденият ѝ син от неин предишен живот в Египет. Че аз съм бил фараон, а тя е била моя майка.

— Нека да уточним за коя къща става въпрос. Същата, която казахте, че сте посетили миналия юли, когато за последен път сте

правили секс с Хана — рече Бъргър.

— Къщата на стареца — онази, която струва може би осемдесет милиона, с голямата колекция от коли, невероятните антики, статуите, картините на Микеланджело по стените и тавана, фрески или както се наричат там.

— Съмнявам се, че са на Микеланджело — каза с насмешка Бъргър.

— Сигурно са на сто години, абсолютно невероятни, дълги са кажи-речи по цяла пресечка. Боби също е паралия. Та той и Хана са женени по сметка. Тя ми казваше, че никога не са правили секс. Нито веднъж.

Бъргър отбеляза, че Хап Джъд продължава да говори за Хана в минало време. Продължаваше да говори за нея сякаш е мъртва.

— Но на стареца му писнало тя да се държи като глезено богаташко момиченце и й казал, че трябва да се задоми за някого, за да е сигурен, че бизнесът му ще се управлява добре — продължи Джъд. — Руп не искал да й оставя всичко, ако тя продължава да хойка така, нали разбирате, да стои без съпруг и само да обикаля по купони, а накрая да вземе да се омъжи за някакъв тъпанар, който да прилапа всичко. Така че ви е ясно защо изневеряваше на Боби — макар да ми казваше, че понякога се страхува от него. То всъщност не беше точно изневеря, защото сделката между тях не бе такава.

— Кога започнахте сексуалната си връзка с Хана?

— Първия път, когато отидох в имението. Нека се изразя така. Тя беше много дружелюбна. Имаха вътрешен басейн, истинско спа, приличаше на европейско. Бяхме аз и още няколко VIP клиенти, от новите, бяха ни поканили там да поплуваме, да вечеряме, да пийнем нещо. Навсякъде имаше слуги, „Дом Периньон“ и „Кристал“ се лееха като лимонада. Та значи аз бях в басейна и Хана ми обръщаше голямо внимание. Тя започна.

— Тя е започнала при първото ви посещение в дома на баща й през август миналата година?

Луси седеше със скръстени ръце, впила поглед в него. Мълчеше и не желаше да погледне към Бъргър.

— Беше очевидна покана — каза Джъд.

— Къде беше Боби, докато тя се държеше толкова очевидно подканящо?

— Не знам. Може да се е фукал с новото си порше. Не помня. Беше си взел „Карера GT“, червено. Помните ли снимката му, която обиколи всички новини? За същата кола става дума. Возеше хората нагоре-надолу по Парк авеню. Ако питате мен, трябва да проверите Боби. Например къде е бил той, когато Хана изчезна, а?

При изчезването на Хана Боби Фулър се бе намирал в апартамента им в Маями Бийч, но Бъргър не смяташе да казва това на Джъд.

— Къде бяхте вечерта преди Деня на благодарността? — попита тя.

— Аз ли? — Той за малко да се изсмее. — Сега пък да не мислите, че съм направил нещо на нея? Дума да не става! Аз не наранявам хората. Не ми е в стила.

Бъргър си отбеляза, че според Джъд Хана е била „наранена“.

— Зададох ви прост въпрос. Къде бяхте вечерта преди Деня на благодарността, сряда, двама и шест ноември?

— Чакайте да помисля. — Кракът му пак подскочаше нагоре-надолу. — Честна дума, не помня.

— Преди три седмици, по празниците около Деня на благодарността, и вие не помните?

— Чакайте малко. Бях в града. На следващия ден отлетях за Ел Ей. Обичам да летя по празници, защото летищата не са претъпкани. Отлетях за Ел Ей сутринта в Деня на благодарността.

Бъргър го записа в тефтерчето си и каза на Луси:

— Ще проверим това. — После се обърна към Джъд. — Помните ли с коя авиолиния и с кой полет пътувахте?

— „Американ“. Около обяд, не помня номера на полета. Аз не празнувам Деня на благодарността, пет пари не давам за пълнени пуйки и за такива работи. Той не означава нищо за мен, затова трябваше да помисля малко. — Кракът му подскочаше бързо. — Знаем, че сигурно ви се вижда подозрително.

— Защо да ми се вижда подозрително?

— Ами, тя изчезва, а на следващия ден аз хващам самолета — каза Хап Джъд.

[1] Рок музикант от групата „Кис“. — Б.пр. ↑

15.

Фордът „Краун Вик“ на Марино бе покрит с тънък слой сол и това му напомняше за неговата кожа, която по това време на годината бе суха и се лющеше. Нюйоркската зима влияеше по един и същ начин на него и на колата му.

Не му беше в стила да кара мръсен автомобил, целия изподраскан, с протрити седалки и малка дупка в провисналата тапицерия на тавана, и това постоянно го смущаваше, а понякога го и дразнеше. Одеве, когато се бяха видели със Скарпета пред нейната сграда, бе забелязал голяма ивица белезникав прах на якето ѝ там, където го бе обърсала във вратата. Сега отиваше да я вземе и му се искаше по пътя да има отворена автомивка.

Открай време бе придирчив към вида на возилото си, поне отвън, независимо дали е полицейска патрулка, камион или „Харли“. Бойната колесница на един мъж е отражение на неговата същност и на мнението му за себе си — като се изключи хаосът, който едно време не го бе притеснявал, стига определени хора да не го видят. Признаваше си, че е бил мърляч, особено по време на дните си в Ричмънд, и винеше за това някогашната си склонност към самоунищожение. Тогава купето на патрулката му бе затрупано с документи, чаши от кафе, опаковки от храна, пепелниците бяха толкова препълнени, че не можеше да ги затвори, на задната седалка имаше захвърлени дрехи, а в багажника — купища полицейска екипировка, пликосе с улики и неговата пушка „Уинчестър“. Но вече не. Вече се беше променил.

Отказването от алкохола и цигарите бе разрушило из основи предишния му живот, като стара сграда, сравнена със земята. Това, което бе изградил на негово място, засега бе доста добро, само дето вътрешният му календар и часовник бяха разстроени и може би винаги щеше да е така, не само заради начините, по които си прекарваше или не си прекарваше времето, но и защото то бе толкова повече отпреди — по негови изчисления имаше три до пет допълнителни часа дневно. Беше го пресметнал на хартия — задача, възложена му от неговата

психотерапевтка Нанси в лечебния център на Северния бряг на Масачузетс по-миналия юни. Беше се усамотил на един градински стол пред параклиса, където можеше да усеща мириса на морето и да го слуша как се разбива в скалите. Въздухът бе хладен, а слънцето топлеше темето му, докато той седеше и правеше сметките. Никога нямаше да забрави шока, който бе изпитал. Една цигара отнемаше седем минути от живота му, но още две-три минути отиваха само за ритуала: да реши къде и кога да го направи, да извади пакета, да изтръска от него една цигара, да я запали, да дръпне дълбоко за първи път, след това още пет или шест пъти, да я загаси, да хвърли фасата. Пиенето убиваше още повече време: когато веселбата започнеше, денят кажи-речи приключваше.

— Душевният покой идва от знанието какво можеш и какво не можеш да промениш — бе казала Нанси, когато той ѝ показва разкритията си. — А това, което не можеш да промениш, Пийт, е, че близо половин век си прахосвал поне двацет процента от часовете си на бодърстване.

Трябваше или да запълва разумно дни, които са с двацет процента по-дълги, или да се върне към лошите си навици, което бе напълно изключено след всички неприятности, които му бяха причинили. Започна да се интересува от четене, следене на текущите събития, сърфиране в Мрежата, чистене, организиране, поправяне на разни неща, обикаляше между щандовете на „Забарс“ и „Хоум депо“, а ако не можеше да спи, отиваше в „Ту Тръкс“, пиеше кафе, разхождаше кучето Мак или ходеше в огромния гараж на ОБР. Постави си за цел да оправи скапаната си полицейска кола, сам работеше върху нея с лепило и боя за драскотини и полагаше големи старания. Чрез бартери и подмолни машинации се сдобил със съвсем нова сирена, решетка и сигнални лампи. Бе придумал хората от радиосервиза да програмират по специален начин мобилното му радио Моторола Р25, така че да лови множество други честоти, освен тези на ОСО, Отдела за специални операции. Със собствени пари бе купил бронирано чекмедже, което монтира в багажника, за да съхранява в него екипировка и припаси, като се започне от батерии и допълнителни муниции и се стигне до сак с личната му деветмилиметрова карабина „Берета Сторм“, дъждобран, работни дрехи, лека бронирана жилетка и резервен чифт боти „Блекхок“.

Пусна чистачките и пръсна голяма доза течност върху предното стъкло. На него се образуваха две чисти дъги, докато колата излизаше от Замръзналата зона, зоната с ограничен достъп около полицейското управление, където се допускаха само упълномощени лица. Повечето прозорци на сградата от кафяви тухли бяха тъмни, особено тези на четиринайсетия етаж, командния център, където се намираха стаята „Теди Рузвелт“ и офисът на комисаря — там нямаше никого. Минаваше пет. На Марино му бе отнело известно време да напише заповедта за обиск и да я прати на Бъргър заедно с пояснение защо не е могъл да се яви на срещата с Хап Джъд. Питаше дали е минала добре и казваше, че съжалява, задето не е бил там, но бил зает с наистина спешен случай.

Напомняше ѝ за възможната бомба в сградата на Скарпета и отбелязваше, че сега се притеснява за евентуален пробив в сигурността на ССМ, а дори и на полицейското управление и офиса на окръжния прокурор, заради кражбата на блекбърито на докторката. На него имаше записани разговори, съобщения и поверителна информация, засягащи цялата правораздавателна система на Ню Йорк. Е, може и да преувеличаваше малко, но не се бе явил за среща с шефката си. Беше поставил Скарпета на първо място. Бъргър щеше да го обвини, и то не за първи път, че има проблем с приоритетите. Бакарди го обвиняваше в същото и точно затова не се разбираха.

На кръстовището на „Пърл“ и „Файнест“ забави край бялата караулка. Ченгето вътре, което се виждаше като неясна фигура през замъгленото стъкло, му махна с ръка. Марино си помисли дали да не се обади на Бакарди, както правеше някога — по времето, когато нямаше значение колко часът е и какво прави тя. В началото на връзката им никой момент не бе неудобен и той можеше да говори с нея, когато си поиска, да ѝ разкаже какво става, да чуе нейния отговор, остроумните ѝ забележки, постоянните ѝ подмятания, че ѝ липсва и кога ще се видят отново. Искаше му се да звънне на Бонел — Ел Ей, както я наричаше вече — но не можеше да го направи на този етап, и изведнъж осъзна с какво нетърпение очаква да види Скарпета, макар и по работа. Беше се изненадал, направо не можеше да повярва, когато тя му се обади по телефона и каза, че имала проблем и се нуждаела от неговата помощ. Стана му приятно от мисълта, че голямата клечка Бентън не е всемогъщ. Бентън не можеше да направи нищо за това, че

Карли Криспин е откраднала блекбърито на докторката, Марино обаче можеше. Хубавичко щеше да я нареди!

Медният шпил на стария Улуърт Билдинг се издигаше, заострен като шапка на вещица, на фона на нощното небе над Бруклинския мост, където трафикът бе слаб, но постоянен, и създаваше шум като от морски прибор или от далечен вятър. Марино усили звука на полицейското радио, заслушан в разговорите между полицаи и диспечери — уникален език от кодове и насечени комуникации, който изглеждаше безсмислен на останалия свят. Марино имаше слух за него, сякаш го бе използвал през целия си живот, и можеше да разпознае своя номер, колкото и зает да беше.

— ... осем-седем-нула-две.

Това му подежда като кучешка свирка и той изведнъж застана нащрек. Усети прилив на адреналин, сякаш някой бе настъпил газта, и грабна микрофона.

— Нула-две слуша — предаде той, пропускайки целия си номер, 8702, защото предпочиташе да запазва известна анонимност винаги, когато е възможно.

— Можете ли да се обадите на един номер?

— Потвърждавам.

Диспечерът му даде номер и Марино го записа върху една салфетка, докато караше. Беше нюйоркски номер, който му се струваше познат, но не можеше да определи чий е. Той се обади и отсреща вдигнаха още при първото позвъняване.

— Лание — каза женски глас.

— Детектив Марино, Нюйоркско полицейско управление. Диспечерът току-що ми даде този номер. Някой там да ме търси? — Той сви по „Кънал“, насочвайки се към Осмо авеню.

— Тук специален агент Марти Лание от ФБР — каза жената. — Благодаря ви, че се свързахте с мен.

Да му се обажда в пет сутринта?

— Какво има? — попита той и се сети защо номерът му се бе сторил познат.

Това бе телефонната централа на офиса на ФБР в Ню Йорк, с която се беше свързвал много пъти, но Марти Лание не му бе позната, нито пък вътрешният ѝ номер. За първи път чуваше за нея и не можеше да си представи защо ще го издирва толкова рано сутринта.

После си спомни. Петровски бе пратил на ФБР снимките от охранителната камера на мъжа с татуирания врат. Марино изчака, за да види какво иска специален агент Лание. Тя каза:

— Току-що получихме информация от КИЦ, в която вие сте записан като лице за контакт по една заявка за търсене на данни. Става дума за инцидента на Сентръл Парк Уест.

Това го сепна. Тя му се обаждаше за подозрителния пакет от Сентръл Парк Уест точно в момента, когато той пътуваше натам, за да вземе Скарпета.

— Добре — каза Марино. — Открихте ли нещо?

— Компютрите намериха съвпадение в една от нашите бази данни.

Надяваше се да е тази с татуировките. Нямахше търпение да чуе кой е този лайнар с шапка на „ФедЕкс“, който бе оставил подозрителния пакет за докторката.

— Можем да се видим в офиса ни по-късно тази сутрин и да поговорим за това — каза Лание.

— По-късно ли? Казвате, че сте открили съвпадение, но работата може да почака?

— Ще се наложи да почака, докато полицейското управление приключи с обработката на предмета. — Имаше предвид пакета. Той бе заключен в изолационна кутия на Родмънс Нек и все още никой не знаеше какво съдържа. — Не сме сигурни дали на Сентръл Парк Уест има извършено престъпление — допълни тя.

— Това значи ли, че може да има извършено престъпление другаде?

— Ще поговорим, като се видим.

— Тогава защо ми звъните сега, като че ли е нещо спешно? — Много се подразни, че ФБР бързаха да му се обадят веднага, а после не искаха да му кажат подробностите и го караха да чака, докато им е удобно да свикат шибана среща.

— Предполагам, че сте на работа, тъй като току-що получихме информацията — обясни Лание. — Видях времето, отбелязано на търсенето. Изглежда, карате нощна смяна.

Проклетата потайност на Бюрото, помисли си той ядосано. Нямахше никакво значение дали Марино кара нощна. Тук ставаше дума за самата Лание. Щом се обаждаше от този номер, явно бе в офиса,

което означаваше, че има нещо достатъчно важно, за да я накара да отиде на работа по това време. Ставаше нещо голямо. В момента бе започнала да му обяснява, че тя щяла да реши кой друг да присъства на срещата — или в превод, Марино щеше да е в пълно неведение, докато не пристигне там, където и по дяволите да беше това. Голямо значение щеше да има какво ще установят сапърите за пакета на докторката.

— А какво е вашето положение в Бюрото? — реши да попита Марино, след като тя го разиграваше и му казваше какво да прави.

— В момента работя за Специализирания отряд за борба с банковите обири. И съм главен координатор на Националния център за анализ на насилствени престъпления — отговори тя.

Отряда за борба с банковите обири бе най-старият специализиран отряд в Съединените щати и имаше широка дейност. Състоеше се от полицейски следователи и агенти на ФБР, които се занимаваха с всичко — от банкови обири, отвлечения и преследвачи до престъпления в международни води, като например сексуално насилие на туристически кораби или пиратство. Марино не бе особено изненадан, че Отрядът за ББО е замесен в случай, от който се интересуват федералните, но пък Националният център за анализ на насилствени престъпления? С други думи, координатор на Отдела по поведенчески анализ. С други думи, Куантико. Мама му стара, Марино не очакваше това. Специален агент Марти Лание беше онова, което той все още наричаше профайлър, какъвто бе някога и Бентън. Сега Марино разбираше малко по-добре защо е толкова потайна по телефона. ФБР бе напипало нещо сериозно.

— Намеквате, че Куантико се интересува от произшествието на Сентръл Парк Уест, така ли? — изпробва късмета си той.

— Ще се видим по-късно днес — отвърна тя и затвори.

Марино бе само на няколко минути път от сградата на Скарпета, някъде около четирийсети номер на Осмо авеню, в сърцето на Таймс Скуеър. Осветените билбордове, винилните транспаранти, табелите и ярките многоцветни информационни екрани му напомняха за КИЦ. Минаваха таксите, но по улиците нямаше много народ и Марино се зачуди какво ли ще донесе денят. Дали хората наистина щяха да се паникьосат и да не ползват таксите заради Карли Криспин и нейните разкрития? Сериозно се съмняваше. Това беше Ню Йорк. Най-голямата паника, която бе виждал тук, не бе дори тази на 11-и септември, а

икономическият ужас. Същото, което гледаше от месеци: тероризмът на Уолстрийт, катастрофалните икономически загуби и постоянният страх, че нещата ще стават още по-зле. Липсата на пукната пара в джоба може да те довърши много по-лесно от някакъв си сериен убиец, който уж обикалял града с жълто такси. Ако си разорен, не би могъл да си позволиш шибано такси и много повече трябва да се тревожиш да не останеш на улицата, отколкото да не те фраснат, докато тичаш.

На площад „Колумб“ таблото на Си Ен Ен вече показваше други новини, които нямаха нищо общо със Скарпета и „Докладът на Криспин“, нещо за Пийт Таунзънд и „Ху“. Информационната лента грееше яркочервена на фона на нощта. Може би ФБР свикваше спешна среща заради това, че Скарпета е критикувала Бюрото публично, наричайки профилирането „отживелица“. Когато някой с нейното положение правеше такива изказвания, федералните го приемаха сериозно и не го подминаваха с лека ръка. Дори и да не го бе казала наистина или да го бе казала неофициално, да бе извадено от контекста и да не бе имала предвид точно това.

Марино се зачуди какво ли е казала всъщност и какво е имала предвид, после реши, че каквото и да е намислило ФБР, вероятно няма връзка с критиките към Бюрото, които и без това не бяха нищо ново или необичайно. Ченгетата критикуваха Бюрото непрекъснато. Най-вече от завист. Ако наистина вярваха в критиките, които отправяха, то нямаше да дават мило и драго, за да влязат в специализираните отряди на ФБР или да идат на курсове в Куантико. Беше се случило нещо друго, което не бе свързано с лошата реклама. Марино все се връщаше към едно и също: трябваше да има нещо общо с татуировката, с мъжа с шапката на „ФедЕкс“. Побъркваше се от мисълта, че му се налага да чака, за да узнае подробностите.

Паркира зад едно жълто такси, хибрид, от най-новите: Ню Йорк ставаше екологичен град. Излезе от своя мръсен, гълтащ сума ти бензин „Краун Вик“ и влезе във фоайето. Скарпета седеше на дивана, облечена в дебело палто от овча кожа и ботуши — като за сутрин, включваща посещение на Родмънс Нек, който бе заобиколен от вода и там винаги бе адски ветровито и студено. Носеше през рамо обичайната си черна работна чанта, в която бяха подредени множество необходими вещи. Ръкавици, калцуни, комбинезони, цифров

фотоапарат, основни медицински средства. Такъв бе животът им, никога не знаеха къде могат да се окажат или какво ще открият и затова имаха чувството, че трябва да са винаги готови. Изражението ѝ бе разсеяно и уморено, но тя му се усмихна с благодарност. Беше му признателна, че е дошъл да ѝ помогне, и това го накара да се почувства добре. Тя отиде при него на вратата, излязоха заедно и се спуснаха по стълбите към тъмната улица.

— Къде е Бентън? — попита Марино, докато ѝ отваряше предната врата. — Внимавай за палтото. Колата е адски мръсна. Няма спасение от всичката тази сол и мръсотия по пътя от снега. Не е като във Флорида, Южна Каролина, Вирджиния. Опитваш се да намериш автомивка, ама каква полза? Една пресечка по-нататък колата изглежда сякаш си минал през варовикова кариера. — Отново се чувстваше неловко.

— Казах му да не идва — отвърна Скарпета. — Така или иначе не може да ни помогне за моето блекбъри, но и на Родмънс Нек няма да дойде. Стават много неща и той трябва да свърши някои работи.

Марино не попита какви или защо. Не издаде колко е щастлив, че Бентън го няма, за да го подлага на грубото си отношение. Бентън никога не се бе държал дружелюбно с него, нито веднъж през всичките двайсет години, откакто се познаваха. Не бяха приятели, не се срещаха извън работата, не правеха нищо заедно. Това изобщо не приличаше на познанство между две ченгета. Бентън не ловеше риба, не играеше боулинг и пет пари не даваше за мотоциклети и камиони; двамата никога не бяха висели в някой бар, не бяха приказвали за случаи и за жени, както си приказват мъжете. Истината бе, че единственото общо между Марино и Бентън бе докторката, и той се опита да си спомни кога за последно е бил сам с нея. Харесваше му да я има само за себе си. Щеше да се погрижи за нейния проблем. С Карли Криспин бе свършено!

Скарпета каза същото както винаги:

— Сложи си колана.

Той запали колата и закопча предпазния колан, макар че ужасно мразеше да го прави. Това бе един от онези стари навици, като пиенето и пушенето, които можеше да наруши, но никога не ги забравяше, нито пък му харесваха особено. Голяма работа, че така било по-безопасно! Не можеше да понася да е препасан с колан и това нямаше да се

промени. Адски се надяваше никога да не се окаже в ситуация, в която му се налага да изхвъркне светкавично от колата и — опа, мамка му, коланът му още е закопчан, и той умира. Зачуди се дали онзи специален екип още обикаля и прави случайни проверки на ченгетата с надеждата да сгаци някого без колан и да му вземе книжката за половин година.

— Я стига! Сигурно знаеш случаи, в които тези проклети джаджи са затрили някого — каза той. Ако някой знаеше истината по въпроса, това трябваше да е Скарпета.

— Кои джаджи? — попита тя, докато Марино потегляше.

— Коланите. Тези автомобилни усмирителни ризи, за които постоянно опяваш, доктор Най-лошият-възможен-случай. През всичките ми години в Ричмънд там нямаше подли ченгета, които да обикалят и да дебнат останалите дали са си закопчали коланите. На никого не му пукаше и аз никога не съм слагал колан. Нито веднъж. Дори когато ти се качваше в колата ми и почваше да ми досаждаш с приказки за различните начини, по които мога да се нараня или да умра, ако не внимавам. — Приятно му беше да си спомня за онези дни, как обикаляха само двамата, без Бентън. — Помниш ли оня път, когато попаднах в престрелка в Гилпин Корт? Ако не бях в състояние да изскоча веднага от колата, какво мислиш, че щеше да стане?

— Липсва ти инстинктът да си откопчаваш колана, и то именно заради ужасния навик да не го слагаш — каза тя. — А и доколкото си спомням, ти преследваше онзи наркопласъор, а не той теб. Не смятам, че коланът ти е бил някакъв фактор, независимо дали е бил закопчан, или не.

— Исторически погледнато, си има причина ченгетата да не слагат колани — отвърна той. — От памтивека е така. Никога не слагаш колана и никога не палиш вътрешното осветление. Защо ли? Защото единственото, което е по-лошо от това някакъв безделник да почне да стреля по теб, докато си в колата със сложен колан, е да си със сложен колан и вътрешното осветление да работи, така че гадината да може да те види по-добре.

— Мога да ти дам статистически данни — каза Скарпета, загледана през прозореца и някак прекалено кротка. — За всички мъртъвци, които можеха да са си живи и здрави, ако си бяха закопчали

колана. Не съм сигурна дали бих могла да ти дам и един пример за някой, който е умрял, защото си го е сложил.

— Ами ако изхвърчиш от крайбрежната улица в реката?

— Ако си без колан, вероятно ще си фраснеш главата в предното стъкло. Не е особено полезно да изгубиш съзнание, когато си под водата. На Бентън току-що му се обадиха от ФБР — добави наглед без никаква връзка. — Чудя се дали някой може да ми каже за какво става въпрос.

— Дано той да знае, защото аз със сигурност не знам.

— Говорил ли си с тях? — попита Скарпета и Марино усети, че е тъжна.

— Преди няма и петнайсет минути, докато идвах да те взема. Бентън каза ли нещо? Да не би да му се обаждаше профайлърка на име Лание? — Марино сви по Парк авеню и се сети за Хана Стар.

Къщата на семейство Стар се намираше недалеч от мястото, към което се бяха насочили.

— Той още беше на телефона, когато излязох. Знам само, че говореше с ФБР.

— Значи изобщо не е споменал какво иска тя? — Марино предполагаше, че е била Марти Лание, че се е обадила на Бентън след разговора с него.

— Не знам. Още беше на телефона, когато излязох — повтори Скарпета.

Не искаше да говори за нещо. Може би с Бентън се бяха карали, или пък беше изнервена и потисната заради откраднатото блекбъри.

— Нещо не ми се връзва — продължи Марино, неспособен да се спре. — Защо ще се обаждат на Бентън? Марти Лание е профайлър на ФБР. Защо ѝ е притрябвало да се обажда на един бивш профайлър?

Достави му тайно удоволствие да го изрече на глас, да нащърби леко бляскавата броня на Бентън. Той вече не беше от ФБР. Дори не беше и полицай.

— Бентън работи по немалко случаи, които са свързани с ФБР. — Тонът ѝ не бе отбранителен, а тих и печален. — Но не знам със сигурност.

— Казваш, че от ФБР го търсят за съвет?

— От време на време.

Марино бе разочарован да го чуе.

— Това е изненадващо. Мислех, че с Бюрото се мразят. — Сякаш Бюрото бе някакъв човек.

— Търсят го за консултации не защото е бивш служител на ФБР, а защото е уважаван съдебен психолог, който много активно предлага професионалната си оценка и мнение за криминални случаи в Ню Йорк и на други места.

Взираше се в Марино в полумрака. Провисналата тапицерия на тавана бе само на сантиметри от косата ѝ. Трябваше да поръча нов плат и високотемпературно лепило и да смени проклетата гадост.

— Единственото, което мога да кажа със сигурност, е, че трябва да има нещо общо с татуировката. — Той изостави темата за Бентън. — Докато бях в КИЦ, предложих да хвърлим по-голяма мрежа, да не претърсваме само базите данни на Нюйоркското полицейско управление, защото не намерихме нищо за татуировката, за черепите и ковчегата на врата на онзи. Намерихме обаче нещо за Доди Ходж. Освен че е била арестувана в Детройт миналия месец, открих призовка за Транспортния съд, в която е описано как причинила смут в един градски автобус тук, в Ню Йорк, и каза на някой да се прати по дяволите с „ФедЕкс“. Това е интересно, защото картичката, която е пратила на Бентън, е била в плик на „ФедЕкс“, а мъжът с татуировката, който е доставил твоя пакет, е с шапка на „ФедЕкс“.

— Това не е ли малко като да правиш връзка между различни писма, защото и двете имат пощенски марки?

— Знам. Сигурно е пресилено — каза Марино. — Но не мога да не се запитам дали няма връзка между него и душевноболната пациентка, която ви е пратила пееща коледна картичка, а после ти се е обадила в ефир по телевизията. И ако е така, ще бъда притеснен, защото знаеш ли какво? Този с татуирания врат не е кандидат за наградата за примерен гражданин, щом е в базата данни на ФБР, нали? Там е, защото е бил арестуван или го издирват някъде за нещо, може би за федерално престъпление.

Той намали скоростта. Червената тента на хотел „Елизиум“ вече се виждаше отпред вляво.

Скарпета каза:

— Махнах паролата на моето блекбъри.

Това не му прозвуча като нещо, което би направила. Отначало не знаеше какво да каже и осъзна, че тя е смутена. А Скарпета почти

никога не бе смутена.

— На мен също ми писва да го отключвам непрекъснато. — Можеше да ѝ съчувства до известна степен. — Но в никакъв случай не бих го оставил без парола. — Не искаше да звучи укорително, обаче постъпката ѝ не бе никак умна. Трудно му беше да си представи, че тя може да е толкова небрежна. — Е, и какъв е проблемът?

А после го обхвана безпокойство, като се сети за собствените си контакти с нея: имейли, гласова поща, есемеси, копия от доклади, снимки от случая Тони Дериън, включително и онези, които бе направил в апартамента ѝ, с неговия коментар по тях.

— Тоест искаш да кажеш, че Карли може да е видяла всичко в проклетото ти блекбъри? Мамка му!

— Ти имаш очила — каза Скарпета. — И ги носиш постоянно. Аз имам очила за четене, но не ги нося през цялото време. Е, представи си, че обикалям из сградата или излизам да си купя сандвич и трябва да се обадя на някого, а не мога да видя, за да набера тъпата парола.

— Би могла да увеличиш шрифта.

— Този проклет подарък на Луси ме кара да се чувствам деветдесетгодишна. Затова махнах паролата. Дали е било добра идея? Не. Но го направих.

— Каза ли ѝ? — попита Марино.

— Смятах да направя нещо по въпроса. Не знам точно какво. Предполагам, щях да се опитам да свикна, да върна паролата, но така и не се наках да го направя. Не съм ѝ казала. Тя може дистанционно да изтрие всичко в телефона, а не искам да го прави засега.

— Не. Иначе като си получиш блекбърито обратно, нищо няма да го свързва с теб, освен серийния номер. Пак бих могъл да обвиня Карли Криспин в престъпление, защото стойността му е над двеста и петдесет долара. Но предпочитам да е нещо по-сериозно. — Беше мислил доста по въпроса. — Ако е откраднала информация, ще имам повече материал за работа. Като се има предвид колко неща съхраняваш на блекбърито си, бихме могли да я обвиним в кражба на лични данни, престъпление от клас С. А може би ще успее да докажа и умисъл, ще докажа, че е планирала да продаде информация от Службата по съдебна медицина, да извлече облага, като я оповести публично. Може би ще ѝ докараме нервна криза.

— Надявам се да не направи някоя глупост.

Марино не бе сигурен кого има предвид Скарпета: Карли Криспин или Луси.

— Ако обаче на телефона ти няма данни... — започна отново той.

— Казах ѝ да не го нюква. Ако използвам нейния термин.

— Значи няма да го направи — рече Марино. — Луси е опитен следовател и експерт по компютърна криминалистика, а преди това федерален агент. Знае как работи системата и вероятно знае, че не си използвала проклетата си парола. Би трябвало, след като е създавала мрежа на някакъв си сървър — и не искам от мен да използвам нейния жаргон — уж за да ни направи услуга. Както и да е, тя ще дойде да донесе заповедта за обиск.

Скарпета мълчеше.

— Искам да кажа, че тя вероятно може да провери и да разбере за паролата ти, нали? — продължи Марино. — Би могла да разбере, че си престанала да я използваш, нали? Сигурен съм, че следи за такива неща, нали?

— Не мисля, че следи мен — отвърна Скарпета.

Марино започваше да осъзнава защо се държи сякаш нещо я гризе, нещо, което не е свързано с откраднатия смартфон или възможната кавга с Бентън. Не каза нищо. Седяха в очуканата му кола пред един от най-хубавите хотели в Ню Йорк Сити, един портиер ги гледаше, но не излизаше навън да им досажда. Хотелският персонал познаваше колите на ченгетата от пръв поглед.

— Обаче наистина мисля, че следи някого — продължи Скарпета. — Хрумна ми за първи път, когато видях джипиес данните, за които ти разказвах. Стига да иска, Луси може да разбере къде се намира всеки от нас по всяко време. А не мисля, че следи теб или мен. Нито пък Бентън. Едва ли е съвпадение, че изведнъж реши, че трябва да получим тези нови смартфони.

Марино бе сложил ръка на дръжката на вратата и не знаеше какво да каже. От седмици Луси не приличаше на себе си, държеше се особено, бе нервна, ядосана и малко параноична. Той трябваше да обърне по-голямо внимание на това. Трябваше да направи същата връзка, която сега изглеждаше все по-очевидна, колкото по-дълго намецът витаеше във въздуха в тъмната му мръсна кола. И през ум не

му бе минавало, че Луси шпионира Бъргър. Такова нещо не би могло да му хрумне, защото той не искаше да вярва в него. Не искаше нищо да му напомня на какво е способна Луси, когато се почувства натясно или просто смята, че е права. Не искаше да се сеща какво бе направила със сина му. Роко си бе зъл по рождение, закоравял престъпник, който не даваше пет пари за никого. Ако Луси не го бе очистила, щеше да го направи някой друг, но Марино не обичаше да му го напомнят. Почти му прилягаше от това.

— Джейми работи непрекъснато. Не мога да си представя защо Луси ще е толкова параноична, нито пък какво ще стане, ако Джейми се усети... е, в случай че е вярно. Надявам се да не е. Но познавам Луси и знам, че нещо не е наред, и то от доста време. А ти не казваш нищо и вероятно сега не е моментът да го обсъждаме — каза Скарпета. — Е, как ще действваме с Карли?

— Когато някой работи непрекъснато, понякога другият изперква малко. Разбираш, държи се особено — рече Марино. — В момента аз имам същия проблем с Бакарди.

— А следиш ли я с помощта на джипиес приемник, вграден в смартфон, който си й подарил? — попита горчиво Скарпета.

— Аз съм като теб, докторке. Изкушавам се да хвърля този нов телефон в скапаното езеро — каза той сериозно и изпита съжаление към нея. — Знаеш колко съм зле с писането, дори на обикновена клавиатура, а пък онзи ден си мислех, че натискам бутона за звука, а си направих снимка на шибания крак.

— Ти не би започнал да следиш Бакарди с джипиес дори да си мислиш, че има любовник. Хората като нас не правят такива неща, Марино.

— Е, Луси не е като нас и не казвам, че го прави. — Не го знаеше със сигурност, но вероятно го правеше.

— Ти работиш за Джейми. Не искам да те питам дали има някакви основания... — Скарпета не довърши.

— Няма. Тя не прави нищо — каза Марино. — Гарантирам ти го. Ако кръшкаше, ако си имаше нещо странично, повярвай ми, щях да знам. А не е като да няма възможности. Повярвай ми, това също го знам. Надявам се някак си да се окаже, че Луси не прави каквото казваш. Да я шпионира. Ако Джейми открие нещо такова, няма да й го прости.

— А ти би ли простил?

— Не, по дяволите. Ако имаш някакъв проблем с мен, просто ми кажи. Ако мислиш, че правя нещо, просто ми кажи. Но не ми подарявай лъскав нов телефон, за да можеш да ме шпионираш. Това е неппростимо, ако уж вярваш на някого.

— Надявам се да не е така — каза тя. — Е, как ще го направим?

— Имаше предвид конфронтацията с Карли.

Слязоха от колата.

— Ще си покажа значката на рецепцията и ще взема номера на стаята ѝ — каза Марино. — После ще ѝ отидем на гости. Само недей да я нокаутираш. Не искам да те прибирам за нападение.

— Ще ми се да можех — отвърна Скарпета. — Представа си нямаш колко ми се ще.

16.

От стая 412 не отговаряше никой. Марино заудря по вратата с огромния си юмрук и започна да вика Карли Криспин.

— Полиция — каза той високо. — Отворете.

Двамата със Скарпета чакаха и се заслушваха в дългия елегантен коридор с кристални аплици по стените и килим в кафяво и жълто, който приличаше на персийски.

— Чувам телевизора — каза Марино, докато тропаше с едната ръка, а в другата държеше работното си сандъче. — Малко е странно да гледа телевизия в пет сутринта. Карли? — извика той. — Полиция. Отвори. — Направи знак на Скарпета да се дръпне от вратата. — Няма да стане. Тя няма да отвори. Значи ще трябва да играем грубо.

Извади блекбърито си от калъфа. Налагаше му се да въведе паролата и това напомни на Скарпета за бъркотията, която бе причинила, и за печалната истина, че сега изобщо нямаше да стои тук, ако Луси не бе направила нещо ужасно. Племенницата ѝ бе създала сървър и бе купила новите високотехнологични смартфони с подмолна цел. Беше използвала и мамила всички. Скарпета съжаляваше Бъргър. Съжаляваше и себе си — и всички. Марино набра номера от визитната картичка, която нощният администратор му бе дал само преди минути. Докато го правеше, двамата със Скарпета се отдалечиха към асансьора. Предполагаха, че Карли е в стаята си и е будна, и не искаха да чуе какво говорят.

— Да, ще се наложи да се качите тук — каза Марино по телефона. — Не. А аз чуках достатъчно силно, за да събудя и мъртвите. — След известна пауза добави: — Може би, но телевизорът работи. Наистина. Радвам се да го чуя. — Затвори и каза на Скарпета: — Явно са имали проблем със звука на телевизора, бил много силен и някои гости се оплаквали.

— Това ми се струва малко необичайно.

— Да не би Карли да е с увреден слух?

— Поне аз не знам такова нещо. Не ми се вярва.

Стигнаха до другия край на коридора, до асансьора, и Марино бутна една врата, над която имаше светец надпис „Изход“.

— Изглежда, ако искаш да напуснеш хотела, без да минаваш през фойето, можеш да използваш стълбите. Но ако се връщаш, ще ти се наложи да ползваш асансьора — каза той, докато се взираше надолу към редиците бетонни стъпала, придържайки вратата отворена. — Няма начин да влезеш тук откъм улицата, по очевидни причини за сигурност.

— Мислиш, че Карли е дошла тук късно снощи, а после се е измъкнала по стълбището, защото не е искала никой да я види? — Скарпета се чудеше каква би могла да е причината. Карли с нейните високи токчета и тесни поли не ѝ приличаше на човек, който би ползвал стълбите или би се напрягал физически, ако може да го избегне. — Тя не е пазила в тайна факта, че е отседнала тук — изтъкна Скарпета. — Това също ми се вижда любопитно. Ако знаеш, че е тук, или просто подозираш като мен, достатъчно е само да позвъниш и да помолиш да те свържат със стаята ѝ. Повечето известни хора не се регистрират, за да не ги безпокоят. Особено пък този хотел е свикнал да приема знаменитости. Още от двайсетте години той е популярно свърталище за богатите и известните.

— Кой например? — Той остави сандъчето си на килима.

Тя каза, че не може да си спомни на прима виста, освен че Тенеси Уилямс е умрял в хотел „Елизиум“ през 1983-та, задушил се с капачка на шишенце за лекарства.

— Естествено, че ще знаеш кой е умрял тук — каза Марино. — Карли обаче не е чак толкова известна и аз лично не бих я включил в списъка „Гости, които са спали или умрели тук“. Тя не е Даян Сойър или Ана Никол Смит и дори се съмнявам, че много хора я разпознават на улицата. Трябва да реша кой е най-добрият начин да свършим работата.

Той се замисли, облегнат на стената. Все още носеше същите дрехи, с които Скарпета го бе видяла преди около шест часа. Лицето му бе покрито с набола четина.

— Бъргър каза, че заповедта за обиск ще пристигне за по-малко от два часа. — Марино хвърли поглед на часовника си. — Това беше почти преди час, когато говорих с нея. Значи след може би още един ще се появи Луси със заповедта в ръка. Само че аз нямам намерение да

чакам толкова. Влизаме. Ще намерим блекбърито ти и ще го вземем, пък и кой знае какво още има вътре. — Той впери поглед по тихия коридор. — Изброих нужните факти в декларацията — всичко, което ми дойде на ума, че и нещо отгоре. Информационни носители, електронни устройства, всякакви хард дискове, флашки, документи, имейли, телефонни номера, с мисълта, че Карли може да е разпечатала информацията от блекбърито ти или да я е прехвърлила на компютър. Най-много ми харесва да надхитрям хитреците. И се радвам, че Бъргър се сети за Луси. Ако аз не намеря нещо, тя със сигурност ще намери.

Не Бъргър се бе сетила за Луси, а Скарпета. Освен това в момента я интересуваше не толкова помощта на племенницата ѝ, колкото това да я види. Двете трябваше да поговорят. Въпросът бе наистина неотложен. След като Скарпета бе пратила на Бъргър имейла, в който ѝ предлагаше да добави към заповедта абзац, даващ законно право на един граждан да помага в претърсването на стаята на Карли, бе разговаряла с Бентън. Приседна до него и го събуди с докосване по рамото. Обясни му, че отива да работи по един случай с Марино, че вероятно ще бъде с него през по-голямата част от сутринта и че трябва да се погрижи за един много важен личен въпрос. Най-добре Бентън да не идва с тях, каза тя още преди той да го предложи, а после джиесемът му иззвъня. Обаждана се от ФБР.

Вратата на асансьора се отвори и се появи нощният администратор, Къртис, мустакат мъж на средна възраст, издокаран в тъмен костюм от туид. Придружи ги обратно по коридора до вратата на стая 412, почука и позвъни. Забеляза, че табелата „Не ме безпокойте“ свети, но каза, че тя през повечето време си светела. Отвори вратата, пъкна глава вътре и извика „ехо, ехо“, преди да се дръпне обратно в коридора, където Марино го помоли да изчака. Марино и Скарпета влязоха в стаята и затвориха вратата. Нищо не показваше, че тук има някой. Окаченият на стената телевизор работеше: бе пуснат на Си Ен Ен и звукът беше тих.

— Ти не би трябвало да си тук — каза ѝ Марино. — Но понеже тези блекбърита са доста разпространени, имам нужда от теб, за да го идентифицираш. Това е моята версия и ще се придържам към нея.

Стояха до входната врата и оглеждаха луксозния малък апартамент, в който живееше някой мърляв, асоциален и депресиран човек, заключи Скарпета. Голямото легло не бе оправено и по него

имаше разхвърляни вестници и мъжки дрехи, а на нощното шкафче бяха струпани празни бутилки от минерална вода и кафени чаши. От лявата страна на леглото имаше скрин и голям прозорец с пуснати пердета. Отдясно стояха две тапицирани в синьо полукресла, отрупани с книги и вестници, светломахагонова масичка за кафе с лаптоп и малък принтер, а на видно място върху купчина листове — блекбъри в тъмносив предпазен калъф. До него бе оставена пластмасова ключкарта.

— Този ли е? — попита Марино.

— Прилича на него — каза Скарпета. — Калъфът на моя е сив.

Той отвори сандъчето, сложи си хирургически ръкавици и подаде други на нея.

— Не че ще правим нещо, което не би трябвало, но обстоятелствата са от онези, на които аз им викам „неотложни“.

Вероятно не бяха. Скарпета не виждаше никакви признаци, че някой се опитва да избяга или да се отърве от улики. Уликата, изглежда, лежеше пред нея, а в стаята бяха само те двамата.

— Предполагам, няма нужда да ти напомням за плода на отровното дърво. — Тя имаше предвид невалидността на доказателствата, придобити при незаконен обиск и задържане. Не си сложи ръкавиците.

— Не, имам си Бъргър, за да ми напомня. Надявам се, че вече е измъкнала любимия си съдия от леглото, съдия Фейбъл, ама че име^[1]. Легенда в собствените си очи. Прегледахме целия документ, по-точно частта с фактите, по телефона, с нея и още един детектив, когото е взела за свидетел и който ще потвърди искането пред съдията. На това му се вика двойно цитиране, малко е сложничко, но се надявам, че ще мине без проблем. Искам да кажа, че Бъргър не поема рискове с клетвените декларации и упорито избягва да подписва такива. Няма значение чия е заповедта или за какво. Надявам се Луси да пристигне скоро.

Той отиде до блекбърито и го вдигна, държеше го за гумените ръбове.

— Единствената повърхност, подходяща за взимане на отпечатъци, е дисплеят и не искам да го докосвам, преди да съм го поръсил с прах — каза Марино. — После ще взема натривка за ДНК.

Приклепна над сандъчето и извади черен прах и четчица от въглородни влакна. Скарпета насочи вниманието си към мъжките дрехи на леглото. Приблужи се достатъчно, за да усети гранясалата миризма на нечиста плът. Забеляза, че вестниците са от последните няколко дни, „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“, и бе озадачена от черния сгъваем телефон „Моторола“ върху възглавницата. Върху измачканите ленени чаршафи бяха разхвърляни мръсни панталони, синьо-бяла риза, чорапи, бледосиня пижама и мъжки долни гащи, които жълтееха около чатала. Дрехите изглеждаха, сякаш не са прани отдавна, някой бе носил едно и също ден след ден и никога не го бе пращал за пране. Този някой не беше Карли Кристин. Това не можеше да са нейните дрехи, а и Скарпета не виждаше следи от присъствието ѝ никъде в стаята. Ако блекбърито ѝ не беше тук, изобщо не би се сетила за Карли.

Тя надзърна в няколко кошчета за хартия, без да рови из тях или да ги изсипва на пода. Смачкани листове, кърпички, още вестници. Тръгна към банята и спря, щом прекрачи прага. Мивката и мраморът около нея, включително мраморният под, бяха покрити с отрязана коса — снопчета сиви косми с различна дължина, някои по седем-осем сантиметра, други съвсем миниатюрни. Върху една хавлия имаше ножица, бръснач и крем за бръснене „Жилет“, купен от аптека „Уолгрийнс“, и още една хотелска ключ-карта до очила със старомодни правоъгълни черни рамки.

В дъното на тоалетната масичка имаше една-единствена четка за зъби и почти използвана тубичка с паста „Сенсодин“, почистващ комплект, клечка за уши.

Сребристо зарядно на „Сименс“, което бе отворено и вътре имаше две слушалки от слухов апарат с телесен цвят, за слагане в ухото. Това, което Скарпета не виждаше, бе дистанционно, така че тя се върна в стаята, като внимаваше да не докосва нищо, устоявайки на изкушението да отвори шкафа или чекмеджетата.

— Тук е живял човек с умерена до силна загуба на слух — каза тя, докато Марино сваляше отпечатъците от блекбърито. — Има слухов апарат последен модел с потискане на фоновия шум, устройство за блокиране на обратната връзка, блутут. Можеш да го свържеш към джиесема си. Някъде трябва да има дистанционно. — Тя обикаляше наоколо, но все още не виждаше такава. — За настройване силата на

звуча, проверка на нивото на батерията и тем подобни. Хората обикновено ги държат в джоба или чантичката си. Може да е у него, но той не носи слуховия си апарат. Кое то няма смисъл, или може би трябва да кажа не вещае нищо добро.

— Намерих два хубави — каза Марино, докато пригладеше лентата върху бялото картонче. — Нямам представа за какво говориш. Кой носи слухов апарат?

— Мъжът, който си е обръснал главата и брадата в банята — каза тя, отвори външната врата и излезе пак в коридора, където администраторът Къртис чакаше изнервен.

— Не искам да задавам неуместни въпроси, но не разбирам какво става — каза той.

— Нека ви питам няколко неща — отвърна Скарпета. — Казахте, че сте застъпили на смяна в полунощ?

— Точно така, работя от полунощ до осем сутринта — каза Къртис. — Не съм я виждал, откакто дойдох. Не мога да твърдя, че изобщо съм я виждал, както ви обясних преди няколко минути. Госпожица Криспин се регистрира в хотела през октомври, вероятно е искала да има квартира в града заради шоуто. Не че ми влиза в работата какви са й причините, но така ми казаха. Истината е, че самата тя рядко използва стаята, а приятелят ѝ не обича да го безпокоят.

Това бе нова информация, точно каквото Скарпета търсеше.

— Знаете ли името на приятеля ѝ или къде би могъл да се намира?

— Страхувам се, че не. Никога не съм го виждал заради часовете, в които работя.

— Възрастен мъж със сива коса и брада?

— Никога не съм го виждал и не знам как изглежда. Но ми казаха, че бил редовен гост в шоуто ѝ. Не му знам името и не мога да ви кажа нищо повече за него, освен че обича усамотението. Не би трябвало да говоря така, но е малко странен. Никога не говори с никого. Излиза да си купи храна и си я носи в стаята, оставя торби с боклук пред вратата. Не използва румсьорвиса, нито телефоните, нито пък иска да му чистят. В стаята никого ли няма? — Той все надзърташе през пролуката на вратата.

— Доктор Ейджи — каза Скарпета. — Съдебният психиатър Уорнър Ейджи. Често гостува в шоуто на Карли Криспин.

— Не го гледам.

— Той е единственият редовен гост, за когото се сещам, който е почти глух и има сива коса и брада.

— Не знам. Знам само онова, което ви казах. Тук отседат доста известни хора. Не си пъхаме носа в работата им. Единственият ни проблем с мъжа в тази стая беше шумът. Ето например снощи някои от другите гости се оплакаха пак от телевизора му. Знам го, защото колегите ми бяха оставили бележки, че няколко от гостите са се обаждали на рецепцията по-рано вечерта и са се оплаквали.

— Колко рано? — попита Скарпета.

— Около осем и половина, девет без четвърт.

По това време тя беше в Си Ен Ен, а също и Карли. Уорнър Ейджи бе седял в хотелската стая с надут телевизор и другите гости се бяха оплаквали. Преди малко, когато Скарпета и Марино влязоха, телевизорът още работеше, пуснат на Си Ен Ен, но звукът бе намален. Тя си представи как Ейджи седи на разхвърляното легло и гледа „Докладът на Криспин“. Щом никой не се бе оплакал след осем и половина или девет без четвърт, а телевизорът бе включен, значи той трябваше да е намалил звука. Трябваше да си е сложил слуховия апарат. А какво е станало после? Свалил го е и го е оставил в апартамента, след като си е избръснал брадата и главата?

— Ако някой се обади и пита за Карли Криспин, вие няма как да знаете дали тя е тук — каза Скарпета на Къртис. — Знаете само, че е гостенка, регистрирана под собственото си име — това, което излиза на компютъра, когато човекът на рецепцията реши да провери. Тя има апартамент на свое име, но в него е отседнал неин приятел — по всичко личи, доктор Ейджи. Искам да се уверя дали съм разбрала правилно.

— Точно така. Ако приемем, че сте права кой е приятелят ѝ.

— Кой плаща сметката за стаята?

— Наистина не бива да...

— Мъжът, който е живял в тази стая, доктор Ейджи, не е вътре. Безпокоя се за него — каза Скарпета. — Силно съм разтревожена, по редица причини. Никаква представа ли нямате къде може да е? Той е с увреден слух, а слуховият му апарат, изглежда, не е у него.

— Не. Не съм го виждал да излиза. Много обезпокоително. Предполагам, че това обяснява навика му да пуска телевизора толкова силно от време на време.

— Може да е слязъл по стълбите.

Администраторът погледна по коридора към светещия в края му червен надпис „Изход“.

— Това е много смущаващо. Какво се надявате да откриете там вътре? — Той пак погледна към стая 412.

Скарпета не смяташе да му дава информация. Когато се появеше Луси със заповедта за обиск, той щеше да получи копие от нея, както и представа какво търсят.

— Ако е излязъл по стълбите, никой не го е видял — продължи тя. — Портиерите не стоят на тротоара късно вечерта, не и когато е толкова студено. Кой плаща сметката? — попита за втори път.

— Ами тя, госпожица Криспин. Снощи около единайсет и четирийсет и пет дошла и спряла на рецепцията. Мен още ме нямаше. Пристигнах няколко минути по-късно.

— Защо ще спира на рецепцията, щом е регистрирана тук от октомври? — попита Скарпета. — Защо не се качи направо в стаята си?

— Хотелът използва магнитни ключ-карти — каза Къртис. — Без съмнение ви се е случвало да не използвате картата си известно време и да откриете, че не работи. Винаги, когато се изработват нови ключове, това се записва в компютъра, включително и датата им на изтичане. Госпожица Криспин е поискала изработка на два нови ключа.

Всичко това бе доста объркващо. Скарпета помоли Къртис да помисли малко върху казаното от него. Щом е имала приятел, отседнал в стаята — доктор Ейджи — Карли не би го оставила с негоден ключ.

— Щом той не е регистриран и не плаща сметката — обясни Скарпета, — не би имал право да поиска изработване на нов ключ, ако старият вече не работи поради изтичане на закодирания в него срок. Предполагам, че също така не би могъл да удължи резервацията, щом тя не е на негово име и не той плаща сметката.

— Така е.

— Тогава можем да си направим извода, че ключът ѝ не е бил изтекъл и не това е причината тя да поиска изработване на два нови —

каза Скарпета. — А направила ли е нещо друго, когато е спряла на рецепцията снощи?

— Момент само. Ще видя какво мога да разбера. — Той извади телефона си и се обади на някого. Попита: — Знаем ли дали госпожица Криспин не е можела да влезе в стаята си или просто е спряла на рецепцията за нови ключове? И ако е така, защо? — Заслуша се, после каза: — Разбира се. Да, да, направи го веднага, ако обичаш. Съжалявам, че трябва да го будя. — После зачака.

Обаждана се на рецепциониста, който бе разговарял с Карли снощи и вероятно сега си беше вкъщи и спеше. Къртис непрекъснато се извиняваше на Скарпета, че я кара да чака. Ставаше все по-нервен, попиваше челото си с кърпичка и начесто си прочистваше гърлото. Откъм стаята се носеше гласът на Марино и тя го чуваше как крачи насам-натам. Говореше с някого по телефона, но Скарпета не можеше да различи думите.

Администраторът каза:

— Да, слушам. — Кимна. — Разбирам. Е, звучи логично. — Пъхна телефона в джоба на туидовото си сако. — Госпожица Криспин влязла и отишла право на рецепцията. Казала, че не била идвала скоро в хотела и се тревожела, че ключът ѝ няма да работи, а приятелят ѝ е с увреден слух. Притеснявала се, че може да не я чуе, ако почука на вратата. Разбирате ли, резервацията ѝ се подновява ежемесечно, а за последен път тя я била подновила на двайсети ноември, което означава, че ключът ѝ ще изтече утре, в събота. Затова трябвало да удължи резервацията, ако има намерение да запази стаята, така че тя я подновила и получила два нови ключа.

— Удължила е резервацията до двайсети януари?

— Ами всъщност удължила я само за уикенда. Казала, че вероятно ще освободи стаята в понеделник, на двапет и втори — каза Къртис, вперил поглед в полуотворената врата на стая 412.

Скарпета чуваше как Марино снове вътре.

— Той не я е видял да излиза — добави Къртис. — Човекът, който бил на рецепцията, когато пристигнала, я видял да се качва с асансьора, но не я е видял да слиза. Аз пък със сигурност не съм я виждал, както вече казах.

— Значи трябва да е слязла по стълбите — рече Скарпета. — Защото я няма тук, нито пък приятеля ѝ, за когото смятаме, че е

Уорнър Ейджи. Доколкото ви е известно, при предишните си идвания госпожица Криспин ползвала ли е някога стълбището?

— Повечето хора не го правят. Не съм чувал някой да споменава, че го е ползвала. Вижте, някои от прочутите ни гости се опитват да пазят в тайна идването и заминаването си. Но, честно казано, госпожица Криспин не ми изглежда от срамежливите.

Скарпета си помисли за космите в мивката. Зачуди се дали Карли не е влязла в апартамента и не е видяла какво има в банята. Или може би Ейджи още е бил там, когато се е появила, за да остави откраднатото блекбъри. Дали си бяха тръгнали заедно? Дали бяха слезли по стълбите, оставяйки откраднатия телефон на Скарпета в стаята? Представи си Ейджи, с обръснато лице и глава, без слухов апарат и може би без очила, да се промъква тихо надолу по стълбите с Карли Криспин. Не ѝ се виждаше логично. Беше се случило нещо друго.

— Компютърната система на хотела пази ли данни кога хората влизат и излизат от стаите с помощта на тези магнитни карти? — Скарпета не го смяташе за много вероятно, но все пак попита.

— Не. Повечето хотелски системи, или поне тези, с които съм запознат, не биха допуснали такова нещо. Нито пък съхраняват информация върху картите.

— Никакви имена, адреси, номера на кредитни карти. Нищо такова не е закодирано на картите?

— Изключено — отвърна той. — Данните се съхраняват в компютъра, но не и в картата. Картите само отварят вратите, и това е. Не пазим записи. Всъщност повечето хотелски карти, или поне тези, с които съм запознат, дори нямат закодиран номер на стаята, никаква информация, освен датата на изтичане. — Той погледна към стая 412 и каза: — Предполагам, че не сте намерили никого. Там вътре няма никой, нали?

— Детектив Марино е там.

— Е, радвам се — каза с облекчение Къртис. — Не ми се искаше да си мисля най-лошото за госпожица Криспин или нейния приятел.

Имаше предвид, че не му се е искало да мисли, че някой от тях е мъртъв в стаята.

— Няма нужда да чакате тук — каза Скарпета. — Ще ви се обадим, като свършим. Може да отнеме известно време.

Стаята бе тиха, когато влезе отново и затвори вратата. Марино бе изключил телевизора и сега стоеше в банята, хванал с ръкавица блекбърито, и се взираше във всичките косми по мивката, мраморния плот и пода.

— Уорнър Ейджи — каза тя, докато си слагаше ръкавиците, които Марино ѝ бе дал преди малко. — Ето кой е бил в тази стая. Вероятно Карли никога не е живяла тук. Изглежда, се е появила снощи около единайсет и четирийсет и пет, предполагам с единствената цел да даде на Уорнър Ейджи моето блекбъри. Трябва да използвам твоето, може ли?

— Ако той е направил това, не е на хубаво — каза Марино, като въведе паролата на блекбърито си и ѝ го подаде. — Не ми харесва тая работа. Да си обръснеш всичката коса и да излезеш без слухов апарат и очила.

— Кога за последен път си проверявал ССР и ОСО? Става ли нещо, което би трябвало да знаем? — Интересуваха я всякакви новини от Службата за спешно реагиране или Отдела за специални операции.

Върху лицето на Марино се изписа странно изражение.

— Аз мога да проверя — добави Скарпета. — Но не и ако някой е в болницата или е арестуван, или е прибран в приют, или скита по улиците. Няма да разбере нищо, освен ако човекът не е мъртъв и не е умрял в Ню Йорк. — Набра един номер на телефона на Марино.

— Мостът „Джордж Вашингтон“ — каза той. — Не може да бъде!

— Какво мостът? — Телефонът вече звънеше в Следователския отдел на ССМ.

— Онзи, който скочи. Към два през нощта. Гледах го на живо, докато бях в КИЦ. Около шейсетгодишен, плешив, голоброд. Един полицейски хеликоптер снимаше цялата шибана случка.

Телефонът вдигна един съдебномедицински следовател, казваше се Денис.

— Трябва да проверя какво е пристигнало — каза му Скарпета. — Имаме ли случай от моста „Джордж Вашингтон“?

— И още как — каза Денис. — Самоубийство пред свидетели. От ОБР се опитали да го разубедят, но той изобщо не ги слушал. Всичко е записано на видео. Полицейският хеликоптер е снимал; казах им, че бихме искали копие.

— Хубаво си се сетил. Имаме ли някакви предположения за самоличността му?

— Полицаят, с когото говорих, каза, че не разполагат с нищо по този въпрос. Бял мъж, някъде около шейсетте. Нямам у себе си никакви лични вещи, които да ни подсказват кой е. Нито портфейл, нито телефон. Не можеш да му разгледаш добре лицето, пострадало е доста. Мисля, че е прелетял поне едно петдесет-шейсет метра. Това е колкото двайсететажна сграда. Няма да ти се иска да покажеш снимката му на никого.

— Направи ми една услуга — каза Скарпета. — Слез долу и претърси джобовете му. Провери за всякакви предмети, които може да са дошли с него. Направи снимка и ми я прати. Обади ми се, докато още си при тялото. — Даде му номера на Марино. — Има ли други неидентифицирани бели мъже?

— Никой, за чиято самоличност да нямаме представа. Смятаме, че знаем кои са останалите. Още едно самоубийство, убийство с огнестрелно оръжие, прегазен пешеходец и един умрял от свръхдоза, пристигна с уста пълна с хапчета. За първи път ми се случва такова нещо. Някой конкретно ли търсиш?

— Един изчезнал психиатър може да е при нас. Уорнър Ейджи.

— Защо ми звучи толкова познато? Но нямаме човек с това име.

— Върви да провериш самоубиеца и веднага ми се обади.

— Видя ми се познат — каза Марино. — Гледах го, докато си седях там, и все ми се струваше, че го познавам отнякъде.

Скарпета се върна в банята и взе ключ-картата от тоалетната масичка — хвана я за ръбовете.

— Дай да я проверим за отпечатъци. Също и онази на масичката за кафе. Трябва да вземем част от космите и четката му за зъби — всичко, което е нужно за идентификация. Да го направим сега, докато сме тук.

Марино надяна нови ръкавици и взе ключ-картата от нея. Започна да я ръси с прах, а Скарпета вдигна блекбърито си и погледна визуалната гласова поща. Имаше единайсет нови обаяния, откакто бе използвала за последно телефона си в седем и петнайсет, когато говори с Грейс Дериън, преди да тръгне към Си Ен Ен. Оттогава госпожа Дериън я бе търсила още три пъти, между десет и единайсет и половина, без съмнение заради историята, заляла всички новини по

вина на Карли Криспин. Останалите осем повиквания бяха отбелязани като „Неизвестен“, първото в десет и пет, последното почти в полунощ. Бентън и Луси. Бентън се бе опитвал да я намери, докато тя се прибираше заедно с Карли, а Луси вероятно я бе търсила, след като е чула вестта за бомбената заплаха. Зелените иконки до новите гласови съобщения показваха, че никое от тях не е отваряно, макар че би могло. Визуалната гласова поща не изискваше паролата на абоната, а само паролата на блекбърито, която, разбира се, бе махната.

Марино отново си смени ръкавиците и се зае с втората хотелска ключ-карта. Скарпета размишляваше дали да отвори новите си гласови съобщения дистанционно, през неговия телефон. Интересуваше се най-вече от тези на госпожа Дериън, която сигурно страдеше невъобразимо, след като бе чула за жълтото такси и фалшивата информация за откритите косми на Хана Стар. Вероятно си бе помислила същото, което щяха да си помислят много хора — че дъщеря ѝ е убита от някакъв маниак, който е убил и Хана, и че ако полицията е съобщила тази информация по-рано, може би Тони изобщо е нямало да се качи в такси. „Недей отново да вършиш глупости — каза си Скарпета. — Не отваряй никакви файлове, докато не дойде Луси.“ Прегледа списъка със съобщенията и имейлите. Нищо ново не бе четено.

Не виждаше никакви признаци, че някой е разглеждал какво има на блекбърито ѝ, но не можеше да е сигурна. Нямахше как да разбере дали някой е гледал пауър поинт презентациите, снимките от местопрестъпления или файловете, които вече бе отваряла. Но нямаше причина да мисли, че Уорнър Ейджи е ровил в съдържанието, и това я объркваше. Той със сигурност би проявил любопитство към съобщенията, оставени от майката на убитата бегачка. Каква пикантна информация, която Карли да пусне в шоуто си! Защо не го бе направил? Щом Карли е дошла тук около единайсет и четирийсет и пет, тогава той още не е бил мъртъв, ако приемеше, че човекът на моста „Джордж Вашингтон“ два и половина часа по-късно е бил наистина Ейджи. „Депресия и безразличие“, помисли си. Може би там беше работата.

Марино бе приключил с ключ-картите и Скарпета взе от него още едни ръкавици. Използваните бяха събрани грижливо на купчинка на пода и приличаха на венчелистчета на магнолия. Тя взе ключа,

открит в банята, и го изпробва на вратата на стаята. Лампичката светна в жълто.

— Не — каза Скарпета и опита другия ключ, който бе лежал на масичката за кафе до блекбърито й. Лампичката светна в зелено и ключалката изщрака обещаващо. — Този е новият — каза тя. — Карли му е оставила моето блекбъри и новия ключ, а втория сигурно е запазила за себе си.

— Не се сещам за друга причина да постъпи така, освен че той не е бил тук — каза Марино, докато надписваше с флумастер един плик за улики, а после го прибра грижливо до другите в работното си сандъче.

Скарпета си спомни за старите времена, когато той прибираше уликите, личните вещи на жертвите и полицейското оборудване в каквото му попадне и обикновено си тръгваше от местопрестъплението с цял куп пликове от амбалажна хартия или стари кутии. Слагаше ги в багажника, който бе заприличал на Бермудския триъгълник — там можеше да има също така риболовни такъми, топка за боулинг и каса бира. Някак си обаче бе успял нито веднъж да не замърси нещо важно и тя си спомняше само за няколко случая, когато липсата му на дисциплина се бе оказвала дребна пречка в някое разследване. Той винаги бе заплаха предимно за себе си и за всеки, който разчита на него.

— Тя идва и се спира на рецепцията, защото трябва да е сигурна, че има работещ ключ, затова иска да удължи резервацията. После се качва горе, влиза и открива, че той си е тръгнал. — Марино се опитваше да проумее какво е направила Карли, когато е дошла тук снощи. — Освен ако не е решила да използва тоалетната, няма причина да е забелязала какво има вътре. Всичките тези косми, слуховият му апарат. Ако питаш мен, не мисля, че е видяла това, нито пък самия него. Мисля, че е оставила телефона ти и един от новите ключове и се е изнизала по стълбите, защото съвестта й не е била чиста и не е искала да привлича внимание.

— Значи може би той е скитал известно време по улиците. — Скарпета бе съсредоточила ума си върху Ейджи. — Размишлявал е. За онова, което смята да направи. Ако приемем, че наистина се е самоубил.

Марино затвори с щракване сандъчето и в този миг телефонът му иззвъня. Той погледна дисплея и го подаде на Скарпета. Търсеха я от офиса.

— В джобовете му нямаше нищо, бяха обърнати наопаки — каза Денис. — Това е работа на полицията, която вече ги е претършувала за нещо, което би могло да го идентифицира: контрабандна стока, оръжие, каквото и да е. Прибрали са няколко неща в един плик: малко дребни пари и някакъв предмет, който прилича на миниатюрно дистанционно. Може би е за музикална уредба или сателитно радио?

— На него пише ли името на производителя? — попита Скарпета.

— Сименс — каза Денис.

Някой затропа по вратата и Марино отиде да отвори, а Скарпета каза на Денис:

— Можеш ли да познаеш дали дистанционното е включено?

— Ами, на него има малко прозорче, тоест дисплей.

Влезе Луси. Подаде на Марино плик от кафява хартия и свали коженото си пилотско яке. Беше облечена като за летене с карго панталони, униформена риза и леки ботуши с гумени подметки. Носеше през рамо тъмнокафявата чанта, която бе с нея навсякъде — имаше цял куп отделения и джобове и в някой от тях вероятно пистолет. Тя смъкна чантата, отвори я и извади един макбук.

— Трябва да има бутон за включване — каза Скарпета, докато гледаше как Луси отваря лаптопа, а Марино сочи нейното блекбъри и двамата разговарят тихо. Постара се да не обръща внимание на разговора. — Натисни го и задръж, докато ти се стори, че си изключил дистанционното — нареди на Денис. — Прати ли ми снимка?

— Трябва да си я получила вече. Мисля, че сега това нещо е изключено.

— Значи трябва да е било включено, докато е било в джоба му?

— Така мисля.

— В такъв случай полицията не би могла да види на дисплея нищо, което да го идентифицира. Такива съобщения не се виждат, докато не се опиташ да го включиш. Кое то трябва да направиш сега. Натисни и задръж отново бутона, за да се включи, и виж дали ще се появи някакво системно съобщение. Както когато си включваш телефона и номерът ти се изписва на дисплея. Мисля, че това

дистанционно е за слухов апарат. По-точно, за слухов апарат от две части.

— На тялото няма слухов апарат — каза Денис. — Разбира се, той сигурно би паднал, ако човек скочи от мост.

— Луси? — каза Скарпета. — Можеш ли да се логнеш в служебния ми имейл и да отвориш един файл, получен току-що? Снимка. Знаеш ми паролата. Същата, която сложи на блекбърито ми.

Луси остави лаптопа на конзолата под окачения на стената телевизор и затрака по клавиатурата. На екрана на компютъра се появи образ и тя бръкна в чантата, за да извади VGA адаптер и мониторен кабел. Включи адаптера към един от портовете на компютъра.

— Получих нещо на дисплея. „Ако бъде загубено, свържете се с д-р Уорнър Ейджи“. — Денис прочете и един телефонен номер. — Това вече е нещо — прозвуча развълнуваният му глас в ухото на Скарпета. — Това осмисля нощта ми. Какво е две-нула-две? Не е ли кодът на Вашингтон?

— Обади се на този номер и да видим какво ще стане. — Макар че Скарпета вече имаше доста добра представа.

Докато Луси включваше кабела отстрани на стенния телевизор, телефонът на леглото иззвъня. Звукът бе силен, Фуга в ре минор на Бах, а в същото време върху плоския екран на стената се появи снимката на окървавен труп върху носилка на колелца.

— Това е човекът на моста — каза Марино, като се приближи до телевизора. — Видях добре дрехите му.

Черният чувал за трупове бе разкопчан и отворен широко. Обръснатото лице бе покрито с тъмна засъхнала кръв и деформирано до неузнаваемост. Темето бе натрошено, кръв и мозък се процеждаха през разкъсаната плът. Челюстта бе счупена поне на едно място от лявата страна и висеше накриво, оголените долни зъби бяха покрити с кръв и натрошени, някои липсваха, а лявото око бе почти напълно изскочило и едвам се държеше в орбитата. Тъмното яке, с което бе облечен мъжът, бе съдрано по раменните шевове, левият шев на панталона му също бе разпран и от плата стърчеше назъбеният край на бедрената кост, подобно на прекършена пръчка. Глезените му бяха изкривени под неестествени ъгли.

— Паднал е с краката напред и после се е стоварил на лявата си страна — каза Скарпета, когато телефонът на леглото престана да

звъни с мелодията от фугата на Бах. — Вероятно главата му се е ударила в някоя подпора на моста при падането.

— Носел е часовник — каза Денис по телефона. — Намира се в плика при другите му вещи. Счупен. Стар сребристо метален „Булова“ с еластична каишка, който е спрял на два часа и осемнайсет минути. Предполагам, че това е времето на смъртта. Искаш ли да съобщя тази информация на полицията?

— Полицията е с мен — каза Скарпета. — Благодаря ти, Денис. От тук нататък аз ще имам грижата.

Тя прекъсна разговора и докато подаваше телефона на Марино, той зазвъня пак. Марино го вдигна и закрочи из стаята.

— Добре — каза и погледна Скарпета. — Но вероятно ще съм само аз. — Затвори и каза: — Лобо. Току-що е стигнал в Родмънс Нек. Трябва да тръгвам.

— Аз едва започвам тук — каза тя. — Причината и начинът на смъртта няма да ме затруднят. За разлика от останалото.

Аутопсията, която трябваше да направи на д-р Уорнър Ейджи, бе психологическа, а може би и племенницата ѝ щеше да се нуждае от такава. Скарпета взе чантата с принадлежностите си от мястото, на което я бе оставила — на килима до стената, близо до входната врата. Извади отвътре прозрачна торбичка за улики, в която бе пликът на „ФедЕкс“ с пеещата коледна картичка на Доди Ходж. Скарпета не я беше поглеждала. Не я беше слушала. Бентън ѝ я беше дал тази сутрин, докато излизаше без него.

После каза на Марино:

— Може би трябва да вземеш това с теб.

[1] На английски „фейбъл“ означава „басня“. — Б.пр. ↑

17.

Светлините на Манхатън хвърляха мъжделиво сияние по хоризонта и го обагряха в тъмнолилавия цвят на синина. Бентън пътуваше на юг по Уестсайдската магистрала покрай река Хъдсън, в посока към центъра.

Между складовете и оградите се мяркаше Палмолив Билдинг, а часовникът „Колгейт“ показваше седем без двајсет. Статуята на свободата се открояваше на фона на реката и небето. Шофьорът на Бентън сви по Вестри стрийт, навлизайки по-дълбоко във финансовия район, където признаците на западаща икономика бяха осезаеми и потискащи: прозорци на ресторанти, покрити с кафява хартия, бележки за прекратяване на дейността, залепени по вратите, окончателни разпродажби, бизнес помещения и апартаменти, давани под наем.

Докато хората се изнасяха оттук, на тяхно място се появяваха графитите, рисунки със спрей, нашарили изоставените ресторанти, магазини, метални ролетки и празни билбордове. Груби, тъпи драсканици, повечето скандални и безсмислени, и рисунки навсякъде, някои наистина потресаващи. Стоковият пазар като Хъмпти Дъмпти, който пада от стената. Корабът „Американска икономика“ потъва по подобие на „Титаник“. Фреска на „Фреди Мак“^[1] като Гринч в шейна, отрупана с дългове, осемте му елена „рискови кредитори“ препускат по покривите на поставени под възбрана къщи. Чичо Сам, който се е навел, за да може АІG^[2] да го опъне отзад.

Уорнър Ейджи бе мъртъв. Бентън научи за това не от Скарпета, а от Марино, който му се обади преди няколко минути, но не защото знаеше или дори предполагаше каква роля е изиграл Ейджи в живота му. Марино просто смяташе, че Бентън трябва да знае, че съдебният психиатър е скочил от моста, а блекбърито на Скарпета е открито в хотелската му стая, където е живял от средата на октомври, тоест по време на есенния сезон на Си Ен Ен. Карли Криспин — или пък някой друг — сигурно бе сключила договорка с Ейджи. Тя да го доведе в Ню Йорк, да му уреди жилище и да се грижи за него в замяна на

информация и гостуване в шоуто ѝ. По някаква причина бе решила, че си заслужава. Бентън се зачуди доколко е вярвала в истинността на данните, предоставяни от Ейджи, и дали изобщо ѝ е пукало, стига да ѝ се размине и да успее да си спечели популярност в праймтайма на телевизията. Или пък Ейджи е бил замесен в нещо, което Бентън не би могъл и да си представи? Не знаеше, не знаеше фактически нищо и се зачуди дали някога ще може да забрави Уорнър Ейджи. Зачуди се защо не изпитва облекчение или задоволство, защо не изпитва нищо, абсолютно нищо. Беше като изтръпнал. Така, както се бе чувствал, когато най-сетне излезе от дълбоката си нелегалност, когато възкръсна от мъртвите.

Първия път, когато вървеше по пристанището в Бостън — града на неговата младост, където се бе крил по различни коптори цели шест години — и осъзна, че вече не му се налага да е измисленият Том Хавиланд, не изпита еуфория. Не се почувства свободен. Не почувства нищо. Стана му ясно защо някои хора, като излязат от затвора, ограбват първия попаднал им магазин, за да се върнат зад решетките. Той също искаше да се върне в своето изгнание от самия себе си. Беше му лесно да не носи бремето на истинската си самоличност. Беше свикнал да се чувства зле. Беше открил цел и утеха в безцелното си съществуване и страданията си, докато отчаяно търсеше начин да се измъкне и с хирургическа прецизност кроеше планове за премахването на онези, които бяха направили нужно неговото несъществуване — престъпния картел, френската фамилия Шандон.

Пролетта на 2003-та. Хладен, почти студен вятър духаше от сушата към морето, слънцето бе изгряло и Бентън стоеше на кея Бъроуз и гледаше как морското подразделение на бостънската пожарна бригада ескортира боен кораб с норвежки флаг. Червените лодки бяха заобиколили огромния сив кораб, пожарникарите бяха в добро настроение, седяха на водните оръдия, насочваха ги нагоре и изстрелваха дълги струи вода в шеговит салют. „Добре дошли в Америка“. Сякаш този поздрав бе за него. „Добре дошъл отново, Бентън“. Но той не се чувстваше добре дошъл. Не чувстваше нищо. Гледаше спектакъла и се преструваше, че е само за него, нещо като ощипване, за да провери дали е още жив. „Жив ли си?“, питаше се непрекъснато. „Кой съм аз?“ Мисията му най-сетне бе приключила в тъмното сърце на Луизиана, сред блатата, гниещите имения и

пристанищата, където бе използвал ума и пистолета си, за да се отърве от своите потисници, семейство Шандон и техните главорези, и бе спечелил. „Всичко свърши — казваше си. — Ти спечели.“ Не трябваше да се чувства така, мислеше си, докато вървеше по кея и гледаше как пожарникарите се забавляват. Фантазиите му за радостта, която ще изпита, в един миг бяха станали фалшиви и безвкусни — също като да захапеш пържола и да осъзнаеш, че е от пластмаса; също като да пътуваш по огряна от слънцето магистрала към един мираж и да не се приближаваш дори и със сантиметър.

Откри, че е ужасен от мисълта да се върне към нещо, което вече го няма, че се страхува от възможността за избор, както по-рано се бе страхувал от липсата ѝ, страхува се да си върне Кей Скарпета, както по-рано се бе страхувал, че никога няма да си я върне. Животът с неговите сложности и противоречия. Нищо няма смисъл и всичко има. Уорнър Ейджи си бе получил заслуженото, и си го бе причинил сам, но вината не бе негова и не биваше да го укоряват. Едно заболяване от менингит на четиригодишна възраст бе съсипало живота му също толкова сигурно, колкото ако го бе блъснала кола, и тази верижна реакция бе продължила, един сблъсък след друг, без спиране, докато тялото му се озове на платното на моста. Ейджи се намираще в моргата, а Бентън в едно такси, и в този момент двамата имаха нещо общо помежду си: предстоеше им ден на разплата, в който щяха да се изправят срещу своя Създател.

ФБР заемаше шест етажа от федералната сграда „Джейкъб К. Джавитс“ в сърцето на правителствения център — модернистичен комплекс от стъкло и бетон, заобиколен от сгради в по-традиционен стил: съдебната палата и държавни офис сгради, а на няколко пресечки се намираха кметството, централното полицейско управление, окръжната прокуратура и градският затвор. Както повечето правителствени центрове, и този бе опасан с жълта лента и заграждения, а на стратегически места бяха разположени бетонни прегради, които да попречат на евентуални коли бомби да стигнат прекалено близо. Целият площад отпред, лабиринт от зелени пейки и хълмчета, покрити с изсъхнала трева и петна сняг, бе недостъпен за обикновените хора. За да влезе в сградата, Бентън трябваше да слезе от таксито до Томас Пейн Парк и да притича през Лафайет, където трафикът вече бе оживен. Сви надясно по Дуейн стрийт, също

затворена за коли и снабдена с подвижна преграда, шипове за гуми и караулка с пазач, за в случай че някой не забележи табелите „Не влизай“.

41-етажната сграда от стъкло и гранит още не бе отворена, така че той натисна звънеца и се представи на униформения служител на ФБР от другата страна на стъклената врата. Каза, че е дошъл да се срещне със специален агент Марти Лание, и след бърза проверка полицаят го пусна да влезе. Бентън му подаде шофьорската си книжка, изпразни джобовете си и мина през рентгеновия скенер. Статусът му не бе по-специален, отколкото на имигрантите, които се редяха по Уърт стрийт всеки работен ден, опитвайки се да получат американско гражданство. В другия край на гранитното фоайе имаше втори пропускателен пункт, разположен зад солидна стъкло метала врата до асансьорите, и Бентън отново мина през същата процедура, само че този път му взеха шофьорската книжка и в замяна му дадоха ключ и временен пропуск.

— Всички електронни устройства, включително телефони, оставете тук — каза полицаят от будката си и посочи редица малки шкафчета над една маса, сякаш Бентън никога досега не бе идвал тук. — Дръжте пропуска си на видно място през цялото време. Ще получите шофьорската си книжка, когато върнете ключа.

— Благодаря. Да видим дали ще успея да запомня всичко това.

Бентън се престори, че заключва блекбърито си в шкафа, но вместо това го пъкна в ръкава си. Като че ли имаше голяма опасност да снима шибания офис! Прибра ключа в джоба на палтото си, влезе в асансьора и натисна копчето за дваисет и осмия етаж. Пропускът с голямото V, обозначаващо, че е посетител, бе още една обида и той го пъкна в джоба си; чудеше се дали беше постъпил правилно, когато Марино му се обади, за да му съобщи за самоубийството на Ейджи.

Марино бе споменал, че е на път към Родмънс Нек и че ще се видят на срещата, когато ФБР се сети да определи часа ѝ. Бентън, който току-що се бе качил в таксито и пътуваше към центъра за същата тази среща, за която говореше Марино, предпочете да не казва нищо. Реши, че няма право да говори за това. Явно Марти Лание не бе пожелала той да присъства. Бентън не знаеше кого е повикала, но Марино не бе в списъка, иначе щеше да е тук, а не на път към Бронкс.

Бентън си помисли, че може би по-рано, в разговора си с Лание, Марино е казал нещо, което да я ядоса.

Вратите на асансьора се отвориха пред секция „Изпълнително ръководство“, отделена със стъклени врати, на които бе гравирани печатът на Департамента на правосъдието. Не се виждаше жива душа. Бентън не влезе да седне, а предпочете да изчака в коридора. Заразхожда се покрай изложбените витрини, типични за всяка квартира на Бюрото, в която бе стъпвал — ловни трофеи, както ги наричаше той. Свали си палтото и все така нащрек за следа от нечие присъствие се зае да разглежда останките от Студената война. Камъчета, монети и цигарени кутии с кухини за скришно пренасяне на микрофилми. Противотанкови ракети от Съветския блок.

Мина покрай плакати на филми за ФБР: „Хора на властта“, „Историята на ФБР“, „Къщата на 92-ра улица“, „Гръмотевично сърце“, „Дони Браско“. Цяла стена, която продължаваше до безкрай. Винаги се бе изумявал от неутолимия интерес на хората към всичко, свързано с Бюрото, не само тук, а и в чужбина. Нищо в агентите на ФБР не бе скучно, освен ако не си един от тях. Тогава това бе работа, само дето те притежаваха. Не само теб, а и всички около теб. Когато Бюрото го бе притежавало, бе притежавало и Скарпета, и бе позволило на Уорнър Ейджи да ги раздели, да ги откъсне един от друг, да ги качи насила на различни влакове, отправящи се към различни лагери на смъртта. Бентън си каза, че не му липсва старият живот, не му липсва шибаното ФБР. Шибаният Ейджи му бе направил шибана услуга. Ейджи бе мъртъв. Усети бодване на емоция и това го сепна, стресна го.

Обърна се, щом чу бързи стъпки по плочките. Към него идваше жена, която никога не бе виждал. Брюнетка, поразително красива, с хубаво тяло, на около трийсет и пет, с меко кафяво кожено яке, черни панталони и ботуши. Бюрото имаше навика да наема повече от полагащия му се дял красиви и талантиливи хора. Това не бе стереотип, а факт. Цяло чудо беше, че нямаше повече любовни връзки в службата — при тези мъже и жени, работещи рамо до рамо всеки божи ден, първокласни екземпляри, малко опиянени от властта и притежаващи солидна доза нарцисизъм. Но обикновено те се въздържаха от такива неща. Когато Бентън беше агент, любовните връзки в службата бяха изключение или пък толкова дълбоко законспирирани, че рядко ги разкриваха.

— Бентън? — Тя протегна ръка и стисна здраво неговата. — Марти Лание. Охраната ми каза, че се качвате, и не исках да ви карам да чакате. Идвали сте тук и преди.

Това не беше въпрос. Не би го попитала, ако вече не знаеше отговора, заедно с всичко друго, което би могла да открие за него. Той моментално я определи какъв тип е. Адски умна, хиперактивна, не познава провала. Това, което наричаше ВПД — „в постоянно движение“. Бентън държеше в ръка блекбърито си. Не му пукаше дали Лание го е забелязала. Демонстративно проверяваше съобщенията си. Не му казвайте какво да прави. Той не е шибан посетител!

— Ще бъдем в конферентната зала на КСА — каза тя. — Първо ще вземем кафе.

Щом използваше конферентната зала на командващия специален агент, значи срещата нямаше да включва само тях двамата. Акцентът ѝ беше от Бруклин или от белите предградия на Ню Орлиънс, тези двата трудно се различаваха. Но какъвто и да бе, тя полагаше усилия да го изглади.

— Детектив Марино не е тук — каза Бентън, като пхна блекбърито в джоба си.

— Той не е важен — отвърна тя в движение.

Тази забележка подразни Бентън.

— Разговарях с него по-рано, както знаете, и в светлината на последните събития той ще е най-полезен за всички там, където е. — Тя хвърли поглед към часовника си, черен гумен „Луминокс“, популярен сред военноморските „тюлени“. Вероятно бе членка на водолазния екип, още една жена чудо от Бюрото. — Скоро би трябвало да стигне. — Имаше предвид на Родмънс Нек. — Слънцето изгрява някъде в седем и петнайсет. Не след дълго въпросният пакет трябва да бъде обезвреден и тогава ще разберем какво има вътре и как да действваме.

Бентън не каза нищо. Беше раздразнен. Изпитваше враждебност.

— Или по-скоро „ако“. Ако има причина да действваме. Не знаем със сигурност, че е свързан с нещо друго. — Тя продължаваше да отговаря на незададени въпроси.

Класически агент на ФБР, все едно новаците ги пращаха в някаква школа по бюрократичен език, за да се научат да увъртат. Казвай на хората онова, което искаш да знаят. Няма значение какво

трябва да знаят. Подвеждай ги, заобикалай въпроса или пък, най-често, не им казвай нищо.

— На този етап е трудно да се каже кое с какво има връзка — добави тя.

Бентън имаше чувството, че над него се е спуснал някакъв стъклен похлупак. Нямаше смисъл да коментира. Тя нямаше да го чуе. Гласът му изобщо нямаше да достигне до нея. Можеше да се окаже и че няма глас.

— Първия път му се обадох, защото бе посочен като лице за контакт в една заявка за търсене на данни, пратена ни от КИЦ — говореше тя. — Татуировка на човека, който е доставил пакета във вашата сграда. Това ви го обясних по време на краткия ни телефонен разговор, Бентън, и осъзнавам, че не знаете нищо друго. Извинявам се, но трябва да ви уверя, че не бихме ви повикали в този ранен час, ако въпросът не бе извънредно спешен.

Вървяха по дълъг коридор покрай редица стаи за разпити — всяка гола, с маса и два стола и стоманена релса за белезници, всичко в бежово и синьо, което Бентън наричаше „федерално синьо“. Синьо като фона на всяка снимка на директор, която бе виждал. Синьо като роклите на Джанет Рино. Синьо като вратовръзките на Джордж У. Буш. Синьо като хората, които лъжат до посиняване. Републиканско синьо. Във ФБР имаше страшно много сини републиканци. ФБР винаги бе било консервативна организация. Нищо чудно, че изпъдиха Луси, уволниха я. Бентън беше безпартиен. Вече не беше никакъв.

— Имате ли някакви въпроси, преди да се присъединим към другите? — Лание спря пред бежова метална врата. Въведе кода на електронното табло и ключалката изщрака.

— Доколкото разбрах — рече Бентън, — очаквате от мен да обясня на детектив Марино защо сте му казали, че трябва да е тук, и как така сме се събрали за тази ваша среща, без той да знае нищо. — Гневът клокочеше в него.

— Вие с Питър Роко Марино се познавате отдавна.

Прозвуча му странно някой да нарича Марино с пълното му име. Лание отново крачеше енергично напред. Още един коридор, този път по-дълъг. Гневът на Бентън вече почваше да изкипява.

— Работили сте заедно по много случаи през деветдесетте, когато сте били началник на ОПН. Който сега е ОПА — каза тя. — А

после кариерата ви е била прекъсната. Предполагам, че знаете новината. — Продължаваше да върви, без да го поглежда. — За Уорнър Ейджи. Не го познавах, никога не съм го срещала. Макар че от известно време представлява интерес за нас.

Бентън спря. Бяха сами по средата на безкрайния празен коридор, монотонна гледка от мръсни бежови стени и протрити сиви плочки. Обезличен, институционализиран. С идеята да изглежда непр provокативно, прозаично, невпечатляващо, безжалостно.

Той сложи ръка на рамото ѝ и остана леко изненадан от твърдостта му. Тя бе дребна, но силна, и когато очите ѝ срещнаха неговите, в тях имаше въпрос.

— Не се ебавай с мен — каза Бентън.

Метален проблясък се мярна в очите ѝ и тя каза сухо:

— Моля, махнете си ръката.

Той я отпусна покрай тялото си и повтори тихо и безизразно:

— Не се ебавай с мен, Марти.

Тя скръсти ръце и го загледа. Позата ѝ бе леко предизвикателна, но в нея нямаше страх.

— Ти може да си от новото поколение и да са те натъпкали до ушите с инструктажи, но аз съм много по-наясно как стават нещата, отколкото ти би могла да разбереш и за десет живота — каза той.

— Никой не подлага на съмнение опита или знанията ви, Бентън.

— Знаеш точно за какво говоря, Марти. Не ми свиркай да дойда при теб като някое проклето куче и после да ме водиш на някаква среща, за да покажа на всички номерата, на които ме е научило Бюрото през тъмните векове. Бюрото не ме е научило и на едно проклето нещо. Аз сам съм се научил и ти никога няма да добиеш и най-малка представа през какво съм преминал и защо. И кои са те.

— „Кои са те“ ли? — Лание не изглеждаше никак смутена.

— Хората, с които се е забъркал Уорнър. Защото натам биеш, нали? Като нощна пеперуда, Уорнър е придобил цвета на обкръжението си. След известно време става невъзможно да различиш същества като него от мръсните сгради, на които са кацнали. Той беше паразит. Човек с антисоциално личностно разстройство. Социопат. Психопат. Или както там наричат чудовищата в днешно време. Ама че работа, тъкмо бях започнал да го съжалявам този глух кучи син.

— Не мога да си представя, че го съжалявате — каза тя. — След онова, което е направил.

Тези думи свариха Бентън неподготвен.

— Ще кажа само, че ако Уорнър Ейджи не бе загубил всичко, и то нямам предвид само във финансово отношение, и не бе рухнал психически до степен да не може да се контролира, или с други думи, не се бе отчаял — продължи тя, — щяхме да имаме много повече поводи за тревога. Що се отнася до хотелската му стая, може Карли Криспин да е плащала за нея, но по чисто практически причини. Ейджи няма кредитни карти. Всичките са изтекли. Живее е в лишения и вероятно е давал на Карли пари в брой, за да възстановява разходите ѝ, или поне част от тях. Между другото, искрено се съмнявам тя да има нещо общо с това. Единствената ѝ цел е била шоуто ѝ да продължи.

— С кого се е забъркал той. — Не прозвуча като въпрос.

— Имам чувството, че знаете. Ако намериш подходящите точки на натиск, можеш да обезвредиш някой два пъти по-едър от теб.

— Точки на натиск. В множествено число. Повече от една — каза Бентън.

— Работим върху тези хора. Не сме сигурни кои са, но се приближаваме към тях. Ето защо сте тук — каза тя.

— Те не са си отишли — каза Бентън.

Тя тръгна отново.

— Не можах да се отърва от всичките — каза той. — Те разполагаха с години, за да действат, да причиняват неприятности, да разберат каквото искат.

— Като терористите — каза тя.

— Ами, те са си терористи. Само че от по-различен тип.

— Четох в досието от какво сте се отървали в Луизиана. Впечатляващо. Добре дошли обратно. Не бих искала да съм на ваше място в онзи момент. Нито пък на мястото на Скарпета. Уорнър Ейджи не е грешал съвсем — вие сте се намирали в най-голямата възможна опасност. Но мотивите му са били изключително погрешни. Искан е да изчезнете. Всъщност това е било по-лошо, отколкото да ви убие. — Каза го с такъв тон, сякаш описваше кое е по-неприятно, менингитът или птичият грип. — За останалото сме виновни ние, макар че мен ме е нямало тогава, бях млада и зелена помощник-прокурорка в Ню

Орлиънс. Подписах с Бюрото година по-късно, след това завърших магистратура по съдебна психология, защото исках да се занимавам с поведенчески анализ, сега съм координатор на НЦАНП^[3] за офиса в Ню Орлиънс. Няма да кажа, че не съм била повлияна от ситуацията там или от вас.

— Била си там, когато и аз бях. Когато и те бяха. Сам Лание. Следователят от Батън Руж — каза Бентън. — Имате ли някаква връзка?

— Чичо ми е. Предполагам, може да се каже, че работата с тъмната страна на живота ни е семейна черта. Знам какво е станало там. Всъщност аз работя за офиса в Ню Орлиънс, пристигнах тук преди няколко седмици. Бих могла да свикна с Ню Йорк, ако успея някога да си намеря място за паркиране. Не е трябвало да ви гонят от Бюрото, Бентън. Навремето не мислех така.

— Навремето?

— Уорнър Ейджи бе прозрачен. Оценката му за вас, уж като представител на Отдела за грижи за агентите под прикритие. Онази хотелска стая в Уолтъм, Масачузетс. Лятото на 2003-та, когато той прецени, че вече не сте годен за служба, предложи ви работа на бюро или да обучавате нови агенти. Запозната съм с това. Правилна постъпка, но по неправилни причини. Трябваше да се съобразим с мнението му и вероятно беше за добро. Ако бяхте останали, какво си мислите, че щяхте да направите? — Спря пред следващата затворена врата и го погледна.

Бентън не отговори. Лание въведе кода и двамата влязоха в Криминалния отдел, лабиринт от работни кутийки, всичките сини.

— Все пак това бе загуба за Бюрото, много голяма загуба — каза тя. — Предлагам да си вземем кафе в стаята за почивка. — Тръгна нататък. Стаята бе малка и в нея имаше кафеварка, хладилник, маса и четири стола. — Няма да кажа, че човек получава каквото си е заслужил. Имам предвид Ейджи — добави, докато наливаше кафе за двамата. — Той погуби кариерата ви, или поне се опита, а сега направи същото със своята.

— Той започна да съсипва кариерата си много отдавна.

— Така е.

— Онзи, който се измъкна от затвора в Тексас, преди да го екзекутират — каза Бентън. — Не се отървах от всичките. Не се

отървах от него, не можах да го намеря. Жив ли е още?

— Как го пиете? — Тя отвори кутия сметана и изплакна една пластмасова лъжичка на мивката.

— Не се отървах от всичките. Не се отървах от него — повтори Бентън.

— Ако някога успеем да се отървем от всичките — каза Лание, — ще остана без работа.

Полигонът на Родмънс Нек бе заобиколен от десетметрова ограда, върху която имаше намотки бодлива тел. Ако не бе това недружелюбно препятствие, гърмежите на оръдия и множеството окачени навсякъде табели, на които пишеше: „Внимание, взривове!“, „Не се приближавай!“ и „Дори не си помисляй да паркираш тук!“, то според Марино най-южният край на Бронкс, протегнат като пръст в пролива Лонг Айланд, щеше да е най-апетитният имот в североизточната част.

Ранното утро бе сиво и облачно, вятърът поклащаше водораслите и голите дървета. Двамата с лейтенант Ал Лобо пътуваха с черен джип през това, което му приличаше на петдесетакров тематичен парк от бункери, тренировъчни построики, работилници, хангари с камиони за бързо реагиране и бронирани коли, вътрешни и външни стрелбища, включително едно за снайперисти. Полицията, ФБР и служителите на други агенции бяха изхабили тук сума ти боеприпаси и празните гилзи се срещаха начесто като кофи за боклук на пикник. Нищо не отиваше нахалост, дори полицейските коли, разбити по време на служба или просто карани до скапване. Те пристигаха тук, за да бъдат стреляни, взривявани и използвани за симулации на събития в градска обстановка, като например безредици или самоубийствени атентати.

Въпреки цялата сериозност на мястото в базата имаше и следи от полицейски хумор — ярко боядисани бомби, ракети и гаубични снаряди, забити с носа в земята: стърчаха на най-невероятни места, като картинки от някой комикс. В почивките, когато времето бе хубаво, сапъорите и инструкторите готвеха на открито пред бараките и играеха на карти или със служебните кучета, или пък, по това време на годината, седяха и си приказваха, докато поправяха електрическите части на стари повредени играчки — дарения за бедни семейства,

които не можеха да си позволят коледни подаръци. Марино обичаше това място и докато двамата с Лобо пътуваха и си говореха за Доди Ходж, му хрумна, че за първи път при идването си тук не чува стрелба на полуавтоматични и автоматични МР5 — шум, който бе толкова постоянен, че му действаше успокояващо, също като шума на пуканки в киното.

Дори морските патици, които плуваха наблизко или щъкаха по брега, бяха привикнали към него и може би го очакваха. Нищо чудно, че това бе едно от най-добрите места за лов на водни птици. Патиците не възприемаха гърменето на пушките като опасност — което бе адски неспортсменско според Марино. „Би трябвало да го нарекат Сезона на лесните мишени“, помисли си той и се зачуди какво ли причиняват постоянните стрелби и взривове на риболова, защото бе чувал, че в пролива има морски костур и камбала. Някой ден щеше да си купи лодка и да я държи в яхтклуба на Сити Айланд. Може би дори щеше да живее там.

— Мисля, че трябва да слезем тук — каза Лобо и спря тахото на една взривна площадка на около сто метра от мястото, където бе заключен пакетът на Скарпета. — Та колата ми да е по-надалеч. Хората се разстройват, когато без да искаш взривиш градска собственост.

Марино слезе, като внимаваше къде стъпва. Земята бе неравна, осеяна с камъни и осколци. Теренът наоколо се състоеше от ями и прегради от торби с пясък. Имаше груби пътеки, водещи към изолационните кутии и наблюдателните постове от бетон и бронирано стъкло, а зад тях бе водата. Вода, простираща се докъдето поглед стига, няколко лодки в далечината и яхтклубът на Сити Айланд. Беше чувал истории за съдове, които се откъсвали от пристана и течението ги отнасяло до брега на Родмънс Нек, а цивилните служби отказвали да отидат да ги приберат с думите, че не им плащат достатъчно за това. Трябваше да е „който го намери, за него си остава“. Ако лодката бе „Уърлд Кат 290“ с два четиритактови двигателя „Сузуки“ и бе заседнала на сушата, в пясък и камъни, Марино би минал през градушка от куршуми и шрапнели, стига да не му се налага да я връща.

Сапюрката Ан Дройдън бе далеч пред тях, облечена в униформа, която се състоеше от тъмносин панталон със седем джоба, вероятно с вълнена подплата заради времето, яке, войнишки ботуши и плътно

прилепващи очила с кехлибарен оттенък. Не носеше шапка, а ръцете ѝ бяха голи, докато закрепваше стоманената тръба на унищожителя с ударно задействане към една сгъваема стойка. Представляваше хубава гледка, но вероятно бе твърде млада за Марино. На трийсет, трийсет и малко.

— Опитай се да се държиш прилично — каза Лобо.

— Мисля, че би трябвало да я причислят към оръжията за масово поразяване — каза Марино.

Както винаги, му бе трудно да не я зяпа открито.

Имаше нещо особено в нейната сурова хубост и изумително ловките ѝ ръце и той осъзна, че му напомня малко за докторката, каквато бе тя на същата възраст, в самото начало на съвместната им работа в Ричмънд. По онова време бе нечувано жена да ръководи толкова голяма съдебномедицинска система като тази на щата Вирджиния, а Скарпета бе първата жена съдебен лекар, с която Марино се запозна, а може би и първата, която изобщо бе виждал.

— Това телефонно обаждане от хотел „Елизиум“ до Си Ен Ен... Просто ми хрумна нещо и ще го кажа, макар да звучи доста невероятно, защото тази жена е на колко, на петдесет-шейсет? — Лобо се върна към разговора, който бяха водили в джипа.

— Какво общо има възрастта на Доди Ходж с обаждането ѝ? — каза Марино.

Не беше сигурен дали е постъпил правилно, като бе оставил Луси и Скарпета сами в хотел „Елизиум“.

Не разбираше какво става там, но знаеше, че Луси със сигурност умее да се грижи за себе си, даже по-добре и от него, ако трябваше да е честен. Можеше да улучи клечката на близалка от петдесет метра. Въпреки това той бе целият напрегнат и се мъчеше да си обясни нещата. Според Лобо обаждането на Доди Ходж до Си Ен Ен снощи било проследено до хотел „Елизиум“. Това бе номерът, посочен като източник, само че Доди Ходж не бе гостенка на хотела. Същият администратор, с когото Марино бе разговарял и по-рано, му каза, че нямали регистриран човек с това име, а когато Марино му даде физическото описание на Доди по информация от КИЦ, онзи категорично отрече. Няма представа коя е Доди Ходж и освен това миналата нощ никой не се бил свързвал с номера на „Докладът на Криспин“. Всъщност от хотела нямало никакви изходящи обаждания

точно по това време — в девет и четирийсет и три — когато Доди бе позвънила в Си Ен Ен и бе сложена на изчакване, преди да я пуснат в ефир.

— Какво знаеш за така нареченото „заблуждаване“? — попита Лобо, докато вървяха напред. — Чувал ли си за тези „заблуждаващи карти“, които се продават?

— Чувал съм. Още един шибан проблем, за който да се тревожим — каза Марино.

На полигона бе забранено да се използват джиесеми, както и всичко друго, което излъчва електронен сигнал. Искаше му се да се обади на Скарпета и да ѝ каже за Доди Ходж. Или пък може би трябваше да го каже на Луси. Току-виж съществуваше връзка между Доди Ходж и Уорнър Ейджи. Но не можеше да се обади на никого, не и от полигона, където имаше поне една възможна бомба, заключена в изолационна кутия.

— Адски си прав — рече Лобо, докато вървяха, брулени от ледения вятър откъм пролива, който се промъкваше през оградата и между натрупаните торби с пясък. — Купуваш си една напълно законна „заблуждаваща карта“ и можеш да направиш така, че на екрана на получателя да се покаже, който номер искаш.

Марино размишляваше, че ако Доди Ходж е имала връзка с Уорнър Ейджи, който явно имаше връзка с Карли Криспин, в чието шоу Ейджи бе гостувал многократно тази есен, и Доди се бе обадила снощи, може би и тримата бяха свързани. Шантава работа. Как биха могли да са свързани Ейджи, Доди и Карли, и защо? Това приличаше на онази мрежа от разклонения върху видеостената в КИЦ. Търсиш едно име и откриваш още петдесет, свързани с него. Също като обърканите диаграми, които бе чертал върху черната дъска в часа по английски, когато го караха да прави анализ на съставните изречения.

— Веднъж преди няколко месеца — продължи Лобо — телефонът ми звъни. Поглеждам номера на обаждания се и виждам, че е шибаната централа на Белия дом. Викам си: „Какво става, по дяволите?“. Отговарям, а отсреща десетгодишната ми дъщеря се опитва да си преправи гласа и казва: „Моля, изчакайте да ви свържем с президента“. Не ми беше забавно. Това е телефонът, който ползвам за работа, и сърцето ми сякаш спря, сериозно.

Марино се запита следното: ако имаше едно име, което да обединява всички разклонения, кое щеше да е то?

— Оказа се, че някакъв неин приятел, единайсетгодишно момче, й дал „заблуждаващата карта“, както и самата идея — каза Лобо. — Влизаш в интернет и номера на Белия дом го има там. Шибана работа! Имам чувството, че всеки път, когато открием начин да спрем тези гадости, се появява нещо ново, което обезсмисля усилията ни.

Хана Стар, реши Марино. Само дето му се струваше, че единственото общо между всички е докторката, и това го притесняваше. Ето защо сега крачеше през взривната площадка в мразовитото утро. Вдигна яката на палтото си. Ушите му бяха толкова ледени, че имаше чувството, че ще окапят.

— Ако си купиш „заблуждаваща карта“, май можеш да бъдеш проследен чрез обслужващата фирма — каза той на Лобо.

Ан Дройдън вървеше към бялата метална изолационна кутия. Носеше празна кана за мляко. Сложи я под една цистерна и започна да я пълни с вода.

— Ако представиш на обслужващата фирма съдебно разпореждане, може и да ти излезе късметът, но това е само при положение, че имаш заподозрян. Ако нямаш, как по дяволите да разбереш до кого ще те отведе фалшивият номер, особено пък ако той не е използвал собствения си телефон? Това е еба ти кошмарът — каза Лобо. — Значи тази Доди Ходж, ако е умна поне колкото десетгодишно дете, може да е използвала „заблуждаваща карта“, за да ни отклони от следата. Може снощи, когато се е обадила в „Доклада на Криспин“, да е нагласила нещата така, че да изглежда, че е в хотел „Елизиум“, докато всъщност е била дявол знае къде. А може би е искала да натопи този Ейджи, за когото ми разправяш. Може да не го е харесвала и да му е извъртяла гаден номер. Но пък, от друга страна, защо си толкова сигурен, че тя е пратила картичката?

— Гласът, който пее, е нейният.

— Кой го казва?

— Бентън. Би трябвало да знае, след като е прекарал толкова време с нея в лудницата.

— Това не означава, че тя е пратила картичката. Трябва да внимаваме с предположенията. Мамка му, какъв студ! И заради нещата, които вършим тук, не мога да нося свестни ръкавици.

Дройдън остави каната на земята до големия черен куфар, който съдържаше дванайсеткалиброви патрони за пушка и частите на унищожителя с ударно задействане, или водното оръдие. Наблизо имаше преносимо сандъче за боеприпаси, няколко големи сака, които вероятно съдържаха още инструменти и екипировка, включително защитен сапъорски костюм и шлем, които Дройдън щеше да сложи, когато е готова да извади пакета от изолационната кутия. Клекна до отворения куфар и извади черна пластмасова тапа, завинтваща се цевна кутия и един патрон. В далечината се чу шум от дизелов двигател — една линейка се появи и паркира на черния път, за да е готова, в случай че нещата не протекат по план.

— Повтарям: не твърдя, че тази Доди е използвала „заблуждаваща карта“ — каза Лобо, докато сваляше чантата от рамото си. — Казвам само, че това, което телефонът показва като номер на обаждания се, вече пет пари не струва.

— Хич не ми обяснявай — рече Дройдън, докато запушваше единия край на тръбата с тапата. — На моя приятел му спретнаха такъв номер със заблуждаване, някаква тъпачка, срещу която той има ограничителна заповед. Обадила му се, а номерът показвал, че уж звъни майка му.

— Лоша работа — каза Марино.

Значи Дройдън си имаше приятел.

— Това е като онези анонимни проксита, които хората използват, за да не можеш да проследиш IP адреса им, или пък ако го проследиш, да изглежда, че са в някоя друга държава, когато всъщност са ти съседни. — Тя пхна патрона в цевната кутия и я завинти към задния край на тръбата. — За нищо, свързано с телефони или компютри, не можеш да си сигурен дали е такова, каквото изглежда. Престъпниците носят шапка-невидимка. Не знаеш кой какво прави, а дори и да знаеш, е трудно да го докажеш. Вече на никого за нищо не можеш да държиш сметка.

Лобо бе извадил от чантата си лаптоп и тъкмо го включваше. Марино се зачуди защо тук може да се ползва компютър, но не и телефон. Не попита. Беше свръхнапрегнат, сякаш моторът му щеше да прегрее всеки момент.

— Значи не трябва да облека костюм или нещо такова? — каза той. — Сигурни ли сте, че там вътре няма нещо като антракс или

някакъв химикал, който ще ми причини рак?

— Преди да прибера пакета в изолационната кутия снощи — каза Дройдън — го проверих най-грижливо с FN 40, 2200R и APD 2000^[4], широкообхватна йонизационна камера, газов монитор, и изобщо с всеки детектор, за който можете да се сетите, отчасти заради самоличността на мишената.

Имаше предвид Скарпета.

— Приехме нещата, меко казано, сериозно — продължи Дройдън. — Не че някога сме небрежни, но този път обстоятелствата се определят като особени. Отрицателен резултат за биологични агенти, поне за известните като антракс, рицин, ботулизъм, SEB^[5] и чума. Отрицателен резултат за алфа, бета, гама и неутронна радиация. Няма бойни отровни вещества или раздразнителни вещества. Няма нервнопаралитични и кожнообривни вещества — отново говоря за известни такива. Няма токсични газове като амоняк, хлор, водороден сулфид, серен диоксид. Не се задействаха никакви аларми, но каквото и да има в пакета, то изпуска газ. Мога да го помириша.

— Вероятно е съдържанието на онова чудо с формата на епруветка — каза Марино.

— Нещо с противна миризма, като на катран — отвърна тя. — Не знам какво е. Нито един от детекторите не можа да го разпознае.

— Поне знаем какво не е — каза Лобо. — Което е донякъде успокоително. Да се надяваме, че няма причина за тревоги.

— Може би е някакъв тукашен замърсител? — Марино си мислеше за всички устройства, обезвредени на полигона. В продължение на десетилетия най-различни бомби и пиротехника бяха обстрелвани с водното оръдие и взривявани.

— Както казах, не получихме резултат — рече Дройдън. — Освен това взехме предвид възможното взаимодействие с други газове, което би могло да даде фалшив положителен резултат. Ако питате за устройствата, които обезвреждаме тук и които биха могли да изпуснат нещо, като се започне от бензин и дизелово гориво и се стигне до белина, то остатъчните изпарения са твърде малко, за да бъдат засечени. Снощи не получихме никаква фалшива тревога, макар че ниските температури не са идеалните условия, на LCD-тата определено не им харесва времето тук, а ние не смятахме да вкарваме

чантата в някое помещение, след като не знаем с какво си имаме работа.

Насочи унищожителя почти право нагоре и го напълни с вода, после запуши предния край с червена тапа. Сведе тръбата хоризонтално и затегна скобите. Бръкна отново в отворения куфар, извади лазерен прицел и го прикрепи на края на дулото. Лобо остави лаптопа върху един чувал с пясък — на екрана се виждаше рентгенова снимка на пакета на Скарпета. Дройдън щеше да използва образа, за да начертае мишена, към която да насочи лазерния прицел, така че да може да унищожи източника на хранване — батериите — с водното оръдие.

— Би ли ми подал шнура? — каза тя на Лобо.

Той отвори неголямото стоманено сандъче за боеприпаси, боядисано в армейско зелено, и извади макара с нещо, което приличаше на жица с жълта пластмасова изолация — детониращ шнур с малка мощност, така че да може да се употребява и без огнеупорни дрехи или специален сапъорски костюм. Представляваше всъщност тънка тръбичка, покрита отвътре с експлозив НМХ, точно колкото е нужно, за да предаде ударна вълна, която да задейства ударника в цевната кутия, който на свой ред да удари капсула на патрона, който пък да възпламени барутния заряд. Само че този патрон бе халосен. Нямаше куршум. Това, което излизаше от дулото, бе около 150 грама вода, движещи се със скорост 250 метра в секунда — достатъчно, за да пробият сериозна дупка в пакета и да унищожат батериите.

Дройдън разви няколко метра от шнура и прикрепи единия му край към цевната кутия, а другия — към запалително устройство, което приличаше на малко зелено дистанционно с два бутона: един червен и един черен. Отвори два от саковете, извади оттам зеленото яке, панталони и шлем на сапъорския костюм и каза:

— Сега, момчета, ако ме извините, трябва да се преоблека.

[1] Федерална компания за ипотечно кредитиране. — Б.пр. ↑

[2] Американска застрахователна компания. — Б.пр. ↑

[3] Национален център за анализ на насилствени престъпления.
— Б.пр. ↑

[4] FH 40 е уред за измерване на радиоактивност, 2200R е биосензор, а APD 2000 е химически детектор. — Б.пр. ↑

[5] Стафилококов ентеротоксин. — Б.пр. ↑

18.

Лаптопът на Уорнър Ейджи, няколкогодишен „Дел“, бе свързан към малък принтер и двете устройства бяха включени в контакта. По килима минаваха кабели, имаше купчини разпечатки и разпилени листове, така че бе трудно да вървиш, без да се спънеш или да настъпиш някаква хартия.

Скарпета подозираше, че Ейджи е работел без прекъсване в хотелската стая, наета за него от Карли. Беше се занимавал с нещо, преди да свали слуховия апарат и очилата, да остави ключ-картата си на тоалетната масичка, да слезе по стълбите и вероятно да се качи в някое такси, за да се отпрати към смъртта си. Запита се какво ли е чувал в последните си мигове. Вероятно не спасителите с техните въжета, ремъци и оборудване, които с риск за собствения си живот бяха опитали да стигнат до него. Вероятно не и трафика по моста. Нито дори вятъра. Бе изключил звука и замъглил картината, за да му е по-лесно да полети към нищото без път назад. Не само че не бе искал да остава повече тук, но по някаква причина бе решил, че това е напълно изключено.

— Да започнем с последните обаждания — каза Луси и кимна към телефона на Ейджи. Беше го съединила към едно зарядно, което си стоеше включено в контакта до леглото. — Изглежда, не го е използвал много. Два разговора вчера сутринта, после нищо до осем часа и шест минути снощи. След това още един разговор около два часа и половина по-късно, в десет и четирийсет. Ще започнем с този първия от осем и шест. Ще проверя и ще видя до кого ще ни отведе. — И почна да трака на лаптопа си.

— Махнах паролата на блекбърито. — Скарпета не бе сигурна защо го каза точно в този момент. Въртеше ѝ се в главата, но не бе на върха на езика ѝ, а изведнъж се изтърси като презрял плод, паднал от някое дърво. — Не мисля, че Уорнър Ейджи е поглеждал блекбърито ми. Нито пък Карли, освен ако не е ровила из снимките на местопрестъплението. Доколкото мога да преценя, никое от

обажданията, съобщенията и имейлите, пристигнали след като го използвах за последен път, не е било отваряно.

— Знам всичко — каза Луси.

— Какво означава пък това?

— Божичко! Този номер, който се е обадил на телефона на Ейджи, е бил притежаван от може би милион души. Между другото, телефонът му е регистриран на негово име, с адрес във Вашингтон. Към „Верайзън“, най-евтиния план с малък брой минути. Изглежда, не е бил особено приказлив, вероятно заради слуха си.

— Съмнявам се, че това е причината. Слуховият му апарат е от най-модерните, с блутут.

Тя можеше да огледа хотелската стая и да заключи, че Уорнър Ейджи е прекарвал по-голямата част от времето си в клаустрофобичен свят, който често е бил тих. Съмняваше се, че е имал приятели, а ако беше имал роднини, едва ли беше поддържал близки връзки с тях. Зачуди се дали единственият му човешки контакт, единствената му емоционална връзка в края е била жената, превърнала се в негов егоистичен покровител: Карли. Тя му бе осигурявала работа и покрив над главата и от време на време се бе отбивала с нов ключ. Скарпета подозираше, че Ейджи не е имал никакви пари, и се зачуди какво ли е станало с портфейла му. Може би се беше отървал от него, след като бе напуснал стаята си снощи. Може би не беше искал да го идентифицират, но бе забравил за дистанционното „Сименс“, което вероятно по навик бе държал в джоба си. Може би беше забравил за съобщението при включване, което би отвело някого като Скарпета право до него.

— Как така знаеш всичко? — попита тя отново. — Какво знаеш? Вече си знаела, че никой не е влизал в блекбърито ми?

— Чакай, ще опитам нещо. — Луси извади собственото си блекбъри и набра един номер, гледаше го от екрана на лаптопа. Слуша дълго, преди да затвори и да каже: — Просто звънеш и звънеш. Обзалагам се, че е временен телефон с предплатени минути, това обяснява защо толкова много хора са имали същия номер и защо няма гласова поща. — Гледаше отново джиесема на Ейджи. — Проверих това-онова. Когато ти ми прати имейл и аз казах, че искам да нюкна блекбърито, но ти не се съгласи, веднага проверих и видях, че новите есемеси, имейли и гласови съобщения не са отваряни. Това е една от

причините да не го нюкна въпреки нарежданията ти. Защо си махнала паролата?

— Откога знаеш?

— Едва откакто ми каза, че си загубила телефона си.

— Не съм го губила.

На Луси ѝ бе трудно да я гледа в очите. Не защото изпитваше угризения — не, Скарпета не усещаше такова нещо. Племенницата ѝ бе емоционална личност. Сега бе уплашена, тъмнозелените ѝ очи приличаха на дълбок вир, а лицето ѝ бе необикновено жално и изнемощяло. Изглеждаше отслабнала, сякаш напоследък не тренираше, бе загубила голяма част от характерните за нея сила и физическа кондиция. През няколкото седмици, откакто Скарпета я бе видяла за последен път, Луси се бе състарила ужасно — по-рано изглеждаше на петнайсет, а сега на четирийсет.

Луси потрака по клавишите и каза:

— Сега пред мен е вторият номер, който се е обадил на телефона му снощи.

— Обаждането в десет и четирийсет ли?

— Точно така. Номерът е непубликуван, но човекът не си е направил труда да го скрие, като се е обаждал, ето защо се показва на телефона на Ейджи. Който и да е този човек, е последният, с когото той е говорил. Поне доколкото ни е известно. Значи в десет и четирийсет още е бил жив и здрав.

— Че е бил жив, бил е, но се съмнявам да е бил особено здрав, поне психически.

Луси пак затрака на своя компютър, като същевременно ровеше из файловете в лаптопа на Ейджи. Това момиче можеше да прави по десет неща едновременно. Можеше да прави почти всичко, освен да води откровен разговор за наистина важните неща в живота ѝ.

— Бил е достатъчно умен да изтрие историята на браузъра си и да изпразни кеша си — каза тя. — В случай, че те интересува. Това няма да ми попречи да открия онова, от което той е смятал, че се е избавил. Карли Криспин — добави. — Непубликуваният номер, който му се е обадил в десет и четирийсет. Тя е била. Карли. Това е нейният телефон, към AT&T. Обадила се е на Ейджи и са говорили около четири минути. Сигурно разговорът не е бил много приятен, щом два часа по-късно той скача от мост.

В десет и четирийсет предната вечер Скарпета още беше в Си Ен Ен, в гримьорната, и говореше с Алекс Бахта при затворена врата. Опита се да прецени точно в колко си беше тръгнала. Може би десетпетнайсет минути по-късно. Испита ужасното чувство, че онова, от което се е страхувала, е вярно. Карли беше подслушвала и бе чула достатъчно, за да осъзнае какво я чака. Скарпета щеше да заеме мястото ѝ като водеща на токшоу, или поне Карли би предположила така, защото и през ум не би ѝ минало, че някой може да отхвърли предложение като това на Алекс. Карли бе чула, че ще бъде изритана, и сигурно се бе почувствала съкрушена. Дори ако бе останала пред вратата достатъчно дълго, за да чуе как Скарпета се възпротивява и обяснява защо смята идеята за лоша, пак би трябвало да приеме неизбежното, което се бе борила да предотврати със зъби и нокти: на шейсет и една щеше да ѝ се наложи да си търси нова работа, а шансовете да си намери такава в някоя уважавана и могъща мрежа като тази на Си Ен Ен бяха практически нулеви. При сегашното състояние на икономиката и при нейната възраст можеше и да не си намери нищо.

— А после какво? — попита Скарпета, след като описа на Луси какво се е случило предната вечер след шоуто на Карли. — Дали се е отдръпнала от вратата, може би дори се е върнала в гримьорната си, и е побързала да се обади на Уорнър? Какво му е казала?

— Вероятно, че вече няма нужда от услугите му — отвърна Луси. — Тя губи шоуто си, така че за какво ѝ е притрябвал от тук нататък? Ако тя не е по телевизията, той също няма да е.

— Откога водещите на токшоута осигуряват постоянни хотелски стаи за гостите си? — зачуди се Скарпета. — Особено пък в днешно време, когато всеки се стреми да се ограничава.

— Не знам.

— Искрено се съмнявам от Си Ен Ен да са покривали разходите ѝ. Тя има ли пари? Стая в този хотел за два месеца би трябвало да струва цяло състояние, независимо колко разумна тарифа са ѝ предложили. Защо ще харчи толкова пари? Защо не го настани някъде другаде, да му наеме нещо безкрайно по-евтино?

— Не знам.

— Може би е заради местоположението — размишляваше Скарпета. — Може би има замесен някой друг, който спонсорира това.

Или спонсорира Ейджи. Някой, за когото не знаем нищо.

Луси като че ли не слушаше.

— И ако тя се е обадила в десет и четирийсет, за да каже на Уорнър, че е уволнен и скоро ще трябва да напусне хотела, защо ще си прави труда да му носи моето блекбъри? — продължи да размишлява на глас Скарпета. — Защо просто не му каже да си стяга багажа и да се изнася на следващия ден? Ако е планирала да го изрита, защо ще му носи телефона ми? Защо той ще се чувства длъжен да ѝ помага за още нещо, след като тя е смятала да го отреже? Може би Ейджи е трябвало да предаде телефона ми на някой друг?

Луси не отговори.

— Защо блекбърито ми е толкова важно?

Луси сякаш не чуваше и дума от онова, което ѝ говореше.

— Освен че представлява път към мен. Към всичко за мен. Към всичко за всички нас всъщност — отговори тя на собствения си въпрос.

Луси мълчеше. Нямаше голямо желание да продължава разговора за откраднатото блекбъри, защото не ѝ се искаше да говори за причината, поради която го е купила.

— То дори показва къде съм заради джипиес приемника, който си вградила в него — добави Скарпета. — Докато го нося, разбира се. Макар да не мисля, че те интересува особено къде съм била или бих могла да бъда.

Скарпета се зае да разглежда компютърните разпечатки върху масичката за кафе. На тях имаше стотици интернет търсения за новинарски истории, статии, коментари, блогове, отнасящи се до случая с Хана Стар. Но ѝ бе трудно да се съсредоточи — най-важният въпрос се бе изправил пред нея като бетонна стена.

— Значи не искаш да го обсъждаме или да си признаеш какво си направила? — каза Скарпета.

— Кое да обсъждаме?

— Е, и все пак ще го обсъдим — рече тя, докато преглеждаше отгоре-отгоре още новинарски статии, разпечатани от Ейджи — изследване, което той несъмнено бе правил заради Карли. — Ти ми подари нещо, за което не съм молила, а и честно казано не съм искала — този изключително усъвършенстван смартфон, и ето че изведнъж цялото ми съществуване се озовава в някаква мрежа, създадена от

теб, а аз ставам зависима от една парола. А после ти забравяш да ме проверяваш? Ако наистина си била твърдо решена да направиш живота ми по-добър — или живота на Марино, на Бентън, на Джейми — защо не правиш онова, което би направил всеки порядъчен системен администратор? Да проверяваш клиентите си, за да се убедиш, че паролите им си стоят, че данните са непокътнати, че няма пробиви в сигурността и други проблеми?

— Мислех, че не ти харесва да те проверявам. — Луси затрака бързо по клавишите на лаптопа на Ейджи и влезе в папката за даунлоуд.

Скарпета взе друга купчина листове и каза:

— А как се отнася Джейми към идеята да я проверяваш?

— През септември е подписал договор с вашингтонска фирма за недвижими имоти — каза Луси.

— Тя знае ли за джипиес приемника?

— Изглежда, е обявил жилището си за продан и се е изнесъл от него. Пише, че е необзаведено. — Луси се прехвърли отново на своя макбук и натрака още нещо. — Да видим дали са го продали.

— Ще говориш ли с мен? — попита Скарпета.

— Не само че не е продадено, ами предстои да бъде поставено под възбрана. Има две спални, две бани и се намира в кооперация на Четиринайсета улица, недалеч от площад „Дюпон“. Тръгнало е от шестстотин и двайсет хиляди, а сега е малко над петстотин. Така че може би една от причините да живее в тази стая е, че е нямал къде другаде да отиде.

— Не се опитвай да извърташ разговора, ако обичаш.

— Когато го е купил преди осем години, го е взел за малко под шестстотин. Предполагам, че тогава времената са били по-добри за него.

— Казала ли си на Джейми за джипиеса?

— Бих казала, че е разорен. Е, сега вече е мъртъв — отвърна Луси. — Така че няма значение дали банката ще му вземе жилището.

— Аз знам за джипиес приемника, който си вградила — каза Скарпета. — Но дали Джейми знае? Казала ли си й?

— Губиш всичко и може би това те тласва през ръба, или в случая на Ейджи, от моста — каза Луси. После гласът ѝ трепна почти незабележимо. — Какво ми четеше, като бях малка? Онова

стихотворение от Оливър Уендъл Холмс. „Файтонът“. „Във файтона, то е ясно, все ще има слабо място... И по таз причина проста чупи се, не се износва...“ Когато като малка ти идвах на гости в Ричмънд да поживея с теб и пак си тръгнах, ми се искаше да ме задържиш. Проклетата ми майка! По това време на годината винаги е едно и също. Дали съм щяла се прибера вкъщи за Коледа. Не я чувам с месеци, а после ме пита дали ще се прибера вкъщи за Коледа! Единственото, което я интересува, е да не забравя да ѝ пратя подарък. Нещо скъпо, за предпочитане чек. Майната ѝ!

— Защо си започнала да се съмняваш в Джейми? — попита Скарпета.

— Ти седеше до мен на леглото в онази стая, която по-късно стана моя, в къщата ти в Уиндзор Фармс. Обичах тази къща. Четеше ми книжка с негови стихотворения. „Старият боен кораб“, „Бисерният наutilus“, „Отминалите дни“. Опитваше се да ми обясниш важните неща за живота и смъртта. Казваше ми, че хората са като файтон. Организмът им може да работи цели сто години, а после един ден изведнъж рухнат. — Говореше, а ръцете ѝ играеха по двете клавиатури, отваряйки линкове и файлове, и погледът ѝ бе насочен навсякъде другаде, само не и към леля ѝ. — Казваше, че това е съвършената метафора за смъртта. Онези хора, които докарват в моргата ти, на които не им е вървяло в нищо на този свят, но все пак са продължавали напред, докато един ден им се случва това — това единствено нещо, което вероятно е било свързано с тяхното слабо място.

— Мислех, че твоето слабо място е Джейми — каза Скарпета.

— Аз пък мислех, че са парите — отвърна Луси.

— Шпионираш ли я? Затова ли ни купи тези неща? — Скарпета посочи двете блекбърита на масичката за кафе, нейното и на Луси. — Да не би да се страхуваш, че Джейми взима от парите ти? Да не би да се страхуваш, че е като майка ти? Помогни ми да разбера.

— Джейми не се нуждае от парите ми, нито пък от мен. — Гласът ѝ стана по-твърд. — Сега никой няма толкова, колкото преди. При тази икономика парите се топят пред очите ти като лед, като някаква сложна ледена скулптура, за чиято изработка плащаш цяло състояние, а тя става на вода и се изпарява. И започваш да се чудиш дали изобщо някога е съществувала и за какво е било цялото вълнение. И аз нямам толкова, колкото преди. — Тя се поколеба, сякаш ѝ бе

почти невъзможно да изрече мислите си на глас. — Не става въпрос за парите. А за нещо друго, в което се забърках, а после изтълкувах всичко погрешно. Може би не е нужно да казвам повече. Просто започнах да тълкувам нещата погрешно.

— Справяш се неловно за човек, който цитира поезия толкова добре — рече Скарпета.

Луси не отговори.

— Какво си изтълкувала погрешно този път? — Скарпета щеше да ѝ развърже езика.

Но на Луси не ѝ се говореше. За кратко и двете мълчаха, чуваше се само тракането на клавишите и шумът от местенето на листове, докато Скарпета преглеждаше разпечатките в скута си. Имаше още интернет търсения за Хана Стар, както и за Карли Криспин и затъващото ѝ шоу, новинарски истории за онова, което един телевизионен наблюдател наричаше „сгромолясване“ в рейтинга, тук-там се споменаваха за Скарпета и „фактора Скарпета“. Единственото интересно, което Карли ни показва този сезон, твърдеше един блогър, са гостуванията на старшия съдебномедицински анализатор на Си Ен Ен, храбрата, непоклатима като стомана и остра като скалпел Скарпета, чиито коментари винаги са точно в целта. „Кей Скарпета стига до сърцевината на проблема с острите си забележки и е тежка конкуренция — даже прекалено тежка — за плиткоумната надута Карли Криспин.“

Скарпета стана от стола и каза на племенницата си:

— Помниш ли как веднъж, когато беше в Уиндзор Фармс, ми се ядоса и форматира целия ми компютър, а после го разглоби? Мисля, че беше на десет години и бе изтълкувала погрешно нещо казано или направено от мен — не го беше разбрала и реагира меко казано пресилено. Да не би сега да форматираш връзката си с Джейми и да я разглобяваш, и питала ли си я дали това е заслужено?

Отвори чантата си и извади ръкавици. Мина покрай разхвърляното, осеяно с дрехи легло на Уорнър Ейджи и почна да преглежда чекмеджетата на скрина.

— Какво е това, което е направила Джейми и ти може да си го изтълкувала погрешно? — попита в тишината.

Още мъжки дрехи, несгънати. Гащи, потници, чорапи, пижами, кърпички и малка кутия с копчета за ръкавели, някои много стари, но

нямаше скъпи. В друго чекмедже имаше пуловери, тениски с емблеми — на академията на ФБР, на различни офиси на ФБР, на отрядите за спасяване на заложници и за национално реагиране — всичките стари и избелели, които показваха къде е искал да членува Уорнър Ейджи, без никога да има тази възможност. Не бе необходимо да го познава, за да разбере, че е бил тласкан от отчаян копнеж за утвърждаване и от непоколебимата увереност, че животът не е справедлив.

— Какво може да си изтълкувала погрешно? — попита пак Скарпета.

— Не ми е лесно да говоря за това.

— Поне опитай.

— Не мога да говоря за нея. Във всеки случай не и с теб — отвърна Луси.

— С никого, ако бъдем честни.

Луси я погледна.

— На теб не ти е лесно да говориш с никого по някоя наистина важна тема — каза Скарпета. — Неспирно бърбиш за разни незначителни, безсмислени дреболии. За машини, за невидимите безплътни дебри на киберпространството и за хората, които населяват тези не-места, хора, които аз наричам сенки, които си пилеят времето с разни туйтъри, чатове, блогове и дрънкане на празни, неадресирани към никого приказки.

Най-долното чекмедже запъваше, така че се наложи да промуши пръсти вътре и да се опита да отмести нещо, което приличаше на картон и твърда пластмаса.

— Аз съм истинска и се намирам тук, в една хотелска стая, обитавана за последно от човек, който в момента представлява потрошена развалина в моргата, защото е решил, че не си заслужава да живее повече. Говори с мен, Луси, и ми кажи какво точно не е наред. Кажи ми го на езика на хората от плът и кръв, на езика на чувствата. Мислиш ли, че Джейми вече не те обича?

Чекмеджето излезе. В него бяха натъпкани празни опаковки от тракфони и „заблуждаващи карти“, книжки с инструкции и упътвания, предплатени карти, явно неизползвани, защото лентите с ПИН кода на гърба им не бяха изтрети. Имаше разпечатани инструкции за уеб базирана услуга, позволяваща на хората, които могат да говорят, но

имат проблеми със слуха, да четат транскрибираните телефонни разговори в реално време.

— Двете не общувате ли? — Тя продължаваше да пита, а Луси продължаваше да мълчи.

Скарпета разрови бъркотията зарядни и лъскави пластмасови опаковки от временни телефони — бяха поне пет.

— Карате ли се?

Върна се до леглото и затършува из мръсните дрехи върху него, отметна завивките.

— Не правите ли секс?

— Божичко! — тросна се Луси. — Та ти си ми леля!

Скарпета почна да отваря чекмеджетата на нощното шкафче.

— По цял ден пипам голи трупове — каза тя — и правенето на секс с Бентън е начинът, по който обменяме енергия, презареждаме се, сближаваме се, общуваме помежду си и си напомняме, че сме живи. — Статии от научни списания, още разпечатки в чекмеджетата, но нищо друго, никакъв „Тракфон“. — Понякога се караме. Нощес например се карахме.

Коленичи на пода и се наведе да погледне под мебелите.

— Аз съм те къпала и съм се грижила за раните ти, слушала съм нервните ти изблици и съм оправяла кашите ти, или поне съм те измъквала от тях по един или друг начин, а понякога съм плакала сама в стаята си, толкова ме побъркваше — каза Скарпета. — Запознавала съм се с дългата ти поредица партньори и мимолетни флиртове и имам доста добра представа какво точно правиш с тях в леглото, защото всички сме еднакви, имаме едни и същи телесни части и ги използваме по подобен начин. Бих дръзнала да кажа, че съм виждала и чувала неща, които дори ти не можеш да си представиш.

Тя стана. Никъде не се виждаше и следа от „Тракфон“.

— Защо, за бога, ще се срамуваш пред мен? — каза Скарпета. — Аз не съм майка ти. Слава богу, не съм моята ужасна сестра, която на практика се отказа от теб. Искан ми да го бе направила наистина, да те беше дала на мен още от първия ти ден. Аз съм твоя леля. Твоя приятелка. На този етап от живота ни сме колежки. Можеш да говориш с мен. Обичаш ли Джейми?

Ръцете на Луси бяха отпуснати в скута ѝ и тя се взираше в тях.

— Обичаш ли я?

Скарпета започна да изсипва кошчетата и да рови из смачканите хартии.

— Какво правиш? — попита най-сетне Луси.

— Той е имал тракфони, може би цели пет. Вероятно ги е купил, след като се е нанесъл тук преди два месеца. На опаковките има само баркодове, но не и лепенки, които да показват откъде ги е взел. Сигурно ги е използвал в комбинация със „зablуждаващата карта“, за да фалшифицира номера на обаждания се. Обичаш ли Джейми?

— Колко минути има на тракфоните?

— Всеки се продава с шейсет минути време за разговори, които трябва да се използват в рамките на деветдесет дни.

— Значи, купуваш го от някой павилион на летището, от туристически магазин, от супермаркет, и плащаш в брой. След като използваш шейсетте минути, вместо да купуваш още време за разговори, за което обикновено ти е нужна кредитна карта, хвърляш телефона и си взимаш нов. Преди около месец Джейми престана да иска да оставам при нея за нощта. — Лицето на Луси почервеняваше. — Първо беше един или два пъти в седмицата, после три или четири. Казваше, че е затрупана с работа. Ясно е, че ако не спиш с някого...

— Джейми винаги е била затрупана с работа. Хора като нас винаги са затрупани с работа — рече Скарпета.

Отвори дрешника и забеляза малък сейф в стената. Беше празен, вратичката му зееше широко отворена.

— Толкова по-зле, нали? Точно там е шибаният проблем. — Луси изглеждаше нещастна, очите ѝ бяха пълни с гняв и болка. — Това означава, че за нея нещата са се променили, нали така? Ти все още желаеш Бентън, колкото и да си заета, дори и след двацет години. Джейми обаче не ме желае, макар да сме изкарвали заедно едва година. Така че проблемът не е в шибаната работа.

— Съгласна съм. Трябва да има нещо друго.

Скарпета плъзна пръстите си, покрити със защитни ръкавици, по дрехи, били на мода през осемдесетте и деветдесетте — костюми с жилетка на ситно райе, с двуредни сака с широки ревери и джобни кърпички, бели ризи с френски маншети, които напомняха за карикатурите на гангстерите от времето на шефа на ФБР Дж. Едгар Хувър. На закачалки висяха пет раирани вратовръзки, а на друга закачалка бяха намотани два колана — единият с шев, а другият с

крокодилска шарка — които бяха в тон с кафявите и черни официални обувки „Флоршайм“ на пода.

— Когато двете с теб се опитвахме да проследим моето блекбъри — каза Скарпета, — стана съвсем ясно на какво е способен джиписеи преподавателят ти. Ето защо седим в тази стая. Ами през нощите, когато Джейми не е била с теб и ти си я следила от разстояние? Откри ли някаква полезна информация?

В дъното на дрешника, набутан до стената, имаше голям твърд черен куфар, ожулен и надраскан. На дръжката му още имаше закачени куп квитанции за багаж.

— Не е ходила никъде — каза Луси. — Работеше до късно в офиса и у дома. Освен ако не е излизала без блекбърито си. Но това не означава, че някой не е идвал в апартамента ѝ или че няма връзка с някой в службата.

— Може би си способна да хакнеш фирмата, която доставя охранителните камери за жилищната ѝ сграда, за офиса на окръжния прокурор, за цялата прокуратура. Това ли ще е следващата ти крачка? Или просто ще инсталираш нова камера в кабинета ѝ, в конферентната зала, в апартамента ѝ и така ще я шпионираш. Моля те, не ми казвай, че вече си го направила.

Скарпета с мъка издърпа куфара от дрешника. Беше страшно тежък.

— Божичко, не.

— В случая не става въпрос за Джейми. А за теб. — Скарпета натисна закопчалките и те се отвориха с гръмко изщракване.

Изтрещя изстрел.

Марино и Лобо си свалиха наушниците и излязоха иззад неколкотонната преграда от бетонни блокчета и бронирано стъкло, на около сто метра от Дройдън в нейния сапъорски костюм. Тя се приближи до ямата, където току-що бе прострелян „ФедЕкс“ пакетът на Скарпета, и коленичи да огледа резултатите. Шлемът ѝ се завъртя към Марино и Лобо и тя им показа вдигнат палец. Голата ѝ длан бе мъничка и бледа, заобиколена от тъмнозелената подплата, която правеше тялото ѝ да изглежда два пъти по-едро.

— Също като да отваряш пакет „Кракър Джак“ — каза Марино.
— Нямам търпение да видя каква е наградата.

Хем се надяваше, че съдържанието на пакета ще си заслужава всичките усилия, хем се надяваше да не е така. Цялата му кариера представляваше постоянен конфликт, за който той не говореше, дори не искаше да признае пред самия себе си какво чувства. За да може едно разследване да носи удовлетворение, трябва да има истинска опасност или вреда, но пък кой нормален човек би се надявал на такова нещо?

— Какво имаме? — попита Лобо.

Един друг сапърор помагаше на Дройдън да свали защитния костюм. На лицето ѝ бе изписана погнуса, докато си обличаше отново палтото и го закопчаваше.

— Нещо, което смърди. Същата онази гадна миризма. Не е фалшиво устройство, но не прилича на нищо, което съм виждала. Или пък помирисвала — каза тя на Лобо и Марино, докато другият сапърор се зае да прибира костюма. — Три батерии тип АGЮ и пиратки, пиротехника. Отгоре е прикрепена поздравителна картичка с нещо като вуду кукла. Миризлива бомба.

Пакетът представляваше каша от разкъсан мокър картон, натрошени стъкла, останките от малка парцалена кукла и нещо като кучешка козина, оградени от мръсните чували с пясък. Записваем гласов модул, малко по-голям от кредитна карта, бе пръснат на няколко парчета, наблизко лежаха смачканите батерии и когато Марино се приближи, усети миризмата, за която говореше Дройдън.

— Мирише като смес от асфалт, развалени яйца и кучешки лайна — каза той. — Какво е, по дяволите?

— Съдържанието на стъклената епруветка. — Дройдън отвори един черен сак и извади оттам пликкове за улики, алуминиева кутия, облицована с епоксидна смола, дихателни маски и нитрилни ръкавици. — Не прилича на нищо, което съм помирисвала. Има миризма като на петрол, но не точно. Прилича на катран, сярa и изпражнения.

— И какво се е предполагало да направи? — попита Марино.

— Мисля, че идеята е била да отвориш кутията и да видиш поздравителната картичка със закрепената върху нея кукла. Когато отвориш картичката, тя избухва и епруветката с миризлива течност се пръсва. Източникът на енергия за гласовия модул, тоест батериите, са

били свързани с три пиратки, към които е прикрепен професионален пиротехнически взривател. — Тя посочи останките от трите пиратки, съединени с тънка жица.

— Тези взриватели са много чувствителни към ток — каза Лобо на Марино. — Няколко батерии стигат. Но някой е трябвало да преработи копчето за включване на гласовия модул и електронната му схема, така че токът от батериите да задейства експлозията, вместо да пусне записа.

— Обикновен човек не би могъл да го направи, така ли? — попита Марино.

— Обикновен човек със сигурност би могъл да го направи, стига да не е тъп и да следва указанията.

— От интернет — изрече мислите си на глас Марино.

— О, да. С указания от интернет можеш да си направиш и шибана атомна бомба — каза Лобо.

— Ами ако докторката го беше отворила? — попита Марино.

— Трудно е да се каже — рече Дройдън. — Експлозията би могла да я нарани, това е сигурно. Може би да ѝ откъсне няколко пръста или да забие парченца стъкло в лицето и очите ѝ. Да я обезобрази. Да я ослепи. Но със сигурност щеше да я оплиска цялата с тази воняща течност.

— Предполагам, че това е била целта — рече Лобо. — Някой е искал да я залее с тази течност, каквато и да е тя. И да я изцапа хубаво. Дай да погледна картичката.

Марино отвори куфарчето си и подаде на Лобо плика за улики, който бе получил от Скарпета. Лобо си сложи ръкавици и почна да разглежда лъскавата коледна картичка с Дядо Коледа, преследван от Баба Коледа с точилка. Отвори я и един тънък женски глас запя фалшиво: „Весела Коледа-Додида...“. Лобо отдели твърдия картон и извади гласовия модул. Дразнещата мелодия продължаваше: „Клонка от имел пъхни където се полага...“. Откачи го от батериите — три батерии AGIO, не по-големи от тази в ръчен часовник — и се възцари тишина, в която само вятърът свиреше в телената мрежа. Марино вече не си чувстваше ушите, а устата му бе като на Тенекиения човек, нуждаеше се от смазка. От студ му бе трудно да говори.

— Самостоятелен говорещ модул, идеален за слагане в поздравителни картички. — Лобо го показа отблизо на Марино. —

Използват ги хората, които обичат да майсторят разни работи. Пълна схема с говорител. Готов превключвател за автоматично пускане, който е най-важен в случая. Плъзгащият контакт затваря веригата и задейства бомбата. И можеш да си го поръчаш. Къде-къде по-лесно, отколкото да си го направиш сам.

Дройдън събираше бомбени части от мократа мръсна каша в ямата. Стана и се приближи към Марино и Лобо, понесла в шепа сребристи, черни и тъмнозелени парченца пластмаса и метал и черна и медна жица. Взе здравия записващ модул от Лобо и започна да ги сравнява.

— Микроскопското изследване ще потвърди — каза тя.

Беше ясно какво има предвид.

— Същият вид модул — рече Марино, като сви големите си длани около нейните, за да предпази парченцата от вятъра. Искаше му се дълго да стои така, близо до нея. Нямаше значение, че не бе мигвал цяла нощ и се превръщаше в буца лед: изведнъж се почувства сгрян и бодър. — Боже, как смърди! Ами това какво е, кучешка козина ли? — Той побутна с пръст няколко дълги груби косъма. — Защо, по дяволите, вътре има кучешка козина?

— Изглежда, куклата е била натъпкана с козина. Може да е кучешка — каза тя. — Забелязвам големи сходства в конструкцията: електронната схема, плъзгачът, бутонът за запис и говорителят.

Лобо изучаваше картичката с Дядо Коледа. Обърна я, за да види какво има отзад.

— Произведено в Китай. От биоразграждаща се хартия. Екологична коледна бомба. Колко мило.

19.

Скарпета повлече отворения куфар по пода. В него имаше двайсет и девет папки, овързани с ластик, с бели лепенки, на които бяха написани дати, обхващащи период от двайсет и шест години. По-голямата част от кариерата на Уорнър Ейджи.

— Ако бях говорила с Джейми, какво мислиш, че щеше да ми каже тя за теб? — продължи да разпитва Скарпета.

— Много ясно. Аз съм патологичен случай — избухна Луси.

Понякога гневът ѝ се разразяваше така внезапно, че Скарпета го уподобяваше на мълния.

— Непрекъснато съм бясна. Искам да нараня някого — добави Луси.

Ейджи сигурно бе пренесъл голяма част от личните си вещи в хотел „Елизиум“, или поне тези, които бяха важни за него. Скарпета взе три от най-скорошните папки, седна на килима в краката на племенницата си и попита:

— Защо искаш да нараниш някого?

— За да си върна онова, което са ми отнели. Да изкупя грешките си и да получа втори шанс, така че никога вече да не позволявам да ми причинят подобно нещо. Знаеш ли кое е най-ужасното? — Очите на Луси мятаха искри. — Най-ужасното е да решиш, че има хора, които не е грешно да унищожиш, да убиеш. Да си го представяш, да го разиграваш в ума си и да не изпитваш дори капчица угризение. Да не изпитваш нищо. Както вероятно се е чувствал той. — Тя махна с ръка, сякаш Уорнър Ейджи бе в стаята. — Ето кога се случва най-лошото. Когато вече не чувстваш нищо. Тогава правиш нещо необратимо. Ужасно е да знаеш, че не си по-различен от мръсниците, които преследваш и от които се опитваш да защитаваш хората.

Скарпета свали ластика от папката, която изглеждаше най-нова — започваше от първи януари тази година и нямаше крайна дата.

— Ти си различна от тях — каза тя.

— Не мога да върна нещата — каза Луси.

— Кои неща не можеш да върнеш?

Шестте отделения на папката бяха претърпкани с листове, квитанции, чекова книжка и кафяв кожен портфейл, протрит и изкривен от дълго носене в задния джоб.

— Не мога да върна нещата, които съм направила. — Луси си пое дълбоко въздух, отказваше да заплаче. — Аз съм лош човек.

— Не, не си — отвърна Скарпета.

Шофьорската книжка на Ейджи бе изтекла преди три години. Картата му от „Мастеркард“ бе изтекла. Също и от „Виза“ и „Американ Експрес“.

— Лоша съм — каза Луси. — Знаеш какви неща съм правила.

— Ти не си лош човек и го казвам, понеже знам какво си направила. Може би не всичко, но доста голяма част — рече Скарпета. — Била си във ФБР, АТО, и също като Бентън си била замесена в страшно много неща, които не са зависели от теб и за които не си могла да говориш, а вероятно и сега не можеш. Разбира се, че знам. Знам също така, че си го правила при изпълнение на дълга си или по много сериозна причина. Също като войник на фронтовата линия. Ченгетата са точно това — войници, които излизат извън границите на нормалното, за да могат някак си да поддържат живота нормален за нас, останалите.

Преброи хиляда четиристотин и четирийсет долара, само на двайсетачки, сякаш бяха теглени от банкомат.

— Наистина ли? — каза Луси. — Ами Роко Каджиано?

— А какво щеше да стане с баща му, Пийт Марино, ако не го беше направила? — Скарпета не знаеше подробности за случилото се в Полша и не искаше да знае, но разбираше постъпката ѝ. — Марино щеше да е мъртъв — каза тя. — Роко бе забъркан в организираната престъпност и щеше да го убие. Вече бе задвижил нещата, когато ти го спря.

Започна да преглежда касовите бележки за храна, тоалетни принадлежности и транспорт, много от тях от хотели, магазини, ресторанти и таксита в Детройт, Мичиган. Всичко платено в брой.

— Искан ми се да не го бях направила аз, а някой друг. Убих сина му. Направих много неща, които не мога да върна — каза Луси.

— Та какво би могъл да върне който и да е от нас? Глупаво изречени думи, някоя фраза. Хората непрекъснато казват, че си ги

взимат обратно, но фактически не можем да върнем нищо — каза Скарпета. — Можем само да заобиколим кашата, която сме забъркали, да поемем отговорността, да се извиним и да се опитаме да продължим напред.

Подреждаше купчинки на пода, ровеше в папката, за да види каква част от живота си Ейджи е смятал за достатъчно важна, за да спаси. Откри плик с анулирани чекове. Миналият януари той бе похарчил над шестстотин долара за слухов апарат „Сименс“ от две части и принадлежности към него. Стария си слухов апарат бе дарил на „Гудуил“ и бе получил квитанция. Малко по-късно се бе абонира за уеб базирана служба за транскрибиране на телефонни разговори. Нямаше никакви документи, които да показват откъде може да е получавал парите си. Извади един кафяв плик с надпис ИАП. Той бе претъпкан с бюлетини, програми на конференции, научни статии, всичките на френски, плюс още квитанции и самолетни билети. През юли 2006-а Ейджи бе пътувал до Париж на конференция в Института за аномална психология.

Скарпета не говореше добре френски, но се справяше доста прилично с четенето. Прегледа едно писмо от член на управителния комитет на проекта „Глобално съзнание“, който благодареше на Ейджи, че се е съгласил да участва в дискусията относно използването на научни методи за търсенето на структура в случайните данни по време на значими глобални събития, като например 11-и септември. Изразяваше задоволството си, че ще го види отново, и питаше дали неговите изследвания върху психокинезата все още имат трудности с повторението на резултатите. Проблемът, разбира се, бил в ненадеждността на участниците в опитите, както и в законовите и етични ограничения.

— Защо мислиш за убиване и умиране? — попита Скарпета. — Кого искаш да убиеш, или може би ти се иска да си мъртва? — В отговор отново получи мълчание. — По-добре ми кажи, Луси. Възнамерявам да стоя с теб в тази стая колкото е необходимо.

— Хана — отвърна Луси.

— Искаш да убиеш Хана Стар ли? — Скарпета вдигна очи към нея. — Или си я убила, или пък ти се иска тя да е мъртва?

— Не съм я убивала. Не знам дали е мъртва и не ми пука. Просто искам да бъде наказана. И искам да го направя лично.

Ейджи бе отговорил на човека на френски: „Макар да е вярно, че участниците в опитите са предубедени и в резултат на това ненадеждни, тази пречка може да бъде заобиколена, ако ги наблюдаваме по такъв начин, че те да не го съзнават“.

— Наказана за какво? Какво е направила Хана, че да заслужава ти лично да се погрижиш за това? — попита Скарпета.

Отвори нова папка. Още парапсихология. Научни статии. Ейджи владееше свободно френски и бе изтъкнат изследовател в областта на паранормалната психология, учението за „седмото чувство“, науката за свръхестественото. Базираният в Париж Институт за аномална психология бе поел разходите за пътуването му, а може би му бе отпуснал и стипендия или други финансови средства, включително субсидии. Фондация „Льокок“, която финансираше ИАП, живо се интересуваше от работата на Ейджи. В писмата неведнъж се споменаваха нетърпението на мосю Льокок да се запознае с Ейджи и да обсъдят „общите ни страсти и интереси“.

— Тя ти е направила нещо — продължи Скарпета и това не беше въпрос. Луси би трябвало да познава Хана. — Какво стана? Да не си имала любовна връзка с нея? Да не си правила секс с нея? Какво?

— Не съм правила секс с нея. Само че...

— Само че какво? Или си правила, или не си. Кога се запознахте?

Резюме. „Dans cet article, publie en 2007, Warner Agee, l'un des pionniers de la recherche en parapsychologie, en particulier l' experience de mort imminente et de sortie hors du corps...“^[1]

— Тя искаше да опитам нещо, да започна нещо, да... — каза Луси.

— Физически ли?

— Предполагаше, че всеки иска да прави нещо с нея, да я сваля — каза Луси. — Аз обаче не исках. Тя флиртуваше. Парадираше с красотата си. Бяхме сами. Мислех, че Боби ще е там, но го нямаше. Беше само тя и ме дразнеше. Но аз не направих нищо. Шибана кучка!

Преживявания, близки до смъртта, и преживявания извън тялото. Хора, които умират и се връщат към живота с паранормални дарби и способности: да изцеряват или да влияят с ума си на материята. Вярата, че мисълта може да контролира телата ни и да въздейства на физически системи и обекти, продължаваше да чете Скарпета, „... като

например електронни устройства, шумове и зарове, също както лунните фази могат да влияят на коефициентите на изплащане в казината“.

— Е, и какво толкова ужасно е направила Хана?

— Разказвала съм ти за моя финансов съветник, нали?

— Онзи, когото наричаше Чичко Паричко?

Данъчната декларация на Ейджи за 2007-а. Приходи от пенсионен фонд и никакви други финансови постъпления, макар че от кореспонденцията и от другите документи ставаше ясно, че е получавал пари отнякъде или от някого. Може би от фондация „Льокок“ в Париж.

— Баща й. Руп Стар. Той беше Чичко Паричко — каза Луси. — От самото начало, когато още няхах двайсет, а започнах да изкарвам добри пари, той се грижеше за финансите ми. Ако не беше той, може би щях да раздам всичко, просто бях толкова щастлива да изобретявам разни неща, да мечтая, да измислям идеи, които бих могла да осъществя. Да създавам нещо от нищото и да карам хората да го искат.

2008-а година. Нямахте пътувания до Франция. Ейджи сновеше до Детройт и обратно. Откъде взимаше пари?

— Веднъж разработвах една страхотна компютърна система, която вероятно би могла да се използва в анимацията — разказваше Луси, — и един познат от „Епъл“ ми даде името на Руп. Сигурно знаеш, че той беше един от най-уважаваните и успешни финансови консултанти на Уолстрийт.

— И защо никога не си ми говорила за него или за парите си?

— Не си питала.

Какво имаше в Детройт, освен западаща автомобилна индустрия? Скарпета взе лаптопа на Луси.

— А трябваше. — Макар че не можеше да си спомни за подходящ случай.

— Обаче не попита — рече Луси.

Скарпета потърси в Гугъл фондация „Льокок“, но не намери нищо. Потърси „мосю Льокок“ и откри само очакваните множество препратки към френския детективен роман от деветнайсети век на Емил Габорио. Нямахте нито един резултат за реална личност на име мосю Льокок, който да е заможен филантроп, инвестиращ в паранормалната психология.

— Със сигурност не се колебаеш да ме разпитваш за всичко друго, което ти дойде на ума — продължи Луси. — Обаче никога не си ме питала за подробности относно финансите ми и дори не си питала за Чичко Паричко, когато съм го споменавала.

— Може да ме е било страх. — Скарпетата се замисли върху тази тъжна възможност. — Затова съм избягвала въпроса, убеждавайки себе си, че не бива да любопитствам.

Потърси в Гугъл „хотел казино «Мотор Сити» и «Гран Пале» в Детройт“. Сред документите имаше квитанции от двата хотела, издадени през последните няколко години, но нищо не доказваше, че Ейджи е отседнал в някой от тях. Какво ще прави там? Ще играе комар? Дали е бил комарджия и са му предоставяли стаи? Как би могъл да си позволи да играе комар? Листче от персонализиран бележник: „От бюро на Фреди Маестро“, на което с флумастер бе написано нещо като ПИН код, „Градска банка на Детройт“ и адрес. Защо ѝ бе познато името Фреди Маестро? ПИН кодът за банкомат ли беше?

— Ясно — каза Луси. — Можеш да говориш за трупове и секс, но не и за нечие финансово състояние. Можеш да ровиш из джобовете на някой мъртвец, из чекмеджетата му и из личните му документи и квитанции, но не можеш да ми зададеш и най-простичките въпроси за това как си изкарвам прехраната и с кого въртя бизнес. Никога не си ме питала — натърти тя. — Реших, че не исках да знаеш, защото мислиш, че се занимавам с нещо нелегално. Че крада или мамя правителството. Точно затова оставих нещата така, защото нямах никакво намерение да се оправдавам нито пред теб, нито пред никого.

— Не съм знаела, защото не исках да знам. — Това се дължеше на чувството за несигурност на Скарпетата, която бе израсла в бедност. — Защото исках равни условия. — Собствената ѝ неадекватност, защото като дете бе безпомощна, когато семейството ѝ се нуждаеше от пари, а баща ѝ умираше. — А и не мога да се меря с теб, когато става дума за печелене на пари. Доста ме бива да пазя каквото имам, но никога не съм притежавала дарбата на Мидас, нито пък съм правила бизнес заради самия бизнес. Не съм особено добра в това.

— Че защо ти е да се съревноваваш с мен?

— Точно това искам да кажа. Не съм се съревновавала с теб. Не искам, защото не мога. Може би ме е било страх да не загубя уважението ти. А и от къде на къде ще уважаваш моя бизнес нюх? Ако

бях гениална бизнес дама, нямаше да отида да уча право и медицина и да изкарам дванайсет години следдипломно обучение, само за да печеля по-малко от посредниците на недвижими имоти или продавачите на коли.

— Ако аз бях толкова гениална бизнес дама, изобщо нямаше да водим този разговор — рече Луси.

Скарпета потърси в Гугъл „Мичиган“. Това бе новият Лас Вегас и там се снимаха доста филми — щатът правеше каквото му е по силите да влее пари в линеещата си икономика. Четирийсет процента данъчни облекчения. И казина. В Мичиган имаше професионална школа за крупиета и сред организациите, които подпомагаха обучението, бяха Съюзът на ветераните и различни синдикати. Ако се връщаш от Ирак или си загубил работата си в „Дженеръл Мотърс“, можеш да станеш крупие на блекджек.

— Преобах се. Руп умря миналия май, Хана наследи всичко и пое пълен контрол над делата му. Завършила е Уортън, магистър по бизнес администрация, и не казвам, че не е умна — рече Луси.

— Поела е финансовия ти пакет?

— Опитва се.

Напоследък хората бяха принудени да оцеляват както могат. Бизнесът с човешките пороци и развлеченията вървеше добре. Киното, хранителната промишленост, производството на напитки. Особено на алкохол. Когато хората се чувстват зле, упорито търсят начин да се почувстват добре. Какво общо имаше това с Уорнър Ейджи? В какво се бе забъркал той? Скарпета си помисли за ключодържателя със зарчета на Тони Дериън, за „Хай Ролър Лейнс“, който приличаше на Вегас, по думите на Бонел. Госпожа Дериън бе казала, че Тони се надявала някой ден да стигне до Париж или Монте Карло, а баща ѝ, възпитаникът на МТИ Лорънс Дериън, бе комарджия, който може би имаше връзки с организираната престъпност, според Марино. Фреди Маестро, спомни си Скарпета. Така се казваше собственикът на „Хай Ролър Лейнс“. Той притежаваше игрални зали и друг бизнес в Детройт, Луизиана, Южна Флорида и не знам си още къде. На практика бе шеф на Тони Дериън. Може би познаваше баща ѝ.

— Срегнахме се няколко пъти, после разговаряхме в дома ѝ във Флорида и аз ѝ отказах — каза Луси. — Но после свалих гарда и се възползвах от един съвет, който тя ми даде. Избегнах куршум, а

получих нож в гърба. Не послушах инстинктите си и тя ме прецака. Хубаво ме прецака.

— Разорена ли си? — попита Скарпета.

Търсеше в Гугъл „Д-р Уорнър Ейджи“ с различни комбинации от ключови думи. Хазарт, казина, развлекателна индустрия и Мичиган.

— Не — каза Луси. — Не е важно колко имам. Даже не е важно колко съм загубила. Тя искаше да ме нарани. Това ѝ достави удоволствие.

— Щом Джейми провежда толкова щателно разследване, как е възможно да не знае?

— Кой провежда щателното разследване, лельо Кей? Не е тя. Във всеки случай, не и електронната информация. Всичко това идва от мен.

— Значи Джейми няма представа, че си познавала Хана и че имаш конфликт на интереси. Защото това е именно конфликт на интереси. — Докато говореше, Скарпета разглеждаше съдържанието на още папки.

— Тя щеше да ме изхвърли от целия процес, което щеше да е в нейна вреда и пълен абсурд — отвърна Луси. — Ако някой трябва да ѝ помага, това съм аз. Освен това не съм била клиентка на Хана, а на Руп. Знаеш ли какво има в неговите архиви? Нека ти го кажа по този начин: нищо, свързано с онова, което ми причини Хана, няма да се появи на бял свят. Погрижила съм се.

— Това не е правилно — каза Скарпета.

— Това, което направи тя, не е правилно.

Статия на Ейджи в някакво британско научно списание, „Квантова механика“, две години по-рано. Квантова епистемология и измервания. Планк, Бор, дьо Броил, Айнщайн. Ролята на човешкото съзнание в колапса на вълновата функция. Интерференция на единични фотони и нарушения на причинно-следствените връзки в термодинамиката. Загадките на човешкото съзнание.

— Какво гледаш, по дяволите? — попита Луси.

— Не съм сигурна.

Скарпета прелистваше страници, плъзгаше очи по тях, четеше ги, спираше се на определени части от текста.

— Наемали са студенти за участие в изследвания. За връзката между съзидателната и творческата способност и психичните сили —

каза тя. — Изследване в „Джулиард“, тук в Ню Йорк. Изследване в университетите Дюк, Корнел, Принстън. Експерименти Ганцфелд.

— Психически феномени? Екстрасензорни възприятия? — Лицето на Луси бе безизразно.

Скарпета вдигна очи към нея.

— Сензорна депривация^[2]. Защо ще искаме да постигнем състояние на сензорна депривация?

— Това е обратнопропорционално на възприятието, на сдобиването с информация — отвърна Луси. — Колкото повече лишавам сетивата си от стимули, толкова повече възприемам и създавам. Ето защо хората медитират.

— Тогава защо ще искаме обратното за някой друг? Свръхстимулация, с други думи? — попита Скарпета.

— Не би трябвало да го искаме.

— Освен ако не си в бизнеса с казината — каза Скарпета. — Тогава ще искаш да откриеш най-ефективния начин за свръхстимулиране, за предотвратяване състоянието на сензорна депривация. Ще искаш хората да бъдат движени от импулсите си, да не мислят трезво, затова бомбардираш визуалното и слуховото им обкръжение, цялото поле, ганцфелда, и клиентът ти се превръща в объркана плячка, няма ни най-малка представа какво е безопасно и какво не е. Заслепяваш ги с ярки светлини и ги оглушаваш със силен шум, за да можеш да им вземеш каквото имат. За да можеш да крадеш.

Скарпета не спираше да мисли за Тони Дериън и нейната работа в онова лъскаво заведение с проблясващи светлини и бързо движещи се образи на огромните видеоекрани, където хората бяха подтиквани да харчат пари за храна, алкохол и игри. Играй зле и продължавай да играеш. Играй зле и продължавай да пиеш. Снимката на Хап Джъд висеше в „Хай Ролър Лейнс“. Той може би беше познавал Тони. Може би познаваше и една бивша пациентка на Бентън, Доди Ходж. Марино бе казал нещо такова на Бъргър по време на конферентния разговор снощи. Уорнър Ейджи може би беше познавал шефа на Тони Дериън, Фреди Маестро. Може би всички тези хора се познаваха или бяха свързани по някакъв начин. Беше почти девет сутринта и Скарпета седеше, заобиколена от касови бележки, използвани билети, програми, публикации — останките от егоистичния, зловреден живот на Ейджи. Бездушна копеле! Тя стана от пода.

— Трябва да тръгваме — каза на Луси. — В ДНК сградата. Веднага.

Снимки от охранителни камери на една жена и един мъж изпълваха множеството плоски екрани в конферентната зала на КСА. От юни насам поне деветнайсет различни банки бяха ограбени от тази двойка нагли бандити, които ФБР бе кръстило Бабето и Клайд.

— Ти получаваш ли всичко това? — Джейми Бъргър наклони лаптопа си, така че Бентън да може да види какво гледа тя: още един току-що пратен имейл.

Той кимна. Знаеше. Отваряше съобщенията веднага щом пристигнат на неговото блекбъри — същите съобщения, които Луси и Марино пращаха на Бъргър, така че четиримата комуникираха почти в реално време. В пакета имало истинска бомба и гласовият модул, изваден от него, бил от същия тип като онзи, използван в пеещата картичка на Доди. Само дето Бентън вече не вярваше, че картичката е от Доди. Тя бе написала запис, а може би беше написала и адреса върху бланката, но Бентън се съмняваше, че враждебната коледна песничка е нейна идея. Тя не бе организаторът, подготвил сценария за всичко станало досега, включително и обаждането й до Си Ен Ен, чиято цел бе да разстрои Бентън, да му отправи предупреждение преди падането на следващата бомба. Буквално.

Доди живееше за драмата, но това не бе нейната драма, не бе нейното шоу, не бе дори нейният стил. Бентън знаеше чий е, беше сигурен, че знае. Трябваше да го разбере по-рано, само че не внимаваше. Бе престанал да внимава, защото му се искаше да вярва, че няма нужда. Изглеждаше невероятно, че просто е забравил, но така си беше. Бе забравил да си отваря очите и ето че чудовището се бе върнало, този път в различна форма, но личният му почерк се долавяше ясно като зловоние. Садизъм. Неизбежно трябваше да има садизъм, и започнеш ли веднъж, нямаше да спре. Играй си с мишката и я измъчвай, накарай я да капне от умора, преди да я убиеш. Доди не бе достатъчно изобретателна, не бе достатъчно опитна, не бе достатъчно побъркана или гениална, за да измисли сама такъв грандиозен и заплетен план. Само че имаше хистрионно гранично разстройство и затова с охота бе приела ролята.

По някое време Доди Ходж се бе сдушила с организираната престъпност. Също и Уорнър Ейджи, който, изглежда, бе виновникът за неетичните изследователски проекти, свързани с международната хазартна индустрия, с казината в САЩ и в чужбина, особено във Франция. Бентън вярваше, че Ейджи и Доди са пионки на фамилията Шандон, че са се забъркали с най-лошия ѝ член, маниакално жестокия оцелял син Жан-Батист, който бе оставил ДНК-то си на задната седалка на черен мерцедес от 1991-ва година, използван при банков обир в Маями миналия месец. Не се знаеше какво е правил в колата. Може би ги е придружил заради тръпката, а може би бе нещо толкова тривиално като да е пътувал по някаква причина в откраднатия мерцедес, преди той да бъде използван като кола за бягство. Жан-Батист със сигурност би трябвало да знае, че ДНК-то му е в базата данни на ОСИД. Той беше осъден убиец и беглец. Ставаше небрежен, манията му го завладяваше. Ако се съдеше по миналото му, може би злоупотребяваше с алкохол и наркотици.

Три дни след удара в Маями бе имало още един, последния от известните деветнайсет, този път в Детройт. Той случайно се бе състоял в същия ден, когато Доди бе арестувана в града за кражба от магазин и нарушаване на обществения ред, защото устроила сцена, след като натъпкала три ДВД-та на Хап Джъд в панталоните си. Тя беше неконтролируема. С човек като нея бе само въпрос на време да се случи нещо, тя да не изтрае и да извърти някой номер, както бе станало в кафе-книжарницата на Бети. Това беше неприятно произшествие в лош момент и някои хора е трябвало да решат какво да правят с нея, преди да ги е изложила на по-голям риск, отколкото могат да си позволят. Намерили са ѝ адвокат в Детройт, Себастиан Лафурш, родом от Батън Руж, Луизиана, където Шандон някога имаха много сериозни връзки.

Лафурш бе предложил Доди да бъде прегледана от Уорнър Ейджи. Причината не беше новопридобитата слава на Ейджи, а връзките му, макар и периферни, с организираната престъпност, с мрежата на Шандон. Това бе все едно да предадеш гангстер в ръцете на надзирател, купен от мафията. Но планът не беше сработил. Окръжният прокурор и „Маклийн“ не бяха съгласни. Мрежата бе трябвало да премисли, да състави нов план и да се възползва от тази възможност за злодеяния и хаос. Доди отива при Бентън и това дава

сигнал за следващото действие: врагът е проникнал в лагера на мишената, в лагера на Бентън, може би косвено и в лагера на Скарпета. Доди е влязла в болницата и е дишала във врата на Бентън, играла си е с него и го е измъчвала, а в средновековния дом на Шандон смехът е ехтял чак до покривните греди.

Бентън погледна над масата към Марти Лание и каза:

— Тази ваша нова компютърна система може ли да свързва данните като КИЦ? Да ни даде нещо като дърво от решения, за да можем да видим условните вероятности, да си визуализираме това, за което говорим? Защото мисля, че така по-лесно ще си изясним нещата. Корените са дълбоки, а клоните са гъсти и стигат доста надалеч. Налага се да разберем максимално ясно кое е важно и кое не. Ето например банковият обир през август в Бронкс. Онази петъчна сутрин в десет и двацет, когато са нападнали „Американ Юниън“. — Той гледаше бележките. — Няма и час по-късно Доди Ходж е получила призовка за Транспортния съд в един транзитен автобус на кръстовището на Южния булевард и Източна 149-а улица. С други думи, намирала се е в същия район, на няколко пресечки от обраната банка. Била е развълнувана, въодушевена, вдигнала е скандал.

— Не знам нищо за никаква призовка — каза детективът от нюйоркската полиция Джим О’Дел. Беше на трийсет и няколко, с оредяваща рижа коса и малко коремче.

Седеше до партньора си от Специализирания отряд за борба с байковите обири, специалния агент на ФБР Анди Стокман, четирийсетинагодишен, с буйна черна коса и без коремче.

— Излезе при едно ровене за данни, докато търсехме всичко, свързано с „ФедЕкс“ — каза Бентън на О’Дел. — Някакъв полицай се обърнал към Доди, защото създавала безредици в един автобус, и тя му казала да се прати по дяволите с „ФедЕкс“, с експресна доставка. КИЦ направи тази връзка.

— Странен израз. Не съм го чувал — каза Стокман.

— Тя обича да ползва „ФедЕкс“. Винаги бърза и иска да получи резултатите от своите драми на мига — каза нетърпеливо Бентън, защото клишетата и хиперболите на Доди не бяха важни, а самата мисъл за нея го дразнеше неимоверно. — Важното е, че тук имаме шаблон, който ще видите да се повтаря многократно с напредване на дискусиата. Импулсивност. Лидер, мафиотски бос, който е вманиачен,

импулсивен и движен от вътрешни сили, които не може да контролира, а и хората около него не са кой знае колко по-добри. Невинаги противоположностите се привличат. Понякога се привличат подобията.

— Като краставите магарета — отбеляза Лание.

— Жан-Батист и неговите магарета — каза Бентън. — Точно така.

— Трябва ни видеостена като тяхната — каза О'Дел на Бъргър, сякаш тя можеше да направи нещо по въпроса.

— Пожелавам ти успех. — Стокман посегна към кафето си. — Тук си плащаме даже за минералната вода.

— Би било полезно да виждаме връзките — съгласи се Бъргър.

— Не можеш да проумееш всичко, преди да ги видиш — каза Бентън. — Особено пък в сложен случай като този. Защото престъпленията всъщност не са започнали последния юни. Започнали са още преди 11-и септември, или поне моето участие в тях. Не говоря конкретно за банковите обири, а за фамилията Шандон, за огромната престъпна мрежа, която притежаваха някога.

— Какво искаш да кажеш с това „някога“? — рече О'Дел. — На мен ми изглежда, че са си живи и в чудесна форма, ако всичко, което чувам, е истина.

— Не са каквито бяха преди. Не би могъл да го разбереш. Достатъчно е да кажа, че сега е различно — каза Бентън. — Черната овца поема фамилията бизнес и в момента го закопава, или пък го хвърля в пропастта.

— Това ми звучи като ставащото в Белия дом през последните осем години — подхвърли шеговито О'Дел.

— Шандон в момента съвсем не е онази престъпна фамилия, която беше някога. — Тази сутрин Бентън нямаше чувство за хумор. — Тя е деорганизирана, върви към пълен хаос и Жан-Батист седи зад кормилото. Неговата история може да свърши само по един начин, независимо колко пъти я разказва или колко различни роли играе. Той може да запази концентрация за кратко време и може би го е направил, но натрапчивите му, обсебващи мисли са останали, защото те никога не изчезват. Не и при него, във всеки случай, и крайният изход е предвидим. Натрапчивите мисли го надвиват. Той се отклонява леко от пътя. После се отклонява много. А накрая отцепва направо през

полето. Разрушителната му способност не знае граници. Обаче винаги завършва със смърт. Някой умира. А после умират много хора.

— Сигурно можем да направим модел за предвиждане и да го изобразим на стената — каза Лание на О'Дел и Стокман.

— Ще ми трябва малко време. — Стокман затрака по клавишите на лаптопа си. — Не само банковите обири, а всичко, така ли? — Той хвърли поглед към Лание.

— Тук не говорим само за банкови обири — каза тя с известно нетърпение. — Мисля, че това се опитва да подчертае Бентън и това е целта на настоящата среща. Банковите обири са дребна работа. Върхът на айсберга. Или, ако се придържаме към духа на празниците, ангелчето на върха на коледната елха. А аз искам цялата елха.

Тези думи напомниха пак на Бентън за тъпата песничка на Доди, за задъхания ѝ фалшив глас, който пожелаваше на него и на Скарпета „весела Коледа-Додида“ — поздравление, изпълнено с намеци за сексуално насилие и за онова, което предстоеше. Скарпета щеше да бъде линчувана, а Бентън можеше да си го навре отзад или нещо такова. Той си представяше радостта на Жан-Батист Шандон. Картичката вероятно бе негова идея, първата подигравка, която скоро щеше да бъде последвана от втора: пакет от „ФедЕкс“, съдържащ бомба. И то не обикновена бомба. Имейлите на Марино я описваха като „миризлива бомба, която би могла да отнесе пръстите на докторката или дори да я ослепи“.

— Да, абсурдно е ФБР да не може да сложи такова нещо — мърмореше О'Дел. — Проклетата видеостена като тази в КИЦ. Имаме нужда от помещение, десет пъти по-голямо от конферентна зала, защото това не е дърво от решения, а цяла проклета гора от решения.

— Ще го изкарам на един екран — каза Стокман. — Шейсетинчов е, също колкото онези мицубишита в КИЦ.

— Не бих казал.

— Е, горе-долу.

— Няма да стане. Ще ни трябва цял киноекран.

— Стига си мрънкал и го покажи на стената да го видим.

— Просто казвам, че е толкова сложно, че ще ни трябва поне двуетажна стена. Как да покажа всичко това на един плосък екран? Ще трябва да го смалю до вестникарски шрифт.

О'Дел и Стокман бяха работили заедно толкова дълго, че се дърлеха като отдавна женена двойка. През последните няколко месеца двамата се занимаваха с банковите обири по така наречения „модел на Бабето и Клайд“ съвместно с други специализирани отряди в други офиси на ФБР, най-вече в Маями, Ню Йорк и Детройт. Бюрото бе успяло да скрие от медиите поредицата обири и теориите си за тях, беше го направило умишлено и имаше добра причина за това. Подозираха, че бандитите са пионки в нещо много по-голямо и по-опасно. Те бяха риби лоцмани, дребни хищници, съпровождащи акулите.

Бюрото искаше акулите, а Бентън бе убеден, че знае от какъв вид и род са те. Френски акули. Акули Шандон. Въпросът обаче беше какви имена използват в момента и как да бъдат открити. Къде беше Жан-Батист Шандон? Той беше голямата бяла акула, босът, поквареният шеф на онова, което бе останало от известната престъпна фамилия. Бащата, мосю Шандон, се наслаждаваше на пенсията си в затвора със строг режим „Санте“ край Париж. Братът на Жан-Батист и пръв наследник бе мъртъв. Жан-Батист не бе подготвен за ролята на лидер, но бе мотивиран, подхранван от жестоки фантазии и натрапчиви сексуални мисли, и жадуваше за мъст. Би могъл да се контролира известно време, да съдържа истинските си наклонности, преди крехката опаковка да се разкъса, оголвайки неврони и нерви, възел от туптящи импулси, способни на убийствена жажда и гняв и на жестоки игри, по-взривоопасни от всяка бомба, обезвреждана някога от сапъорите на техния полигон. Жан-Батист трябваше да бъде обезвреден. И това трябваше да стане веднага.

Бентън бе сигурен, че именно Жан-Батист е пратил пакета бомба. Той стоеше зад него. Вероятно сам го бе изработил. Може би бе наблюдавал доставянето му предната вечер. Искеше да осакати Скарпета физически и психически. Бентън си представи как Жан-Батист стои пред сградата им, някъде в мрака, и гледа, чака Скарпета да се прибере от Си Ен Ен. Представи си как тя върви неохотно с Карли Криспин, минава покрай бездомника, омотан в няколко ката дрехи и завит с одеяло, на пейката близо до площад „Колумб“. Още първия път, когато Скарпета спомена за него, при разговора им с Лобо в колата на Марино, Бентън бе изпитал безпокойство. Някакво тревожно чувство се бе размърдало в стомаха му. И бе продължило да

го човърка, колкото повече си мислеше за това. Който и да стоеше зад бомбата, целта му бе Скарпета или Бентън, или и двамата, и този някой трудно би устоял на изкушението да наблюдава последната ѝ нощ.

Да осакати нея или Бентън. Който и да бе станал жертва, и двамата щяха да бъдат наранени, съсипани, може би не мъртви, но по-зле от мъртви. Жан-Батист би трябвало да е знаел, че Бентън е в Ню Йорк, че снощи си е бил вкъщи и е чакал жена си да се прибере от Си Ен Ен. Жан-Батист бе знаел всичко, което му е необходимо, знаел беше какво има между Скарпета и Бентън. Знаел беше, защото самият той го нямаше и никога не го бе имал. Никой не разбираше самотата по-добре от Жан-Батист, и точно защото познаваше добре адската изолация, той разбираше и нейната противоположност. Мрак и светлина. Любов и омраза. Съзидание и унищожение. Всеки две противоположности са близко свързани. Бентън трябваше да го открие. Трябваше да го спре.

Най-сигурният начин бе да атакува слабите му места. Кредото на Бентън: „Човек е толкова добър, колкото хората около него“. Постоянно си повтаряше, убеждаваше се, че Жан-Батист е допуснал грешка. Бе подбирал хората си неправилно, бе привлякъл дребни хищници, които нито имаха остър ум, нито бяха добре обучени, а и определено им липсваше опит. Сега щеше да плати за своите необмислени решения, извратени желання и субективни избори. Щеше да бъде унищожен от собствения си нездрав ум. Бабето и Клайд щяха да доведат до неговото падение. Жан-Батист не бе трябвало да се принизява до толкова дребни за мащабите на Шандон престъпления. Трябвало беше да избягва хората, негодни да служат, лабилните хора, движени от собствените си слабости и увреждания. Да стои много далеч от умствено разстроените престъпници и от банките.

Моделът бе един и същ при всеки обир, като по учебник. Набелязаният банков клон бе обиран поне веднъж в миналото, в някои случаи и повече от веднъж, и нямаше бронирана преграда между касиерите и посетителите. Обирите винаги ставаха в петък между девет и единайсет сутринта, когато бе вероятно в клона да има най-малко клиенти и най-много пари в брой. Една мила старица, която до днес бе известна на ФБР само като Бабето, влизаше, облечена в старомодна рокля и маратонки, лицето ѝ бе скрито от шапка или кърпа. Винаги носеше тъмни очила със старомодни рамки. В зависимост от времето можеше да носи палто и вълнени ръкавици. Ако обирът

ставаше в топло време, носеше найлонови ръкавици за еднократна употреба, от онези, които използват хората, работещи с храни, така че да не оставя отпечатащи или ДНК.

Винаги носеше пазарска чанта и докато се приближаваше към гишетото, започваше да я откопчава. Бръкваше в чантата и вадеше оръжие, което криминалистите чрез увеличение на образа бяха установили, че винаги е едно и също: деветмилиметров пистолет с къса цев, играчка. Оранжевият връх, който по закон се слагаше на дулото на реалистичните оръжия играчки, бе махнат. Тя подаваше на касиера бележка, всеки път еднаква, на която пишеше: „Изпразни чекмеджетата в торбата! Никакви пакети с боя! Иначе си мъртъв!“. Текстът бе изписан акуратно с плътен шрифт върху малко листче хартия от чисто бял бележник. Бабето протягаше разтворената чанта и касиерът я пълнеше с пари. После тя я затваряше, излизаше бързо от банката и се качваше в кола, шофирана от нейния съучастник, човека, когото ФБР наричаше Клайд. Колата винаги бе крадена и не след дълго я откриваха на паркинга на някой мол.

Когато преди няколко часа влезе в конферентната зала, Бентън моментално позна Бабето и бележките ѝ. Почеркът бе толкова съвършен, че приличаше на печатен шрифт. ФБР твърдеше, че е практически идентичен с шрифта, наречен Готам — обикновени букви с прост дизайн, характерен за градските табели — същия, който бе използвал човекът, адресирал плика на „ФедЕкс“ с пеещата картичка на Доди Ходж и може би същия като на пакета на „ФедЕкс“ с бомбата. Последното трудно можеше да се установи със сигурност. Според пороя от имейли на Марино разписката не бе оцеляла при обстрела с водното оръдие. Но може би нямаше и значение.

Стените на конферентната стая бяха покрити с образи на Доди Ходж в различни маскировки и с примери за почерка ѝ, видеокадри, показващи я в дрехите на старомодна лелка, съвсем невинна наглед, как влиза и излиза от банките. Бентън би я познал навсякъде, независимо от усилията ѝ да се маскира. Нямаше как да се отърве от голямото си лице, гушата си, тънките устни, месестия нос и щръкналите уши. Не можеше да направи кой знае какво и за внушителната си фигура и несъразмерно тънките крака. При повечето обиди бе бяла, при няколко — черна, а при последния, през октомври, бе кафява. Приличаше на безобидна съседка, баба, невинна и мила. На

някои от кадрите се усмихваше, докато излизаше забързано с не повече от десет хиляди долара в огнеупорната си пазарска чанта, която всеки път бе в различен цвят: червена, синя, зелена, черна, но винаги осигуряваше нужната защита, в случай че инструкциите ѝ бъдат пренебрегнати и някой пакет с боя избухне, разпръсквайки облак от червен дим, боя, а може би и сълзотворен газ.

Беше възможно Доди Ходж никога да не привлече нечие внимание и да продължава да си обира банки дълго време, ако нейният съучастник, чието истинско име бе Джеръм Уайлд, не бе решил да си направи характерна татуировка на врата в лагера „Пендълтън“ миналия май, точно преди да дезертира. Той никога не бе съумял да скрие успешно тази татуировка, нито пък се бе опитвал — било то с висока яка, кърпа или професионален грим, какъвто използваше Доди и останки от който бяха намерени в колите за бягство. Минерален грим, бе обяснила Лание. Лабораторията на ФБР в Куантико бе открила бор нитрид, цинков оксид, калциев карбонат, каолин, магнезий, железни оксиди, кварц и слюда — добавките и пигментите, използвани във висококачествени сенки за очи, червила, основи за грим и пудри, популярни сред актьорите и моделите.

Татуировката на Джеръм Уайлд бе голяма и сложна, започваше току над лявата му ключица и свършваше зад лявото му ухо. Той вероятно не мислеше, че тя представлява проблем, защото бе само шофьор. Никога не влизаше в банките и сигурно предполагаше, че камерите няма да го уловят. Но грешеше. При един от обирите охранителна камера на ъгъла на друга банка отсреща го бе уловила ясно как седи зад волана на краден бял „Форд Таурус“, а ръката му се е протегнала през прозореца да нагласи страничното огледало. Носеше черни ръкавици с подплата от заешка кожа.

Тази снимка, която бе неговото падение, сега стоеше на един видеоекран в конферентната зала. Бентън бе виждал това лице и преди — нощес, на стопкадрите от охранителната камера в тяхната сграда. Джеръм Уайлд с тъмни очила, шапка и черни ръкавици с подплата от заешка кожа. Скелети, излизаци от ковчег, покриваха лявата страна на врата му. Кадърът от банковия обир и кадърът от снощи бяха поставени един до друг в отделни прозорци на голям плосък екран. Беше един и същ човек, риба лоцман, дребен хищник, новак, който бе твърде наивен и безразсъден, за да вярва, че някога ще го хванат, или

дори да се замисля върху това. Уайлд не знаеше и не се интересуваше от базите данни с татуировки, а, изглежда, и Жан-Батист също.

Уайлд бе само на двацет и три, беше веселяк, жадуваше за вълнения и обичаше да поема рискове, но нямаше никакви ценности или вярвания. Нямаше съвест. Определено не бе патриот и пет пари не даваше за страната си или за хората, които се сражаваха за нея. Беше се записал за морски пехотинец само заради парите и когато го бяха пратили в лагера „Пендълтън“, още не бе служил достатъчно, за да изпита болката от загубата на бойни другари. Още не се бе качил на самолета С-17, който трябваше да го откара в Кувейт, не бе направил нищо, освен да си живее живота в Калифорния на държавни разноски. Единственото, което го бе подтикнало да си направи тази дълбоко символична и сериозна татуировка, бе идеята да има татуировка, каквато и да е, стига да е „яка“, по думите на един друг войник, който вече неколkokратно бе разпитван от ФБР.

Уайлд си бе получил яката татуировка и скоро след това се бе върнал в родния си Детройт за един уикенд отпуска, преди да бъде пратен на мисия. Но така и не се бе появил отново във военната база. За последно бил забелязан от някакъв негов съученик от гимназията, който бе почти сигурен, че го е видял да играе на ротативките в казиното на хотел „Гран Пале“. Записите на охранителните камери потвърдиха, че това е той. Играеше на ротативките, на рулетката, по едно време обикаляше из залата заедно с добре облечен възрастен мъж, когото ФБР бе идентифицирало като Фреди Маестро — смяташе се, че има връзки с организираната престъпност, и притежаваше, между другите неща, „Хай Ролър Лейнс“ тук, в Ню Йорк. Две седмици по-късно, в началото на юни, един банков клон близо до „Тауър Сентър Мол“ в Детройт бе ограбен от бяла жена със старомоден лепен костюм, която избягала с краден „Шевролет Малибу“, шофиран от чернокож мъж.

Бентън бе зашеметен и се чувстваше глупаво. Трябваше да прегледа наново живота си, а сега не бе подходящият момент да го направи, не и по време на такова обсъждане с такива хора в конферентната зала на КСА. Той на практика се бе превърнал от пазител на закона в шибан учен. Една проклетата банкова обирджийка бе негова пациентка, а той не бе разбрал нищо, защото нямаше право да проучи миналото на Доди Ходж, нямаше право да я провери коя е и

какво представлява, освен че е една противна жена със сериозно личностно разстройство, която твърди, че е леля на Хап Джъд.

Бентън можеше да си повтаря до втръсване, че дори и да я бе проверил, какво би могъл да научи? Логически погледнато, отговорът бе: нищо. Чувстваше се ядосан и унижен, искаше му се отново да е във ФБР, да носи пистолет и значка и да му е позволено да рови където, по дяволите, си иска. „Но така или иначе нямаше да откриеш нищо“, повтаряше си той, докато седеше на конферентната маса в стая, която бе, разбира се, синя — от килима и стените до тапицерията на столовете. „Никой не откри нищо, докато ти не видя снимките ѝ на стената.“ Не я бяха разпознали. Не можеха да я потърсят и с компютрите.

Доди нямаше никакви отличителни белези, като например татуировка, които биха могли да се озоват в база данни. Никога не бе обвинявана в нещо по-сериозно от грубо поведение в автобус в Бронкс и кражба от магазин и нарушаване на обществения ред в Детройт миналия месец, и в нито един от двата случая не бе имало причина някой да свърже тази петдесет и шест годишна гръмогласна и неприятна жена с поредица умно извършени обири, които неслучайно спряха напълно, докато тя бе пациентка в „Маклийн“. Бентън непрекъснато си напомняше, че би могъл да я проверява колкото си иска и пак да не я свърже с Джеръм Уайлд или фамилията Шандон. Бяха направили тази връзка по чист късмет — лош късмет за Жан-Батист, защото за него никога нищо не бе достатъчно. Той небрежно бе оставил ДНК-то си в един краден мерцедес; напоследък бе направил много неща, с които беше прекалил. Излизаше от релси и ето че сега отново бе тук, пред тях, пред Бентън. И не бе само връзка или клон, а коренът.

На един плосък екран срещу Бентън се виждаше последната известна снимка на Жан-Батист, направена от тексаския Департамент на правосъдието преди близо десет години. Как ли изглеждаше копелдакът сега? Бентън не можеше да спре да зяпа образа на стената. Двамата сякаш се взираха враждебно право един в друг. Обръснатата глава, асиметричното лице с едното око по-ниско от другото и възпалената плът около тях, силно зачервена от химическото изгаряне, за което Жан-Батист твърдеше, че го било ослепило. Но не беше. Двама пазачи от затвора „Полански“ го бяха разбрали по трудния

начин, когато Жан-Батист ги бе блъснал в една бетонна стена и бе смазал гърлата им. През пролетта на 2003-та той бе напуснал килията, в която очакваше изпълнението на смъртната си присъда, облечен в униформата на убития пазач, с табелката с името му на гърдите си и с ключовете от колата му в джоба си.

— Това не е отклонение, а промяна на темата — тъкмо казваше Лание на Бъргър.

Двете спореха доста, но Бентън не ги слушаше. Току-що бе пристигнало ново съобщение от Марино:

„Отивам в ДНК сгрдт да се срещна с луси и докторката“

— Ще е по-очевидно, когато получим нагледно изображение. Съгласна съм с Бентън. Но Джеръм не обича насилието — казваше Лание. — Никога не е обичал насилието. Дотолкова, че е дезертирал от армията. Влязъл е там само защото не можел да си намери работа, а после се чупил, защото му се отворила възможност да припечелва незаконно.

Бентън прати имейл на Марино:

„Защо?“

Лание продължаваше:

— Пипалата на Шандон са в Детройт. Както и в Луизиана, Лас Вегас, Маями, Париж, Монте Карло. В пристанищни градове. В градове с казина. Може би дори в Холивуд. Всичко, което привлича организираната престъпност.

— Но това вече не е бащата — напомни Бентън на всички около масата. — И не е братът на Жан-Батист. Ние изрязахме гнилото на ябълката през две хиляди и трета. Не стигнахме до сърцевината, но той не е от същата порода.

Отговорът на Марино:

„Часовникът на тони дериън“

Бентън продължи:

— Вие говорите за човек, който изпитва сексуална наслада да убива, за някой твърде вманиачен, твърде зависим от импулсите си, за да може успешно да управлява картел, да управлява нещо толкова сложно, каквото е бил фамилният им бизнес в продължение на близо век. Не можем да разглеждаме това като случай на организирана престъпност. Трябва да го разглеждаме като поредица от сексуални убийства.

— Бомбата е била истинска — каза Бъргър на Лание, като че ли Бентън не бе казал нищо. — Можела е да рани тежко Кей и дори да я убие. Как се вписва това в тезата за ненасилие?

— Не ме разбрахте — каза Лание. — Важното в случая е неговото намерение и ако Уайлд всъщност е само куриер, може дори да не знае какво е имало в пратката.

— Забележете и поведението му при всички тези банкови обири. Не е имало никакво насилие. Той е страхливец, стои си в колата. Даже пистолетът не е истински. — Докато говореше, Стокман работеше върху дървото от решения — или гората от решения, както го бе нарекъл — което трябваше да изкара на екрана. — Трябва да се съглася с Марти, че той и Бабето... тоест тази Доди... Извинявайте, но от половин година й викам Бабето. Та значи Джеръм и Доди просто играят по чужда свирка.

— Доди Ходж не играе по ничия свирка — каза Бентън. — Тя се съгласява да свърши нещо, ако ще получи удовлетворение от него. Ако й е забавно. Но не е марионетка. Може да бъде сговорчива и управляема само донякъде и точно тук Жан-Батист е допуснал грешка, като е избрал нея, Джеръм и изобщо всички, които вероятно е избрал. Те до един ще са непълноценни, защото и той самият е такъв.

— Тогава защо й е да краде ДВД-тата, за бога? — каза Бъргър на Лание. — Нима заради няколко филма на Хап Джъд си заслужава да я арестуват?

— Въпросът „защо“ тук е неуместен — каза Бентън. — Тя просто не е могла да се сдържи. И престъпната мрежа е била исправена пред проблем. Един от банковите им обирджии току-що е бил

арестуван. Те намират адвокат, който работи за тях, а пък той се опитва да намери съдебен експерт, който работи за тях. Вместо това попадат на мен заради хистрионното поведение на Доди, нейния нарцисизъм. Тя искала да отиде в същата болница, където ходят богатите и известните. Повтарям: тя не играе по ничия свирка. Просто е лош служител.

— Кражбата на тези DVD-та е била лош ход — съгласи се Стокман. — И досега щяха да обират банки, ако не си беше напъхала проклетите филми в гащите.

— Лош ход е било и че се е раздрънкала за Хап Джъд — добави Бентън. — Макар че то не е зависело от нея, но все пак тя е създавала проблеми, разкривала е информация. Не знаем по какъв начин е замесен Хап Джъд във всичко това, но той е свързан с Доди, с Хана Стар, а в „Хай Ролър Лейнс“ има негова снимка с Фреди Маестро, което би могло да го свърже и с Тони Дериън. Трябва да изкараме това дърво на стената, за да получим визуална представа. Ще ви покажа как е навързано всичко.

— Да се върнем към бомбата — каза Бъргър на Лание. — Искам да си изясня нещо. Смятате, че някой друг стои зад доставката на този пакет, а именно Жан-Батист, и тази ваша теория се базира на...?

— Не ми се иска да казвам „здравия разум“... — рече Лание.

— Не искате, но току-що го казахте — отвърна Бъргър. — И това ваше снизходително отношение не ни помага с нищо.

— Нека да довърша. Не съм имала ни най-малко намерение да се държа снизходително към вас, Джейми. Или към когото и да било на тази маса. От аналитична гледна точка — Лание всъщност имаше предвид „от гледна точка на един криминален аналитик на ФБР, или профайлър“, — покушението срещу доктор Скарпета, или опитът за покушение, е на лична основа. — Тя погледна към Бентън. — Бих казала даже, на интимна основа. — Сякаш намекваше, че той може да е оставил бомбата за жена си.

— Не схващам репликата за здравия разум. — Бъргър я гледаше право в очите.

Не я харесваше. Вероятно не бе от ревност или несигурност, нито пък поради някоя от обичайните причини, каращи жените с власт да се нападат една друга. Тук имаше практически проблем. Ако ФБР поемеше цялото разследване, включително за възможната връзка на

Доди Ходж или Хап Джъд, или всеки друг, споменат в тази стая, със случая Хана Стар, обвинението щеше да бъде повдигнато от Щатската адвокатура, а не от окръжния прокурор на Ню Йорк, не от Бъргър. „Преглътни го“, помисли си Бентън. Тази работа обхващаше много повече от пет района. Тя беше федерална. Беше международна. Беше мръсна и изключително опасна. Ако Бъргър се замислеше поне за миг, изобщо нямаше да поиска да припари до този случай.

— Забележете описанието на бомбата — каза Лание на Бъргър. — Тук става дума за скрита угроза. Сплашване. Подигравка. Показва, че извършителят познава жертвата и нейните навици, знае какво е важно за нея. Доди Ходж може да е била главният изпълнител, но най-голямо удовлетворение би получил Шандон.

— Бих искал да съм там. — Стокман гледаше нещо на екрана на компютъра си. — Къщата на Доди Ходж в Еджуотър. — Почна да пише някакъв имейл. — Тя да няма проблем с алкохола? Навсякъде е пълно с бутилки от вино.

— Трябва да отидем. — О’Дел също гледаше екрана на Стокман. — Да видим дали ще открием бележки или нещо друго, което да я свързва с обирите и кой знае още с какво. Искам да кажа, няма нищо лошо тези момчета да оглеждат, но те не знаят каквото знаем ние.

— По-наложителната ни грижа е Жан-Батист — обади се Бентън, защото полицията и ФБР търсеха Доди, но никой не търсеше Шандон.

— Никакви бележки засега, но има няколко пистолета играчки — каза О’Дел на Стокман, докато агенти и полицаи от Специализирания отряд за борба с банковите обири претърсваха къщата на Доди и им пращаха електронна информация в реално време.

— Бинго — каза изведнъж Стокман, докато четеше от екрана. — Наркотици. Изглежда, Бабето се друса с кокаин. Освен това е пушачка. Хей, Бентън. Знаеш ли Доди да пуши френски цигари? „Голоаз“? Така ли се произнася? — И добави: — Може пък да е имала гостенин.

— Ще спра да ви слушам за малко — каза Бентън.

Това бе реплика, която действаше почти безотказно. Когато хората спореха, бяха разсеяни и погълнати от работата си, и Бентън заявеше, че ще спре да ги слуша, всички млъкваха.

— Ще ви кажа какво мисля и трябва да го чуете, защото то ще ви помогне да разберете онова, което ще видите, когато тези връзки се

покажат на стената — каза той. И попита многозначително: — Как върви нашата дървовидна диаграма?

— Някой друг, освен мен да иска кафе? — обади се неловко О'Дел. — Твърде много неща се случват наведнъж, а аз трябва да се отбия до едното място.

[1] „В тази статия, публикувана през 2007-а, Уорнър Ейджи, един от пионерите в парапсихологичните изследвания, и по-специално преживяванията, близки до смъртта, и преживяванията извън тялото...“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Лишаване на едно или повече сетива от сетивни стимули, изолация. — Б.пр. ↑

20.

Скарпета, Луси и Марино се намираха на осмия етаж на ДНК сградата на ССМ, в лаборатория, която се използваше за научно обучение. Тук не се анализираха криминални случаи, но въпреки това правилата за работа в стерилна обстановка важаха.

Тримата трудно можеха да бъдат разпознати в защитните облекла за еднократна употреба, с бонета и калцуни, маски, ръкавици и предпазни очила, които си бяха сложили в преддверието, преди да минат през въздушния шлюз и да влязат в стерилната работна стая, оборудвана с най-модерна изпитателна апаратура, която Марино наричаше „машинарийки“: геномни анализатори, генни усилватели, центрофуги, вихрови смесители, ротационни термоблокове и извличащи роботи за боравене с големи количества течности, като например кръв. Марино обикаляше неспокойно, подръпваше синия костюм и побутваше предпазните си очила, маската и „шапката за душ“, както ѝ викаше, и постоянно нагласяше това-онова по облеклото си.

— Някога слагали ли сте хартиени обувки на котка? — Лицевата маска на Марино мърдаше, докато говореше. — Тя търчи като побесняла, за да ги махне. В момента се чувствам по същия шибан начин.

— Не съм измъчвала животни като малка, не съм палила пожари и не съм се напикавала в креватчето — отвърна Луси. Държеше USB кабел, който предварително бе стерилизирала и опаковала.

Пред нея, върху плот, застлан с кафява хартия, стояха два макбука, избърсани с изопропилов алкохол и запечатани в прозрачен полипропилен, както и подобното на часовник устройство „БиоГраф“. Вчера бяха взели от него натривки за ДНК в стаята за обработка на улики, така че вече можеше да бъде проучвано. Луси пъкна кабела в него и го свърза към един от лаптопите.

— Това е същото като да включиш айпода или айфона си. Синхронизира се с нещо. Я да видим какво имаме тук?

Екранът стана черен и поиска от нея да въведе потребителско име и парола. В една лента най-горе имаше дълъг низ от нули и единици, които Скарпета разпозна като двоичен код.

— Странно — каза тя.

— Много странно — съгласи се Луси. — Не иска да знаем името му. Зашифровано е в двоичен код, което е направено с цел да те разубеди, да те откаже. Ако си от онези, които сърфират из Мрежата, и случайно откриеш този сайт, трябва да положиш усилия, за да добиеш и най-малка представа на какво си попаднал. Но дори и тогава не можеш да влезеш, ако не си упълномощен или нямаш шперц.

„Шперц“ бе един от нейните евфемизми за хакване.

— Обзалагам се, че този двоичен адрес не се преобразува в текст, който гласи „БиоГраф“. — Луси затрака по другия лаптоп и отвори един файл. — Ако беше така, моите търсачки щяха да го открият, защото много добре знаят как да търсят поредици от битове и думите или символните низове, които те представляват.

— Божичко — въздъхна Марино. — Вече нямам никаква представа за какво говориш.

Беше в малко гадно настроение от момента, в който Скарпета го бе посрещнала във фойето долу и се бяха качили на осмия етаж. Беше разстроен заради бомбата. Не би й го казал, но пък след двайсет години заедно не се и налагаше. Тя го познаваше по-добре, отколкото той сам се познаваше. Марино бе раздражителен, защото бе уплашен.

— Ще започна отначало и ще се постарая този път да си движа устните — сопна му се Луси.

— Устата ти е скрита. Не мога да ти видя устните. Трябва да сваля поне тази шапка. И без това нямам коса. Започвам да се потя.

— От плешивата ти глава ще се ръсят кожни клетки — каза Луси. — Вероятно затова имаш такъв проблем с праха в апартамента си. Този така наречен часовник е предназначен да се синхронизира с лаптоп и може да се свърже с почти всяко компютърно устройство благодарение на микро USB порта. Вероятно защото всякакви хора носят тези „часовници“ и събират данни, както го е правила Тони Дериън. Хайде да преобразуваме двоичния код в аски-код.

Въведе поредицата от единици и нули в едно поле на другия лаптоп и натисна „Ентър“. Кодът моментално се превърна в текст,

който накара Скарпета да затаи дъх — всъщност направо тръпки я побиха.

Там пишеше „Калигула“.

— Това не е ли онзи римски император, който запалил Рим? — попита Марино.

— Онзи е Нерон — каза Скарпета. — Калигула обаче е бил лош и от него. Той е може би най-откаченият, покварен и садистичен император в историята на Римската империя.

— В момента — каза Луси — чакам да бъдат заобиколени името и паролата. С прости думи, направих фалшиво копие на този сайт и на информацията от „БиоГраф“ устройството, така че програмите на моя сървър да могат да ни помогнат.

— Мисля, че гледах някакъв филм за него — рече Марино. — Той правел секс със сестрите си и живял в двореца с коня си или нещо такова. Може и с коня да е правил секс. Грозен копелдак. Мисля, че е бил уродлив.

— Доста смразяващо име за уебсайт — каза Скарпета.

— Хайде де! — Луси нямаше търпение, докато програмите работеха незабележимо, за да й дадат достъп до онова, което искаше.

— Казах ти да не ходиш дотам и обратно сама — каза Марино на Скарпета. Мислеше си за бомбата, за онова, което бе изпитал тази сутрин на Родмънс Нек. — Когато те дават на живо по телевизията, трябва да имаш охрана. Може би вече няма да възразяваш на това.

Предполагаше, че ако снощи е бил с нея, щеше да усети, че пакетът на „ФедЕкс“ е подозрителен, и нямаше да й позволи да го докосва. Чувстваше се отговорен за нейната сигурност, ревностно се стремеше да я опази, а по ирония на съдбата Скарпета се бе намирала в най-голяма опасност именно с него, и то не чак толкова отдавна.

— „Калигула“ вероятно е името на частен проект. — Луси работеше на другия лаптоп. — Така предполагам.

— Въпросът е какво ни чака сега — каза Марино на Скарпета. — Имам чувството, че някой загрява за нещо. Първо пеещата картичка, която Бентън получи вчера в „Белвю“. После, няма и дванайсет часа по-късно, „ФедЕкс“ бомбата с вуду кукла. Боже, как вонеше! Нямам търпение да чуя какво ще каже Гефнър.

Гефнър беше изследовател на веществени улики в криминалната лаборатория в Куинс.

— Обадих му се по пътя за насам и му казах да хваща микроскопа още в секундата, когато останките от бомбата пристигнат. — Марино дръпна нагоре синия си хартиен ръкав с латексовата ръкавица, за да си погледне часовника. — Сигурно вече ги разглежда. По дяволите, трябва да му се обадим. Вече е почти обяд. Онова чудо миришеше на горещ асфалт, развалени яйца и кучешки лайна, като в някои много гадни случаи на пожар, все едно някой е използвал запалителна течност, за да изгори клозет. Едва не се задавих, а аз трудно повръщам. Плюс кучешка козина. И това да е дело на пациентката на Бентън? Онази кукундрела, която ти се обади в Си Ен Ен? Трудно ми е да си представя, че би могла да направи такова нещо. Лобо и Ан казаха, че изработката наистина си я бива.

Сякаш създаването на бомба, която би могла да откъсне ръката на човек или нещо още по-лошо, бе достойно за похвала.

— Вътре сме — каза Луси.

Черният екран с двоичния код стана тъмосин и по средата му с триизмерни сребристо метални букви се изписа „Калигула“. Шрифтът бе познат. На Скарпета почти ѝ се догади.

— „Готам“ — каза Луси. — Интересно. Шрифтът е „Готам“.

Марино се приближи да види за какво точно говори. Очите му зад предпазните очила бяха зачервени.

— Готам ли? — каза той. — Никъде не виждам Батман.

Екранът подканваше Луси да натисне който и да е клавиш, за да продължи. Но тя не го направи. Бе заинтригувана от шрифта „Готам“ и възможния му смисъл.

— Авторитарен, практичен, известен като професионален шрифт за надписи на обществени места — каза тя. — Санс-серифният стил, който виждате по табели, стени, сгради и върху основния камък на Кулата на свободата на мястото на Световния търговски център. Но причината шрифтът „Готам“ да привлече толкова голямо внимание в последно време е Обама.

— За първи път чувам за шрифт на име „Готам“ — каза Марино. — Но пък, от друга страна, аз не получавам бюлетини за нови шрифтове, нито седмични списания за шрифтове, нито ходя на шибани конгреси за шрифтове.

— „Готам“ е шрифтът, използван от хората на Обама по време на кампанията му — обясни Луси. — А човек трябва да обръща внимание

на шрифтовете, колко пъти съм ти го казвала? Те са част от съвременното изследване на документи и ако ги пренебрегнеш, го правиш на свой собствен риск. Това какви са и защо някой би ги избрал за конкретен вид комуникация може да е много показателно и важно.

— И защо на този уебсайт е използван „Готам“? — Скарпета си представяше ясно разписката на „ФедЕкс“ и безупречния, почти съвършен почерк върху нея.

— Не знам, освен че този шрифт би трябвало да внушава надеждност — рече Луси. — Да вдъхва доверие. Подсъзнателно ни кара да приемаме този сайт на сериозно.

— Името „Калигула“ вдъхва всичко друго, но не и доверие — каза Скарпета.

— „Готам“ е популярен — каза Луси. — Изглежда готино. Смята се, че внушава нужните чувства, ако искаш да накараш някого да приеме на сериозно теб, продукта ти, политическия ти кандидат или може би някакъв изследователски проект.

— Или пък един опасен пакет — каза Скарпета, обхваната от внезапен гняв. — Този шрифт изглежда много близък, ако не и съвсем еднакъв с шрифта върху пакета, който получих снощи. Сигурно не си успял да разгледаш кутията, преди да бъде обстреляна с разрушителя? — попита тя Марино.

— Както ти казах, батериите, в които се целеха, бяха точно зад адреса. Ти каза, че на него са те наричали „главен съдебен лекар на Готам Сити“. Ето го пак това споменаване на Готам. Някой друг, освен мен не се ли притеснява, че Хап Джъд е играл във филм за Батман и ебе трупове?

— За какво му е на Хап Джъд да праща на леля Кей тази така наречена „миризлива бомба“? — попита Луси, докато работеше на другия лаптоп.

— Знаем ли? Може би тоя извратеняк е убил Хана. Или може да има нещо общо с Тони Дериън, защото е ходил в „Хай Ролър Лейнс“ и вероятно я е виждал, ако не друго. Докторката направи аутопсията на Тони, а някой ден може да ѝ възложат и случая на Хана.

— И затова ѝ праща бомба? Нима по този начин Хап Джъд ще се спаси от залавяне, ако тялото на Хана бъде открито, или кой знае още за какво? — каза Луси, като че ли Скарпета вече не бе в лабораторията

с тях. — Не твърдя, че този гадняр не е направил нещо с Хана или не знае къде е.

— Да, той и неговите трупове — рече Марино. — Интересно, знаем, че Тони може да е била мъртва поне два дни, преди да я изхвърлят в парка. Чудя се къде ли се е намирала през това време и как ли се е забавлявал някой с нея. Той сто на сто е оправил онова умряло момиче в хладилника на болницата. Защо иначе ще се бави вътре петнайсет минути и ще излезе само с една ръкавица?

— Да, обаче не мисля, че е оставил бомба за леля Кей с мисълта да я уплаши и да я накара да се откаже от определен случай или два случая, или каквито и да било случаи изобщо. Това е безумно — каза Луси. — А и шрифтът „Готам“ няма нищо общо с Батман.

— Може и да има, ако въпросният човек води някаква извратена игра — възрази Марино.

Мирис на огън и сяра. Скарпета продължаваше да мисли за бомбата. Миризлива бомба, една по-особена разновидност на мръсната бомба. Бомба, която поражда емоциите. Това бе някой, който я познаваше. Някой, който познаваше Бентън. Някой, който познаваше историята им почти толкова добре, колкото и самите те. „Игрочки — помисли си тя. — Извратени игрочки.“

Луси натисна „Ентър“, надписът „Калигула“ изчезна и бе заменен от:

„Добре дошла, Тони.“

После:

„Искаш ли да синхронизираш данните? Да Не“

Луси отговори с „Да“ и следващото съобщение, което получи, беше:

„Тони, въпросникът ти изостава с три дни. Искаш ли да го попълниш сега? Да Не“

Луси цъкна на „Да“, екранът помръкна и бе заменен от друг:

„Моля, отбележи доколко тези прилагателни описват днешното ти състояние.“

Следваха варианти като „приповдигнат“, „объркан“, „доволен“, „щастлив“, „раздразнителен“, „ядосан“, „въодушевен“, „вдъхновен“ и до всеки от тях имаше петстепенна скала, където 1 означаваше „съвсем малко или изобщо не“, а 5 — „изключително много“.

— Ако Тони е правила това всеки ден — каза Марино, — не трябва ли да се е съхранявало на лаптопа ѝ? Може би затова той липсва?

— Не, информацията не е била на лаптопа ѝ. Всичко, което виждаш, се намира на сървъра на уебсайта — обясни Луси.

— Но тя е свързвала часовника към лаптопа — каза Марино.

— Да. За да ъплоудне информацията и да го зареди — отвърна Луси. — Тони не е използвала данните, събирани от това устройство, така че няма причина те да стоят на лаптопа ѝ. Те не само биха били безполезни за нея, но и не е разполагала с нужния софтуер, който да ги обобщи, да ги сортира, да им придаде смисъл.

На екрана се появяваха още въпроси и Луси им отговаряше, защото искаше да види какво ще стане. Навсякъде посочваше „съвсем малко или изобщо не“. Ако Скарпета попълваше отговорите, в момента би дала максимална оценка на емоциите си.

— Не знам — каза Марино. — Не мога да си избия от главата мисълта, че този проект „Калигула“ вероятно е в състояние да обясни защо някой е влязъл в апартамента ѝ и е взел лаптопа, телефона и кой знае още какво. — Защитните му очила се обърнаха към Скарпета. — Не знаем дали на записа от охранителната камера е Тони, тук си права. Не можем да го твърдим само защото жената носи палто, което прилича на нейното. Едва ли ще ти е особено трудно да минеш за нея,

ако си със същия ръст и носиш подобни маратонки. Тя не е била дребна. Била е слаба, но висока. Около метър и осемдесет, нали? Не виждам как е възможно жената, влязла в сградата в сряда вечерта около шест без петнайсет и излязла в седем, да е била тя. Ти смяташ, че е мъртва от вторник. А сега този „Калигула“ ни казва може би същото. Тя не е попълвала въпросника си от три дни.

— Ако е вярно, че някой се е престорил на нея за пред камерите — каза Луси, — трябва да е разполагал с палтото ѝ или с някое много подобно на него, а също и с ключовете за апартамента ѝ.

— Тя беше мъртва поне от трийсет и шест часа — каза Скарпета. — Ако ключовете за апартамента са били в джоба ѝ и убиецът е знаел къде живее, не би било трудно да ги вземе, да отиде там, да прибере каквото иска, а после да върне ключовете в джоба ѝ, преди да изхвърли трупа в парка. Може да е взел и палтото ѝ. Може тя да го е носила при последното си излизане. Това би обяснило защо не е била топло облечена, когато са я открили. Може би някоя от дрехите ѝ е липсвала.

— Това са много усилия и голям риск — каза Луси. — Някой не е планирал добре нещата. Изглежда, че всичко е замислено след престъплението, а не преди него. Може би е по-скоро импулсивно убийство и тя е познавала убиеца си.

— Ако е общувала с него по телефона или лаптопа, може би това е причината те да липсват. — Марино упорито не изоставяше темата. — Есемеси, съхранявани на телефона ѝ. Може да откриеш нещо и в имейла ѝ. Може да е писала на тия хора от „Калигула“ или на компютъра ѝ да има разни уличаващи документи.

— Тогава защо ще оставят устройството на тялото ѝ? — попита Луси. — Защо ще поемат риска някой да направи онова, което правим ние в момента?

— Възможно е убиецът да е искал компютъра и телефона ѝ — каза Скарпета. — Но това не означава, че е имало някаква конкретна причина. Може би именно поради липсата на причина часовникът е оставен на тялото ѝ.

— Винаги има причина — възрази Марино.

— Не и такава, за каквато говориш ти, защото в случая и престъплението може да не е такава, за каквато говориш ти — каза Скарпета и се сети за своето блекбъри.

Замисли се пак за мотива за кражбата. Имаше чувството, че може и да греши относно причината, поради която Карли Криспин е искала блекбърито, че не е било само заради онова, което ѝ каза, докато вървяха покрай площад „Колумб“ след излизането си от Си Ен Ен: „Бас държа, че можеш да уговориш всекиго, при връзките, които имаш“. Сякаш намекваше, че тя не би имала проблем в намирането на гости за телевизионното си шоу, ако води такава, и Скарпета бе видяла в тези думи мотив за кражбата на смартфона. Карли искаше информация, искаше нейните връзки и може би наистина бе свила снимките на местопрестъплението, когато ѝ се бе удаля възможност. Но ако блекбърито не е било предназначено за Карли или Ейджи, а за някой друг? За някой коварен и зъл. За последно смартфонът ѝ се бе намирал у Ейджи и може би той е трябвало да го предаде на трети човек, ако не се беше самоубил.

— Убийците, които се връщат на местопрестъплението, невинаги го правят, защото са параноици и се опитват да прикрият следите си — обясни Скарпета. — Понякога искат да преживеят отново акта на насилие, който им е доставил наслада. В случая с Тони Дериън мотивът може да е повече от един. Телефонът и лаптопът ѝ са сувенири, а също така и средство някой друг да се представи за нея, преди тялото ѝ да бъде открито, да ни заблуди относно времето на убийството, като прати есемес от нейно име на майка ѝ около осем вечерта в сряда. Манипулации, игри и фантазии, движени от емоционални мотиви, сексуални мотиви, садистични мотиви. Които са се преплели, за да създадат зловеща дисхармония. Като много неща в живота. Тук не става дума само за една причина.

Луси довърши въпросите за настроението и на екрана се появи бутон „Изпрати“. Тя цъкна на него и получи потвърждение, че попълнената форма е успешно изпратена на сайта за преглед. „За преглед от кого?“, зачуди се Скарпета. От спонсор на проучването, който бе психолог, психиатър, невролог, сътрудник на проекта? Кой би могъл да знае? Но трябваше да е повече от един човек. Може би цяла група. Тези невидими спонсори можеха да са кои ли не и да се намират къде ли не, и се занимаваха с проект, който явно имаше за цел да прави предвиждания за човешкото поведение, които биха се оказали полезни за някого.

— Това е съкращение — каза Луси.

На екрана пишеше:

„Благодарим ви, че участвахте в Планираното обединяване на джипиес данни от изследването за светлина и движение.“^[1]

— „Калигула“ — каза Скарпета. — Все още не разбирам защо някой би избрал съкращение като това.

— Страдал от хронични кошмари и безсъние. — Луси преглеждаше на другия лаптоп гугъл резултати за „Калигула“. — Обикалял из двореца по цяла нощ и чакал изгрева. Названието може да има нещо общо с това. Ако например въпросното изследване е свързано с нарушенията на съня и влиянието на светлината и мрака върху настроенята. Името му идва от латинската дума „калига“, която означава „войнишка обувка“.

— А твоето име означава „малка обувка“ — каза Марино на Скарпета.

— Хайде де — промърмори под нос Луси, говореше на своите програми и търсачки. — Щеше да ми е много по-лесно, ако можех да занеса това в офиса си. — Имаше предвид „БиоГраф“ устройството.

— Из целия интернет пише, че Скарпета на италиански означава „малка обувка“ — продължи Марино. Очите му зад дебелия пластмаса бяха неспокойни. — Малката дама с малката обувка и големия ритник.

— Готово — каза Луси.

По екрана й течаха данни: каша от букви, символи, числа.

— Чудя се дали Тони е знаела какво точно събира устройството, което е носила на китката си денонощно — рече Луси. — Или пък убиецът й.

— Тя самата едва ли е знаела — каза Скарпета. — Изследователите не издават подробности за теорията, която се опитват да докажат. Опитните обекти имат само най-обща представа за какво се отнася. Иначе данните може да се опорочат.

— Сигурно е печелела нещо — каза Марино. — Иначе защо ще носи този часовник непрекъснато и ще отговаря на въпроси всеки ден?

— Може да е имала личен интерес към нарушенията на съня, влиянието на сезоните и знам ли какво още, и да е видяла обява за това изследване или пък някой да ѝ е казал. Майка ѝ твърди, че мрачното време я потискало — каза Скарпета. — А на участниците в изследвания обикновено се плаща.

Помисли си за бащата на Тони, Лорънс Дериън, и настоящите му опити да прибере личните ѝ вещи и трупа ѝ. Биоелектрически инженер от МТИ. Комарджия и пияница, свързан с организираната престъпност. Когато бе вдигнал скандал в моргата, може би всъщност се бе опитвал да вземе часовника „БиоГраф“.

— Няма да повярвате какви неща се съхраняват в това нещо. — Луси се взираше в необработените данни от „БиоГрафа“ на Тони. — Това явно е комбинирано актиграфско устройство за събиране на данни със свръхчувствителен акселерометър или биморфен елемент в двуслоен пиезоелектрически сензор, който измерва общата двигателна активност. Не виждам нищо, което да подсказва за военна или правителствена изработка.

— А ти какво очакваш? — попита Марино. — Ако е на ЦРУ например.

— Не. Нищо тук не е криптирано по начина, който съм свикнала да виждам в свръхсекретните правителствени файлове. Не е обичайният троен блоков шифър, с онези битове и размери на блоковете, които свързвам с алгоритмите със симетричен ключ. Сещате се, онези много дълги ключове, с дължина над четирийсет бита, които уж могат да се експортират, но хакерите много се затрудняват в разбиването им. Тук нямаме такова нещо. Това не е военна или разузнавателна агенция. От частния сектор е.

— Предполагам, че не бива да питаме откъде знаеш как правителството криптира свръхсекретната си информация — отбеляза Марино.

— Целта на това устройство е да събира данни за някакво изследване и не е свързано нито с шпиониране, нито с война, нито дори с терористи — каза Луси, докато информацията продължаваше да тече по екрана. — Не е предназначено за крайния потребител, а за изследователи. Някакви гийкове, които обработват данните, но за кого? Вариации в режима на сън, количество сън, модели на дневната активност, свързани с излагането на светлина. Хайде, започвайте да ги

събирате в някакъв ред, който лесно се гледа. — Пак говореше на програмите си. — Дайте ми схеми. Дайте ми карти. Става дума за сортиране на данни по тип. Много данни. Тонове данни. Записват се на всеки петнайсет секунди. Пет хиляди седемстотин и шейсет пъти дневно тази джаджа регистрира бог знае колко различни видове данни. Джипис и педометрични показания. Данни за местоположение, скорост, разстояние, надморска височина и жизнените показатели на потребителя. Пулс и количество кислород в кръвта.

— Количество кислород в кръвта ли? Сигурно бъркаш — каза Скарпета.

— В момента ми е пред очите — отвърна Луси. — Стотици хиляди резултати. Количеството кислород в кръвта, измервано на всеки петнайсет секунди.

— Не виждам как е възможно това — каза Скарпета. — Къде е сензорът? Не можеш да измериш кислорода в кръвта без някакъв вид сензор. Обикновено се слага на някой пръст, а понякога и на меката част на ухото. Трябва да е някоя тънка част от човешкото тяло, за да може светлината да мине през плътта. Светлина, състояща се от червени и инфрачервени вълни, която определя процента на кислородна сатурация в кръвта ти.

— Този „БиоГраф“ има блутут — каза Луси. — Така че може и сензорът да е с блутут.

— Безжичен или не, трябва да има някакъв сензор, регистриращ показанията, които виждаме — отвърна Скарпета. — Сензор, който тя е носила непрекъснато.

Червена лазерна точка се движеше по имената, местата и свързващите ги линии на дървовидната графика, изпълнила плоския екран.

— Представете си следното: мосю Шандон, бащата, вече не е на власт. — Бентън държеше лазерната показалка и сочеше какво има предвид. — Всички връзки на фамилията са разпилени. Той и много от главните му помощници са в затвора. Истинският наследник, братът на Жан-Батист, е мъртъв. И пазителите на закона до голяма степен са насочили вниманието си към други международни проблеми. Ал Кайда, Иран, Северна Корея, глобалната икономическа катастрофа.

Жан-Батист, оцелелият син, се възползва от тази възможност, за да вземе властта, да започне живота си отначало и този път да го направи по-добре.

— Не разбирам как ще стане — каза О'Дел. — Той е луд.

— Не е луд — каза Бентън. — Той е страшно интелигентен, със силна интуиция и за известно време интелектът му може да надвие неговите натрапчиви импулси, неговите мании. Въпросът е колко дълго може да продължава това.

— Изобщо не съм съгласен — каза О'Дел на Бентън. — Този човек да бъде мафиотски бос? Че той не може да излезе пред хората, без да си надене торба на главата. Той е международен престъпник, издирван от Интерпол, освен това е деформиран, урод.

— Можете да не се съгласявате колкото си щете. Вие не го познавате — каза Бентън.

— Той има генетично заболяване — продължи О'Дел, — не си спомням как се казваше...

— Вродена универсална хипертрихоза — обади се Марти Лание. — Хората, страдащи от тази много рядка болест, имат косми, фини като бебешки мъх, по цялото тяло, включително по места, които обикновено не са окосмени или са слабо окосмени. Челото, дланите, лактите. Това може да е придружено и от други дефекти, като например гингивална хиперплазия: дребни зъби с големи разстояния между тях.

— Както казах, урод. Прилича на проклет върколак — повтори О'Дел. — Хората с тази болест вероятно са причината за възникването на легендата.

— Той не е върколак, а болестта му не е нещо, излязло от разказ на ужасите. Не е легенда. Съвсем истинска е — каза Бентън.

— Не знаем колко точно случая има в целия свят — добави Лание. — Съобщено е може би за петдесет или сто.

— „Съобщено“ е ключовата дума тук — каза унило Джейми Бъргър. — Не можеш да преброиш случаите, ако не е съобщено за тях, а вие разбирате защо хипертрихозата предизвиква силно негативни асоциации и заклеймяване, кара хората да си мислят, че болният е чудовище, злодей.

— И тогава се отнасят с него по съответния начин и може наистина да го направят такъв — добави Лание.

— Семействата криели страдащите от това заболяване и Жан-Батист не бил изключение — продължи Бентън. — Той израснал в едно мазе, на практика подземна тъмница, без никакви прозорци, във фамилната къща на Шандон на остров Сен Луи в Париж. Възможно е гените, наследени от Жан-Батист, да идват от един мъж, живял в средата на шестнайсети век, който бил роден с косми по цялото тяло. Още като дете го представили на крал Анри Втори и той го оставил в двореца като някаква рядкост, нещо забавно, кажи-речи домашен любимец. Та този мъж се оженил за францужойка и няколко от децата им наследили заболяването. Смята се, че в края на деветнайсети век един от техните наследници се сродил чрез брак с фамилията Шандон, и сто години по-късно този рецесивен ген се оказал доминантен у Жан-Батист.

— Това, което се опитвам да ви кажа — рече О'Дел, — е, че хората ще побегнат с писъци от човек, който изглежда по подобен начин. Как би могъл Жан-Батист да вземе властта и да ръководи операциите от фамилния си дом в Париж?

— Не знаем къде живее Жан-Батист — отвърна Бентън. — Не знаем какво е правил през последните пет години. Не знаем как изглежда. В наше време медицината е способна на много неща: лазерна епилация, зъбно протезиране, пластична хирургия. Нямаме представа какво е направил със себе си след бягството от затвора. Знаем само, че негова ДНК е открита на задната седалка на краден мерцедес в Маями и това недвусмислено го свързва с банковите обири, извършени от Джеръм Уайлд и Доди Ходж. Те и двамата са свързани с Детройт, което прави много вероятно Жан-Батист да има връзки с Детройт. И с Маями. И с Ню Йорк.

— Хазартният бизнес — обади се Лание. — А може би и филмовият бизнес.

— Фамилията Шандон си пъха ръцете във всичко, което може да бъде доходоносно — каза Бентън. — Развлекателен бизнес, хазарт, проституция, наркотици, нелегална търговия с оръжие, ментета на дизайнерски марки, контрабанда от всякакъв вид. За каквато и престъпна дейност да се сетите, Жан-Батист не само ще е запознат с нея, но и ще е изключително компетентен. Това е семейна черта. В кръвта му е. Разполагал е с пет години, за да се възползва от една могъща престъпна мрежа, заради връзките на фамилията си. Имал е

достъп до пари. Работил е върху своя план, какъвто и да е бил той, а всеки добре съставен план има нужда от изпълнители. Трябвали са му войници. Ако е искал да възстанови престъпната фамилия Шандон или да си изгради собствена империя, да се възроди, да се пресътвори, е трябвало да събере множество помощници. Само че той би ги подбрал лошо. Човек като него, който има в миналото си малтретиране, психопатия и изключително жестоки престъпления, не би притежавал нужните качества, за да бъде ловък и успешен лидер, или във всеки случай не за дълго. Той е движен от своята мания за сексуално насилие. И от жаждата си за мъст.

Коренът на дървовидната графика на стената бе Жан-Батист. Името му се намираше в центъра на екрана и всички други имена се разклоняваха от него.

— Значи имаме Доди Ходж и Джеръм Уайлд, които са свързани с Жан-Батист. — Бентън посочи с точката на лазера имената им, докато ги изричаше.

— Би трябвало да добавим и Хап Джъд — каза Бъргър. Сега тя изглеждаше различна, много мрачна. — Той е свързан с Доди, макар да твърди, че вече няма нищо общо с нея.

Бъргър не бе на себе си и Бентън не знаеше какво се е случило. Когато всички отидоха за кафе, тя бе използвала стационарния телефон на бюрото на един агент, който в момента не присъстваше, за да проведе някакъв разговор. Оттогава бе изключително тиха. Бе престанала да подмята различни хрумвания и доводи и да се нахвърля стръвно всеки път, когато Лание си отвори устата. Бентън имаше чувството, че тази работа няма нищо общо с юрисдикцията, с битката за територия, с дърленето кой какво обвинение ще повдигне. Джейми Бъргър изглеждаше смачкана. Изглеждаше изхабена.

— Известно време Хап е търсел духовни напътствия от нея — продължи Бъргър със същия монотонен глас. — Така ми каза, когато го разпитвах рано тази сутрин. Каза също, че била голям навлек, постоянно се обаждала в офиса му в Ел Ей и той я избягвал.

— Как се е запознал с Доди? — поинтересува се Лание.

— Изглежда, тя е давала духовни напътствия и е гадаела на Хана Стар — отвърна Бъргър. — Това не е нещо необичайно. Твърде много знаменитости и богати хора, в това число и политици, търсят съветите

на самопровъзгласили се медиуми, гадатели, вещици, магьосници, пророци, повечето от тях фалшиви.

— Предполагам, че повечето от тях не се оказват банкови обирджии — подметна Стокман.

— Ще се изненадате какви се оказват — каза Бъргър. — Кражбите, изнудването и финансовите измами са нещо много характерно за професията.

— Доди Ходж някога била ли е в дома на семейство Стар на Парк авеню? — обърна се Лание към Бъргър.

— Хап казва, че е била.

— Смятате ли Хап за заподозрян в случая Хана Стар? — попита О'Дел. — Дали знае къде е тя или има нещо общо с изчезването ѝ?

— На този етап го смятам за най-важния заподозрян — каза Бъргър уморено.

Не, това не беше умора. Имаше нещо друго.

— Хап Джъд трябва да е на стената заради Доди и заради Хана. — Бъргър оглеждаше хората около масата, без да спира поглед на никой конкретно, сякаш се обръщаше към съдебни заседатели. — А също и Тони Дериън. Връзките му с „Хай Ролър Лейнс“ и може би с Фреди Маестро, а трябва да добавим и болницата „Парк Дженеръл“ в Харлем, която не е далеч от мястото, където бе открито тялото на Тони.

На плоския екран се появиха още разклонения: Хана Стар, свързана с Хап Джъд, свързан с Доди и косвено с Джеръм Уайлд. Сега всички връзки водеха към Тони Дериън, „Хай Ролър Лейнс“ и болницата „Парк Дженеръл“ и обратно към корена, към Жан-Батист Шандон. Бъргър обясни за миналото на Хап в харлемската болница и за умрялата там Фара Лейси, а после се върна на връзката на Хап със семейство Стар, посещенията му в къщата на Парк авеню: поне веднъж на вечеря и в други случаи за секс. О'Дел я прекъсна, за да посочи, че Руп Стар не би се опитвал да приласкае един дребен актьор, който може да инвестира не повече от половин милион долара.

— Големите играчи като Руп — обясни той — дори няма да говорят с теб, ако не си в състояние да им предложиш много повече от това.

— Това е било около година преди смъртта на Руп Стар — каза Бъргър. — Тогава Хана вече е била омъжена за Боби Фулър.

— Може би тук става дума за една от онези ситуации, когато членовете на семейството започват постепенно да изтикваат шефа, да движат нещата както те искат — предположи Стокман.

— Знам, че сте преглеждали финансите на Хана — каза Бъргър: имаше предвид, че ФБР са ги преглеждали. — Заради информацията, която ви пратих — онази, която открийхме с Луси.

Каза го така, сякаш всички трябваше да знаят коя е Луси и каква връзка има с Бъргър.

— Открийхме голяма активност в много банки у нас и в чужбина — каза Стокман. — Започнала е преди около две години. После, след смъртта на Руп Стар миналия май, повечето пари са били изгубени.

— Хап твърди, че е бил в Ню Йорк вечерта преди Деня на благодарността, когато Хана изчезна. На другия ден отлетял за Ел Ей. Ще поискаме заповед за обиск на дома му в Трибека. Трябва да го направим незабавно. Той твърди, че Хана и Боби никога не са правили секс — продължи Бъргър без обичайната сила в гласа си и без помен от ироничния си хумор. — По негови думи, нито веднъж.

— Да бе, да — рече саркастично О'Дел. — Най-старата реплика от учебника. Няма пламък в огнището, затова отиваш да се топлиш другаде.

— Хана Стар беше от висшето общество, движеше се сред купонджии, общуваше с богатите и известните тук и в чужбина, но никога не го правеше в дома си — продължи Бъргър. — Обичаше публичността, предпочиташе да е на клюкарската страница на „Ню Йорк Поуст“, отколкото в семейната трапезария. Стилът ѝ бе пълна противоположност на този на баща ѝ. Явно приоритетите ѝ са били съвсем различни. Според Хап тя първа се свързала с него. Срецнали се в „Мънки Бар“. Малко по-късно той бил поканен на една от вечерите на Руп и станал негов клиент. Хана лично се грижела за парите му. Хап твърди, че Хана се страхувала от Боби.

— Обаче не Боби е бил в града, когато Хана е изчезнала, и е отлетял на следващия ден — натърти Лание.

— Именно — каза Бъргър, вперила поглед в Бентън. — Много ме безпокоят връзките на Хап с всички. И наклонностите му. Кей казва, че Тони Дериън е била мъртва от ден и половина, преди тялото ѝ да бъде оставено в парка. Била е държана на хладно, в затворено помещение. Може би сега това придобива смисъл.

Още имена се добавяха към графиката на стената.

— Уорнър Ейджи и Карли Криспин — каза Бентън на Стокман.
— Те също трябва да са там горе.

— Нямаме причина да мислим, че Ейджи или Карли са имали връзка с някого от тези на стената — каза О'Дел.

— Знаем, че Карли е свързана с Кей — отвърна Бентън. — А пък аз съм свързан с Ейджи.

Затракаха клавиши. Имената на Скарпета и Бентън се появиха на плоския екран. Беше ужасно да ги види там. Свързани с всички. Свързани с корена, Жан-Батист Шандон.

Бентън продължи:

— И въз основа на това, което Луси и Кей откриха в хотелската стая на Ейджи, подозирам, че е бил свързан с бизнеса с казината.

На стената бе добавено „Казина“.

— Използвал е интереса си към паранормалното и влиянието си в тези среди, за да организира някакво изследване, някаква манипулация.

„Паранормално“ се появи като нов клон от дървото.

— Може би го е правил под патронажа на богат французин, за който предполагахме, че се казва Льокок — продължи Бентън и това име също изникна на екрана. — Някой — може би този мосю Льокок — е плащал на Ейджи в брой. Може би и Фреди Маестро му е плащал. Така че Льокок и Маестро може да са свързани и това би ни дало връзка между Детройт и Франция.

— Не знаем кой е Льокок и дали съществува в действителност — каза Лание на Бентън.

— Съществува. Но не знаем кой е.

— Мислите, че този Льокок е Човекът вълк? — попита О'Дел Бентън.

— Да не го наричаме така. Жан-Батист Шандон не е стереотип. Не е мит. Той е човек, който в настоящия момент може да изглежда напълно нормално. Възможно е да има множество псевдоними. Всъщност би трябвало да има.

— Той с френски акцент ли говори? — Стокман работеше на лаптопа си: добавяше нови разклонения към дървото на стената.

— Може да говори с най-различни акценти или изобщо без акцент — каза Бентън. — Освен френския владее свободно

италиански, испански, португалски, немски и английски. Може вече да е научил и други езици. Не знам.

— Защо Карли Криспин? — попита Стокман, докато работеше по графиката. — И защо е плащала за стаята на Ейджи? Или някой друг е плащал през нея?

— Може би е някакво дребно пране на пари. — Лание си водеше бележки. — Това се случва често, макар и в сравнително малки размери. Хората плащат в брой. Хората плащат на други хора, които да платят на трети хора. Без кредитни карти или банкови преводи, или чекове, които оставят документална следа. Поне не при дела със съмнителна законност.

— Карли е смятала да го изрита от стаята този уикенд. — Бъргър срещна погледа на Бентън. Очите ѝ бяха непроницаеми като камък. — Защо?

— Мога да предложа една теория — отговори Бентън. — Ейджи е пратил по имейла на Карли информация, която уж получил от свидетел, но ние знаем, че е била фалшива. Той сам се е представил за Харви Фоли, използвайки интернет услуга за транскрибиране на говор. Луси откри въпросния текст, заедно с много други, на компютъра му. Сега на продуцентите на „Докладът на Криспин“ им пари под краката заради онова, което тя съобщи в ефир снощи: че косми на Хана Стар са били открити в жълто такси. Подробност, изфабрикувана от Ейджи във фалшив телефонен разговор, на която Карли се е вързала. Или пък ѝ е изнасяло да се върже. Както и да е, тя не е искала да си създава повече неприятности с новинарската мрежа от тези, които вече имала.

— Затова го уволнява — каза Лание.

— А защо да не го уволни? Знаела е, че и нея скоро ще я уволнят. Нямало да се нуждае повече от Ейджи, независимо кой е плащал за стаята му. Може да има намесен и личен елемент — каза Бентън. — Не знаем какво е казала Карли на Ейджи, когато му се е обадила от Си Ен Ен към единайсет часа снощи. Изглежда, това е бил последният му телефонен разговор.

— Трябва да говорим с Карли Криспин — каза Стокман. — Жалко, че Ейджи е мъртъв. Струва ми се, че той може да е ключът към всичко.

— Постъпил е адски глупаво — каза О'Дел. — Той беше съдебен психиатър. Би трябвало да е по-наясно с нещата. Този Харви Фоли

щеше да отрече, че е говорил с него.

— И наистина отрече — каза Бъргър. — Говорих с детектив Бонел, докато чаках кафето. Тя се е свързала с него след шоуто снощи. Фоли признава, че е пратил имейл на Ейджи, но твърди, че никога не е говорил с него и никога не е казал нищо за открита коса на Хана.

— Телефонната му разпечатка би трябвало да покаже дали са говорили... — започна О'Дел.

— Разговорът е воден от тракфон, а той липсва — прекъсна го Бентън. — Ейджи е имал чекмедже, пълно с празни кутии от тракфони. Аз лично съм убеден, че разговорът с Фоли е бил фалшив, и Луси е на същото мнение. Но се съмнявам, че Ейджи го е направил със съзнателната цел да го уволнят.

— Може би е била несъзнателна — предположи Лание.

— И аз така мисля. — Бентън смяташе, че Ейджи е бил готов да се самоунищожи. — Сериозно се съмнявам, че снощи за първи път му е минала мисълта за самоубийство. Апартаментът му във Вашингтон скоро ще бъде поставен под възбрана. Кредитните му карти са изтекли. Той разчита на други да го снабдяват с пари в брой. Той е само един паразит и единственото, което го чака в бъдеще, са собствените му недъзи и демони. Освен това, изглежда, се е забъркал в нещо, което не е зальк за неговата уста. Вероятно е знаел, че ще го хванат.

— Още един, който би бил лош избор за служител — каза Лание на всички, макар че гледаше само Бентън.

— Мислите ли, че Жан-Батист може да знае?

— Какво да знае? — Гневът на Бентън изригна. — Че Ейджи се е погрижил да бъда откъснат от живота си, след което за награда съм бил отбягван от ФБР, и че е получил тази възможност благодарение на Шандон?

В конферентната зала се възцари тишина.

— Питате дали мисля, че е срещнал Жан-Батист, че са се запознали по някакъв начин? Да — каза Бентън. — Ейджи с неговите амбиции би копнял да поговори с едно така наречено чудовище като Жан-Батист Шандон. Би бил заинтригуван от него, дори и да не знае кой е — ако приемем, че в случая онзи е използвал друга самоличност. Щеше да го привлече психопатията на Жан-Батист, злото, излъчващо се от него, и това би било най-голямата шибана грешка в целия шибан живот на Уорнър Ейджи.

— Очевидно — каза Лание след кратко мълчание. — След като в момента е в моргата.

— Хотел „Елизиум“ се намира много близо до къщата на Стар на Парк авеню. — Бъргър бе спокойна. Прекалено спокойна. — Само на три или четири пресечки. Излизаш от хотела и за пет-десет минути можеш да стигнеш дотам.

Стокман заработи на клавиатурата и върху плоския екран се появиха хотел „Елизиум“ и „Къщата на Стар“ — най-новите разклонения на дървото.

— Трябва да сложите и името на Луси Фаринели — каза Бъргър. — Което означава, че трябва да добавите и моето. Не само защото разследвам изчезването на Хана и съм разпитвала съпруга ѝ и Хап Джъд, а и защото съм свързана с Луси. Тя беше клиентка на Руп Стар. И то в продължение на повече от десет години. Трудно ми е да си представя, че никога не се е срещала с Хана, а може би и с Боби.

Бентън не знаеше за какво говори тя, нито пък откъде черпи информацията си. Втренчи се в очите ѝ с ням въпрос, защото не искаше да го зададе на глас, и получи в отговор продължителен поглед. Не. Луси не ѝ бе казала. Бъргър бе разбрала по някакъв друг начин.

— Снимки — каза Бъргър към всички. — Подвързани с кожа албуми в стаята за редки книги на Руп Стар. Приеми и вечери с клиенти през годините. Тя е в един от албумите. Луси имам предвид.

— Кога разбра това? — попита Бентън.

— Преди три седмици.

Щом бе знаела толкова отдавна, значи внезапната промяна в поведението ѝ се дължеше на нещо друго. Бонел ѝ бе съобщила по телефона някаква друга информация, още по-обезпокоителна.

— Хиляда деветстотин деветдесет и шеста. Тя е била на двайсет, още в колежа. Не съм виждала нейни снимки в никой друг албум, може би защото след завършването си е станала агент на ФБР и много е внимавала с появите си на големи приеми и вечери, и със сигурност не е позволявала да я снимат — продължи Бъргър. — Както знаете, след като съпругът на Хана, Боби, събщи за изчезването ѝ, поискахме разрешение да вземем нейни лични вещи, нейна ДНК, от къщата на Парк авеню, а аз пожелах да говоря с него.

— Той е бил във Флорида, когато Хана е изчезнала, нали? — каза О'Дел.

— Вечерта, когато тя не се прибрала от ресторанта — каза Бъргър, — Боби е бил в апартамента им в Северен Маями Бийч. Това се потвърждава от имейлите, пратени от IP адреса на компютъра в жилището, както и от телефонните разговори и от чистачката Роузи. Тя беше разпитана. Аз самата говорих с нея по телефона и тя потвърди, че Боби е бил там вечерта на двайсет и шести ноември, точно преди Деня на благодарността.

— Сигурни ли сте, че именно Боби е пращал имейлите и е водил телефонните разговори? — попита Лание. — Откъде знаете, че не го е направила чистачката Роузи и не лъже, за да защити шефа си?

— Нямам достатъчно основания да го поставя под наблюдение, след като нищо не говори за криминално деяние от негова страна — каза Бъргър, без да променя интонацията си. — Дали това значи, че му вярвам? Аз не вярвам на никого.

— Знаем ли какво съдържа завещанието на Хана? — попита Лание.

— Тя е единственото дете на Руп Стар и когато той умря миналия май, остави всичко на нея — отговори Бъргър. — Скоро след това тя промени своето завещание. Ако умре, всичко отива в една фондация.

— Значи е отрязала Боби. Това не ви ли се струва малко необичайно? — рече Стокман.

— Най-доброто предбрачно споразумение е да се погрижиш половинката ти да не може да извлече полза, като те предаде или убие — каза Бъргър. — А и въпросът е спорен. На Хана Стар са й останали няколко милиона и куп дългове. Предполага се, че е изгубила почти всичко на борсата и във финансови пирамиди през септември.

— Вероятно сега се намира на някоя яхта в Средиземно море или й правят маникюр в Кан или Монте Карло — каза Лание. — Значи Боби не получава нищо. Какво беше впечатлението ви от него? Като изключим естествената ви склонност да не се доверявате на никого.

— Стори ми се силно разстроен. — Бъргър не говореше на никого конкретно. Продължаваше да се обръща към всички около масата, все едно са съдебни заседатели. — Беше ужасно притеснен, стресиран, когато разговарях с него в дома им. Убеден е, че Хана е станала жертва на престъпление, твърди, че никога не би избягала и не би го оставила. Бях склонна да приема тази възможност много на

сериозно, докато Луси не откри финансовата информация, която вече всички знаете.

— Да се върнем към вечерта на изчезването на Хана — каза О'Дел. — Как Боби е разбрал, че е изчезнала?

— Потърсил я по телефона и това е отразено в разпечатката, която ни предостави — каза Бъргър. — На следващия ден, Деня на благодарността, Хана трябвало да се качи на частен самолет за Маями, където да прекарат заедно дългия уикенд, а оттам да замине за Сейнт Бартс.

— Сама ли? — попита Стокман. — Или и двамата?

— Отивала е в Сейнт Бартс сама — отговори Бъргър.

— Значи може би е смятала да духне от страната — обади се Лание.

— И аз се чудех за същото — каза Бъргър. — Но ако го е направила, не е използвала частния си самолет „Гълфстрийм“. Изобщо не се е появила на летището в Уайт Плейнс.

— Това Боби ли ти го каза? — попита Бентън. — И знаем ли дали е вярно?

— Той го каза, а разполагаме и със списъка на пътниците за въпросния полет. Тя не се е появила на летището. Не се е качила на самолета, а Боби не е бил в списъка на пътниците за полета до Сейнт Бартс — отвърна Бъргър. — Освен това не е вдигала и телефона си. Чистачката им в Ню Йорк...

— Която се казва? — попита Лание.

— Настя. — Тя го повтори по букви и името се появи на стената. — Живее в къщата и според нея Хана не се е прибрала след вечерята в Гринич Вилидж на двацет и шести ноември. Но явно това не е било достатъчна причина да се вика полиция. Понякога тя не се прибирала. Била на вечеря по случай някакъв рожден ден, в „Уан иф бай Ланд, ту иф бай Сий“ на Бароу стрийт, с група приятели. След като излезли от ресторанта, я видели да се качва в жълто такси. Това е, което знаем засега.

— Боби знаел ли е, че тя кръшка? — попита О'Дел.

— Както го описа той, „давали си голяма свобода“. Не знам какво знае — каза Бъргър. — Може би Хап е казал истината. Може Боби и Хана да са били преди всичко бизнес партньори. Той самият твърди, че я обича, но това го слушаме непрекъснато.

— С други думи, имали са споразумение. Може и двамата да са кръшкали. Той е паралия, нали? — попита О'Дел.

— Не колкото нея. Но е от заможно калифорнийско семейство, учил е в Станфорд, взел е магистърската си степен по бизнес администрация от Йейл, бил е успешен мениджър по алтернативни вложения, работил е за два фонда, единия във Великобритания, другия в Япония.

— Тия от хедж фондовете, някои от тях вадят стотици милиони — каза О'Дел.

— Повечето вече не, а някои са в затвора. Как стоят нещата при Боби? — попита Стокман. — Да не е загубил всичко?

— Подобно на много от тези инвеститори, той разчитал, че цените на енергията и полезните изкопаеми ще продължат да растат, докато финансовите активи падат. Така ми каза — отговори Бъргър.

— А после, през юли, тенденцията се обърна — рече Стокман.

— Той го описа като кървава баня — каза Бъргър. — Във всеки случай не може да си позволи стила на живот, с който е свикнал, без богатството на Стар, това е сигурно.

— Значи това тяхното е по-скоро сливане, отколкото брак? — рече О'Дел.

— Не мога да кажа какви са истинските му чувства. Та кой би могъл да разбере какво чувстват хората в действителност? — каза тя без никаква следа от емоции. — Когато се срещнах и разговарях с него, изглеждаше разстроен. Твърди, че когато тя не се появила за полета си в Деня на благодарността, започнал да се паникьосва, обадил се на полицията, а полицията се свърза с мен. Боби казва, че се страхувал жена му да не е станала жертва на престъпление и че в миналото имала проблеми с преследвачи. Долята в Ню Йорк и се срещна с нас в къщата, разведе ни из нея и тогава взехме една четка за зъби на Хана за ДНК, в случай че ни потрябва. Ако трупът ѝ се появи отнякъде.

— Албумите със снимки. — Бентън още мислеше за Луси и се чудеше какви ли други тайни крие тя. — Защо ви ги е показал?

— Разпитвах го за клиентите на Хана, дали не може някой от тях да ѝ е вдигнал мерника. Той каза, че много от клиентите на покойния ѝ баща, Руп Стар, не са му известни. Предложи ни да...

— Кои „ни“?

— Марино беше с мен. Боби ни предложи да разгледаме фотоалбумите, защото Руп имал навика да забавлява новите си клиенти в къщата и това било по-скоро ритуал на посвещение, отколкото покана. Ако не дойдеш на вечеря, не те взимал. Искал да има лична връзка с клиентите си и очевидно имал.

— Видяла си снимката на Луси от деветдесет и шеста — каза Бентън. Можеше само да си представя как се чувства Бъргър. — Марино също ли я видя?

— Аз я познах на снимката. Марино не беше в библиотеката с мен, когато я открих. Не я е видял.

— Попита ли Боби за това? — Бентън не искаше да я пита защо е скрила информацията от Марино. Подозираше, че знае. Бъргър се бе надявала, че Луси ще ѝ каже истината, че няма да ѝ се налага да поставя въпроса пред нея. Но явно Луси не го бе направила.

— Не съм показвала снимката на Боби, нито съм споменавала за нея — каза Бъргър. — Той не може да е познавал Луси по онова време. Хана и Боби са заедно от няма и две години.

— Това не означава, че не знае за Луси — каза Бентън. — Хана може да му е споменала нещо. Бих се изненадал, ако не го е направила. Джейми, когато беше в библиотеката, ти сама ли взе този албум от полицата? Руп Стар сигурно е имал десетки.

— И то много десетки — каза тя. — Боби сложи купчина албуми на масата пред мен.

— Възможно ли е да е искал да откриеш снимката на Луси? — Бентън отново имаше едно от своите предчувствия. Нещо го човъркаше отвътре и му пращаше предупредителни сигнали.

— Той ги остави на масата и излезе от библиотеката — отвърна Бъргър.

Игра. При това жестока, ако Боби го бе направил умишлено, помисли си Бентън. Ако бе знаел за личния живот на Бъргър, би трябвало да е наясно, че тя ще се разстрои да разбере, че нейната партньорка, съдебният компютърен експерт, е била в къщата на Стар, общувала е с всички тези хора и не ѝ е казала нищо за това.

— Ако не възразявате, че питам — каза Лание на Бъргър, — защо сте позволили на Луси да извършва компютърната част от разследването, след като е имала връзки с предполагаемата жертва? Всъщност с цялото семейство Стар.

Бъргър не отговори веднага. После каза:

— Чаках тя да ми даде обяснение.

— И какво беше обяснението? — попита Лание.

— Още го чакам.

— Ясно. Това може да се окаже проблем по-нататък, когато нещата стигнат до съда — каза Стокман.

— Аз и сега го смятам за проблем. — Лицето на Бъргър бе сурово. — Много по-голям проблем, отколкото мога да опиша.

— Къде е Боби в момента? — попита я Лание, вече с по-мек тон.

— Изглежда, се е върнал тук, в града — каза Бъргър. — Праща имейли на Хана. Праща ѝ ги всеки ден.

— Шибана работа — каза О'Дел.

— Шибана или не, той го прави. Знаем, защото очевидно имаме достъп до пощенската ѝ кутия. Късно снощи той ѝ прати имейл, в който пише, че е чул за някакво развитие по случая и се връща в Ню Йорк рано тази сутрин. Предполагам, че вече е тук.

— Ако не е малоумен, сигурно подозира, че някой преглежда имейлите ѝ. Това ме кара да се чудя дали не го прави заради нас — рече О'Дел.

„Игрички“, помисли си Бентън и безпокойството му се усили.

— Не знам какво подозира той. На пръв поглед изглежда, че се надява Хана да е жива някъде и да чете имейлите му — каза Бъргър. — Предполагам, знае какво съобщиха снощи в „Докладът на Криспин“, че уж в някакво такси били открити нейни косми. И затова се връща в града толкова внезапно.

— Това е все едно да чуе, че е мъртва. Проклети журналисти — каза Стокман. — Готови са на всичко за по-висок рейтинг и пет пари не дават какво причиняват на хората, чийто живот съсипват. — Обърна се към Бентън. — Тя наистина ли е казала това за нас? Имам предвид, за ФБР, че профилирането било отживелица?

Стокман говореше за Скарпета и за новината, която снощи бе на таблото на Си Ен Ен и по целия интернет.

— Мисля, че са я цитирали неправилно — отвърна невъзмутимо Бентън. — Мисля, че е искала да каже, че доброто старо време си е отишло, а и никога не е било чак толкова добро.

[1] На английски Calculated Integration of Uploaded Light and Activity study. — Б.пр. ↑

21.

Космите бяха дълги и груби, с четири ивици бяло и черно, и изтъняваха до остър връх.

— Можеш да провериш ДНК-то, ако искаш потвърждение на биологичния вид — чуваше се гласът на Гефнър по говорителя на телефона. — Знам една лаборатория в Пенсилвания, „Майтотайпинг Текнолъджис“, която се специализира в определянето на животински видове. Но мога да ти го кажа още отсега, въз основа на това, което виждам. Класически вълк. Прериен вълк, подвид на сивия вълк.

— Добре де, не е куче, щом казваш. Признавам, че на мен ми прилича на козина на немска овчарка — каза Скарпета от работната станция, където можеше да разглежда образите, пращани ѝ от Гефнър.

В другия край на лабораторията Луси и Марино следяха какво става на лаптопите „Макбук“. От мястото си Скарпета можеше да види как данните бързо се подреждат в диаграми и карти.

— Не можеш да намериш косми с такива ивици на немска овчарка — прозвуча гласът на Гефнър.

— А по-фините сиви косъмчета, които виждам? — попита Скарпета.

— Те са смесени с другите. Това е просто вътрешна козина. Тази имитация на вуду кукла, залепена отпред на картичката, е била натъпкана с козина и малко други примеси, може би изпражнения, сухи листа и тем подобни. Което показва, че козината не е обработена, вероятно е взета от естествената среда, може би от леговището им. Разбира се, не съм разгледал всичката козина, която получих, но предполагам, че е само вълча. От различни части на тялото.

— Откъде човек може да вземе такава козина?

— Потърсих и открих няколко възможни източника — каза Гефнър. — Резервати, центрове за опазване на вълците, зоологически градини. Освен това вълча козина се продава в един известен вещерски магазин в Сейлъм, Масачузетс, казва се „Магия“.

— На Есекс стрийт, в старата градска част — каза Скарпета. — Била съм там. Имат много хубави масла и свещи. Нищо зло или свързано с черна магия.

— Не е нужно да е зло, за да бъде използвано със зла цел — каза Гефнър. — „Магия“ продава амулети, еликсири, а също и вълча козина в малки торбички от златиста коприна. Предполага се, че тя те пази и има целебна сила. Съмнявам се, че нещо, продавано по този начин, ще е обработено, така че може би вълчата козина в куклата идва от чародейски магазин.

Луси гледаше към Скарпета от другия край на стаята, сякаш бе открила нещо важно и знаеше, че тя би искала да го види.

В това време Гефнър обясняваше:

— Вълците имат два слоя козина. Вътрешният е по-мек, прилича на вълна и служи за изолация. А външният, предпазният слой, се състои от груби косми, които не пропускат вода и имат това оцветяване, което виждаш на снимките. Отделните видове се различават по окраската си. Прерийният вълк не е характерен за тези места. Среща се предимно в Средния запад. А и обикновено не се сблъскваме с вълча козина при криминални случаи. Не и тук, в Ню Йорк.

— Не ми се е случвало никога — каза Скарпета. — Нито тук, нито никъде.

Луси и Марино стояха прави в защитните си облекла и говореха разпалено. Скарпета не можеше да ги чуе какво казват. Нещо ставаше.

— Аз съм виждал, по една или друга причина. — Тенорът на Гефнър звучеше небрежно. Малко неща можеха да го развълнуват. От доста години вървеше по дирите на престъпниците с микроскоп. — По хорските къщи има какви ли не боклуци. Поглеждала ли си някога валма прах под микроскопа? По-интересно е от астрономията, цяла вселена от информация за това кой влиза и излиза от жилището на даден човек. Има какви ли не косми и козина.

Марино и Луси гледаха някакви диаграми, които се нижеха по екраните на лаптопите.

— Мамка му — каза високо Марино и погледна през защитните си очила към Скарпета. — Докторке, я ела да видиш.

А гласът на Гефнър продължаваше:

— Някои хора отглеждат вълци, или в повечето случаи мелези, кръстоска на вълк и куче. Но в тази вуду кукла има чиста, необработена вълча козина. Това най-вероятно е свързано с ритуалния мотив за бомбата. Всичките ми изследвания сочат, че тук имаме нещо като черна магия, макар че символизмът е спорен и малко противоречив. Вълците не са лоши. Но всичко друго е, включително експлозивите, пиратките, които са щели да причинят истинска вреда, наранявайки теб или някой друг.

— Не знам какво си намерил. — Скарпета му напомняше, че засега знае само, че сред останките на бомбата е открита козина, за която Марино бе предположил, че е от куче, а сега бе установено, че е вълча.

В другия край на лабораторията по екрана на единия лаптоп се нижеха карти. Карти на улици. Фотокарти, релефни карти и топографски карти.

— Това е, което мога да ти кажа предварително — прозвуча гласът на Гефнър. — Има ужасна миризма. Нещо като на катран и лайна, ще прощаваш за израза. Чувала ли си за асафетида?

— Не готвя индийска храна, но знам какво е. Билка, известна с противната си миризма.

Марино се приближи с шумолене към Скарпета и каза:

— Тя го е носила през цялото време.

— Кое е носила? — попита Скарпета.

— Часовникът и един от онези сензори. — Откритата част от лицето му, между маската и шапката за коса, бе зачервена и той се потеше.

— Извинявай — каза тя на Гефнър. — Съжалявам, върша около двайсет неща едновременно. Какво каза за дявола?

— Има си причина да я наричат дяволско лайно — повтори Гефнър — и може би ще те заинтересува, че се смята, че миризмата на асафетида привлича вълците.

Чуха се стъпки на увити в хартия крака. Луси мина по белите плочки и отиде до една работна станция, провери различни връзки и откачи кабелите на един голям плоскоекранен монитор. После отиде до друга работна станция и направи същото.

— Някой е положил големи усилия да стрие асафетида и нещо, което прилича на асфалт, и да ги смеси с някакво чисто масло, като

например гроздово или ленено.

Луси отнесе мониторите до мястото, където седеше Скарпета, и ги постави върху бюрото. Включи ги към един портов хъб, екраните светнаха и по тях се занизаха бавно мъгляви образи, които после станаха отчетливи. Разнесоха се отново шумолящите стъпки на Луси, докато се връщаше към лаптопите си и Марино. Дватамата заговориха. Скарпета долови думите „еба ти бавното“ и „неправилно подредени“. Луси беше изнервена.

— Ще използвам газов хроматограф-масов спектрометър. Инфрачервен спектроскоп с трансформация на Фурие. Но какво бих могъл да кажа сега, като съм го видял само под микроскоп? — говореше Гефнър.

По екрана течаха диаграми, карти и скрийншоти. Жизнени показатели, дати, часове. Подвижност и излагане на светлина. Очите на Скарпета се плъзгаха по данните от „БиоГраф“ устройството, после погледна към файла, който току-що бе отворила на компютърния екран. Микроскопски образи: навити сребърни ленти, покрити с ръждиви петна, и нещо, което приличаше на парченца от куршуми.

— Определено има железни стружки — каза Гефнър, — които са лесно разпознаваеми на око и с магнит, а с тях са смесени матовосиви частици, също тежки. Потънаха на дъното на епруветка, пълна с вода. Може би са оловни.

Жизнените показатели на Тони Дериън, местоположението ѝ, климатичните условия, дати и часове, записвани на всеки петнайсет секунди. В два часа и дванайсет минути във вторник, на 16-и декември, бе регистрирана температура двайсет и един градуса по Целзий, интензитет на бялата светлина петстотин лукса, типична осветеност за вътрешни помещения, кислородът в кръвта ѝ е бил деветдесет и девет процента, пулсът — шейсет и четири удара, скоростта на движение — пет крачки, а местоположението — апартаментът ѝ на Второ авеню. Била си е вкъщи, будна и се е разхождала. Ако се приемеше, че именно тя е носила „БиоГраф“ устройството. Скарпета приемаше, че е така.

— Ще проверя резултатите с рентгенова флуоресцентна спектроскопия. Определено има частици кварц, което бих очаквал от стрит асфалт. Докоснах с нажежена волфрамова игла някои частици от кафяво-черния лепкав гъст полутвърд материал, за да видя дали ще се

размекне, и той се размекна. Освен това има характерния мирис на асфалт или петрол.

Същото, което бе подушила Скарпета, докато се качваше с асансьора с пакета от „ФедЕкс“. Асафетида и асфалт. Гледаше как диаграмите и картите се нижат бавно по екрана. Следеше движението на Тони Дериън, което я приближаваше към смъртта. В два часа и петнайсет минути на 16-и декември ходът ѝ се ускори, а температурата падна до четири градуса. Влажността беше осемдесет и пет процента, осветлението — осемстотин лука, североизточен вятър. Тя бе навън, беше студено и облачно, кислородът в кръвта ѝ бе деветдесет и девет процента, а пулсът ѝ започна да се покачва: шейсет и пет, шейсет и седем, седемдесет, осемдесет и пет и нагоре, докато тя се насочваше на запад по Източна 86-а улица със скорост трийсет и три крачки на петнайсет секунди. Тони тичаше.

Същевременно Гефнър обясняваше:

— Виждам нещо, което може да е смлян пипер. Частиците притежават физически свойства и морфологични характеристики на черен, бял и червен пипер. Ще го потвърдя с анализ с газов хроматограф-масов спектрометър. Асафетида, желязо, олово, пипер, асфалт. Съставките на еликсир, който би трябвало да представлява проклетие.

— Или онова, което Марино нарича „миризлива бомба“ — каза Скарпета, докато следеше придвижването на Тони Дериън на запад по Източна 86-а улица.

Тя сви на юг по Парк авеню, кислородът в кръвта ѝ беше деветдесет и девет процента, пулсът — сто двамайт и три удара в минута.

— Ритуална черна магия, но не мога да открия нищо, което да сочи конкретна секта или религия — казваше Гефнър. — Не е пало майомбе или сантерия^[1], нищо от видяното не ми напомня за техните ритуали или магия. Знам само, че този еликсир не е бил предназначен да ти донесе сполука, което ме връща към противоречието. Вълците се смятат за благотворни създания, които имат способност да възстановяват мира и хармонията, притежават целебни сили и носят късмет в лова.

В три часа, четири минути и трийсет секунди Тони подмина 63-та улица, продължавайки да тича на юг по Парк авеню. Интензитетът

на околната светлина бе под седемстотин лукса, относителната влажност — сто процента. Облачността се бе увеличила и валеше. Кислородът в кръвта ѝ си оставаше същият, пулсът ѝ се бе вдигнал на сто и четирийсет. Грейс Дериън бе казала, че Тони не обича да тича в лошо време. Но тя го правеше, тичаше в студа и дъжда. Защо? Скарпета продължаваше да гледа данните, докато Гефнър говореше:

— Единствената връзка с вещерството, която мога да открия, е думата за вълк на езика на навахо — май-ко — която означава „вещер/вещица“. Човек, който може да се превръща в нещо или някого, като си сложи вълча кожа. Според легендата май-ко си променяли тялото, за да могат да пътуват незабелязани. А индианците поуни използвали вълчи кожи и козина, за да пазят съкровищата си и за различни магически церемонии. Издирвам каквато информация мога, докато движим нещата тука. Не искам да си помислиш, че съм световен експерт по разните там вещерски шашми и фолклор.

— Предполагам, въпросът ще е дали става дума за същия човек, който е пратил пеещата коледна картичка. — Докато гледаше течащите по екрана данни, Скарпета си мислеше за бившата пациентка на Бентън Доди Ходж.

Същото количество кислород в кръвта, но пулсът на Тони падаше. На ъгъла на Парк авеню и Източна 58-а тя явно бе спряла да тича. Пулс сто трийсет и две, сто трийсет и едно, сто и трийсет и надолу. Тя вървеше на юг по Парк авеню в дъжда. Часът бе три и единайсет минути.

— Аз мисля — каза Гефнър, — че въпросът е какво общо има човекът, изработил бомбата, с убийството на Тони Дериън.

— Я повтори — каза Скарпета, докато гледаше един джипиес скрийншот, направен от часовника „БиоГраф“ в три часа и четиринайсет минути във вторник следобед. Топографска карта с червена стрелка, сочеща един адрес на Парк авеню.

Къщата на Хана Стар.

— Какво каза за Тони Дериън? — попита Скарпета, докато разглеждаше още джипиес скрийншоти. Мислеше си, че може да е разбрала грешно, но не беше.

Кросът на Тони Дериън я бе отвел до адреса на семейство Стар. Ето защо тичаше в лошото време. Имала е среща с някого.

— Още вълча козина — каза Гефнър. — Частици от дълги груби косми.

Кислород в кръвта деветдесет и девет процента. Пулс осемдесет и три и продължаваше да пада. На екрана се редяха скрийншот след скрийншот, минутите се нижеха и пулсът на Тони спадаше до нормалната си стойност за състояние на покой. Скарпета чу стъпки. Марино и Луси идваха към нея.

— Виждаш ли къде е? — Очите на Луси зад предпазните очила бяха напрегнати. Искаше да се убеди, че Скарпета разбира значението на джипиес данните.

— Съвсем не съм приключил с анализите по случая Дериън — звучеше в лабораторията гласът на Гефнър. — Но в пробите, които ми прати вчера, има микроскопични частици вълча козина и те приличат на онова, което видях току-що, когато погледнах козината от вуду куклата. Бели, черни, груби. Не успях да ги идентифицирам със сигурност като вълча козина, защото не са в добро състояние, но ми мина през ума. Или вълча, или кучешка. Обаче, след като видях това, което пристигна с бомбата ти, мисля, че е именно вълча. Всъщност готов съм да се обзаложа.

Марино се намръщи и се обади много неспокойно:

— Значи казваш, че не е кучешка козина. Вълча е, при това и в двата случая? И в случая на Тони Дериън, и в бомбения случай?

— Марино? — попита Гефнър объркано. — Това ти ли си?

— Да, тук съм, в лабораторията, заедно с докторката. Какви ги говориш? Сигурен ли си, че не си оплескал нещо?

— Ще се престоря, че не си казал това. Е, доктор Скарпета, да го пратя ли на ДНК лабораторията, за която говорихме?

— Съгласна съм — отвърна тя. — Трябва да установим от какъв вид вълк е козината и да се уверим, че и в двата случая е еднаква, от прерийни вълци.

Едновременно го слушаше и гледаше данните. Температура четири градуса, относителна влажност деветдесет и девет процента, пулс седемдесет и седем. Две минути и петнайсет секунди по-късно, в три и седемнайсет, температурата бе дващест и един градуса, а влажността — трийсет процента. Тони Дериън бе влязла в къщата на Хана Стар.

Детектив Бонел паркира пред варовиковата къща, която напомняше на Бъргър за Нюпорт, Роуд Айланд, за масивни монументи от епохата, когато в Америка някои хора са трупали колосални богатства от въглища, памук, сребро и стомана — от материални стоки, които вече почти не съществуваха.

— Не разбирам. — Бонел се взираше във варовиковата фасада на сградата, която заемаше почти цяла пресечка само на няколко минути пеш от Сентръл Парк Саут. — Осемдесет милиона долара? Кой, по дяволите, има такива пари? — На лицето ѝ бе изписана смесица от страхопочитание и отвращение.

— Не и Боби. Вече не — каза Бъргър. — Поне доколкото ни е известно. Предполагам, че ще трябва да я обяви за продан, но никой няма да я купи, освен ако не е шейх от Дубай.

— Или пък ако не се появи Хана.

— И нея, и семейното богатство отдавна вече ги няма. В един или друг смисъл — каза Бъргър.

— Божичко. — Бонел гледаше ту сградата, ту колите или минувачите. Гледаше навсякъде, освен към Бъргър. — Това ме кара да си мисля, че с тези хора живеем на различни планети. Като се сетя само за моето жилище в Куинс! Не мога да си представя какво е да живееш някъде, без да слушаш денонощно крясъците на разни идиоти, бибишкането на коли и воя на сирени. Миналата седмица видях плъх. Изприпка по пода на банята и се скри зад тоалетната. Сега всеки път като вляза там, само за това си мисля, ако разбираш какво имам предвид. Сигурно не е вярно, че могат да се изкатерят от канализацията, нали?

Бъргър откопча предпазния си колан и пак опита да се свърже с Марино по блекбърито. Той не отговаряше, нито пък Луси. Ако още бяха в ДНК сградата, значи или нямаха сигнал, или не им бяха позволили да внесат със себе си джиесемите, в зависимост от това в коя лаборатория се намираха. Комплексът за съдебно-биологични науки на ССМ вероятно бе най-големият и най-съвършеният на света. Марино и Луси можеха да се намират къде ли не в него, а на Бъргър не ѝ се искаше да се обажда в проклетата телефонна централа, за да ги търси.

— Отивам да проведем разпита на Парк авеню — остави тя ново гласово съобщение на Марино. — Така че може би няма да съм в състояние да ти отговоря, като ми се обадиш. Чудя се какво ли сте открили в лабораторията.

Гласът ѝ звучеше спокойно, тонът ѝ бе безстрастен и недружелюбен. Беше ядосана на Марино и не знаеше какво изпитва към Луси — мъка или ярост, любов или омраза, а имаше и някакво друго чувство, което приличаше малко на умирање. От друга страна, какво знаеше тя за умирањето? Представяше си, че е нещо като да полетиш от отвесна скала. Да висиш вкопчен, докато се изпуснеш, и по пътя надолу да се чудиш кой е виновен. Винеше Луси, винеше и себе си. Отричане, гледане в другата посока — може би същото, което правеше Боби, като продължаваше да пише имейли на Хана всеки ден.

От три седмици Бъргър знаеше за снимките, направени през 1996-а в същата тази сграда, в която предстоеше да влязат двете с Бонел. Реакцията ѝ бе да избягва въпроса, да ускори ход и да се опита да надбяга онова, с което не можеше да се справи. Ако имаше някой запознат с неискреността и причиняваните от нея катастрофи, това бе Бъргър. Тя непрекъснато разговаряше с уклончиви, нереалистично разсъждаващи хора. Само че каква полза — знанието не ти помага, ако ти предстои да страдаш, да загубиш всичко, и тя бе бягала усърдно до тази сутрин. Докато Бонел не я бе издирила в офиса на ФБР, за да ѝ съобщи информация, която според нея прокуратурата би искала да знае.

— Само едно нещо ще ти кажа, преди да влезем — каза Бъргър. — Аз не съм слабохарактерна и не съм страхливка. Да видя снимки, направени преди дванайсет години, е едно. Но това, което ми съобщи ти, е съвсем друго. Имах причина да мисля, че Луси е познавала Руп Стар, докато е била в колежа, но не и че е имала финансови взаимоотношения с Хана само преди половин година. Сега нещата се промениха и ще действат съобразно с това. Искам да го чуеш в прав текст, защото не ме познаваш. А това не е добър начин да започнем.

— Не съм имала намерение да правя нещо неуместно. — Бонел бе повторила тези думи вече няколко пъти. — Но онова, което е открила Луси в хотелската стая на Уорнър Ейджи, в компютъра му, засяга и моя случай, защото той се е представял за моя свидетел Харви Фоли. А и не знаем докъде ще стигнат нещата, в какво са замесени всички тези хора, особено щом е свързано с организираната

престъпност и с онова, което ми разправяше за онзи французин с генетичното заболяване.

— Не е нужно да продължаваш да се обясняваш.

— Не съм искала да си пъхам носа, нито пък съм била любопитна и съм злоупотребила с привилегиите или поста си като полицейски служител. Нямах да се обърна към КИЦ, ако не бях сериозно обезпокоена за надеждността на Луси. Налагаше се да разчитам на нея, а бях дочула това-онова. Някога тя е членувала в паравоенни организации, нали? И са я уволнили от ФБР и АТО. Фактът, че ти помага в случая на Хана Стар, нямаше нищо общо с мен. Но вече има. Аз съм главният детектив по случая Тони Дериън.

— Разбирам. — Бъргър наистина разбираше.

— Искам да се уверя, че е така — каза Бонел. — Ти си окръжният прокурор, началникът на Отдела по сексуални престъпления. Аз съм в „Убийства“ само от една година и още не сме работили заедно. За мен това също не е добър начин да започнем. Но няма да приема една свидетелка за чиста монета, без да задавам въпроси, само защото ти я познаваш — защото сте приятелки. Луси ще бъде моя свидетелка, така че трябваше да проверя някои неща.

— Тя не ми е приятелка.

— Ще се озове на свидетелското място, ако случаят на Тони стигне до съда. Или случаят на Хана.

— Тя не ми е просто приятелка. И двете знаем каква е — каза Бъргър и емоциите в нея се разбушуваха. — Сигурна съм, че и аз съм се появила на онази проклета видеостена в КИЦ, пред очите на всички. Тя ми е повече от приятелка. Знам, че не си наивна.

— От уважение аналитиците не показаха информацията за Луси на стената. Нито пък нещо за теб. Бяхме на една работна станция и ровехме из данните, из всички открити връзки. Не се опитвам да ти се бъркам в работата. Не ме интересува какво правят хората в личния си живот, освен ако не е незаконно, и не очаквах КИЦ да открие такава информация за „Бей Бридж Файнанс“. Това свързва Луси директно с Хана. Не казвам, че Луси е замесена в измамата.

— Ще разберем дали е така — отвърна Бъргър.

— Ако той иска да ни каже и ако знае. — Бонел имаше предвид Боби. — А може и да не знае, по същата причина, по която Луси може да не знае. Понякога хората, разполагащи с толкова пари, не знаят

подробностите, защото други хора се занимават с инвестирането, управлението и всичко останало. Точно това се е случило с жертвите на Бърни Мадоф. Съвсем същото. Те не са знаели, така че не са направили нищо нередно.

— Луси не е от хората, които не знаят — каза Бъргър. Освен това Луси не бе от хората, които оставят нещата просто така.

„Бей Бридж Файнанс“ беше брокерска фирма, която предполагаемо се специализираше в диверсификация на портфейли между отрасли като дърводобив, добив на петрол, минно дело и недвижими имоти, включително луксозни апартаменти по бреговата линия на Южна Флорида. Според това, което Бъргър знаеше за мащабите на измамата, вършена от тази финансова пирамида, преди да я разобличат, имаше голяма вероятност загубите на Луси да са тежки. Тя възнамеряваше да узнае каквото може от Боби Фулър, не само за финансите на Хана, но също и за любовната ѝ връзка с Хап Джъд, чиито наклонности бяха силно смущаващи и може би опасни. Беше време да постави пред Боби въпроса за Хап и за много други неща, да му покаже безбройните връзки с надеждата, че той би могъл да хвърли някаква светлина върху тях — а Боби, изглежда, искаше да го направи. Когато се бе свързала с него на джиесема му преди по-малко от час, той бе казал, че с радост ще поговори с нея и Бонел, стига да не е на публично място. Както и миналия път, трябваше да се срещнат тук.

— Хайде — каза Бъргър и двете слязоха от колата.

Беше студено и ветровито. Тъмни облаци се носеха по небето, както при приближаване на въздушен фронт. Вероятно бе антициклон и утре небето щеше да бъде ясно — както го наричаше Луси, „кошмарно ясно“ — но с хапещ студ. Тръгнаха по алеята. Над големия портал имаше зелено-бял флаг с герба на семейство Стар: разярен лъв, шлем и мотото *Vivre en espoir*, „Живей с надежда“. „Каква ирония“, помисли си Бъргър. Надеждата бе единственото чувство, което не изпитваше в момента.

Натисна бутона на интеркома, на който пишеше „Стар“ и „Частна резиденция“. Пъхна ръце в джобовете на палтото си и двете зачакаха мълчаливо под вятъра и силно плющияция флаг. Съзнаваха, че вероятно ги следят камери и че всичко, което кажат, може да бъде подслушано. Чу се силно изщракване на резе, резбованата махагонова врата на

къщата се отвори и между решетките на портала от ковано желязо видяха жена в черно-бялата униформа на икономка.

Бъргър предположи, че Настя ги пуска, без да пита по интеркома кои са, защото вече знае, гледала ги е на монитора на охранителната система, а и ги очакваха. По всички новини се говореше за статуса ѝ на легална имигрантка, даже се въртяха няколко снимки, придружени от слухове за услугите, които осигурявала на Боби в допълнение към готвенето на вечеря и оправянето на леглото му. Икономката, която пресата бе кръстила „Настя“^[2], беше на около трийсет и пет, с изпъкнали скули, маслинен кожа и поразителни сини очи.

— Заповядайте. — Настя отстъпи встрани.

Фоайето бе облицовано с травертин, имаше отворени арки, а касетираният таван бе на височина шест метра. В центъра му висеше старовремски полилей от стъкло с цвят на аметист и опушен кварц. От едната страна се виеше стълбище с изящни железни перила. Настя ги помоли да я последват по него до библиотеката. Бъргър си спомни, че тя се намираще на третия етаж, към дъното на къщата, огромна вътрешна стая, в която Руп Стар цял живот бе събирал колекция стари книги, достойна за университет или дворец.

— Господин Фулър си легна много късно и стана много рано. Много сме разтревожени от онова, за което приказват по новините. — Настя спря на стълбите и се обърна към Бъргър. — Вярно ли е? — Стъпките ѝ отново заехтяха по камъка, когато продължи нагоре, говореше с гръб към тях, извила леко глава настрани. — Аз винаги се тревожа кой шофира таксито. Влизаш и потегляш с непознат, който може да те откара къде ли не. Да ви предложи нещо за пиене? Кафе, чай, вода или нещо по-силно? В библиотеката може да се пие, стига да не оставяте чашите близо до някоя книга.

— Не, благодаря — отговори Бъргър.

На третия етаж тръгнаха по дълъг коридор, застлан с пътека в различни оттенъци на тъмнорвено и розово. Минаха през няколко врати и стигнаха до библиотеката. Миризмата на мухъл бе по-силна, отколкото я помнеше Бъргър от предишното си посещение преди три седмици. Сребърните полилеи бяха електрически, лампите светеха слабо, а стаята бе студена и неуютна, сякаш никой не бе влизал в нея, откакто Бъргър бе тук в Деня на благодарността. Подвързаните с флорентинска кожа фотоалбуми, които бе разглеждала, още стояха на

купчина върху масата, а пред тях бе бродираният стол, на който бе седяла, когато откри няколкото снимки на Луси. Върху една по-малка масичка с крака във форма на грифони стоеше празна кристална чаша — Бъргър помнеше, че Боби я бе оставил тук, след като бе изпил два пръста коняк за успокояване на нервите. Стоящият часовник до камината не бе навит.

— Напомнете ми пак какво е вашето положение тук — каза Бъргър, след като двете с Бонел се настаниха на един кожен диван. — Имате апартамент на кой етаж?

— На четвъртия, в задната част — каза Настя и очите ѝ уловиха същите детайли, които бе забелязала и Бъргър: ненавистия часовник и мръсната чаша. — До днес не бях тук. След като господин Фулър го нямаше...

— Беше във Флорида — каза Бъргър.

— Той ми каза, че ще идвате, и побързах да дойда. Бях на хотел. Господин Фулър бе достатъчно мил да ме настани в един хотел недалеч оттук, за да съм му подръка при нужда, но да не спя сама в тази къща. Разбирате защо това би било неприятно точно сега.

— Кой хотел? — попита Бонел.

— Хотел „Елизиум“. Семейство Стар го използва от години за гости от друг град или за бизнес съдружници, които не желае да настани в къщата. Той е само на няколко минути пеш. Разбирате защо не бих искала да остана сама тук точно сега. Последните седмици бяха доста стресиращи. Това, което се случи с Хана, а после медиите, микробусите с техните камери. Никога не знаеш кога ще се появят, а сега е още по-зле заради жената, която каза всички онези неща по Си Ен Ен снощи. Всяка вечер говори само за това и непрекъснато тормози господин Фулър за интервюта. Някои хора нямат никакво уважение. Господин Фулър ми даде почивка, за да не остана тук сама точно в този момент.

— Карли Криспин — каза Бъргър. — Тя тормози Боби Фулър, така ли?

— Не мога да я понасям, но гледам, защото искам да знам. Само че се чудя на какво да вярвам — отвърна Настя. — Онова, което каза снощи, беше ужасно. Разплаках се, толкова бях разстроена.

— А тя по какъв начин тормози господин Фулър? — попита Бонел. — Предполагам, че не е толкова лесно човек да се добере до

него.

— Знам само, че е идвала тук. — Настя придърпа едно кресло и седна. — На едно или две партита, отдавна. Когато е работила за Белия дом като... като пресекретарка. Аз още не съм била тук, но нали знаете за господин Стар и известните му вечери и партита? Ето защо има толкова много книги със снимки. — Тя посочи албумите на масата. — И още много, много други по рафтовете. Събирани са над трийсет години. Сигурно не сте ги разглеждали всичките? — попита тя, защото не бе тук в деня на посещението на Бъргър и Марино.

Тогава само Боби си беше вкъщи и Бъргър не бе прегледала всички албуми, само няколко. След като намери снимката от 1996-а, спря да разглежда.

— Не че е някаква изненада, че Карли Криспин е идвала на вечери тук — продължи гордо Настя. — Вероятно половината известни личности са минали през тази къща по едно или друго време. Но Хана сигурно я е познавала или поне я е виждала. Напоследък тук е ужасно тихо. Откакто господин Стар умря, тези дни свършиха. Едно време имаше толкова много празненства, толкова много оживление, толкова много хора. Господин Фулър живее много по-уединено, а и през повечето време го няма.

Икономката, изглежда, никак не се смущаваше да седи в библиотека, която не бе чистила през последните три седмици. Ако не бе униформата ѝ, можеше да мине за господарка на къщата, и интересно, че наричаше Хана по малко име и говореше за нея в минало време. Боби обаче бе „господин Фулър“. Освен това закъсняваше. Вече бе четири и двама, а още го нямаше никакъв. Бъргър се зачуди дали е възможно да не си е вкъщи, да е решил все пак да не се среща с тях. Къщата бе извънредно тиха, дори далечните звуци на уличното движение не проникваха през каменните стени. А тук нямаше прозорци, помещението приличаше на мавзолей или крипта, може би, с цел да се предпазят редките книги и антики от нежелано излагане на светлина и влага.

— Точно затова е още по-ужасно тя да говори за Хана по този начин — продължи Настя, имаше предвид Карли Криспин. — Вечер след вечер. Как можеш да постъпваш така с човек, когото познаваш?

— Имате ли някаква представа кога Карли е идвала тук за последно? — попита Бъргър, докато вадеше телефона си.

— Не знам.

— Казахте, че тя тормозела господин Фулър. — Бонел се върна към тази тема. — Познава ли го? Може би покрай Хана?

— Знам само, че се е обаждала тук.

— Откъде има номера? — попита Бонел.

Бъргър искаше да звънна на джиесема на Боби, за да провери къде е, но в библиотеката нямаше сигнал.

— Не знам. Аз вече не вдигам телефона. Страхувам се да не е някой журналист. Знаете, в наше време хората могат да се доберат до какво ли не. Никога не се знае кой може да е намерил отнякъде телефона ти — каза Настя; очите ѝ се плъзнаха към огромна морска картина с клипери, която приличаше на произведение на Монтагю Доусън. Платното покриваше цял махагонов панел от стената между извисяващите се до тавана рафтове.

— Защо Хана ще взема такси? — попита Бонел. — Тя как се придвижваше обикновено, когато отиваше на вечеря?

— Със собствената си кола. — Очите на Настя бяха приковани в картината. — Но ако смяташе да пие, не караше. Понякога клиенти или приятели я возеха или наемаше лимузина. Но знаете, като живееш в Ню Йорк, независимо кой си, при нужда взимаш такси. Тя също взимаше понякога, ако много бърза. Имат толкова коли, но повечето от тях са стари и не ги изкарват по улиците. Говоря за колекцията на господин Стар. Виждали сте ги, нали? Може би господин Фулър ви ги е показал, когато сте били тук?

Бъргър не бе виждала колекцията и не отговори.

— В подземния гараж — добави Настя.

Когато Боби Фулър бе развел Бъргър и Марино из къщата, не им бе показал гаража. По онова време колекцията от стари коли не им се струваше важна.

— Понякога някоя от тях остава запушена — каза Настя.

— Запушена ли? — попита Бъргър.

— Бентлито например. Защото господин Фулър размества разни неща там долу. — Вниманието на Настя пак се насочи към морската картина. — Много се гордее с колите си и прекарва дълго време с тях.

— Хана не е могла да отиде на вечеря с бентлито си, защото е било запушено? — повтори Бъргър.

— Времето също беше гадно. А много от колите не можеш да ги изкараш навън. Дюзенберга, бугатито, ферарито...

— Май нещо се обърках — рече Бъргър. — Мислех, че Боби не си е бил вкъщи онази вечер.

[1] Религии с африкански корен, разпространени в карибския регион. — Б.пр. ↑

[2] Гадна, противна, зла (англ.). — Б.пр. ↑

22.

Скарпета бе сама в лабораторията — Луси и Марино бяха излезли преди малко да намерят Бъргър и Бентън. Продължаваше да разглежда онова, което ѝ пращаше Гефнър, и данните, течащи по другите два монитора. Изучаваше многослойните люспици боя, едната хромовожълта, а другата яркочервена, и показанията, които минута по минута приближаваха живота на Тони Дериън към края му.

— Частиците, които си взела от раната на главата на Тони Дериън, и особено от косата ѝ — звучеше гласът на Гефнър по говорителя. — Направих напречен разрез на тези, които виждаш, но още нямам възможност да изготвя микроскопски проби, така че това е бързо, грубо и калпаво. Получи ли образите на екрана?

— Да. — Скарпета гледаше ту люспиците боя, ту диаграмите, картите и множеството графики.

Докладите от „БиоГраф“ устройството бяха хиляди, а тя не можеше да спре картината, да я пусне отначало или да превърти напред, нямаше никакъв избор, освен да гледа данните, докато програмите на Луси ги пресяваха и сортираха. Процесът не бе достатъчно бърз или гладък и даваше малко объркващи резултати. Проблемът бе „Калигула“. Те не разполагаха с частния софтуер, разработен с конкретната цел да събира и манипулира галактиката от данни от „БиоГраф“ устройствата.

— Хромовожълтата люспа е от боя на маслена основа, акрилен меламин и алкидна смола, от стара кола — обясняваше Гефнър. — Виж, червената люспа е доста по-нова. Това си личи от факта, че пигментите са органични оцветители, а не неорганични тежки метали.

Скарпета следеше движението на Тони Дериън из къщата на Хана Стар вече двайсет и седем минути. Тоест двайсет и седем минути по времето на Тони — от три и двайсет и шест до три и петдесет и три във вторник следобед. През този интервал околната температура в къщата на Парк авеню се задържаше между двайсет и един и двайсет и два градуса, докато Тони минаваше през различни нейни части.

Движеше се бавно и неравномерно, пулсът ѝ не надхвърляше шейсет и седем, което означаваше, че е отпусната, вероятно се разхождаше и говореше с някого. После температурата изведнъж започна да пада. Двайсет и един, осемнайсет, седемнайсет и надолу, но движението ѝ оставаше постоянно, между десет и дваайсет крачки на всеки петнайсет секунди — тоест спокоен ход. Вървеше през някоя част от къщата на Стар, която бе по-хладна.

— Очевидно е, че боята не е дошла от оръжието — каза Скарпета на Гефнър. — Освен ако не е било боядисано с автомобилна боя.

— По-вероятно имаме пасивно прехвърляне — прозвуча гласът на Гефнър. — Или от предмета, с който е ударена, или може би от колата, с която е транспортирано тялото ѝ.

Шестнайсет, петнайсет, четиринайсет градуса и продължаваше да пада. Тони вървеше все така бавно. Осем крачки. Три крачки. Седемнайсет крачки. Нула крачки. Една крачка. Четири крачки. На всеки петнайсет секунди. Температурата беше тринайсет градуса. Хладничко. Движението ѝ си оставаше същото. Вървеше и спираше, може би говореше с някого, може би гледаше нещо.

— Не са от един и същ източник, освен ако пак нямаме пасивно прехвърляне — каза Скарпета. — Жълтата люспа е от по-стара кола, а червената — от много по-нова.

— Точно така. Пигментите в хромовожълтата люспа са неорганични и съдържат олово — каза Гефнър. — Вече знам, че ще открия олово, макар че не съм използвал инфрачервен спектроскоп с трансформация на Фурие, нито газов хроматограф-масов спектрометър. Люспите, които виждаш, могат лесно да бъдат различени по възраст. По-новата боя има дебел, ясно забележим предпазен горен слой, тънък основен слой с червен органичен пигмент, а после три цветни грундови слоя. Хромовожълтата люспа няма ясно различим горен слой и е с дебел основен слой, под който има грунд. Двете черни люспици също са нови. Само жълтата е стара.

Още диаграми и карти се плъзгаха бавно по екрана. Три часът и петдесет и девет минути по времето на Тони Дериън. Четири и една минута. Четири и три минути. Кислородът в кръвта ѝ бе деветдесет и девет процента, пулсът — шейсет и шест удара, скоростта на движение — между осем и шестнайсет крачки, осветлението се задържаше

постоянно, триста лука. Температурата бе паднала до тринайсет градуса. Тя вървеше през някакво хладно и слабо осветено място. Жизнените ѝ показатели сочеха, че е съвсем здрава.

— От колко време вече не слагат олово в боята? — попита Скарпета. — Двайсет и няколко години?

— Пигментите с тежки метали датират от седемдесетте и осемдесетте години и от по-рано, защото не са екологични — отвърна той. — Това съвпада с влакната, които си взела от раната, от косата и от различни части на тялото ѝ. Синтетични моноакрилни, боядисани в черно. Досега съм видял поне петнайсет различни вида и ги свързвам с отпадъчни влакна, нискокачествени материи, типични за постелките в купето и багажника на старите коли.

— Ами влакна от по-нова кола? — попита Скарпета.

— От това, което си ми пратила, досега съм видял само много отпадъчни влакна.

— Това подкрепя теорията, че тялото ѝ е превозено с кола — каза Скарпета. — Но едва ли става дума за такси.

Четири и десет по времето на Тони Дериън — и нещо се случи. Нещо внезапно и катастрофално. За период от трийсет секунди крачките ѝ спаднаха от две до нула и тя остана неподвижна. Не мърдаше ръцете и краката си, нито която и да било част от тялото си, а кислородът в кръвта ѝ бе паднал: деветдесет и осем процента, после деветдесет и седем. Пулсът ѝ се забави до шейсет.

— Очаквах да споменеш за това, защото по всички новини говорят за него — каза Гефнър. — Средната възраст на такситата в Ню Йорк Сити е по-малко от четири години. Не можеш да си представиш какъв километраж навъртат. Доста е невероятно хромовожълтата боя да идва от такси. От някаква стара кола е, не ме питай каква.

Четири и шестнайсет по времето на Тони Дериън. Тя отново се раздвижи, но не вървеше, вграденият в часовника ѝ крачкомер показваше нула. Движеше се, но не правеше крачки, вероятно не бе изправена. Някой друг я местеше. Кислородът в кръвта ѝ бе деветдесет и пет процента, пулсът — петдесет и седем. Същата околна температура и осветление. Намираше се в същата част на къщата и умираше.

— Другата следа е ръждата. И микроскопичните частици като пясък, камъчета, глина, разложена органична материя, плюс части от

насекоми. С други думи, мръсотия.

Скарпета си представяше как са ударили Тони Дериън изотзад, един-единствен силен удар в лявата част на тила. Тя сигурно моментално е рухнала на пода. Била е в безсъзнание. Четири и двайсет, кислородът в кръвта ѝ бе деветдесет и четири процента, а пулсът — петдесет и пет. Тя отново се движеше. Имаше много движение, но крачкомерът оставаше на нула. Тя не вървеше. Някой я местеше.

— Мога да ти пратя образи — казваше Гефнър, но Скарпета почти не го слушаше. — Полени, коса, по която личи нагриване от насекоми, насекомски изпражнения и, разбира се, акари, тоест прашни кърлежи. По цялото ѝ тяло е имало много от тях и се съмнявам, че са дошли от Сентръл Парк. Може би са от онова, в което е била превозена. Или от някое много прашно място.

По екрана течаха диаграми. Върхове и хълмчета на графиките за активност. Равномерно движение на всеки петнайсет секунди, минута след минута. Някой я движеше последователно, ритмично.

— ... които представляват микроскопични арахниди и бих очаквал да се срещат в изобилие на някой стар килим или в стая с много прах. Акарите умират, ако няма с какво да се хранят, като например опадали кожни клетки, а те търсят в къщите главно това...

Четири и двайсет и девет по времето на Тони Дериън. Кислород в кръвта деветдесет и три процента, пулс четирийсет и девет удара в минута. Тя изпадаше в хипоксия, мозъкът ѝ започваше да гладува за кислород, докато се подуваше и кървеше от страшната рана. Върхове и хълмчета на графиките за активност, тялото ѝ се движеше в ритъм от вълни и линии, модел, който се повтаряше продължително време, измервано със секунди, с минути.

— ... с други думи, домашен прах...

— Благодаря ти — каза Скарпета. — Трябва да затварям. — И прекъсна връзката.

Лабораторията бе тиха. Графиките, диаграмите и картите се нижеха по двата големи плоски екрана. Тя седеше като хипнотизирана, докато ритъмът продължаваше, но вече по-различен, с внезапни резки подскоци в някои моменти, после спокоен, а после започваше отначало. В пет часа по времето на Тони Дериън кислородът в кръвта ѝ бе седемдесет и пет процента, а пулсът — трийсет и три. Беше в кома. Една минута по-късно графиката на активността стана права линия,

защото движението бе спряло. След четири минути на пълна неподвижност околната осветеност изведнъж спадна от триста лукса на по-малко от един. Някой бе угасил лампите. В пет и четиринайсет минути Тони Дериън умря в тъмното.

Луси отвори багажника на колата на Марино, а в същото време Бентън и една жена слязоха от черен джип и бързо пресякоха Парк авеню. Минаваше пет, беше тъмно и студено, откъслечните пориви на вятъра шибаха флага над портала на къщата на Стар.

— Някакъв резултат? — попита Бентън, докато вдигаше яката на палтото си.

— Заобиколихме отзад и се опитахме да надзърнем през прозорците, за да видим дали вътре става нещо. Засега нищо — каза Марино. — Луси мисли, че има заглушаващо устройство, а аз мисля, че трябва да разбием вратата и да нахлуем с pistolетите, без да чакаме ОБР.

— Защо? — попита тъмнокосата жена.

— Познавам ли ви? — Луси бе нервна и недружелюбна, отвътре й кипеше.

— Марти Лание, ФБР.

— Идвала съм тук навремето — каза Луси, отвори сака си и издърпа едно от чекмеджетата в багажника на Марино. — Руп мразеше джиесеми и не ги допускаше в къщата.

— Индустриалният шпионаж... — започна Лание.

— Той ги мразеше — прекъсна я Луси. — Смяташе ги за просташки. Ако сте вътре и се опитате да използвате телефона си или да влезете в интернет, нехващате сигнал. Той не се занимаваше с шпионаж. Безпокоеше се други да не го правят.

— Предполагам, че може да има много мъртви зони — каза Бентън. Имаше предвид варовиковата къща с високи прозорци и балкони с перила от ковано желязо, която напомняше на Луси за големите частни домове в сърцето на Париж, на остров Сен Луи.

Тя познаваше дома на Шандон, населяван от покварените аристократи, от които произлизаше Жан-Батист. Къщата на Стар приличаше на него по стил и размери, а някъде вътре бяха Бонел и Бъргър, и Луси щеше да направи каквото е нужно, за да влезе и да ги

намери. Тя пхна скришом в сака хидравличен разширител, а после открито сложи вътре прибора за нощно виждане, който бе подарила на Марино за последния му рожден ден и който на практика представляваше преносима версия на уреда, монтиран на хеликоптера ѝ.

— Мразя политическите съображения, но все пак... — почна Лание.

— Тук имаш право — каза Бентън. Гласът му бе нетърпелив и напрегнат. — Представете си, че разбием вратата, а те седят в хола и пият кафе. Най-много се тревожа да нямаме ситуация със заложници и намесата ни да изостри нещата. Не съм въоръжен. — Последните думи бяха отправени към Марино и прозвучаха като обвинение.

— Знаеш какво имам — каза Марино на Луси: даваше ѝ неизречена инструкция.

Специален агент Лание с нищо не показва, че е чула това или че е забелязала как Луси грабна мек черен калъф с размерите на тенис ракета, само че с надпис „Берета СХ4“. Подаде го на Бентън и той го метна през рамо. Не знаеха кой е в къщата или в близост до нея, но очакваха Жан-Батист Шандон. Той беше или Боби Фулър, или някой друг и работеше с помощници, които изпълняваха заповедите му — зли хора, способни на всякакви низости. Ако Бентън срещнеше някого, не смяташе да се защитава с голи ръце, а с компактна деветмилиметрова карабина.

— Мисля, че трябва да се обадим на ОБР и да повикаме щурмовия екип — каза предпазливо Лание. Не искаше да изглежда, че дава акъл на полицията как да си върши работата.

Марино не ѝ обърна внимание. Вперил поглед в къщата, той попита Луси:

— И кога е било това? Кога си била тук за последно и си видяла заглушаващата система?

— Преди около две години — каза тя. — Руп я имаше поне от началото на деветдесетте. Много мощна заглушаваща система, която може да блокира радиочестотите от двайсет до три хиляди мегахерца. Полицейските радиостанции работят на осемстотин мегахерца и няма да струват пукната пара тук, както и джиесемите. Ако искаш малък тактически съвет, съгласна съм с нея. — Тя погледна Лание. — Докарай веднага ОБР, и то най-добрия екип, защото трудната част не е

разбиването на вратата, а какво ще правиш, ако срещнеш съпротива, защото не знаем кой или какво има вътре. Ако нахлуеш сам, може да те гръмнат или пък шефовете ще те разпнат после. Избирай.

Говореше спокойно, макар че вътрешно крещеше и не искаше да чака никого. Обърна се към Марино.

— На кой канал си, в случай че видя някого?

— На първи — каза той.

Луси бързо тръгна по посока на Сентръл Парк Саут и щом сви зад ъгъла, затича. Зад къщата имаше павирана площадка, която водеше до дървена гаражна врата, боядисана в черно. Наблизо стоеше един униформен полицай, с когото се бе запознала преди малко, и оглеждаше храстите с фенерчето си. Четирите етажа на къщата над него бяха тъмни, без нито един осветен прозорец.

— Виж какво — каза Луси, откопча сака и извади прибора за нощно виждане. — Аз ще постоя тук и ще огледам прозорците за следи от топлинно излъчване. А ти по-добре иди отпред. Смятат да разбият вратата.

— Никой не ме е повикал. — Чертите му бяха неразличими в трепкащата светлина на уличните лампи. По възможно по-любезен начин ѝ казваше да си го начука.

— Щурмовият екип идва насам и никой няма да те повика. Можеш да питаш Марино. Той е на първи канал. — Луси включи инфрачервения уред и го насочи към прозорците горе. На екрана те изглеждаха тъмнозелени, а пердетата бяха сивкавобели. — Може да има някакво топлинно излъчване от коридорите — каза тя и видя как полицаят тръгва.

Скоро се скри от погледа ѝ, запътил се да участва в щурма. Той обаче нямаше да се състои там, където отиваше, а на мястото, което току-що бе напуснал. Луси извади хидравличния разширител — той можеше да упражни налягане от седемстотин килограма на квадратен сантиметър, напъха челюстите в пролуката между гаражната врата и касата и заработи с крачната помпа. Дървото заскърца, после се чува няколко силни пукота: железните панти се огънаха и се скъсаха. Тя грабна инструментите си, промуши се през отвора и затвори вратата, така че от улицата да не личи, че е разбита.

Озова се в хладен мрак. Стоеше на най-ниското ниво от гаража на Стар и се опитваше да се ориентира. Инфрачервеният уред нямаше

да ѝ помогне тук, той улавяше само топлина, така че Луси извади фенерчето си и го включи.

Алармената система на къщата не работеше. Вероятно след пристигането на Бонел и Бъргър човекът, който ги бе пуснал вътре, не я бе включил отново. „Може би Настя“, помисли Луси. Беше виждала икономката при последното си идване и я помнеше като немарлива и високомерна жена, една от скорошните придобивки на Хана, или може би на Боби. Беше ѝ се сторило странно, че хора като Настя изведнъж са станали част от живота на Руп. Те не бяха в стила му и вероятно решението не бе негово. Това я накара да се зачуди какво в действителност се е случило с него. Не мислеше, че е възможно да убиеш някого със салмонела, а и едва ли имаше грешка в диагнозата, не и в Атланта — град, който се славеше със своите медицински центрове. Може би Руп сам бе пожелал да умре, защото Хана и Боби съсипваха живота му и той знаеше какво го чака занапред: да остане без нищо, стар, немощен и зависим от тях. Беше възможно. Хората правят такива неща. Хващат рак, претърпяват злополуки, съкращават пътя до неизбежното.

Остави сака и извади глока от кобура на глезена си. Дългият лъч на фенерчето шареше по варосаните стени и теракотените плочки. Току вляво от вратата на гаража имаше място за миене на колите. От края на един небрежно навит маркуч капеше вода, по целия под бяха разхвърляни мръсни кърпи, между тях лежеше обърната пластмасова кофа, а наблизо имаше няколко туби белина „Клорокс“. Виждаха се следи от обувки и гуми. Имаше и ръчна количка и лопата, покрити с кора от засъхнал цимент.

Тя проследи дирите от колела по пода и още отпечатъци от стъпки с различни шарки и размери, може би от маратонка, може би от ботуш. Поне двама души бяха идвали тук, а вероятно и повече. Вслушваше се и осветяваше помещението с лъча на фенерчето. Знаеше как би трябвало да изглежда това мазе и забелязваше разликите. Навсякъде личаха следи от дейност, която нямаше нищо общо с поддръжката на стари коли. Мощният лъч мина по ремонтна зона с работни маси, уреди за налягане, измервателни уреди, въздушни компресори, устройства за зареждане на акумулатори, щанги, кутии с масло и гуми, всичките прашни и нахвърляни както дойде, сякаш никой не ги е ползвал по предназначение.

Изобщо не беше като едно време, когато подът бе толкова чист, че човек можеше да яде на него, защото гаражът бе гордостта на Руп — освен библиотеката му. Двете помещения бяха свързани чрез тайна врата зад една картина с кораби. Лъчът на фенерчето мина по дебелия слой прах и паяжините на един подежник, който Руп бе инсталирал, когато автомобилните канали станаха незаконни — бе решено, че не са безопасни заради въглеродния окис, който се събира в ямата, когато двигателят на колата работи. По-рано тук нямаше гол дюшек до стената, покрит с големи кафяви петна, като от кръв. Луси видя косми — дълги, тъмни, руси — и усети някаква миризма, или поне така ѝ се стори. Наблизо имаше кутия с хирургически ръкавици.

На около десет крачки бе старият автомобилен канал, покрит с бояджийско платно, което по-рано го нямаше. Подът наоколо бе осеян със стъпки, подобни на другите, които бе видяла, и имаше петна засъхнал бетон. Тя приклепна и повдигна края на платното. Отдолу имаше листове шперплат, а под тях фенерчето ѝ освети дупката, на чието дъно се виждаше неравен пласт бетон, не много дебел, само около половин метър. Който и да бе нахвърлял вътре бетона, не си бе направил труда да го заглади: повърхността бе грапава, на бабуни. На Луси ѝ се стори, че усеща пак онази миризма, и ясно почувства тежестта на пистолета в ръката си.

Забърза нагоре по рампата, вървеше покрай стената. На второто ниво Руп Стар държеше колите си. Щом взе завоя, зърна светлина. Стъпваше безшумно по плочите, навремето безупречно чисти, а сега прашни, нашарени със следи от гуми и поръсени с много пясък и сол.

Чу гласове и спря. Женски гласове. Стори ѝ се, че е Бъргър. Нещо за „запушена“, а после друг глас каза: „Е, все някой го е направил“ и „Казаха ни, че...“, и няколко пъти се повтори фразата „Това очевидно не е вярно“.

След това Бъргър попита:

— Какви приятели? И защо не сте ни го казали по-рано?

Последва приглушен женски глас, който говореше бързо и с акцент. Луси предположи, че това е Настя, и се заслуша за мъж, за Боби Фулър. Къде беше той? Съобщението, което Бъргър бе оставила на Марино, докато се намираха още в лабораторията без телефоните си, гласеше, че двете с Бонел отиват на среща с Боби. Той уж бил долетял рано тази сутрин от Форт Лодърдейл заради чутото по

новините — че е открита коса от Хана — и Бъргър поиска да говори пак с него, защото имала много въпроси. Боби отказал да се срещне с нея в прокуратурата или на някое публично място и предложил да се видят в къщата, в тази къща. Къде беше тогава? Луси бе проверила — обади се в кулата на летището в Уестчестър и разговаря със същия онзи вечно груб диспечер.

Той се казваше Лех Петерек и беше поляк. Държеше се много недружелюбно, защото просто си беше такъв и това нямаше нищо общо с Луси. Всъщност той изобщо не се сети коя е, преди да му каже номера на хеликоптера си, а дори и тогава си припомни съвсем смътно. Каза, че днес нямало полети, пристигнали от Южна Флорида, нито пък полети на гълфстрийма, който обикновено използваша Боби Фулър и Хана Стар — гълфстрийма на Руп. Той си беше в хангара и не бе мърдал оттам от седмици — в същия хангар, който използваше и Луси, защото Руп ѝ бе посредничил при покупките на хеликоптери. Руп я бе запознал с тези забележителни машини, както и с фераритата. За разлика от дъщеря си Хана, той бе добронамерен човек и до самата му смърт Луси се бе чувствала сигурна за своя поминък, и през ум не ѝ бе минавало, че някой ще поиска да го унищожи просто ей така.

Стигна до горния край на рампата, все така покрай стената. Единствените запалени лампи бяха в дъното вляво, откъдето долитаха и гласовете, но Луси не виждаше никого. Бъргър, а вероятно и Бонел, и Настя, бяха скрити зад коли и дебели колони, облицовани с махагон и покрити със защитна обвивка от черен неопрен, така че безценните коли да не получат вдлъбнатини по вратите. Луси се приближи, вслушваше се за някакъв признак на беда или опасност, но нямаше нищо, макар разговорът на моменти да заприличваше на спор.

— Е, очевидно някой го е направил. — Това без съмнение беше Бъргър.

— Тук непрекъснато влизат и излизат хора. Има толкова забави. Винаги е било така. — Пак гласът с акцента.

— Казахте, че приемите са намалели след смъртта на Руп Стар.

— Да. Не са толкова много. Но все още идват някои хора. Не знам. Господин Фулър обича усмотението. Той и приятелите му идват тук долу. Аз не им досаждам.

— Искате да ви повярваме, че не знаете кой влиза и излиза? — Третият глас трябваше да е на Бонел.

Колите на Руп Стар. Колекция колкото грижливо подбрана и сантиментална, толкова и впечатляваща и рядка. „Пакард“ 1940-а като онзи, който притежавал баща му. „Гъндърбърд“ 1957-а, за какъвто си мечтаел Руп в гимназията, когато карал фолксваген костенурка. „Камаро“ 1969-а, като онова, което имал след завършването на Харвард. „Мерцедес“ 1970-а седан, с който се възнаградил, след като започнал да печели добре на Уолстрийт. Луси мина покрай безценния му „Дюзенберг Спийдстър“ от 1933-та, „Ферари 355 Спайдър“ и последната кола, която бе купил преди смъртта си и не бе имал възможност да реставрира — жълто такси „Чекър“ от 1979-а: Руп твърдеше, че му напомняло за Ню Йорк в златните му времена.

Новите допълнения към колекцията му: ферарита, поршета, ламборгини, бяха купени наскоро под влиянието на Хана и Боби, включително бялото „Бентли Азур“ кабрио, което бе паркирано срещу стената, запушено от червената „Карера GT“ на Боби. Бъргър, Бонел и Настя стояха до задния му калник и разговаряха, с гръб към Луси, все още, без да я забелязват. Тя им подвикна едно здрасти и им каза да не се стряскат. Вече беше до чекъра и забеляза остатъци от пясък по гумите му и дири, водещи до тях. Високо предупреди всички, че е въоръжена, и продължи да се приближава. Те се обърнаха и тя позна изражението върху лицето на Бъргър, защото го бе виждала и преди. Страх. Недоверие и болка.

— Недей — каза Бъргър и си пролича, че се страхува от Луси. — Свали пистолета. Моля те.

— Какво? — попита изумено Луси и забеляза как дясната ръка на Бонел потрепва.

— Моля те, свали пистолета — каза Бъргър безизразно.

— Опитвахме се да те открием по телефона, по радиото. Ей, по-полека — каза Луси на Бонел. — Отдалечи ръцете от тялото си. Бавно. Протегни ги напред. — Пистолетът ѝ бе готов за стрелба.

— Каквото и да си направила, няма нужда от това — каза Бъргър. — Моля те, свали го.

— Кротувайте. Спокойно. Идвам при вас и ще поговорим — каза Луси. — Не знаеш какво се случи. Не можахме да се свържем с теб. Мамицата му! — изкрещя тя на Бонел. — Да не си посмяла да си мръднеш пак ръката!

Настя промърмори нещо на руски и се разплака.

Бъргър пристъпи към Луси и каза:

— Дай ми пистолета и ще поговорим. Ще поговорим за каквото искаш. Всичко е наред. Няма значение какво си направила. Независимо дали става дума за пари или за Хана.

— Нищо не съм направила. Изслушай ме.

— Успокой се. Просто ми дай пистолета. — Бъргър се взираше в нея, а Луси се взираше в Бонел, за да е сигурна, че не посяга към оръжието си.

— Няма да се успокоя. Ти не знаеш коя е тя. — Луси имаше предвид Настя. — Нито пък който и да било от тях. Тони е дошла тук. Не знаеш, защото не можахме да се свържем с теб. Часовникът ѝ е имал джипис и тя е била тук. Дошла е тук във вторник и е умряла тук. — Хвърли поглед към жълтото такси „Чекър“. — И той я е държал тук известно време. Или пък те.

— Никой не е бил тук. — Настя клатеше глава и плачеше.

— Лъжеш — каза Луси. — Къде е Боби?

— Не знам нищо. Просто правя каквото ми кажат — проплака Настя.

— Къде беше той във вторник следобед? — попита Луси. — Къде бяхте ти и Боби?

— Аз не слизам тук, когато той показва колите на разни хора.

— Кой друг е бил тук? — попита Луси, но Настя не отговори. — Кой беше тук във вторник следобед и през цялата сряда? Кой потегли оттук в четири и нещо сутринта, вчера сутринта? С това. — Луси кимна към таксито и каза на Бъргър: — Тялото на Тони е било в него. Не можахме да се свържем с теб, за да ти кажем. Люспите жълта боя, открити по трупа ѝ, са от нещо старо. Стара кола, боядисана в този цвят.

— Много проблеми се събраха — каза Бъргър. — Ще ги оправим някак си. Моля те, Луси, дай ми пистолета.

Малко по малко започна да ѝ просветва какво има предвид Бъргър.

— Независимо какво си направила, Луси.

— Нищо не съм направила. — Луси говореше на Бъргър, но държеше под око Бонел и Настя.

— Няма значение. Ще го преодолеем — каза Бъргър. — Но всичко трябва да свърши сега. Трябва. Дай ми пистолета.

— До дюзенберга ей там има кутии — каза Луси. — Това е стационарната система, която заглушава телефоните и радиостанциите ви. Ако погледнете, ще ги видите. Намират се от лявата ми страна, до стената. Приличат на малка пералня и сушилня, с редици лампички отпред. Превключватели за различните радиочестоти. Руп нареди да я инсталират и можете да видите, че е включена. Лампичките светят червено, защото всички честоти са заглушени.

Не помръднаха и не погледнаха. Очите им бяха приковани в Луси, сякаш тя можеше да ги убие всеки момент — както Бъргър си бе наумила, че е направила с Хана. „А ти си била вкъщи онази вечер. Жалко, че не си видяла нищо.“ През последните седмици Бъргър го повтаряше многократно, защото домът на Луси бе на Бароу стрийт и Хана бе видяна за последно на Бароу стрийт, а Бъргър знаеше на какво е способна Луси и не ѝ вярваше, страхуваше се от нея, мислеше я за непозната, за чудовище. Луси не знаеше какво да каже, за да промени това, да превърти живота назад до предишното положение. Обаче нямаше да позволи на разрухата да се задълбочи. Всичко щеше да свърши сега.

— Джейми, иди там и погледни — каза Луси. — Моля те. Иди до кутиите и погледни. Има превключватели за различните честоти.

Бъргър я заобиколи отдалеч. Луси не я гледаше, бе заета да наблюдава ръцете на Бонел. Марино бе споменал, че Бонел работи в „Убийства“ отскоро, и ѝ личеше, че е неопитна. Не разбираше какво става, защото не се вслушваше в инстинктите си, опитваше се да мисли и бе паникьосана. Ако се вслушаше в инстинктите си, щеше да осъзнае, че Луси е агресивна, защото самата Бонел е агресивна, че не Луси е предизвикала това противопоставяне.

— При кутиите съм — обади се Бъргър откъм страничната стена.

— Превключи всички лостчета. — Луси не я поглеждаше. Проклетата да е, ако се остави да я убие едно шибано ченге. — Би трябвало лампичките да светнат в зелено, а вие с Бонел да получите множество съобщения на телефоните си. Това ще ви подсказва, че много хора са се опитвали да се свържат с вас и че онова, което ви казвам, е истина.

Чуха се щракания на превключватели.

— Опитай да използваш радиото си — каза Луси на Бонел. — Марино е отвън на улицата. Ако спецекипът още не е разбил входната

врата, значи са точно пред нея. Обади му се. Той е на първи канал.

Казваше на Бонел да използва пряка връзка вместо стандартното ретранслиране през диспечер. Бонел откачи радиостанцията от колана си, нагласи канала и натисна бутона за предаване.

— Пушач, чуваш ли ме? — каза, без да откъсва очи от Луси. — Пушач, в ефир ли си?

— Да, чувам те, Лос Анджелис — чу се напрегнатият глас на Марино. — Какво е положението?

— Намираме се в мазето заедно с Детето чудо. — Бонел не отговаряше на въпроса на Марино.

Той я питаше дали е добре, а тя му казваше къде е, като използваше кодовите названия, които двамата явно си бяха измислили. Луси бе Детето чудо и Бонел не ѝ вярваше. Не съобщаваше на Марино, че са в безопасност. Всъщност правеше точно обратното.

— Детето чудо е с теб, така ли? — попита Марино. — Ами Орлицата?

— Потвърждавам и за двете.

— Някой друг?

Бонел погледна към Настя и отговори:

— Хейзъл.^[1] — Още едно кодово име, което бе измислила току-що.

— Кажи им, че съм отворила вратата на гаража — каза Луси.

Бонел предаде това, докато Бъргър се връщаше към нея, загледана в блекбърито си, на което пристигаха съобщение след съобщение, придружени от звуков сигнал. Обаждания от Марино, от Скарпета. И от Луси, поне пет. След като бе разбрала, че Бъргър идва насам, без да е наясно какво става, че ѝ липсва жизненоважна информация, Луси ѝ бе звъняла непрекъснато. Беше изпаднала в ужас, бе по-уплашена от когато и да било в живота си.

— Какво е положението ти? — Марино питаше Бонел дали всичко е наред.

— Не съм сигурна кой е в къщата и имах проблеми с радиото — отвърна Бонел.

— Кога мога да очаквам да излезете?

— Кажи му да влезе през гаража — обади се Луси. — Отворен е. Трябва да се качат по рампата до горното ниво.

Бонел предаде съобщението и каза на Луси:

— Приятели сме.

Имаше предвид, че няма да вади пистолета си, че няма да направи някоя шибана глупост като например да я застреля.

Луси свали глока, но не го прибра в кобура на глезена си. С Бъргър тръгнаха да обикалят и тя ѝ показа жълтото такси „Чекър“, мръсотията по гумите и по плочките на пода, но не пипаха нищо. Не отвориха вратите, но надзърнаха през задното стъкло и видяха прокъсаната изгнила постелка, парцаливата лекьосана тапицерия и сгънатата помощна седалка. На пода имаше палто. Зелено. Приличаше на парка. Свидетелят Харви Фоли твърдеше, че е видял жълто такси. Ако не бе много запален по колите, можеше и да не е забелязал, че таксито е около трийсетгодишно, с характерната шахматно оцветена лента, която съвременните модели нямаха. В тъмното всеки щеше да забележи само жълтия цвят, правоъгълното шаси на „Дженеръл Мотърс“ и табелата на покрива, която Фоли си спомняше, че не светела — знак, че таксито е заето.

Луси набързо предаде информацията, която бе получила по телефона от Скарпета, докато с Марино пътуваха насам, уплашени, че се е случило нещо ужасно — Бъргър и Бонел не отговаряха на полицейските радиостанции и на телефоните си и нямаше откъде да знаят, че Тони Дериън е дотичала тук във вторник следобед, че вероятно е умряла в мазето и може би не е единствената жертва. Луси и Бъргър говореха, оглеждаха помещението и чакаха Марино, и Луси все повтаряше, че съжالياва, докато накрая Бъргър не ѝ каза да спре. Каза, че и двете са виновни, задето са крили неща, които би трябвало да обсъдят, че никоя от тях не е действала честно. Докато говореше, стигнаха до работните маси, две от които бяха пластмасови, с чекмеджета и множество отделения. Върху тях бяха пръснати инструменти и най-различни части: орнаменти за преден капак, клапани, хром пръстени, гайки, болтове. На един лост за скорости имаше голяма стоманена топка с кръв по нея, или може би ръжда. Не го докоснаха, нито пък макарите с фина жица или малките електронни платки, които Луси разпозна като записващи модули, нито бележника, който намериха.

Той бе подвързан с черен плат, с жълти звезди върху него, и Луси отметна корицата с дулото на глока. Книга със заклинания, с рецепти и отвари за уроки, за защита, за победа и за късмет, всички изписани на

ръка с шрифта „Готам“, толкова прецизно, че изглеждаха като напечатани. На масата имаше и малки торбички от златиста коприна и съдържанието на някои бе изсипано: дълги черно-бели косми и валма мъх. Приличаше на вълча козина. Бе разпръсната по масата и по пода, на който личаха следи от чистене, наскоро някой бе бърсал нещо в близост до металически оранжевото „Ламборгини Дябло VT“. Гюрукът му бе свален, а на седалката до шофьора имаше маслинозелени ръкавици с един пръст, с длани от щавена телешка кожа. Луси си представи как Тони Дериън влиза в къщата горе, след като е тичала дотук.

Представи си как Тони се е чувствала в безопасност с онзи, който я е посрещнал на вратата, който я е отвел в мазето, където температурата бе не повече от тринайсет градуса. Може да е била облечена в палтото си, докато са я развеждали и са ѝ показвали колите, и сигурно е била особено впечатлена от ламборгинито. Може да е седнала зад волана и да е свалила ръкавиците си, за да усети допира на въглеродните влакна и да си пофантазира, а после е слязла и може би тогава се е случило. Извърнала се е и човекът е грабнал нещо, може би лоста за скорости, и я е цапардосал отзад по главата.

— А след това е била изнасилена — каза Бъргър.

— Не е вървяла, но са я местили — каза Луси. — Леля Кей казва, че движението продължило повече от час. А след като умряла, започнало отново. Сякаш е била оставена тук долу, може би върху онзи дюшек, а после той се е върнал. Продължило е ден и половина.

— Когато започнал да убива — Бъргър имаше предвид Жан-Батист, — го правел заедно с брат си Джей. Джей бил хубавецът, той правел секс с жените, а после Жан-Батист ги пребивал до смърт. Никога не правел секс с тях. Неговото удоволствие било убийството.

— Джей е правил секс с тях. Значи може би той си е намерил нов Джей — каза Луси.

— Трябва веднага да открием Хап Джъд.

— Как направихте уговорката с Боби? — попита Луси, когато Марино и четири ченгета, облечени в униформи на спецчастите, се появили в горния край на рампата и тръгнаха към тях: държаха ръцете си близо до оръжията.

— След срещата в офиса на ФБР се обадох на джиесема му — каза Бъргър.

— Значи тогава той не си е бил вкъщи, или поне не в тази къща — заключи Луси. — Освен ако не е бил изключил заглушаващата система и не я е включил пак, след като е говорил с теб.

— Горе в библиотеката има чаша от коняк — каза Бъргър. — Тя може да ни каже дали Боби е той. — Имаше предвид Жан-Батист Шандон.

— Къде е Бентън? — попита Луси, когато Марино стигна до тях.

— С Марти отидоха да вземат докторката. — Очите на Марино шареха навсякъде, попиваха всичко по масите и по пода. Той погледна таксито „Чекър“ и добави: — Криминалозите вече идват. Да видим дали ще можем да разберем какво е станало тук. А докторката ще донесе електронния нос.

[1] Икономка, главна героиня в едноименен американски сериал от 60-те години. — Б.пр. ↑

23.

В ДНК сградата, в онова, което персоналът наричаше Окървавената стая, Скарпета потопи един тампон в шишенце хексан и го хвърли в блюдо петри, което бе оставила върху епоксидните плочки на пода. Натисна бутона за включване на електронния нос.

Той приличаше на куче — робот, каквото би могъл да проектира създателят на „Семейство Джетсън“: прът, огънат във форма на буквата S, с малки говорители от двете страни на дръжката, които можеха да минат за уши, а носът представляваше метална решетка с дванайсет сензора, които разпознаваха различните химически съставки, също както кучето разпознава миризмите. Кутията с батериите бе снабдена с ремък, който Скарпета окачи през рамо, придърпа пръта по-близо до себе си и поднесе носа над пробата в петрито. Уредът отвърна със светлинна графика на контролната конзола и звуков сигнал, който прозвуча като синтезиран акорд на арфа, хармонична последователност от тонове, характерна за хексана. Електронният нос бе щастлив. Бе реагирал на алканов въглеродород, прост разтворител, и бе преминал изпитанието. Сега му предстоеше много по-печална задача.

Предпоставката на Скарпета бе проста. Изглеждаше, че Тони Дериън е била убита в къщата на Стар, и въпросът бе къде точно и дали други жертви са били подмамвани там в миналото или тя е единствената. Въз основа на температурите, регистрирани от „БиоГраф“ устройството, и на откритията на самата Скарпета, които сочеха, че тялото е държано на хладно и на закрито, тя предполагаше, че Тони се е намирала в едно от мазетата. Където и да е била, беше оставила молекули от химически съединения, миризми, които човешки нос не би могъл да долови, но електронният нос можеше. Скарпета го изключи и го прибра в черния му калъф. Угаси редиците подвижни лампи на тавана — за миг ѝ напомниха за телевизионно студио и за Карли Криспин. Облече си палтото. Слезе по стъкленото стълбище до

фоайето и излезе от сградата. Наближаваше осем вечерта и градината с гранитните пейки отпред бе пуста, ветровита и тъмна.

Скарпета сви надясно по Първо авеню и мина покрай болничния център „Белвю“ — отиваше в офиса си, където трябваше да се срещне с Бентън. Главният вход на сградата щеше да е заключен, затова тя сви пак надясно по 30-а улица и видя, че металната врата на един от гаражите е вдигната и оттам се лее светлина. Вътре имаше бял ван с работещ двигател, задната му врата бе отворена, но наоколо не се виждаше никой. Тя използва магнитната си карта, за да отвори вътрешната врата в горния край на рампата, и щом се озова в познатата обстановка от бели и синьо-зелени плочки, чу музика. Мелодичен рок. Сигурно Файлийн бе дежурна. Но за нея не бе характерно да оставя вратата на гаража отворена.

Скарпета мина покрай кантара и тръгна към офиса на моргата. Нямаше никого. Столът пред плексигласовата преграда бе завъртян на една страна, радиото на Файлийн бе на пода, якето ѝ с надпис „ССМ охрана“ висеше на закачалката на вратата. Скарпета чу стъпки и един пазач в тъмносиня униформа се появи откъм редицата шкафчета — вероятно бе ходил до тоалетната.

— Вратата на гаража е отворена — каза му тя.

Не му знаеше името, не го беше виждала досега.

— Доставка — отвърна той и нещо в него ѝ се стори познато.

— Откъде?

— Някаква жена, блъсната от автобус в Харлем.

Беше слаб, но атлетичен, с бледи ръце с издути вени. Кичурчета черна коса, фина като на бебе, се подаваха изпод шапката му. Очите му бяха скрити зад очила със сиви стъкла. Лицето му бе гладко избръснато, зъбите му — твърде бели и равни, вероятно протези, само дето бе много млад за протези. Изглеждаше неспокоен, развълнуван или нервен и на Скарпета ѝ мина през ума, че може би не му харесва да работи в моргата нощем. Може да бе нает временно. С влошаването на икономиката ставаше все по-трудно да се набира персонал, а когато бюджетът ти е жестоко орязан, е по-практично да използваш нещатни работници. Освен това много от хората в момента бяха в болнични заради грипа. Разпокъсани мисли прелитаха през ума ѝ и изведнъж тя усети как настръхва. Устата ѝ пресъхна и тя се обърна да побегне, но той я сграбчи за ръката. Чантите се изхлузиха от рамото ѝ, докато се

бореше, а мъжът с неподозирана сила я повлече към гаража, където бе паркиран белият ван с отворена задна врата и работещ двигател.

Звучите, които издаваше Скарпета, не бяха членоразделни, бяха твърде примитивни, за да са думи или мисли, по-скоро бяха панически вопли. Тя се мъчеше да се изтръгне, да се освободи от оплелите я ремъци на чантите, риташе и се дърпаше. Мъжът блъсна вратата, през която бе влязла току-що, и тя избумтя в стената с такава сила, че прозвуча като удар на чук в тухла. Дългият калъф с електронния нос някак си се запъна хоризонтално на вратата и Скарпета отначало реши, че именно затова мъжът я пусна и се свлече в краката ѝ. Кръв потече по рампата. Бентън излезе иззад белия ван с карабина в ръка и изтича до нея, насочил оръжието към мъжа, докато тя отстъпваше от неподвижното лежащо тяло.

Кръв шуртеше от дупка в челото на непознатия. Изходната рана бе на тила му и рамката на вратата бе опръскана в червено само на сантиметри от мястото, където Скарпета се намираше преди миг. Тя усети хладна влага по лицето и врата си и избърса оттам кръв и парченца мозък. После пусна чантите на пода от бели плочки. В същия момент в гаража влезе жена. Държеше пистолет с насочено нагоре дуло, с две ръце. Щом се приближи, сведе оръжието.

— Готов е — каза жената и Скарпета разбра, че май още някой е бил застрелян току-що. — Подкрепленията идват.

— Увери се, че тук е чисто — каза Бентън на жената, като прекрачи тялото и кръвта по рампата. — Аз ще проверя вътре. — Докато очите му шареха насам-натам, попита Скарпета: — Има ли още някой? Знаеш ли дали вътре има още някой?

— Как е възможно! — промълви тя.

— Стой близо до мен — каза ѝ Бентън.

Тръгна пред нея: проверяваше коридорите, влезе в офиса на моргата, отвори с ритник вратите на мъжката и женската тоалетна. Непрекъснато питаше Скарпета дали е добре. Каза, че в къщата на Стар имало вещи, дрехи, шапки, подобни на униформите на охраната на ССМ. Били в една стая в мазето и това, изглежда, било част от плана. Повтаряше, че е било част от плана той да дойде тук за нея и че може би фактът, че Бъргър е отишла да го търси, го е подтикнал към действие. Той винаги бил имал начини да знае кой къде е и къде не е,

продължаваше Бентън, не спираше да говори за него и през минута я питаше дали е добре, дали не е ранена.

Марино му се бил обадил да му каже за дрехите и да сподели опасенията си за какво са предназначени. Когато Лание и Бентън пристигнали и видели отворената врата, моментално извикали подкрепления. Били на 30-а улица, когато Хап Джъд изникнал от мрака и влязъл в гаража, за да се качи във вана. Щом ги видял, побягнал и Лание го подгонила, а в същия момент Жан-Батист Шандон излязъл през вътрешната врата със Скарпета.

Бентън вървеше по коридора от бели плочки. Провери преддверието и главната зала за аутопсии. Каза, че Хап Джъд бил въоръжен и вече бил мъртъв. Боби Фулър, когото той смяташе за Жан-Батист Шандон, също беше мъртъв. На пода в другия край на коридора, до асансьора, който издигаше трупове за разпознаване, имаше капки кръв. По-нататък се виждаха размазани петна, а зад вратата към едно стълбище лежеше Файлийн и до нея имаше окървавен чук, от онези, с които сковаваха чамовите ковчези. Изглежда, пазачката бе довлечена тук. Скарпета клекна до нея, долепи пръсти до шията ѝ и каза на Бентън:

— Повикай линейка.

Опипа раната на тила на Файлийн, от дясната страна. Мястото бе подпухнало и налято с кръв. Повдигна клепачите ѝ, за да погледне зениците. Дясната бе разширена и не реагираше на светлината. Дишането ѝ бе накъсано, пулсът — учестен и неравен, и Скарпета се разтревожи, че може да има притискане в долната част на продълговатия мозък.

— Трябва да остана с нея — каза тя на Бентън, докато той звънеше за помощ. — Може да започне да повръща или да получи пристъп. Трябва да държа дихателните ѝ пътища отворени. Спокойно — каза на Файлийн. — Ще се справиш.

СЛЕД ШЕСТ ДНИ

В мемориалната стая на „Ту Тръкс“, до машината за кола и оръжейния шкаф, бяха наредени столове и пейки, защото в кухнята нямаше място за всички. Скарпета бе донесла прекалено много храна.

Големите купи на масата бяха пълни с папарделе със спанак и яйца, макарони, пене и спагети. На печката се топлеха тенджери с различни видове сосове: с манатарки, болонезе, с прошуто. Простичък доматен сос бе предназначен за Марино, защото той обичаше да слага такъв на лазанята си и специално бе помолил за него, с допълнително месо и извара. Бентън бе поискал телешки пържоли на тиган със сос „Марсала“, а Луси — любимата си салата с копър. Бъргър се бе задоволила с пиле с лимон. Въздухът бе наситен с уханията на пармезан, гъби и чесън и лейтенант Ал Лобо се тревожеше как ще удържи тълпата.

— Целият квартал ще се изсипе тук — каза той и опипа коричката на хляба. — Или може би целият Харлем. Това май е готово.

— Трябва да ехти на кухо, като го почукаш — каза Скарпета, избърса ръце в престилката си и надзърна във фурната, от която лъхна ароматна жега.

— На мен ми се струва, че ехти. — Лобо си облиза пръста.

— По същия начин проверява и бомбите — каза Марино, докато влизаше в кухнята, следван по петите от боксера Мак и булдога на Луси Джет Рейнджър. Ноктите на кучетата тракаха по плочките. — Почуква ги и ако не избухнат, се прибира вкъщи рано-рано, приключил с работата за деня. Може ли да им дадем нещо? — Имаше предвид кучетата.

— Не — обади се Луси откъм мемориалната стая. — Никаква човешка храна!

От другата страна на отворената врата двете с Бъргър окачваха гирлянди от бели лампички върху витрината с личните вещи на Джо Виджиано, Джон д'Алара и Майк Къртин, служителите от „Ту Тръкс“, загинали на 11-и септември. Принадлежностите им, извадени от

руините, бяха наредени по рафтовете: белезници, ключове, кобури, клещи за тел, фенерчета, закопчалки и халки от коланите им, степени и огънати, а на пода имаше част от стоманена греда от Световния търговски център. По кленовата ламперия на стените висяха снимки на тримата и на други членове на „Ту Тръкс“, загинали при изпълнение на служебния си дълг, а леглото на кучето Мак бе застлано с покривка, изобразяваща американското знаме, изработена от децата в едно начално училище. Коледна музика се смесваше с бърбенето на полицейски радиостанции. Скарпета чу стъпки по стълбите.

Бентън и Бонел бяха излезли да донесат останалата храна: замразен шоколадов мус с фъстъци, пандишпан без масло, сухи колбаси и сирена. Скарпета бе наблегнала на предястията, защото те щяха да се запазят по-дълго, а за ченгетата нямаше нищо по-хубаво от това да разполагат с остатъци, за да си похапват, докато висят на повикване.

Беше средата на коледния следобед, времето бе студено с кратки превалвания на сняг, а Лобо и Дройдън бяха пристигнали от 6-и участък. Всички се събираха в „Ту Тръкс“, защото Скарпета бе решила, че трябва да прекара празничната вечеря с хората, направили най-много за нея в последно време.

Бентън цъфна на вратата с кашон в ръце. Лицето му бе поруменяло от студа.

— Ел Ей още паркира колата. Тук даже ченгетата нямат къде да паркират. Къде да го оставя? — Влезе и се огледа, но нямаше никакво свободно място.

— Тук. — Скарпета премести няколко купи. — Засега сложи муса във фризера. Виждам, че си донесъл и вино. Е, добре де, предполагам, че няма да се отзоваваш на спешни случаи. Разрешено ли е да държим вино тук? — извика тя към мемориалната стая, където Лобо и Дройдън бяха заедно с Бъргър и Луси.

— Само ако е със завинтваща се капачка или от кашон — отвърна Лобо.

— Всичко, което струва повече от пет долара, е контрабанда — добави Дройдън.

— Кой е свободен? — попита Луси. — Аз не съм. Нито пък Джейми. Мисля, че на Мак му се ака.

Кафявият боксер бе стар и с артрит, също като Джет Рейнджър — и двете кучета бяха спасени от умъртвяване. Скарпета намери пакета със сладките, които бе изпекла, здравословни курабийки с фъстъчено масло и пшеничено брашно. Подсвирна и кучетата дотичаха при нея — не много пъргаво, но все пак не им липсваше ентузиазъм. Тя им каза „седни“ и ги възнагради.

— Де да беше толкова лесно и с хората — отбеляза, докато си сваляше престилката. После се обърна към Бентън: — Хайде, Мак има нужда да се поразтъпче.

Бентън хвана каишката и двамата си облякоха палтата. Скарпета натъпка няколко найлонови плика в левия си джоб. Изведоха Мак по протритото дървено стълбище и през големия гараж, в който почти нямаше откъде да се мине от камиони и оборудване, и излязоха през една странична врата. От другата страна на Десето авеню, до църквата „Света Богородица“, имаше малък парк. С Бентън поведоха Мак натам, защото замръзналата рядка трева бе по-добра от пътната настилка.

— Проверка на положението — каза Бентън. — Готвиш от два дни.

— Знам.

— Не искам да повдигам въпроса вътре — каза той, докато Мак започна да души и го задърпа към едно голо дърво, а после и към един храст. — Така или иначе ще говорят за това цяла вечер. Мисля, че трябва да ги оставим да приказват, а малко по-късно да се приберем вкъщи. Трябва да останем само двамата. Не сме били насаме цяла седмица.

Не бяха и спали много. Разкопаването на мазето в къщата на Стар бе отнело няколко дни, защото електронният нос бе душил толкова усърдно, колкото Мак в момента, и бе открил следи от кръв къде ли не. Известно време Скарпета се страхуваше, че в двата етажа под къщата, където Руп Стар бе държал и ремонтирал колите си, има множество трупове, но не бе така. Накрая откриха там само Хана, скрита под слой бетон на дъното на автомобилния канал. Причината за смъртта ѝ не се различаваше от тази на Тони Дериън, само дето нараняванията на Хана бяха много по-жестоки. Бе удряна по главата и лицето шестнайсет пъти, вероятно със същото оръжие, което бе използвано и при Тони — лоста за скорости с голяма стоманена топка, колкото топка за бiliarд.

Въпросният лост бе от ръчно изработена кола „Спайкър“, която Луси и Руп бяха реставрирали и продали преди пет години, и на него бе открито ДНК от много хора, трима от тях идентифицирани със сигурност: Хана, Тони и човекът, който Скарпета вярваше, че ги е пребил до смърт — Жан-Батист Шандон, познат още като Боби Фулър, американски бизнесмен, който бе също толкова измислен като много от другите самоличности на Шандон. Скарпета не направи аутопсията му лично, но присъства на нея, защото имаше чувството, че тя е важна както за миналото, така и за бъдещето ѝ. Доктор Едисън се бе заел със случая и изследването по нищо не се различаваше от всички други, провеждани в ССМ. Скарпета неволно си помисли колко разочарован би бил от това Шандон.

Той не бе по-специален от останалите, просто още едно тяло на масата, само дете имаше повече следи от козметични операции и подобрения. Тези коригиращи хирургични намеси сигурно бяха продължили години и между тях бе имало дълги и много мъчителни периоди на възстановяване. Скарпета можеше само да си представя страданията, понесени при лазерното обезкосмяване на цялото тяло и поставянето на коронки на всички зъби. Но Жан-Батист вероятно е бил доволен от крайния резултат, защото колкото и да го изучава в моргата, тя откри много малко следи от деформациите му, само мрежа от хирургически белези, които се видяха едва когато косата му бе обръсната около входната и изходната рана от деветмилиметровия куршум, пуснат в челото му от Бентън.

Жан-Батист Шандон бе мъртъв и Скарпета знаеше, че това е той. ДНК-то не грешеше и тя можеше да е спокойна, че той никога вече няма да я причаква на пейка в парка или в моргата, или в някоя къща, или където и да било. Хап Джъд бе мъртъв и независимо колко добре бе планирал извратените си занимания и престъпленията си, бе успял да остави сериозна ДНК следа: върху часовника „БиоГраф“, носен от Тони като част от финансираното от Шандон изследване „Калигула“, в което я бе замесил баща ѝ; във вагината ѝ, защото латексовите ръкавици не са толкова надеждни като презервативите; на червения шал, вързан около врата ѝ; по смачканите хартиени кърпички, които Марино бе прибрал от кошчето ѝ за боклук и които Хап вероятно бе използвал, мислейки, че премахва всякакви следи от апартамента ѝ; както и върху двете книги за истински престъпления, открити в

чекмеджето на нощната ѝ масичка. Теорията бе, че на охранителните камери е записан Хап Джъд в последната си роля.

Той облякъл парката на Тони и обул маратонки, подобни на нейните, но допуснал грешка с ръкавиците, защото тя била почнала да носи еднопръсти скиорски ръкавици — онези, които оставила на предната седалка на ламборгинито — и в едната от тях си стоял безжичният пръстов сензор за измерване на кислорода в кръвта. Хап влязъл в сградата на Тони с помощта на ключовете, взети от трупа ѝ, които по-късно върнал, и макар че Скарпета никога нямаше да узнае какво точно си е мислел, подозираше, че целите му са били няколко. Искал е да премахне всички улики, които го свързват с нея, а на джиесема и лаптопа ѝ имаше такива в изобилие. И двете устройства бяха открити в апартамента му в Трибека, заедно с портмонето ѝ и други вещи, включително зарядни, което намекваше, че е прекарвала немалко време с него. Беше му писала стотици есемеси, а той ѝ бе пращал на имейла някои от своите смущаващи сценарии и тя ги бе записала на харддиска си. В есемесите на Хап ясно се подчертаваше, че връзката им трябва да остане в тайна заради неговата известност, и Скарпета се съмняваше, че Тони е имала някаква представа колко извратени са сексуалните фантазии на приятеля ѝ за нея — също колкото нещата, които той пишеше и обичаше да чете.

ФБР продължаваше да издирва хора, които могат да разкажат нещо повече за фамилията Шандон и нейната престъпна мрежа, както и за всичко случило се. Доди Ходж и дезертиралият пехотинец Джеръм Уайлд скоро щяха да се окажат сред десетимата най-търсени престъпници. Карли Криспин, която бе оставила отпечатъците си върху блекбърито на Скарпета, си бе наела известен адвокат и вече не се появяваше по телевизията, а и едва ли щеше да се появи някога, във всеки случай не и по Си Ен Ен. Икономките Роузи и Настя бяха привикани на разпит и се говореше, че ще ексхумират Руп Стар, но Скарпета се надяваше това да не стане, защото не вярваше, че ще има някаква полза, а щеше да е само още една сензация в новините. Бентън ѝ бе казал, че списъкът с действащите лица е дълъг — като се имат предвид негодниците, наети от Шандон — и ще мине известно време, преди да се установи кои от тях са истински, като Фреди Маестро, и кои са просто друг облик на Жан-Батист, като френския филантроп мосю Льокок.

— Браво — похвали Скарпета Мак за работата, която бе свършил.

Прибра резултата в една от найлоновите торбички и двамата с Бентън тръгнаха да се връщат. Вече се смрачаваше. Снегът валеше на ситни снежинки, които бързо се топяха, но поне имаше сняг, както се изрази Бентън и отбеляза, че след като е Коледа, това е някакъв знак.

— За какво? — попита Скарпета. — Че ни пречиства от греховете? Впрочем, можеш да ме държиш за тази ръка, но не посягай към другата.

Подаде му ръката без найлоновия плик, а той натисна звънеца пред „Ту Тръкс“.

— Ако бъдем пречистени от греховете си — каза Бентън, — какво ще ни остане?

— Нищо интересно — отвърна тя, докато ключалката изщракваше. — Всъщност смятам да съгрешавам колкото се може повече, когато се приберем къщи довечера. Приеми го като предупреждение, специален агент Уесли.

Горе всички се струпяха в малката кухня, докато Бентън отваряше виното и го разливаше в пластмасови чаши, хубаво кианти за всеки, който можеше да си позволи алкохол. Марино отвори хладилника и извади газирани напитки за Лобо и Дройдън и безалкохолна бира за себе си. Вече се бе появила и Бонел, така че всички решиха, че сега е подходящият момент за тост. Отидоха в мемориалната стая. Скарпета влезе последна, с кошница с пресен хляб.

— Ако ми позволите, искам да ви запозная с една семейна традиция — каза тя. — Хляб на спомените. Майка ми го правеше, когато бях малка, и го наричаше така, защото когато хапнеш от него, трябва да си спомниш нещо важно. Може да е нещо от детството. Може да е от всяко време и всяко място. Затова си помислих да вдигнем тост, да хапнем по залък хляб и да си спомним през какво сме преминали и какви сме били, защото това ни показва и какви сме сега.

— Сигурни ли сте, че можем да го правим тук? — попита Бонел. — Не искам да проявявам неуважение.

— За тези ли говориш? — Лобо имаше предвид загиналите си другари, чиито вещи не изглеждаха толкова окаяно в светлината на белите лампички. — Те първи биха поискали сега да сме тук и да правим точно това. Изкушавам се да приготвя една чиния и за тях.

Джон много обичаше животните. — Погледна снимката на Д'Алара, докато Марино галеше Мак. — Още пазим пръчката му за змии в шкафчето му.

— Не си спомням да съм виждала змия в Манхатън — каза Бъргър.

— Освен всеки ден — обади се Луси. — Ние си изкарваме прехраната с лов на змии.

— Хората ги пускат в парка — каза Дройдън. — Домашни питони, които вече са нежелани. Веднъж беше алигатор. И познайте кого викат?

— Нас — отвърнаха всички.

Скарпета пусна кошницата в кръг и всеки си отчупи парченце хляб и го изяде. Тя обясни, че тайната на хляба на спомените е, че можеш да слагаш в него каквото си поискаш. Може да са грубо стрити зърна, или картофи, или сирене, или подправки, защото хората ще живеят по-добре, ако обръщат внимание какво имат и не го хаят. Спомените са като онова, което намиращ в кухнята, каза тя, всички онези остатъци в чекмеджетата и тъмните шкафове, които изглеждат ненужни или дори развалени, но всъщност могат да подобрят нещо, което правиш.

— За приятелите — каза тя и вдигна чашата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.